Bill Baldwin

PILOTUL GALACTIC

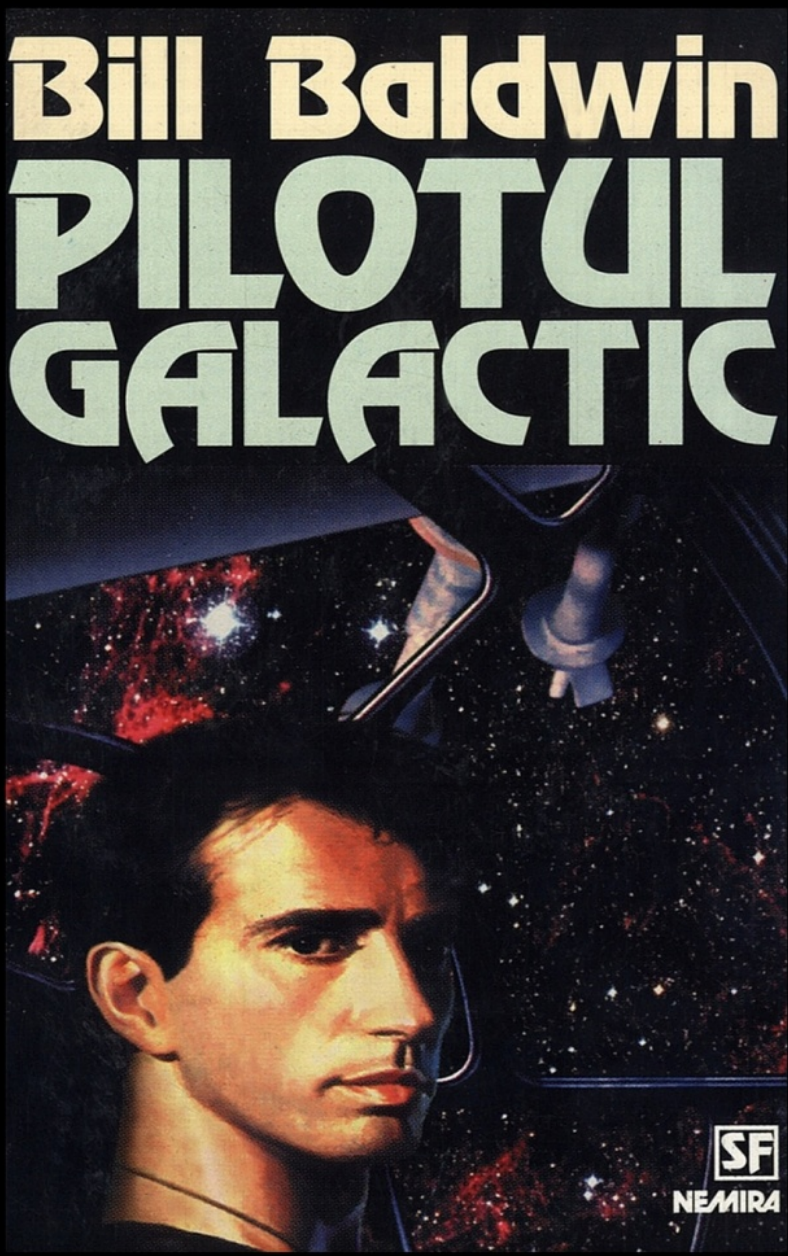

Bill Baldwin

PILOTUL GALACTIC

Traducere din limba engleză de
ALINA DIMITRIU
Colecție coordonată de
MIHAI DAN PAVELESCU

BILL BALDWIN
THE HELMSMAN
1985
Editura Nemira, 1999

Questar

In a brutal, galaxy-spanning struggle, he was the Empire's fastest rising star.

THE HELMSMAN

BY BILL BALDWIN

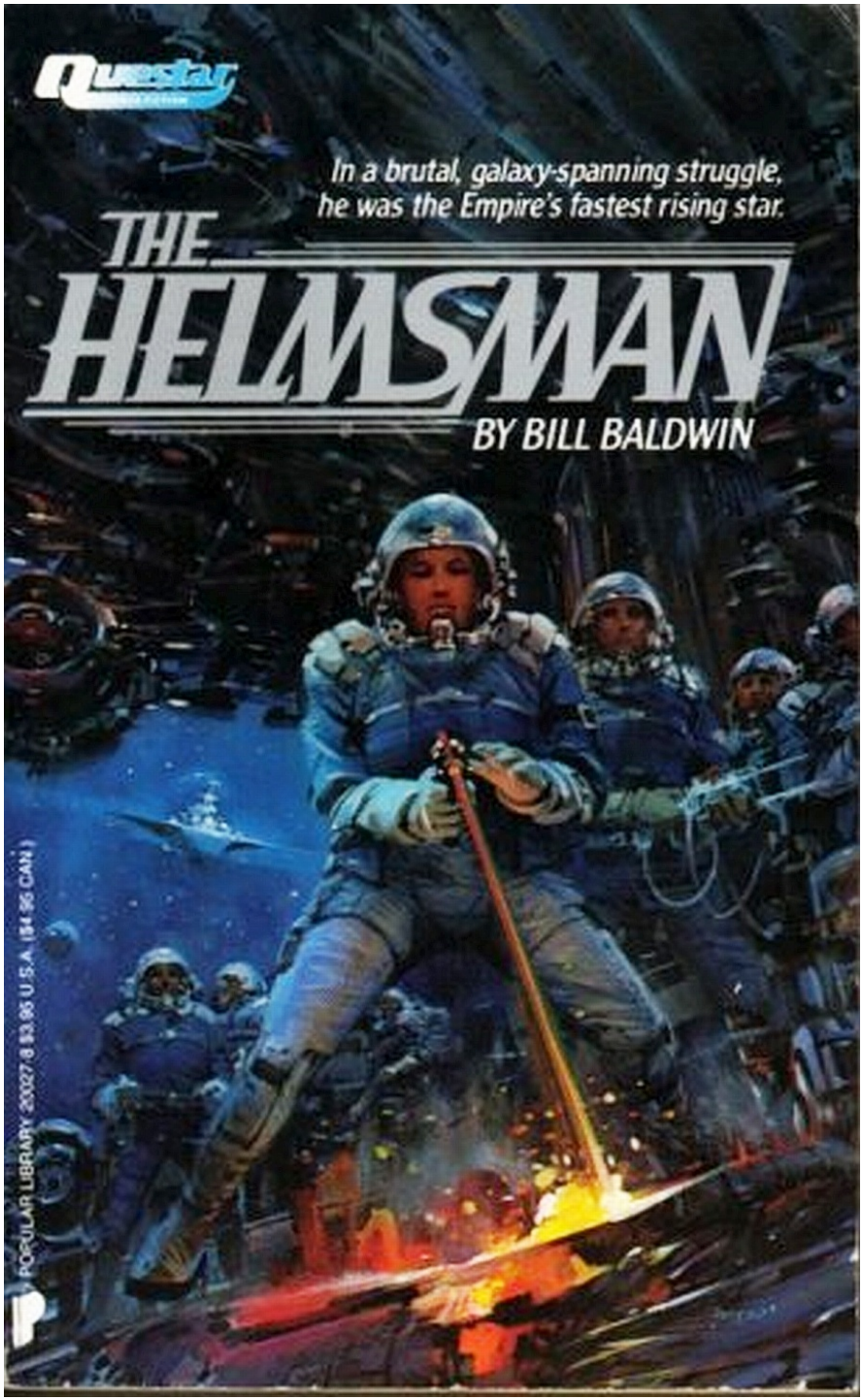

POPULAR LIBRARY 20027-8 $3.95 U.S.A. ($4.95 CAN.)

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10

Capitolul 1

Doar trei călători coborâră din vagon în stația eoriană prost luminată. Doi dintre ei dispăruseră în întunericul cu miros de ozon încă înainte ca luminile trenului să se piardă în lungul liniei. Singur pe peron, sublocotenentul Brim deplasă încă un grad spre „cald" potențiometrul sistemului termic al costumului, apoi coborî treptele de metal ce porneau de lângă şine. Întregul univers părea rece şi sumbru în jurul său, pe măsură ce se apropia de terenul de asolizare. Ascultând vaietul vântului prin stație, porni printre băltoacele înghețate, abia luminate de câte o lampă Karlson, spre silueta neclară a gheretei de pază din depărtare. Era stingher de conştient de unica valiză care-l însoțea şi care mărturisea dintr-un foc originea lui modestă; acum se înrola într-o flotă imperială condusă odinioară numai de ofițeri înstăriți - până când recentul Act de Reformă a Amiralității promulgat de Lordul Primei Stele, Sir Beorn Wyrood (dar şi şase

ani de război neîncetat) siliseră cooptarea de talente, indiferent de locul lor de proveniență.

Tremurând în ciuda mantiei călduroase cu guler înalt, Brim privi cerul dinaintea zorilor. Norii erau acum străbătuți de suficientă lumină pentru a dezvălui linia joasă şi cenuşie a clădirilor, o lume de astronave disecate şi păduri de macarale portuare, decupându-se pe cerul fără stele. De-a lungul cheiului, formele neclare ale navelor, mai mult sau mai puțin întregi, pluteau liniştit în danele de gravitație uşor strălucitoare. Siluetele altora se proiectau pe fundalul docurilor şi al depozitelor, toate colorate uniform într-un gri patinat de timp, întrerupt pe alocuri de pete de oxidare sau de carbonizare. Undeva în depărtare, siluetele enorme ale crucişătoarelor dominau orizontul luminat al altui complex. Brim clătină din cap cu tristețe. Ce şansă avea un pilot carescrian să ajungă pe unul din *ele*.

Se întinse pe toată înălțimea celor trei irali ai săi şi căscă zdravăn. Cerul scuipa ocazional zăpadă, ca pe o promisiune a unei viitoare ninsori abundente. Brim

adulmecă aerul, ghicind mirosul sărat oceanului amestecat cu ozon, lubrifianți încinşi şi izul circuitelor încinse. În cel mai bun caz, Docurile Stelare Eoriene - unul dintre cele cincisprezece complexe de construcție şi întreținere a navelor aparținând bazei stelare acvatice de pe planeta Gimmas Haefdon - puteau fi descrise cu exactitate ca fiind o întindere mizerabilă. Pentru tânărul în vârstă de douăzeci şi opt de ani reprezentau însă mai mult decât atât: împlinirea unui vis care, până acum puțin timp, păruse irealizabil. Colegii lui cădeți (ca şi mulți instructori țâfnoşi) făcuseră pe furiş destule ca să-l împiedice să absolve prestigioasa Academie de Piloți de lângă planeta capitală, Avalon. Brim reuşise în cele din urmă, hotărât să se înalțe din sărăcia lucie a locuinței sale din sectorul minier carescrian al Imperiului. Combinația de tenacitate nezdruncinată, muncă fără preget şi talent nativ îi aduseseră până la urmă absolvirea şi postul în acest avanpost galactic izolat. Tânărul se baza pe aceleaşi atribute pentru a ajunge mai departe, înainte de a onora mantia albastră a flotei… mult mai departe.

Tăind cu grijă drumul peste şinele de metal strălucitor, paralele cu un gard înalt, se opri pentru a bate în geamul gheretei şi a-l deştepta pe singurul ocupant al acesteia. Bătrânul paznic purta medalii lustruite de vreme, din cine ştie ce campanie demult uitată. Era înalt, cu umeri şubrezi şi mâini enorme, nas coroiat, păr alb şi rar, dar ochii trişti ai unui om care văzuse prea mulți Wilf Brim trecându-i pragul fără să se mai întoarcă vreodată.

— Cam devreme, spuse el, deschizând fereastra, atât cât să ia cardul de înrolare a tânărului şi să îngăduie cât mai puțin vânt rece să pătrundă înăuntru. Prima oară, bănuiesc.

Brim zâmbi. Cu câțiva metacicli în urmă, la terminalul Central Haefdon de pe Gimmas, lăsase în urmă somnul, pentru emoție şi nerăbdare.

— Da, recunoscu. Într-un fel, cel puțin.

— Ei bine, tinere, nu eşti nici primul şi, bănuiesc eu, nici ultimul. Fă-te-ncoace cât încerc să aflu de cine aparții. Şi nu deschide uşa mai mult decât trebuie!

Cât timp Brim îşi puse jos valiza după ce intră în căldura barăcii, bătrânul îi

înfipse cardul într-o consolă de comunicații (care servea drept suport şi pentru şase căni pătate şi crăpate, nici măcar foarte curate). Studiind conținutul globului pâlpâitor care apăru deasupra, comentă:

— Hm... Tocmai din Carescria... Cred că te-a prins raidul lui Anak.

Brim încuviință din cap.

— Ai pierdut pe cineva?

Sublocotenentul închise ochii. De ce *trebuiau* oamenii să tot întrebe? El personal nu-şi dorea decât şansa de a uita. Chiar şi după şase ani, declanşarea bruscă a războiului rămăsese la fel de reală de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Valurile de crucişătoare grele din Liga Stelelor Negre a împăratului Nergol Triannic... Lovitura... Căldura ucigătoare... Strigătele de agonie ale bietei lui surioare. Scutură din cap...

— Toți, şopti, mai mult pentru sine, toți.

— Îmi pare rău, spuse bătrânul, n-am vrut să...

— E-n regulă, îl întrerupse Brim mâhnit. Las-o baltă.

Nici unul dintre ei nu-şi mai găsea cuvintele, până când bătrânul întrerupse

liniştea cu un alt „hm!” sonor. Îşi scărpină fruntea:

— T.83, da?

În aparență, nu avea nevoie de un răspuns, pentru că degetele pătate de vârstă continuau să alerge pe taste, privirea lui concentrându-se la schimbările ce se petreceau în glob. În cele din urmă, examină o hartă tridimensională prinsă deasupra unui scaun şchiop de un picior. Îşi deplasă degetul prelung, până ce ajunse a un pătrățel.

— Aici te afli acum, vezi? întrebă el. Bun, vasăzică, stai să mă gândesc, G-31 la... - se uită de aproape la glob, fără să clintească degetul. Aha, da, G-31 la B-19.

Continuă să traseze drumul pe hartă şi se opri la un bazin scobit într-un colț îndepărtat al insulei.

— B-19, anunță el, *Agresivul* tău este andocat aici, carescrianule, în dana de gravitație R-2134. O vezi?

Brim se uită pe hartă în dreptul unghiei negre a bătrânului. Un „R-2134” mic de abia se zărea tipărit într-una dintre cele şapte dane de gravitație rectangulare ce înconjurau bazinul circular.

— E clar.

— Ai ceva de mers pe jos, constată bătrânul mângâindu-şi bărbia osoasă şi nerasă. Primele amfibii de transport n-or să plece mai devreme de un metaciclu şi nu-mi imaginez că nava o să trimită una de-a ei. La urma urmelor, încă nici măcar nu faci parte din echipaj.

Brim pufni dispreţuitor. Ştia ce vroia paznicul să spună de *fapt*- că o amfibie n-ar fi fost trimisă pentru un carescrian lipsit de importanţă. Mai păţise aşa şi înainte, ba chiar des. Bătrânul zâmbi înţelegător.

— Pot să-ţi ofer o ceaşcă de ceai fierbinte, să te încălzească până atunci, dacă vrei să te aşezi puţin.

— Mulţumesc oricum, spuse Brim îndreptându-se către uşă, dar cred că o să mă destind mergând până acolo, înainte să mă înrolez. R-2134 - o găsesc eu.

— Eram sigur că aşa o să faci, spuse bătrânul. O s-ajungi acolo fără probleme. Ia-te după şinele albastre din stânga, zăpada nu se depune pe ele.

Brim mulţumi şi ieşi repede în frig, trăgând după el valiza. O pătură tot mai groasă de zăpadă învelea complexul încă

adormit, ascunzând deja sub un strat alb mare parte din fierăraia puțin arătoasă a portului. Păşind cu atenție de-a lungul şinelor albastre din stânga, găsi o potecă întunecată şi descoperi uimit că mărise pasul pe măsură ce depăşise poarta. În timp ce zorea pe drumul pietruit, se întrebă dacă de fapt frigul îl mâna din urmă, sau era pur şi simplu surescitat.

De-o parte şi de cealaltă a potecii se înşiruiau formele masive ale navelor de război, de-abia distingându-se prin ninsoare, plutind deasupra danelor gravitaționale, iluminate de dedesubt de generatoarele gravitaționale ale portului. Cele de lângă apă erau mai luminate. Pe câteva, zări chiar membri ai echipajului făcându-şi datoria de rutină (blestemând atât ofițerii cât şi zăpada, ghici el cu un zâmbet). Semnele de viață îl făceau să se simtă mai puțin singur în tot vălmăşagul de carene, antene KA'PPA şi permanentele macarale ce aglomerau cerul care se lumina de zi.

Alte nave - avariate până la grotesc, sau disecate pentru reparații - pluteau ca nişte cadavre metalice în danele de

gravitație interioare, ascunse în parte după stive de plăci de blindaj şi echipamente grele. Brim se înfioră când trecu-pe lângă una dintre epave. În convoiul dinspre Avalon, văzuse neputincios cum o navă de escortă, un distrugător bătrân numit *încăpățânatul,* încasase o torpilă în plin. Nava explodase cu totul. Echipajul celei pe care o depăşea acum se putea considera norocos pentru că reuşise s-o aducă la bază în *halul* acela. Clătină din cap; într-adevăr, totul în Univers era relativ.

Ajunse la destinație pe neaşteptate. Un semn ruginit anunța: DANA GRAVITAȚIONALĂ R-2134. Dincolo de el pluteau cei 190 de irali ai distrugătorului de clasa-T: nava T.83, NFI *Agresivul.*

Sui pe digul de piatră ce înconjura dana gravitațională, desprinzându-şi arareori ochii de la forma plutitoare a navei. Umbrele turelelor ventrale se mişcau uşor în lumina chihlimbarie a generatoarelor gravitaționale, în vreme ce nava se legăna în rafalele de vânt. Deasupra, bateriile de proiectoare de luptă continuau să lumineze slab trapele de acces, iar păienjenişul verzui al razelor

portante sclipea ocazional, când nava solicita sistemul de ancorare.

Astronavele din clasa-T nu erau la fel de mari ca distrugătoarele, iar în staționare nici nu arătau prea grozav. Dar în interiorul carenelor ascuțite şi unghiulare adăposteau patru cristale propulsoare Sheldon şi două generatoare puternice de antigravitație, oferind o forță de propulsie de trei ori mai mare decât cea obişnuită la navele de aceeaşi dimensiune. Accelerația era fantastică pentru viteza subluminică la care se desfăşura majoritatea activității de patrulare. Fiecare iral al navei crea senzația de putere. În clasa-T se găseau maşinării necizelate, dar robuste. În mâinile unui căpitan capabil, oricare dintre ele putea concura cu cele mai bune din Liga Norilor.

Carena ascuțită a *Agresivului* forma un trilon tril'ațetat, semănând cu ciudatele vârfuri de lance ale războinicilor furogg din cvadrantul K'tipsch. Puntea principală se lățea de la prora ca un vârf de ac, pe aproape un sfert din lungimea navei, spre forma rotunjită a unei turele A, cu un disruptor zvelt de 144 mm. Puntea de

comandă se găsea cu trei niveluri mai sus, acoperită de o „seră” acum transparentă, construită din panouri hiperecran (necesare pentru vederea la viteză supraluminică) ce reflectau zorii firavi în şiroaie de zăpadă topită. Pornind de pe fiecare latură a acestei structuri, punțile auxiliare se întindeau ca nişte umeri până la marginea punții. Deasupra lor, în câte un glob de dimensiuni considerabile, se găseau sistemele de dare a focului ce comandau cele şapte turele principale. Dinapoia ansamblului de hiperecrane, catargul înalt şi aerodinamic susținea multiantena sistemului de comunicații KA'PPA, care,printr-o buclă stranie de fizică Travis, permitea transmisiuni aproape instantanee la distanțe enorme, la viteze mai mici sau mai mari decât cea a luminii.

În spatele punții de comandă, linia navei cobora perpendicular până la unicul nivel al cabinelor, care ocupa treimea dinapoia punții principale. Având aceeaşi lățime ca aceasta, nivelul unu era flancat de patru navete, două la tribord şi două la babord, protejate de punțile auxiliare. Pe acoperişul său plat se găseau cele cinci

tuburi ale unui lansator mobil de torpile.

Înapoia acestuia, pe două niveluri, un corp secundar de cabine completa suprastructura părții centrale a navei. Lansatorul de torpile se afla lângă o magazie de muniție şi un atelier de reparații. Depozitele de torpile şi atelierele pentru reparații generale ocupau cea mai mare parte a nivelului unu, fiind absolut necesare pe timpul blocadelor nesfârşite pentru care erau folosite de obicei astronavele din această clasă. Puțin mai în spate şi în exterior, turelele W şi X, cu disruptoare de 144 mm, ocupau cele mai întinse porțiuni ale platformei de deasupra.

Ca toate suprafețele *Agresivului*, pupa era o placă triunghiulară de blindaj metalic. Din cursurile Academiei, Brim ştia că muchia superioară măsura 97 de irali, având apexul inversat la numai 21 de irali mai jos. În afară de patru deschideri circulare, cu diametrul de 3,5 irali, suprafața nu avea nimic deosebit. Toate deschiderile (guri de ieşire pentru cristalele propulsoare) erau actualmente etanşate de fenomenele meteo de pe Gimmas Haeldon printr-un sistem de diafragme circulare.

Nici cele două punți ventrale nu aveau vreun element special, în afara turelelor de 144 mm, dispuse de-a lungul fiecărei linii mediane. Cele de la babord erau denumite B, la prova, şi Z, la pupa. Cele de la tribord, C şi Y. Pe fiecare latură a punților auxiliare, indicativul T.83 era scris cu glife avaloniene.

Brim măsură nava visător. În ciuda frumuseții brutale, îi lipsea acea noblețe pe care el o asocia navelor importante, de mari dimensiuni, precum cele andocate dincolo de orizont. „Alege şi culege” fu expresia care-i veni imediat în minte. Zâmbind strâmb, admise totuşi că era norocos să aibă un post, chiar şi pe nava asta. Puțini carescrieni reuşeau să părăsească vreodată minele.

În timp ce privea prin ninsoare, în peretele cabinei aflată la capătul pasarelei ce pornea de la dig, se deschise o trapă. O matahală de stelar ieşi poticnindu-se, îşi privi respirația transformându-se în abur şi încercă să se înfăşoare mai bine într-o mantie militară prea scurtă. Întorcându-se către cabină, scotoci în interior şi scoase o mătură.

— Închide blestemata aia de trapă, Barbousse! răsună o voce prin aerul rece.

— Am înțeles, să trăiți!

Trapa se închise cu un zăngănit metalic, iar stelarul strânse din umeri şi începu să curețe zăpada, la țanc pentru a da nas în nas cu Brim şi valiza lui. Bărbatul aruncă destulă zăpadă peste cizmele carescrianului până să-şi dea seama că ceva nu era în regulă. Ridică ochii surprins.

Sublocotenentul zâmbi. Decisese ca la întâiul contact cu prima lui navă, nimic să nu meargă - sau să încerce să meargă - prost.

— 'Neața, Barbousse! rosti el cu toată dezinvoltura de care era capabil.

Fâstâcit dintr-o dată, Barbousse scăpă mătura electrică, în vreme ce mâna îi zbură automat într-un salut spasmodic. Maşinăria începu imediat să arunce zăpadă peste fața şi mantaua lui

Brim, apoi se rostogoli spre apa tulbure a bazinului, bolborosind cu o satisfacție răutăcioasă. Din reflex, amândoi se repeziră să-i întrerupă căderea, aproape răsturnându-se reciproc. Brim reuşi s-o

prindă înainte să se distrugă şi o închise, lăsând-o să scuipe zăpadă şi particule de rocă în apă. I-o înmână cu grijă stelarului în timp ce-şi scutura mantia şi-şi muşca buzele să nu izbucnească în râs.

— Ah, ăăă... îmi pare rău, domnule, bolborosi Barbousse.

— Nu-ți face probleme, spuse Brim stăpânindu-se cu ultimul strop de demnitate.

Scuipă firimiturile de piatră în apă, apoi coti la stânga, către pasarelă. În aceeaşi clipă, Barbousse încercă să se dea din drum păşind spre dreapta. La jumătatea pasului, Brim dădu să se îndrepte spre dreapta *sa* - iar Barbousse o luă la stânga. Încă o dată, Brim încercă s-o ia prin stânga, blocat de amărâtul de Barbousse care acum avea o privire disperată.

— DREPȚI! comandă Brim, oprindu-se brusc în zăpada bătută. Şi nu scăpa mătura!

Stelarul înțepeni în ceea ce semăna cu un *rigor mortis*, se aplecă periculos către apă, se îndreptă, apoi se relaxă cu greu. Străduindu-se să fie cât mai calm, Brim îl

depăşi şi sui pe pasarelă, apoi se întoarse să vadă ce făcea Barbousse; rămăsese în poziție de drepți, cu mătura în mână.

— Continuă, ordonă el dezinvolt urcând grăbit rampa înclinată spre navă.

După ce păşi peste un prag înalt, închise trapa şi inspiră adânc aerul din navă: izul de prea proaspăt al ozonului şi duhoarea aparaturii electronice, amestecate cu mirosul metalului încins şi a cauciucului ars. Mâncare... Trupuri... Şi, ca pe fiecare navă a Flotei, un iz inconfundabil de lustruială. Chicoti pe măsură ce înainta pe culoarul scurt. *Tot* ce era militar mirosea a lustru. În fața sa, o femeie ofițer, mărunțică, îşi privea display-ul. Pe plăcuța de pe biroul ei scria: „Kristoba Maldive, Intendență".

— Zi, Barbousse, mormăi Maldive fără să ridice ochii. Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, spuse Brim, ați putea începe prin a mă înrola în...

Strâmbând din nasul lung şi subțire, Maldive continuă să privească display-ul.

— Ce să fac? întrebă ea cu degetele zburându-i pe o tastatură din apropiere.

Datele şi modelele din glob se

schimbară subtil. Politicos, Brim se abținu să le citească.

— Pe tot Universul, ce vrei să spui cu..., continuă femeia apoi se opri la jumătatea cuvântului, zărind mantaua lui Brim şi insigna de sublocotenent de pe umărul stâng. Oh, Universule, mormăi ea încet. Îmi pare rău, domnule, n-aşteptam pe nimeni atât de devreme. Privi din nou consola. N-avem deseori ocazia să dormim aşa mult. Şi amfibiile...

— E-n regulă, o întrerupse Brim. Am venit pe jos.

Maldive îl privi din nou.

— Da, domnule, zâmbi ea stingherită, se vede.

Îi introduse cardul într-un scaner şi consultă display-ul. Alte nuanțe şi configurații apărură în glob.

— Totul pare în ordine, domnule.

Ridică de pe birou o carte de tip vechi, legată elegant în pânză roşie împodobită cu modele aurii. Pe copertă era gravată emblema *Agresivului,* un taur atacând, Hilaago (un prădător feroce de pe planeta Ju'ggo-3 a Federației Blim).

— Semnați aici, domnule, murmură

Maldive deschizând cartea grea. Vă încartiruim imediat.

Brim se aplecă şi semnă cu amprentele ambelor palme.

— Ei, zâmbi el, cum a fost?

— Sunteți ca şi instalat, surâse şi femeia. Vă descurcați până la popotă? E la acelaşi nivel. Avem nevoie de câțiva cicli să vă pregătim cabina.

— O găsesc eu, răspunse tânărul, părând mai încrezător decât se simțea în realitate.

Îşi dăduse toată silința să învețe planul navei la biblioteca Academiei de pe Avalon, dar acum totul părea confuz şi nefamiliar.

— O să vă anunțăm acolo când e gata, promise Maldive. Valiza o puteți lăsa aici, la mine.

Brim mulțumi, încuviințând din cap. Ce importantă era chestia micuță pe care o purta pe umărul stâng! Să existe cineva care să aibă grijă de bagajele lui era cu totul altceva față de viața pe transportoarele de minereu de acasă. Bineînțeles că acolo ar fi fost norocos să aibă orice fel de bagaje în afară de ce purta în spate sau ducea în buzunare.

Pe coridor se opri să privească o placă strălucitoare de metal. prinsă cu nituri demodate.

„NFI *Agresivul,* scria pe ea. „Comanda 21358, Şantierul Eleandor Bestienne, 228/51988”. După cum arăta, placa părea să fi fost lustruită la fiecare metaciclu, de către persoane cărora le păsa într-adevăr de navă. Un semn bun, hotărî el şi o lustrui la rându-i de câteva ori cu mâneca. Zâmbind, îşi spuse că aşa ceva chiar putea să-i poarte noroc.

Găsirea popotei se dovedi mai simplă decât crezuse; nu se rătăcise decât de două ori. Deschise uşa aproape roşind - domeniul ofițerilor îi fusese cu desăvârşire interzis, până acum şase zile. Descoperi uşurat că sala era pustie şi păşi peste pragul înalt. Un tablou enorm, reprezentându-l pe împăratul Greyffin al IV-lea, „Mare împărat Galactic, Prințul Roialtii Stelar Reggio şi Protector de Drept al Cerurilor”, împodobea peretele din față (imagini identice ale împăratului priveau de pe fiecare perete disponibil din Imperiu). Fotolii tocite erau risipite prin încăperea îngustă dominată de o masă sculptată,

greoaie cu zece scaune asortate. Opt dintre ele se aflau în jurul mesei, iar două fuseseră puse deoparte.

Dincolo de masă, o fereastră se deschidea în batardoul pupa, spre o bucătărie mică şi întunecoasă. Dinăuntru îl fixa o pereche de ochi incredibil de lăcrimoşi, aflată deasupra unui nas subțire, terminat într-o mustață albă şi stufoasă. De data aceasta, fu rândul lui Brim să fie surprins:

— Ăăă... bună dimineața! tresări el.

— În mod sigur, domnule! rosti fața cu convingere.

— Poftim?

— Înțeleg că *toți* tinerii iubesc zăpada.

Brim tocmai dădea să răspundă, când fu întrerupt de apariția unui urs sodeskayan, purtând însemne de inginer pe gulerul înalt al mantiei. Noul venit, un locotenent, privi din uşă, păru să-şi dea imediat seama de situație şi-şi mişcă mustățile lungi şi zbârlite.

— Sublocotenent Brim? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse Brim. Ăăă?...

Înclină capul înspre nişa întunecată.

Ursul zâmbi:

— Ah, el este şeful stewarzilor, Grimsby, îi explică. Nici o problemă, doar că nu mai aude.

— Nu mai aude, domnule?

— Păi, în ultima jumătate de an, de când sunt eu aici, n-a mai auzit deloc.

Brim aprobă, mai degrabă renunțând să înțeleagă.

— Nu-ți face probleme din cauza lui, prietene, continuă ursul. Pare să ghicească tot ce ne trebuie. Cu restul, ne descurcăm singuri.

— Ăăă... înțeleg, domnule.

Ursul zâmbi, arătându-şi colții lungi şi lustruiți, fiecare având încrustat mica nestemată pe care urşii cocheți o considerau indispensabilă.

— Numele meu nu-i chiar „domnule”, întinse el o labă păroasă. Pe Planetele Marnă, sunt numit Nikolas Yanuar Ursis, dar poți să-mi spui.Nik,, da?

Brim îi strânse mâna.

— Nik să fie. Pari să ştii deja că numele meu este Wilf Brim... adică Wilf *Ansor* Brim.

— Mi-a spus Kristoba că eşti aici,

încuviință Ursis scoțând o pipă sodeskayană tocită din buzunarul tunicii lui scumpe.

Şase degete puternice umplură cu delicatețe pipa dintr-un etui de piele, şi ursul pufăi cu putere, până când hogge'poa străluci cald, umplând popota cu aroma sa dulce şi grea - motiv de nemulțumire şi de suferință vechi de secole pentru toți membrii umani de echipaj din întregul univers.

— Nu te deranjează, nu? se interesă Ursis aşezându-se într-un fotoliu mai puțin ponosit.

Brim zâmbi, clătinând din cap. Hogge'poa nu-l deranjase niciodată prea tare. Oricum, nimeni nu spera ca urşii să înceteze, dar această înțelegere avea mai puțin de-a face cu altruismul şi mai mult cu recunoaşterea geniului extraordinar cu care ei manipulau sistemele de navigație hiperspațială. În plus, ursoaicele erau de-a dreptul *înnebunite* după aroma respectivă.

— Proaspăt ieşit din Academie? întrebă Ursis încrucişându-şi comod labele. Cizmele lui înalte erau perfect lustruite, de parcă s-ar fi aşteptat la o inspecție.

— De-abia am absolvit săptămâna trecută, recunoscu Brim.

— Atunci ai venit din Avalon, pe *Amfitrite,* nu?

Brim aprobă din cap cu buzele strânse. Venise într-adevăr cu pachebotul transformat, chiar noaptea trecută.

— Convoiul CXY98, explică el.

— Se zvoneşte că am fi pierdut destule nave, spuse ursul.

— Mai mult de jumătate din cargoboturi, preciză Brim. Douăsprezece, cred.

— Şi cea mai mare parte din escortă.

Sublocotenentul încuviință din nou. Complexul eorian se putea lăuda cu o sursă de zvonuri exacte.

— L-am văzut pe bătrânul *Încăpățânat* explodând la mai puțin de un c'lenyt distanță de babordul nostru.

— Nici un supraviețuitor?

— Nu-mi imaginez cum ar fi putut supraviețui ceva în explozia aceea. Sălile motoarelor au explodat toate patru simultan… nici măcar n-au mai rămas resturi.

Ursis se ridică gânditor. Era de

înălțime medie pentru un nativ sodeskayan, adică depăşea cei trei irali ai lui Brim: avea piept puternic, urechi mici şi ascuțite şi bot scurt, ca toți urşii, pentru retenția naturală a căldurii pe planetele reci de origine. Îl privi pe sublocotenent în ochi.

— Doi verişori, rosti el încet. Vuf!

— Îmi pare rău, zise jalnic Brim.

— Şi mie, răspunse Ursis cu o privire pierdută în ochii mici de prădător. Oricum, hagsdoffii jupoaie-ntotdeauna întâi boii cei mai îmblăniți, nu-i aşa?

— Poftim?

— O zicală veche de pe Planetele Mamă, explică celălalt. Mie ar trebui să-mi pară rău că te încarc pe tine cu necazurile mele. Puse o labă pe brațul lui Brim. Ai tăi au suferit împreună cu ai mei, în primele raiduri.

Brim îşi muşcă buzele.

— Tirani ca Nergol Triannic lovesc în oameni şi urşi deopotrivă, continuă Ursis. Treaba noastră e să-l terminăm - pe el şi

Liga lui de trei ori blestemată - nu? Pufăi gânditor din pipă. Carescrianule, zvonul venirii tale a ajuns aici înaintea ta.

Mulți dintre noi te-am aşteptat cu mare interes.

Tânărul ridică o sprânceană.

— În curând, prietene, o să discutăm despre multe lucruri, spuse ursul. Acum însă mă cheamă Motoarele. Şi sunt sigur că vei fi încântat să-ți vezi cabina care pare, în sfârşit, gata.

Făcu semn spre uşă. Brim se întoarse. Pe coridor, aştepta o tânără stelară.

— Pe aici, sublocotenente, zise ea.

— Mai vorbim, repetă Ursis conducându-l spre uşă.

Peste câțiva cicli, Brim stătea mândru într-o cabină mică, prima, din câte-şi amintea, pe care nu trebuia s-o împartă cu altcineva. Un asemenea lux era într-adevăr un pas uriaş față de Carescria şi comerțul cu minereu, dar Brim plătise scump ca să-l obțină. Până acum cel puțin, meritase.

De-abia îşi băgase valiza sub cuşeta îngustă, când observă un mesaj care se materializase pe partea interioară a uşii.

— Da?

„Complimente din partea căpitanului”,comunică imaginea. „Discuțiile vor începe în biroul ei la 0975

TS”.

Aruncând o privire spre cronometrul său, Brim văzu că avea de aşteptat mai mult de trei metacicli.

— E-n regulă, răspunse şi se întinse pe pat, în timp ce imaginea pălea.

Cu siguranță, era unul dintre *foarte* puținii membri ai echipajului treziți atât de devreme, cel puțin cât nava staționa în port.

Cu mult înainte de 0975 TS, Brim urcă cele două niveluri până la cabina de comandă. Pe uşa de lângă scară scria simplu: CĂPITAN, iar dedesubt, cu litere adezive, fusese trecut numele: „R. G. Collingswood, căpitan de rangul trei, FI”'. În timp ce aştepta, i se alătură un al doilea sublocotenent, cu trese de pilot pe guler. Noul venit era rozaliu şi bucălat, părând destul de stingher. Pulpanele tunicii scumpe îi fluturaseră în sus şi-n jos, în timp ce se grăbise spre Brim.

— Credeam că nu-l mai găsesc pe căpitan în haosul ăsta îngrozitor, se plânse el cu o voce piţigăiată. Cât e ceasul, de fapt?

— Dacă eşti programat la 0975

standard, ai ajuns la țanc, îl asigură Brim verificându-şi ceasul. Mai avem aproape un ciclu.

— Mă şi mir, zise individul gâfâind, apoi îl privi de parcă l-ar fi recunoscut. Nu eşti sublocotenentul ăla carescrian?

— Ba da, răspunse Brim punându-se imediat în gardă.

— Cu siguranță nu *arăți* ciudat, mormăi celălalt.

Din propria sa experiență amară, Brim ştia că, deseori, imperialii habar n-aveau că jignesc, iar acum nu era momentul să dea lecții.

— Gata? întrebă el sec.

— Ca-ntotdeauna!

Carescrianul bătu la uşă hotărât.

— E deschis, răspunse o voce dinăuntru.

Brim împinse uşa. Înăuntru, cu spatele la intrare, căpitanul de rangul trei R.G. Collingswood privea cu atenție un display. Din fundul cabinei, acordurile unei muzici ciudate, deloc familiare, gâdilară auzul lui Brim.

— Intrați, zise femeia fără să se întoarcă. Termin într-o clipă.

Tânărul pătrunse, apoi aşteptă stingher în sunetele străine şi delicate ale muzicii, până ce Collingswood deconectă display-ul şi-şi roti fotoliul, uitându-se mai întâi la unul, apoi la celălalt. Avea trăsături nobile, ochi căprui, bucle delicate, castanii. Degetele grațioase i se împleteau în poală.

— Ei, bine? întrebă ea.

— Sublocotenent Wilf Ansor Brim, prezent pentru raport la bordul NFI *Agresivul,* doamnă, rosti Brim cu o voce cât mai calmă cu putință.

În liniştea care urmă, îşi dădu seama că era de-a dreptul speriat. Mai observă că nu era însă singurul. Partenerul său supraponderal nici nu deschisese gura. În tăcere, îşi oferi documentele de înrolare, întorcându-le pentru inserare în lector.

Collingswood citi numele tipărit, apoi, luând actele celuilalt fără să le privească, le puse pe biroul din spatele ei. Se încruntă.

— Deci, tu eşti Brim? întrebă ea cu o voce joasă.

— Da, doamnă.

— Înseamnă că tu trebuie să fii Theada, se adresă celuilalt.

— J-Jubal Windroff Theada al III-lea,

răspunse acesta, de pe Avalon.

— Da, se încruntă iarăşi Collingswood. L-am cunoscut pe tatăl tău cândva. Tăcu o clipă, după care continuă pe un ton distant: Bănuiesc că amândoi sunteți proaspăt absolvenți ai şcolii de piloți.

— Da, doamnă, încuviință Brim.

Celălalt continua să tacă. Un zâmbet subțire se insinuă pe buzele fine ale lui Collingswood.

— Eşti gata să pilotezi bătrânul *Agresiv*? glumi ea.

— Aş fi bucuros să ocup *orice* loc aici, doamnă, surâse la rândul său tânărul.

Pentru prima oară, îşi dădea seama că femeia era îmbrăcată cu un tricou şi-o fustă scurtă, lăsând să i se vadă picioarele zvelte şi cizmele moi, bine îngrijite. Într-un fel anume, chiar în haine civile, tot părea să fie căpitan.

— Tu ai pilotat transportoarele alea oribile de minereu?

— Da, doamnă, răspunse Brim, pregătindu-se pentru o nouă insultă.

— Hm, mormăi ea, înțeleg că-i nevoie de o pricepere extraordinară.

Brim simți că roşeşte şi rămase tăcut.

Collingswood zâmbi din nou.

— Ne vei demonstra talentul tău destul de *curând*, sublocotenente. Sublocotenent Theada, să te instalez şi pe tine imediat la comandă?

— Ei, bi-bine, căpitane, se bâlbâi Theada, nu am decât vreo 300 de metacicli de zbor la activ... şi ceva timp pe simulatoare. Nu ştiu dacă s-sunt gata deja pentru locul din stânga chiar acum.

— La bordul *Agresivului,* o să-ți faci repede norma de metacicli, îl întrerupse Collingswood cu doar o urmă de încruntare. Apoi zâmbetul neutru îi reveni. Locotenentul Amherst vă aşteaptă la raport - el este primul ofițer. Bineînțeles, trebuie să vă prezentați locotenentului Gallsworthy când va reveni pe navă. El este pilotul-şef, şeful vostru direct.

Zâmbi pe neaşteptate şi se întoarse cu fața la display.

— Bine ați venit la bord, amândoi! îi concedie ea.

Brim porni spre uşă; când trecea pragul, Collingswood se răsuci din nou.

— Sublocotenent Brim, îi spuse privind pe lângă Theada, când mi te adresezi îmi

spui „căpitan”, nu „doamnă”. Surâse apoi cu o căldură plină de sinceritate. Nici o problemă. Am bănuit că vreți să cunoaşteți formulele corecte.

După ce Theada dispăru de-a lungul coridorului, fără să mai scoată un cuvânt, Brim hotărî ca următoarea *lui* mişcare să fie prezentarea la primul ofițer al *Agresivului.* Îl găsi în camera hărților, aşezat în fața unei măsuțe dezordonate, deasupra căreia se proiecta unul dintre globurile atotprezente pe navă.

— Locotenent Amherst? se interesă tânărul politicos, văzând o mantie a Flotei, țesută dintr-un material scump, care atârna neglijent pe un spătar.

— Să nu uiți asta niciodată, mormăi cu răceală Amherst, întorcându-se cu spatele la display.

Avea aceleaşi trăsături aristocratice ca şi Collingswood, numai că profund masculine. Nas subțire şi drept, mustață îngustă, o fantă ținând loc de gură şi păr roşu, ondulat. Ochii constituiau însă diferența între el şi Collingswood. În timp ce ai femeii se deschideau asupra lumii cu inteligență şi căldură, ochii lui Amherst

aveau privirea rapidă şi mereu la pândă a unui şoim.

— Ți-a luat ceva timp să te prezinți la raport, nu? şuieră el, nebăgând în seamă întrebarea lui Brim.

— Am fost la căpitanul Collingswood, domnule.

— Îmi dai explicații *doar* când ți le cer, rânji Amherst disprețuitor. Sublocotenentul Theada a venit să mă vadă imediat, aşa cum trebuie să facă un adevărat ofițer imperial.

Îşi răsuci scaunul, netezindu-şi pantalonii albaştri, care se strâmtau imediat sub genunchi. Cizmele elegante şi înalte erau făcute din piele scumpă de ofet (aşa cum Brim văzuse până atunci doar în fotografii).

— Colonialii au *multe* de învățat despre cum să se poarte, oftă Amherst apoi privi de-a lungul nasului spre Brim. Voi, carescrienii, vă veți dovedi, probabil, cei mai răi dintre toți.

Brim îşi stăpâni furia - şi limba. După ce urmase Academia de Pilotaj, stilul lui Amherst îi era extrem de familiar.

— Ei, bine, întrebă celălalt, ce ai de

spus în apărarea ta?

— M-am prezentat căpitanului, repetă Brim, la cererea sa.

— O să-ți piară curând cheful să fii şmecher cu mine, carescrianule, plesniră cuvintele lui Amherst şi ochii îi sclipiră de furie.

— N-am intenționat să vă insult, domnule, rosti Brim egal, încă păstrându-şi controlul.

Amherst îl privi rece.

— Aici eu stabilesc care sunt insultele, sublocotenente.

Îşi împreună degetele lungi, privind structura care rezulta, în timp ce Brim fierbea în tăcerea neliniştitoare.

— Cred că voi face o favoare întregului echipaj, spuse Amherst privindu-l pe Brim în ochi pentru prima dată. Cu cât mai repede îşi demonstrează cei de teapa ta *adevăratele* talente, cu atât mai repede vă putem înlocui cu alții mai buni. Brusc, se răsuci spre display. Auzi tu, rosti pentru sine, un carescrian care să aibă propria lui cabină! Clătină din cap şi-şi plimbă degetele prelungi şi rozalii peste taste. Suntem programați să plecăm poimâine

dimineață, iar *tu* eşti desemnat pe post de copilot la decolare. Bătrânul Gallsworthy ar trebui să se găsească într-o stare de *excepție* după alte două nopți de joc. El o să termine repede cu talentul tău lipsit de importanță.

Tremurând de frustrare, Brim rămase în uşă, aşteptând ce mai putea urma.

— Poți pleca, îi întoarse spatele Amherst. Îți rămân ziua de azi şi de mâine ca să te bucuri de navă. După aia, scăpăm noi de tine, carescrianule. N-ai ce căuta într-o formație de gentlemeni - în ciuda Reformei pervertite a Lordului Beom.

Sublocotenentul se răsuci pe călcâie şi, cu ultimele rămăşițe de răbdare, ieşi furtunos din încăpere.

Mulți metacicli mai târziu, întrucât pierduse noțiunea timpului, Brim stătea pe cuşeta din cabină, cu capul în mâini, oscilând între mânie şi o disperare profundă. Se repeta istoria de la şcoala de cădeți; puținii carescrieni care izbutiseră să fie primiți în Academie trebuiau să fie mai buni decât *toți,* doar pentru a fi acceptați ca oameni! Iar arma pe care imperialii o foloseau fără greş era tocmai

temperamentul individului. Clătină din cap, revăzând dureros pentru a mia oară întâlnirea cu Amherst, când în uşă se auzi o bătaie puternică.

— Wilf Ansor, noul meu prieten, haide! Este vremea libațiilor la popotă?

În cei douăzeci şi opt de ani ai săi, Brim nu-şi amintea să fi auzit un sunet mai plăcut.

La ultimul cart al zilei, popota era înceţoşată de hogge'poa şi plină cu oameni veniți din toată baza. Brim zări uniforme de şefi de structuri spațiale, savanți angrenați în proiecte secrete şi o mulțime de ofițeri imperiali - mulți dintre ei de rang înalt. Majoritatea purtau însemne aparținând altor nave. Şi femei frumoase peste tot! Unele tinere, altele mai puțin tinere. Privirea tocmai îi rămăsese prizoniera unui căpşor împodobit cu bucle aurii savant aranjate şi ochi duioşi, când Ursis reveni cu două pocale mari de meem şi cu un alt urs.

— Haide, Anastas Alexyi, îşi strigă Ursis replica mai scundă. Ți-l prezint pe noul pilot, de-abia venit. Wilf Ansor, trebuie să-l cunoşti pe excepționalul nostru

ofițer mecanic - şi şeful meu direct - locotenent A.A. Borodov!

Borodov strânse mâna lui Brim într-o labă hirsută.

— Brim! exclamă el. Am auzit de tine. Cel mai bun pilot din ultima promoție a Academiei, nu-i aşa?

Tânărul simți cum roşeşte.

— Încântat de cunoştință, domnule, articulă el.

— Aha, exclamă ursul, întorcându-se triumfător spre Ursis, roşeața îl dă de gol - îți vine să crezi una ca asta?

Ursis chicoti vesel.

— Totul e întunecat când zăpada e albastră, nu?

Râseră amândoi.

— Ei bine, Wilf Ansor, urmă Borodov, mulți dintre noi de abia am aşteptat să zburăm cu tine la timonă. În noaptea asta vom toasta pentru barjele voastre carescriene de minereu. Îşi puse laba pe pieptul lui Brim. Eu însumi am început munca la motoare tot pe bestiile alea stelare. Acum mulți ani, când tu erai încă un pui. Chicoti. Distrugătoarele ar trebui să fie floare la ureche în comparație cu ele,

crede-mă.

Brusc se întoarse şi prinse de braț o locotenentă gingaşă.

— Anastasia, spuse el, trebuie să-l cunoşti pe noul nostru pilot, Wilf Brim.

— Această superbă femeie este Anastasia Fourier, ofițer responsabil cu armamentul, Wilf, adăugă Ursis făcând cu ochiul. Atât de mică pentru o sarcină atât de mare...

— Suficient de mare ca să-ți rupă *țurloaiele,* urs şovin ce eşti, zâmbi Anastasia zburlindu-i obrazul îmblănit.

Fața ei avea aproape forma perfectă a lunii pline, cu ochi mari şi depărtați, şi buze cărnoase. Vocea îi era subțire şi vorbea atât de repede încât Brim se miră cum se putea face înțeleasă. Mantia uniformei lăsa să i se vadă destule din formele trupului pentru ca să poată spera la mai mult. Privirea ei spunea multe şi Brim înțelese că, în circumstanțele potrivite, ar fi fost disponibilă.

— Dacă asta-i compania în care te învârți, sublocotenente, ciripi ea, atunci trebuie să stau cu ochii pe tine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Apoi, la fel cum apăruse, dispăru chicotind la brațul unui căpitan-comandor zâmbitor. Dacă ochii lui Brim nu se înşelaseră, bărbatul respectiv purta însemnele unui crucişător de luptă.

Ursis îi atinse brațul.

— Când termini cu sporovăiala, prietene, spuse el, vreau să-l cunoşti pe dr. Flynn. El ne ține în viață şi destul de sănătoşi, în ciuida încercărilor noastre contrare.

Medicul ofițer era scund, blând şi chel, roşu la față şi zâmbitor. Purta o uniformă standard.

— Xerxes O. Flynn la dispoziția dumitale, rânji el. Arăți teribil.

— Poftim? tresări Brim.

Flynn strânse din umeri.

— Am nevoie de exercițiu, Brim, spuse cu seriozitate bine jucată. Urşii ăştia îneacă echipajul în alcool sodeskayan, aşa că nu se-ntâmplă niciodată nimic. Apoi tăcu cu ochiul şi se aplecă spre urechea sublocotenentului. Sper că n-ai adus vreo boală cu tine, nu? Nu de alta, dar primul ofițer împrăştie zvonul că eşti neigienic!

Când toți trei începură să hohotească,

temperamentul lui Brim amenință din nou să explodeze. Apoi, brusc, tânărul îşi dădu seama că exista o mare diferență. Indivizii râdeau *cu* el.

Până să se dumirească, începu şi el să râdă, pentru prima dată în ultimii ani, poate chiar mai mult.

— Mai bine ai face cunoştință cu puştoaica asta adorabilă, urmă Flynn, prinzând de braț o tânără care stătea cu spatele la Brim. Sophia, draga mea, fă cunoştință cu Wilf Ansor. noul tău partener de crime.

— O femeie pilot, îți vine să crezi una ca asta? chicoti Ursis.

Simțindu-se pentru prima dată relaxat la bordul *Agresivului.*

Brim se întoarse şi întinse mâna.

— Nu ți-am auzit tot numele, zâmbi el.

Apoi inima îi stătu realmente în loc. Sophia discuta cu fata cu părul blond. Brim bolborosi ceva, prinse mâna întinsă a Sophiei şi încercă să nu-i privească prietena. Când o voce rosti de undeva „Margot Effer'wyck", întreaga încăpere încetă să mai existe.

Dacă femeia aceea înaltă şi bine făcută

nu era cea mai frumoasă din Univers, oricum îl copleşi pe Brim. Ochii ei radiau inteligență. Fața ovală era încadrată de buclele aurii ce-i atrăseseră atenția tânărului şi pielea îi era incredibil de albă. doar rozul delicat al obrajilor ieşind în evidență. Atunci când vorbea, avea cea mai fermecătoare expresie din câte-şi putea imagina Brim. Indiferent cum ar fi fost, lui îi era de ajuns.

— Margot, bâigui. E un nume frumos.

Ochii ei albaştri şi limpezi nu-şi schimbară privirea, dar mâna cu degete subțiri o strângea pe-a lui într-un mod cald şi prietenos.

— Şi mie-mi place numele, spuse ea, chiar dacă este destul de răspândit.

Privindu-i buzele pline şi umede, Brim redeveni şcolarul timid - nici n-o putea privi în ochi! Pe umărul stâng al uniformei, femeia purta însemne de locotenent, iar pe plăcuta de identificare scria „ŞEF SECȚIE EVALUARE. DIVIZIA TEHNOLOGIE”. Suna impresionant pentru o persoană atât de tânără. Chiar şi uniforma îi arăta perfect (şi-i amintea a mia oară de propria lui uniformă albastră, regulamentară şi

ponosită).

În timp ce Flynn şi Sophie (care-i era oare numele?) continuau să vorbească, printre râsete prieteneşti, Brim întâlni din nou privirea lui Margot. De această dată, răceala expresiei fusese înlocuită cu interes.

— Eşti nou pe *Agresivul,* nu? întrebă ea.

— Da, răspunse tânărul, dorindu-şi cu disperare să găsească ceva mai inteligent de spus. M-am îmbarcat azi dimineață.

Zâmbetul ei reapăru.

— Ai nimerit o navă bună. Şi norocoasă pe deasupra. Oamenilor le place să se adune la popotă cât stă în port. Cred că speră să se molipsească de puțină şansă.

— Tu nu speri? întrebă Brim surâzând.

Ochii ei sclipiră.

— În primul rând, râse ea. Accept tot norocul pe care-l pot avea. Dintr-o dată îi privi însemnele de pe guler. Ce te-a determinat să devii pilot?

— Ah, mai zburasem puțin înainte să mă înrolez, explică Brim cu modestie. Dar cred şi că Amiralitatea era disperată, dacă

vrei să ştii adevărul.

— Sunt convinsă, aprobă ea. Se ştie că numai nebunii pilotează transportoarele alea de minereu.

Brim respiră adânc. Toată lumea aflase de el.

— Fiind carescrian, răspunse cu răceală, am fost chiar norocos să capăt statutul extraordinar de „nebun”. Asta m-a aşezat direct la consola de pilotaj. Majoritatea contemporanilor mei au fost privilegiați să sufere de rău de radiații în calele cargoboturilor…

— Îmi pare rău, tresări ea. Cred că ar fi trebuit să înțeleg mai bine cum stau lucrurile. Puse o mână pe brațul lui. Numele tău a fost amintit la o petrecere, aseară. Se spunea că eşti un pilot excepțional.

Brim avu o grimasă.

— Ar fi trebuit să se spună că sunt şi un carescrian neobişnuit de supărăcios, rosti el stingherit de ieşirea avută. Mă poți ierta?

— O să spun că suntem chit, răspunse Margot îmbujorându-se uşor. *„Nu mi-am iubit cuvintele/Nici ele pe mine/Nici vocea*

nu mi s-a frânt în zâmbete."

Sublocotenentul se încruntă, concentrându-se o clipă, apoi zâmbi.

— *"Nici n-am răcnit",* continuă el, *„preamărind al vreunei mulțimi ecou."*

— O ştii? întrebă Margot.

— "Pelerinul Stelelor". Cred că am citit o mulțime din poeziile lui Alastor. Zâmbi stânjenit. Aveam timp destul pe bătrânele transportoare, iar cărțile de poezie sunt destul de ieftine.

— Dar *nimeni* nu mai citeşte poezii.

— *Tu* citeşti, zâmbi Brim. Şi eu. Şi-mi place să cred că nici unul dintre noi nu este un nimeni.

Fața femeii avea o expresie nouă, care nu se aflase acolo înaintea pomenirii lui Alastor.

— Ce autori mai citeşti? îl întrebă.

— *"Părinte al necuprinsului Univers/ Ascultă-mi cântul solemn, căci stelele ți le-am iubit pe toate."*

— Asta… asta-i „Singurătate" de Nondum Lamia, spuse ea încântată.

— Exact. Strofa a doua.

— Ce spui de: *„Rostogoleşte-te la nesfârşit, adânc şi plin de stele Cosmos/*

Corăbiile-ți stelare îți plâng în van întinderea... „.

— Da! exclamă Brim, încruntându-se din nou. Laccrta, „Cântecul Strămunilor”, cred. „Oamenii îşi înseamnă lumile cu ruine.../ *Puterea lor se-opreşte la măruntele nave, pe-ntinderea-nstelată”.*

Rămasă fără cuvinte, Margot clătină din cap.

— Superb, şopti în cele din urmă. Ridică mâinile, devenind brusc serioasă. Mă bucur să ştiu că uneori nu sunt *complet* singură...

Vocea i se frânse. Luat prin surprindere, Brim ridică din sprâncene.

— Nu-nțeleg..., începu el, dar fu întrerupt de un căpitan-comandor într-o uniformă elegantă.

— Îmi pare rău, locotenente, spuse bărbatul fără să catadicsească să se prezinte. Trebuie să conduc această tânără înapoi la Statul-Major.

— Se pare că a sosit prietenul meu, reveni Margot la amabilitatea rezervată de mai devreme. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Wilf. Ochii li se întâlniră încă o dată pentru o clipă. Pe curând, şopti ea şi

dispăru în mulțime înainte ca tânărul să poată răspunde.

Brim rămase privind-o vrăjit. Picioarele lungi, bine făcute, se ghiceau lesne pe sub mantie în pantalonii strâmți; cizmele erau delicate, cuprinzând glezna.

— Vezi că-ți verşi meem-ul, prietene Wilf Ansor, spuse Ursis, trezindu-l încă o dată din visare.

— Da, da, mulțumesc, mormăi Brim aprobând din cap.

— O adevărată doamnă, Effer'wick, oftă Flynn. Cred că ți-ai dat deja seama, nu?

Brim simți că roşeşte. Era sigur că se făcuse de râs deja.

— Cred că pe ea va trebui s-o admiri mai de la distanță, observă cu tact Sophie. Se pare că-i deja împreună cu onorabilul comandor LaKarn, baron de Torond.

— Asta-i povestea vieții mele, bombăni tânărul cu umor. Ajung mereu prea târziu pentru orice!

— Poate nu chiar pentru *orice,* spuse Sophie, i-a rămas mai mult de o zi până să dai ochii cu bătrânul Gallsworthy, pe puntea de comandă.

— Aşa-i, Wilf Ansor, interveni Borodov.

Timp suficient să te obişnuieşti cu toate cele cu care vă jucați voi, piloții, la comenzi. Clipi cu înțeles din ochi.

— Nu că am vrea să-l dezamăgeşti pe primul ofițer, sau ceva de felul ăsta, şopti Flynn.

— Cred că-ncep să înțeleg o grămadă de lucruri, murmură Brim.

Borodov puse un deget păros pe manşeta lui Ursis.

— După înghețul şi-ntunericul furtunii, urşii înțelepți se descurcă şi fără zăpadă, nu?

La rândul său, Ursis ridică degetul arătător.

— Mare adevăr spui, Anastas Alexys. Fără zăpadă, într-adevăr. Până reveni în cabină, chipul lui Margot se estompase deja în mintea lui Brim. Măcar un lucru învățase el, cândva de mult. Să ia ce-i oferea viața pas cu pas.

Cu mulți metacicli înainte ca zorile să lumineze cerul noros al planetei, Brim îşi găsise deja de lucru pe puntea pustie a *Agresivului.*

— Bună dimineața, Şefu'! spuse el

aşezându-se cu grijă în fotoliul pilotului din dreapta.

— Bună dimineața, sublocotenent Brim, răspunse vocea fără trup a Şefului. Cu ce îți putem fi de folos?

Tânărul privi întunericul prin hiperecranele dincolo de care zăpada de ieri se transformase în rafale de ploaie. Dedesubt, pasarelele de metal sclipeau sub luminile slabe de semnalizare; în depărtare, complexul eorian se contura prin siluetele abia luminate ale astronavelor adormite, forme groteşti în alte dane gravitaționale, şi prin nelipsitele macarale ale portului. Instinctiv, îşi strânse gulerul mantiei, deşi aerul era uscat şi cald.

— Simulare, Şefu'! spuse în sfârşit. Toate sistemele.

— Simulare, toate sistemele, sublocotenente, repetă Şeful. Consola de pilotaj în mod de simulare.

Configurații şi rețele colorate se aprinseră în display-urile din fața lui Brim, mişcându-se şi modificându-se.

— Condiții speciale?

— Mai târziu, Şefu', răspunse Brim, concentrându-se asupra datelor de pornire

ce-i pâlpâiau în față. Ai putea să programezi ceva mai uşor, de exemplu, ultima decolare de pe Gimmas. O ai stocată?

— Un moment, domnule.

Hiperecranele deveniră opace, clipiră, apoi brusc reveniră la viață, de această dată creând iluzia unei zile cețoase, la peste un kilometru depărtare de complex, în plin ocean.

— Am găsit-o, anunță Şeful.

Brim aruncă o privire asupra peisajului simulat, verifică încă o dată parametrii sistemelor din display, apoi coborî încet mâinile pe consolă.

— Şefu', vom începe cu-nceputul...

De dimineață până târziu în amiază, Brim simulă decolări pe vreme bună sau rea, exersând comenzile. Precum majoritatea navelor contemporane, *Agresivul* folosea generatoare antigrav pentru viteza subluminică, comutând pe cele patru cristale Sheldon (atât pentru propulsie cât şi pentru anularea efectelor relativiste masă/timp) doar când trebuia să depăşească viteza critică a luminii.

Destinate în special blocadelor sau

acțiunilor pe distanțe scurte, toate navele din clasa-T zburau cu două generatoare gravitaționale supradimensionate CR-special 258x, ce încălecau chila în punctul cel mai adânc dinspre pupa al carenei. Unitățile acestea foarte puternice permiteau o accelerare extraordinară şi o mare manevrabilitate pentru zborul în sisteme planetare, unde witeza superluminică nu era practică (iar potențialele ținte accelerau sau decelerau până la viteză zero). O a treia unitate de configurație şi putere normală se afla într-o sală lungă deasupra chilei, imediat sub puntea de comandă. Ea trimitea impulsuri în lungul axei verticale a navei, pentru manevre strânse sau de ancorare.

Pe măsură ce exercițiul lui Brim continua, Şeful crea probleme antigrav de toate felurile şi gradele, adăugând defecțiuni ale motoarelor sau pene de sistem. Pe la amiază, mort de oboseală, carescrianul se simțea impregnat de sudoarea metaciclilor de efort fizic şi mental. În acelaşi timp, era destul de sigur că ar fi putut pilota nava în orice condiții. În sinea lui, Brim ştia că simulările *nu*

puteau duplica experiența reală de zbor, dar combinația dintre o zi de practică pe comenzile bine întreținute *plus* doi ani de zbor pe nenorocitele de transportoare Q97, intrând şi ieşind dintr-un hiperspațiu ticsit de asteroizi, îi dădea suficientă încredere în el şi în navă. Comparat cu cel mai bun transportor carescrian, *Agresivul* era ca un bisturiu lângă un topor; nu prea jigărit, fu de acord Brim (zâmbind în sinea lui) pentru un distrugător de genul „Alege şi culege”.

Deşi obosit, mai rămase la consolă folosind comenzile chiar şi după ce reajustorii tehnici începură să pregătească sistemele pentru decolarea de dimineață. Dar când doi soldați începură să lucreze zgomotos la consola de pilotaj din stânga lui, tânărul ştiu că sosise momentul să pună punct.

— Şefu’, am terminat cu comenzile, anunță el.

— Un moment, domnule, spuse Şeful. Simulare încheiată, rosti el după câteva clipe. Consola de pilotaj conectată pe comandă directă.

Hiperecranele se stinseră din nou şi se

redeschiseră asupra peisajului dezolant de pe Gimmas Haefdon. Ningea iarăşi, în timp ce bazinul era înspumat de valurile sparte de vânt, iar norii joşi îşi pierdeau ultima geană de lumină gălbuie. Brim râse amar. Vremea pe Gimmas Haefdon era atât de rea - oribilă, de fapt - încât până şi biata Carescria părea mai tentantă.

Se ridică încet din fotoliul de comandă, apoi mai zăbovi un pic, uitându-se la ninsoare. La un moment dat, privirea îi fu atrasă de luminile spectrale ale unui vehicul de suprafață care venea prin port spre bazin. Se îndreptă spre pontonul *Agresivului* şi se opri sub luminile de semnalizare de la capătul pasarelei. Brim se încruntă, mulțumit că nu se găsea el însuşi afară, într-o noapte aşa de cumplită.

Tocmai pleca spre cabină, când îşi dădu seama că pe ponton nu se întâmpla nimic. Amfibia continua să plutească prin zăpadă, dar nimeni nu ieşea sau intra. Curiozitatea obosită a tânărului fusese trezită - ce avea să se întâmple?

Ca un răspuns, pe pasarela *Agresivului* apărură doi indivizi, înaintând cu greu prin zăpadă către ponton şi amfibia care

aştepta. Cu capetele plecate şi cu mantiile strânse pe lângă corp, păreau dovada vie a vântului care urla afară. Judecând după mărime şi mers, unul dintre ei era cu siguranță Barbousse.

Ciudat, se gândi Brim, unde putea merge unul ca Barbousse cu amfibia, mai ales că decolarea *Agresivului* avea loc peste doar câțiva metacicli? Privi cu şi mai mare curiozitate. În scurt timp, cei doi bărbați ajunseră la vehicul. Învăluiți acum într-un nor de zăpadă. Bătură la uşa compartimentului prova, până ce li se alătură un şofer agitat, gesticulând din mâini şi tropăind din bocanci. Într-o clipă Barbousse fu lângă el şi-l ridică în aer apucându-l de guler. Asta îl calmă imediat, după care toți trei deschiseră compartimentul pentru pasageri şi priviră în întunericul dinăuntru.

Imediat după aceea, Barbousse dispăru prin uşă; reveni purtând în brațe corpul inert al unui bărbat. Colegul lui din *Agresiv* intră în amfibie şi luă o mantie militară cu care acoperi trupul nemişcat, apoi încheie un soi de tranzacție cu şoferul vehiculului. O dată terminate socotelile, se

răsuci pe călcâie şi-l urmă pe Barbousse înapoi pe navă.

În timp ce amfibia se îndepărta de-a lungul pontonului. Brim se scărpină gânditor în cap. Cine fusese? se întrebă, temându-se însă în sinea lui că ştia deja răspunsul.

Cu patru metacicli standard înaintea decolării *Agresivului*, puntea redevenise pustie, deşi dedesubt activitatea era în toi; echipajul pregătea nava de zbor.

— Bună dimineața, Şefu', spuse Brim aşezându-se iarăşi pe locul pilotului din dreapta. Astăzi vom face verificările reale.

Lucră fără întrerupere până la sosirea lui Ursis la consolele de propulsie - timp în care cele mai multe posturi fuseseră ocupate, iar puntea duduia de activitate.

— Nu poți dormi în cabina cea nouă? întrebă ursul cu o amabilitate ironică, în timp ce străbătu puntea. Jurnalul sistemelor energetice afirmă că ai verificat deja totul de câteva mii de ori. Chicoti. Poate că n-ai încredere în Şefu'.

Brim simți că roşeşte

— Mă gândisem că ar fi bine să pun totul în ordine în dimineața asta, dacă

vreau să sper că o s-o mai fac vreodată.

— Merită efortul, zise Ursis cu seriozitate. N-a fost prost ursul care a zis: „Prima impresie contează”. Ai auzit-o şi tu, nu?

— Sunt nițel speriat, spuse Brim cu sinceritate.

— Probabil că-i un moment potrivit ca să fii nițel speriat, interveni imaginea lui Borodov din sala motoarelor. Umblă zvonul că l-au *cărat* la bord!

Brim îl privi drept în ochi.

— Gallsworthy? întrebă el.

— El însuşi. Se pare că-ntr-o stare destul de rea.

— Cred că am văzut totul de aici, de pe punte. La momentul respectiv, n-am fost tocmai sigur.

Ursul cel bătrân căzu pe gânduri. Între timp apăru şi Sophia Pym, târând după ea un Theada puhav, către locul său din lateralul punții. Ochii acestuia se lărgiră considerabil când îl văzu pe Brim la consola din dreapta.

— Cred că vei constata că stai pe „scaunul fierbinte”, Wilf Ansor, rosti sobru Borodov.

— Noi l-am mai văzut aşa, interveni Ursis.

Brim zâmbi, uitându-se la cei doi ingineri.

— De fapt, ce vreți să-mi spuneți?

— Doar atât, explică Borodov cu o mină serioasă. Nikolai Yanuar şi cu mine putem face aşa încât sistemele energetice ale navei să pară că nu funcționează. Şi-mi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar nici unul dintre voi, oamenii, n-ar şti ce s-a întâmplat.

— Mulți dintre noi, membrii echipajului, credem că nu-i cinstit să fii obligat să treci prin asta, adăugă Ursis.

Brim îşi privi vârful cizmelor şi se luptă cu propriile lui sentimente. Nu era obişnuit cu imperiali cărora să le pese dacă el trăieşte sau moare. În cele din urmă, încuviință din cap privindu-i pe rând şi spuse încetişor:

— Mulțumesc. Vă mulțumesc amândoura. Dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă confrunt cu asta. Acum sau altă dată, e acelaşi lucru.

— E o hotărâre curajoasă, Wilf, zise Borodov.

— De altfel, este prea târziu ca să te răzgândeşti, adăugă Ursis, înclinându-şi capul spre capătul punții. Uite-l pe Gallsworthy.

Fără alt cuvânt, sodeskayanul dispăru pe puntea devenită dintr-o dată liniştită.

Capitolul 2

Păşind printre consolele de comandă, locotenentul FI Bosporus P. Gallsworthy deținea alura unui om atât de sigur pe ceea ce făcea, încât simpla aparență exterioară n-avea nici o importanță. Fața îi era aproape împietrită, deşi sprâncenele stufoase nu reuşeau să ascundă o lucire rece de inteligență în ochii injectați. Avea păr tuns scurt şi maxilare puternice, obraji ciupiți de vărsat, ten închis şi buze subțiri. Era de înălțime medie, sau ceva mai scund, iar uniforma purta fantoma unei pete în partea stângă a tunicii. Când ajunse la consola principală, îşi dădu într-o parte pulpana mantiei şi se aşează. Brim îl privea cu coada ochiului, fără să se clintească.

— Şefu', rosti Gallsworthy scurt.

— Bună dimineața, locotenent Galls...

— Încep verificarea sistemelor, îl întrerupse Gallsworthy. Altimetre?

— Preverificate, spuse Şeful. Reglate şi verificate.

— Starea motoarelor la sol?

— Pre verificare: completă.

— Unda G?

— Pre verificată. 44, 500 GO şi GH.

— Ce-i blextemata asta de „preverificare”? întrebă Gallsworthy.

— Verificarea sistemelor este deja completată, locotenente, spuse Şeful. Suntem gata să pornim generatoarele imediat.

— Cine a făcut verificările?

— Sublocotenent Brim, domnule.

— Brim? Cine-i Brim?

— Sublocotenent Wilf Brim, domnule, răspunse Şeful. La consola de lângă...

— Abateri la decolare 92,1-38,1-51, întrerupse Gallsworthy continuând verificările. Şi termină cu chestia aia cu „preverificate”.

— l-69-5, răspunse Şeful.

— 4-8-0-4?

— 170 000, locotenente. În limitele prevăzute.

Gallsworthy făcu o pauză, încruntându-se.

— Ştiu, mârâi el. Bine, atunci poți trece peste restul. Verificarea pentru start!

— Verificarea pentru start este completă, locoten...

— Am spus verificarea pentru start, Şefu'. Acum!

— Presiunea la pornire 91-40. Subgeneratorul pornit.

— Frâna gravitațională?

— Verificată.

— Releul KA'PPA?

— Activat.

— Treci la... Nu. Stai aşa.

Fără să-şi mişte capul, Gallsworthy rosti din colțul buzelor.

— În regulă, Brim sau cum Dumnezeu îți spune. Dacă eşti convins că eşti aşa al draxului de priceput la verificări de unul singur, poate că vrei să pilotezi animalul ăsta tot de unul singur, ce zici?

— Perfect, domnule, răspunse Brim tot fără să-şi întoarcă privirea.

Îşi simțea pulsul bubuindu-i în urechi. Îndură tăcerea de piatră a lui Gallsworthy timp *de ceea* ce i se păru o eternitate, privind prin hiperecrane la cerul cenuşiu-murdar şi la ploaie, silindu-se să se relaxeze. Toți ochii de pe punte îi fixau.

După o vreme, Gallsworthy se răsuci în fotoliu.

— Puşti şmecheri, şuieră el printre

dinți, muşcând din fiecare cuvânt. Nici n-ați ieşit bine din blextemata de Academie şi vă imaginați că puteți pilota o navă. Aproape că te-aş lăsa să-ncerci şi dup-aia să te zbor de pe punte când n-o să reuşeşti.

— Sunt gata, locotenente, rosti Brim calm, privind în continuare hiperecranul, când sunteți şi dumneavoastră.

Văzu cu coada ochiului cum pe fața pilotului se instalează uimirea, care apoi se transformă în furie rece.

— Ai căutat-o cu lumânarea, Brim! şuieră Gallsworthy printre dinți. Comanda îți aparține.

Se lăsă pe spate şi-şi încrucişă mâinile.

Pentru prima dată, Brim se întoarse şi-l privi pe individul afurisit, care urma să-i fie primul comandant.

— Cum spuneți, locotenente, răspunse cu voce egală.

Gallsworthy pufni, zâmbi şi dădu să revină la comenzi, după care se opri brusc şi se răsuci din nou în fotoliu.

— Ce-ai zis? întrebă el.

— Am zis „Cum spuneți”, locotenente, repetă Brim.

Fața lui Gallsworthy se întunecă,

sprâncenele stufoase aproape acoperindu-i ochii.

— Vrei să spui că ai de gând într-adevăr să încerci să?... Se poticni, vizibil nepregătit pentru răspunsul lui Brim. Păi n-o să fii în stare, măi...

Se opri, căutând cuvinte potrivite pentru a-şi exprima dezaprobarea.

— Bănuiesc că nu intenționezi să-ți termini fraza, locotenent Gallsworthy, îl întrerupse Collingswood. Bineînțeles că n-ai lăsa comenzile pe mâinile cuiva căruia îi conteşti competența, nu-i aşa?

Pilotul-şef tresări.

— Când ai?... dădu să zică, apoi îşi muşcă buzele. Scuzele mele, căpitane, spuse fără convingere. Eu, ăăă...

— Continuă, *te rog,* locotepent Gallsworthy, ordonă Collingswood.

— Nimic, căpitane, mormăi Gallsworthy. Chiar nimic.

— Bine, domnule Gallsworthy. Sunt atât de mulțumită că lucrați aşa de bine azi, tu şi cu primul ofițer!

Amherst ridică privirea alarmat.

— Împreună?

— Bineînțeles, răspunse Collingswood

perfect inocent. Tu ai avut ideea ca sublocotenentul Brim să ne demonstreze cum a terminat primul în promoția lui Academia de Pilotaj, nu?

— Primul în?... se bâlbâi Amherst. Ah, da, sigur... bineînțeles, căpitane. Se întoarse către Gallsworthy. Locotenente, n-am spus noi...

— Vom discuta aspectele acestei cooperări într-un moment mai potrivit, domnilor, îl opri Collingswood. Sublocotenentul Brim este pe cale să transfere comenzile la consola lui, nu-i aşa?

— Da, căpitane, aprobă Brim repede. Apoi, înainte să mai intervină ceva dădu comanda: Şefu', comută comenzile la consola mea, imediat.

Gallsworthy înțepeni, deschise ochii şi gura în acelaşi timp şi se răsuci spre Collingswood, dar întârziase cu mulți metacicli. Înainte să se retragă, noaptea trecută, Brim studiase tot protocolul necesar pentru transfer, aşa că rutina complexă avu loc aproape instantaneu.

— Verificarea pentru pornire este completă, locotenent Ursis, spuse

carescrianul adresându-se unei imagini a sodeskayanului, apărută lângă mâna sa dreaptă, într-un glob pâlpâitor. Porneşte generatoarele, te rog!

— Antigrav tribord, dudui Ursis rapid. Primul, pornit - purtătorul de undă, închis. Țiuitul din adâncul carenei, de undeva la pupa, se transformă într-un bâzâit monoton. Pornesc al doilea, continuă ursul. O zguduitură străbătu nava. Purtătorul, deschis.

Brim privi configurațiile colorate ce apăreau în display-uri, pe măsură ce presiunea antigravitațională creştea. Un uruit uşor, mai mult simțit decât auzit, înlocuise bâzâitul, iar acum sporea în intensitate.

— Citeşte datele, Şefu'! ordonă el.

— Presiunea normală,confirmă Şeful. Plus 9, plus 12,plus 15 - punct de start atins, sublocotenente.

Din display, Ursis îi făcu lui Brim cu ochiul.

— Generatorul babord, Şefu', spuse ursul. Primul, pornit. Purtătorul, închis.

Un al doilea scrâşnet se amestecă acum cu sunetul generatorului care

funcționa deja, împletindu-se într-o notă înaltă.

— Al doilea, pornit. Purtătorul de undă - deschis.

Uruitul combinat al celor două motoare devenise aproape o prezență pe punte, pe măsură ce al doilea generator ajungea la parametrii operaționali.

— Presiune normală la babord, raportă Şeful. Plus 15. Aveți al doilea punct de start, locotenent Ursis.

— Numărul trei, anunță ursul liniştit. Pornire standard. Fă-o tu, Şefu'.

Al treilea şi al patrulea uruit înalt se alăturară celorlalte două.

— Toate generatoarele funcționează la capacitate, raportă Şeful.

— Nava-i a ta, Wilf, declară Ursis. Sistemele de propulsie sunt verificate şi pregătite.

— Mulțumesc, Nik, răspunse Brim, încercând cu disperare să evite privirea siderată a lui Gallsworthy.

Parcurse în minte altă duzină de liste verificate de el personal şi vizualiză încă o dată datele - totul decurgea normal. Satisfăcut pentru moment, se relaxă în

fotoliu.

— Domnule Amherst, îl anunță el pe primul ofițer care era în mod evident nemulțumit. Postul de pilotaj este pregătit pentru decolare imediată.

— Atunci, să-i dăm drumul, se auzi vocea lui Collingswood, în vreme ce Brim privea picăturile de ploaie plesnind hiperecranele încinse.

Un vehicul mare cu şenile se postase la ponton, chiar în fața provei ascuțite a navei. Trei reflectoare chihlimbarii se depliară din el şi se poziționară astfel încât numai unul putea fi văzut de la consola lui Brim. Străluciră o dată, de două ori. Mâinile tânărului se relaxară pe pupitrul de comandă.

— Legătura cu solul - completă, raportă el scurt.

— Toată lumea la posturi pentru decolare, Şefu', ordonă Amherst.

Brim auzi alarmele vuind dedesubt. Pe puntea prova, cupola postului de ancoraj fusese luminată. Un display din apropiere arăta că la cele două posturi de ancoraj pupa oamenii erau gata. Peste tot pe puntea de comandă se desfăşura ritualul

familiar al decolării. Dedesubt, cel puțin zece soldați de la întreținere alergau pe punți, efectuând ultimele verificări ale echipamentelor nefixate.

În spatele punții, Maldive se auzea din douăsprezece sisteme intercom.

— Test sistem de alarmă, test sistem de alarmă...

Afară, o mişcare neclară în apele bazinului atrase atenția lui Brim. Imaginația? Nu, mişcarea se repetă! Aproape pierdută în pâcla cenuşie, prin ploaie se întrezărea o lumină.

— Navă apropiindu-se la pupa. Verde, galben-verde, sublocotenent Brim, avertiză un soldat de la consola centrală.

— Perfect, aprobă tânărul. Sunt cu ochii pe ea.

Printre picături, Brim putea defini în cenuşiul de afară o formă întunecată care căpăta un contur ascuțit. Mai întâi apăru o antenă KA'PPA, după aceea o punte şi în sfârşit o carenă înălțându-se la vreo douăzeci de irali deasupra bazinului învolburat de furtună. Brim putea acum desluşi pe latura punții un „A.45"; era o navă din clasa destul de recentă a

distrugătoarelor rapide şi superior blindate, care fuseseră în ultima vreme în atenția tuturor deoarece fuseseră constant incluse în convoaiele de aprovizionare imperiale. Pe punte se vedea triunghiul strălucitor care semnala că la bord se afla un conducător de flotilă. O navă destul de importantă; se apropia de *Agresiv* cu o alură impozantă, oprindu-se într-un nor de particule de gheață, pe măsură ce generatoarele, acționând în revers, reduceau viteza.

— NFI *Cutezătorul*, observă Amherst cu admirație prost disimulată, ridicând ochii de la display. Avându-l la bord pe însuşi Sir Davenport. Crezi că urmează să intre în dana noastră? Am putea termina verificările afară, deasupra apei.

— De ce să facem asta? se încruntă Collingswood.

— Păi, ridică din sprâncene Amherst, Sir Hugh este o persoană influentă în cadrul Flotei.

— Şi a venit cu cel puțin un sfert de metaciclu mai devreme, răspunse Collingswood. Vom ridica ancora când suntem programați. Parcurge procedura de plecare normală, domnule Amherst.

— Cum doreşti, căpitane, răspunse primul ofițer cu un timbru îngrijorat.

Brim consemnă amănuntul într-un colțişor al minții. Dacă Collingswood nu se temea de un şef al Flotei, atunci nici el nu era îngrijorat. Zâmbi în sinea sa, în timp ce în jurul danei gravitaționale, razele portante străluceau pe măsură ce matrozii de la posturile de ancoraj fixau nava. Brusc, zgomotul ascuțit al motoarelor depăşi zumzetul generatoarelor gravitaționale. Puntea *Agresivului* se cutremură, când jeturile laterale zdruncinară structura navei.

— Jeturi de cârmire în toate cvadrantele, sublocotenente, raportă.Şeful.

— Perfect, spuse calm Brim. Verificare predeplasare, Şefu'. Puntea?

— Pregătită.

— Sistemul electric?

— Pe generatoare.

— Sistemele ambientale?

— Fixate pe „zbor".

— Energia auxiliară?

— Rulează.

— Navetele încărcate şi pregătite pentru spațiu, raportă o voce de la consola

lui Amherst.

— Echipajul la posturi, sublocotenente, spuse altă voce. Tehnicienii raportează că punțile sunt libere şi asigurate.

— Verificarea predeplasare încheiată, anunță Brim, silindu-se să se relaxeze. Simți pulsația slabă a generatoarelor gravitaționale şi-l privi pe Ursis în timp ce făcea ultimele reglaje. *Agresivul* era aproape gata de decolare.

Deodată, unde KA'PPA radiară din releul navei care aştepta, strălucind ca nişte cercuri concentrice făcute de o piatră căzută în apă.

— Mesaj de la NFI *Cutezătorul*, îi raportă lui Collingswood un ofițer chel şi durduliu de la transmisiuni.

— Am înțeles, domnule Applewood, răspunse căpitanul. Prezintă-l!

— Comandantul de Flotilă, Onorabilul Căpitan de Rang I Sir Hugh Davenport, FI, informează NFI *Agresivul* că i-a fost repartizată această dană gravitațională, citi Applewood cu o voce pițigăiată.

Brim o auzi pe Collingswood chicotind.

— Aşa vasăzică? întrebă ea. Ei bine, domnule Applewood, transmite-i

Onorabilului etc. la bordul NFI *Cutezătorul*: „Ce păcat! Unde își propune să-și ancoreze nava?”

— Toate posturile pregătite, căpitane, raportă Amherst, rămas aproape fără aer.

— Sublocotenent Brim, răsună vocea lui Collingswood în liniștea deplină a punții. Te poți îndrepta spre zona de decolare când primeşti confirmarea de deplasare.

Brim zâmbi în barbă. Era unul din momentele pe care credea că şi le va reaminti toată viața… cât de lungă urma ea să fie. având în vedere mortalitatea în creştere de pe distrugătoare.

— Înțeles, căpitane! Mă îndrept spre zona de decolare. Şefu’, posturile de ancoraj să retragă razele de fixare.

Imediat, toate razele din jurul navei se stinseră, până când o singură undă verde rămase prinsă de punctul optic de amarare al pontonului.

— Ancorele stinse, sublocotenente, raportă Şeful.

— Foarte bine, Şefu’. Poți trece acum pe gravitație internă. Intendent Maldive, pe intercom, te rog.

— Da, sublocotenente. Toată lumea la posturi pentru gravitație internă, răsună vocea femeii în toate intercomurile, în timp ce alarmele se auzeau în fundal.

Brim se ținu bine pe măsură ce-l cuprinse primul val de amețeală. Înghiți un nod. Obligându-şi stomacul să revină la locul său. Obiectele neamarate de pe navă zornăiau şi zăngăneau. Îşi simți fruntea cuprinsă de transpirație dar, la fel de repede precum apăruse, senzația dispăru. Un bubuit surd anunță desprinderea de legăturile ombilicale cu solul. Nava se înclină nesigur spre babord, apoi se îndreptă când platformele de stabilizare începură să opereze independent. Cu coada ochiului, tânărul văzu cum schela se desprindea de carena navei şi se retrăgea în capătul pontonului. Aruncă o privire către vehiculul cu şenile; reflectoarele îi erau aliniate în continuare cu consola sa, însă acum străluceau verde şi rece. Pe cea mai apropiată suprafață era central un cursor alb. Destinse umerii şi clătină din cap, zâmbind în sinea Iui - încă o schimbare de gravitație fără să-şi piardă micul dejun.

— Legătura cu Controlul de sol, Şefu', rosti el privind vehiculul de pe ponton.

— Aici Controlul de sol, anunță în display un chip îngust, cu sprâncene stufoase, enorme.

— T.83 către sol, răspunse Brim. Suntem gata de deplasare.

— Solul către DD T.83. Puteți porni. Aveți un distrugător la pupa.

— T.83 către sol: l-am văzut.

— DD A.45, mențineți poziția, îl avertiză controlorul pe *Cutezător* prin intermediul altui display din vehiculul cu şenile.

Brim auzi răspunsul scurt dat de Davenport: „Menținem!" Nu-i era de nici un ajutor: distrugătorul aflat în aşteptare nu s-ar fi putut apropia mai mult de dana gravitațională a *Agresivului*, dar nici nu putea ocupa altă poziție, din pricina vântului. Navelor spațiale le era interzis să zboare deasupra *oricăror* suprafețe planetare, deoarece suprapresiunea din generatoarele gravitaționale provoca prea mult zgomot şi avarii. În felul acesta era imposibilă ieşirea directă din dană. Aceeaşi suprapresiune (şi nivelul de zgomot

rezultat) interzicea şi altitudini mai mari de treizeci de irali, oriunde în apropierea solului. Şi întrucât *Cutezătorul* bloca orice şansă de a balansa brusc la modul clasic, folosind razele portante de ancorare, lui Brim îi revenea ingrata manevră de a *ocoli* cealaltă navă înaintând cu pupa pe vânt puternic. În plus, îşi dădea seama că dacă doar zgâria distrugătorul ca scos din cutie al lui Davenport, curtea de judecată i-ar fi terminat cariera înainte să fi avut şansa de a o începe. Strunindu-şi nervii tensionați, strânse din umeri şi zâmbi. Mai bine să termine odată. În următorii câțiva cicli, ori reuşea să obțină spațiul de mişcare necesar, ori se întorcea la transportoarele de minereu. Şi în nici un caz nu avea de gând să revină pe Carescria!

— Solul către DD T.83: vânt 040 la 91, raportă Controlul.

— Recepționat, clătină din cap Brim. O să fac balans pe generatorul din față, Nik. Dă-mi apoi un gradient de 0,91 la 04.

În felul acela, avea măcar o şansă suplimentară împotriva vântului.

— Gradient de 0,91 la 04, repetă Ursis.

Duduitul surd al generatorului prova

se amplifică pe măsură ce susținea greutatea navei.

— Balansat, raportă Ursis.

— Cârma în punctul mort, anunță Şeful. Gata de deplasare.

— Atenție, avertiză Brim.

Verifică încă o dată reglajele, simțind cum îl învăluie un val de resemnare. Nici în cele mai cumplite coşmaruri ale sale,

Agresivul nu putea fi la fel de greu de manevrat ca un transportor încărcat. Iar pe *acelea,* reuşise să le stăpânească.

— Eliberați razele de ancorare, ordonă tânărul cu ochii lipiți de cursorul aflat în centrul obiectivelor Controlului de la sol. Brusc razele portante dispărură. Încet pupa, comandă el simțind cum sudoarea i se prelinge pe frunte.

— Încet pupa, se auzi ca un ecou vocea lui Ursis şi nava începu să se mişte.

Cu un ochi pe *Cutezător*, Brim se luptă să țină cursorul centrat dar, în ciuda eforturilor, acesta aluneca pe lentilele strălucitoare, semn că *Agresivul* intra în derivă din cauza vântului. Tânărul simți un nod în stomac.

— Gradient prea mare, Nik! avertiză el.

Alunecăm spre *Cutezător.*

— L-am fixat, răspunse Ursis încordat, scuze.

— E-n regulă, îşi regăsi Brim glasul, relaxându-se pe măsură ce deriva încetinea până se opri de tot.

Îşi regăsi respirația abia când *Agresivul* ieşi complet din dană.

— Opriți motoarele, ordonă el.

Nava se afla acum lângă *Cutezător,* la mai puțin de douăzeci de irali de punțile imaculate ale lui Davenport.

— Motoarele oprite, se auzi Ursis.

Acum venea partea cea mai dificilă. Adunându-şi din nou curajul, Brim ordonă:

— Încet pupa, babord.

— Încet pupa,babord.

Prova *Agresivului* începu să se încline spre dezastrul care pândea la doar câțiva irali.

— Brim! Pe tot Universul! Ce faci?... mârâi Gallsworthy lângă el.

— Comanda aparține sublocotenentului Brim, locotenent Gallsworthy, îl întrerupse Collingswood. Conform dispozițiilor tale.

Brim îi alungă din minte pe amândoi. Următoarele manevre erau de-a dreptul critice. Se încordă, aşteptă...

— Un sfert pupa, tribord, încet pupa, babord, articulă el cu gura uscată.

— Un sfert pupa, tribord, încet pupa, babord, repetă Ursis.

Prora *Agresivului* îşi opri balansul la doar un iral de *Cutezător*, apoi se întoarse lent către spațiul deschis. De data aceasta gradientul de gravitație se păstră şi - aşa cum prevăzuse Brim - nava îşi continuă întoarcerea larg, la babord. Trecu însă o eternitate până când etrava se îndreptă spre apele învolburate ale bazinului.

Brim nici nu privise îndărăt.

— Înainte un sfert, ambele, ordonă el încet.

— Înainte un sfert, ambele, repetă Ursis de această dată zâmbind cu gura până la urechi.

În momentul acela, un display aduse imaginea Sophiei Pym, care îl salută.

— Păcat că nu-l poți vedea pe Amherst, şopti ea încântată.

Alături, expresia de uluire de pe chipul lui Theada se transformase într-o

neîncredere totală.

În timp ce *Agresivul* se mişca în libertatea aproximativă a bazinului, de pe ponton se auzi din nou vocea controlorului:

— Solul către T.83: aveți permisiune de deplasare către zona 981G. Ne vedem data viitoare. Noroc la vânătoare!

— DD T.83 către sol, răspunse Brim, Pornim spre zona 981G. Mulțumesc. Privi drept înainte prin perdeaua de ploaie. Preiau cârma, Şefu', anunță el.

— Ai cârma, sublocotenent Brim, aprobă Şeful.

Pentru prima dată în dimineața aceea, mâinile lui Brim atingeau comenzile de direcție. Acum stăpânea nava cu totul. Fără să vrea, trase cu coada ochiului către Gallsworthy, care îl privea, la rândul său, cu nedisimulată curiozitate.

— Da, domnule? întrebă Brim.

— Vezi-ți de treabă, carescrianule, răspunse Gallsworthy sec.

Totuşi răceala din voce dispăruse. Brim aprobă din cap şi se întoarse tăcut. Nu era momentul să definească relațiile dintre el şi individul taciturn.

— Verificări de deplasare, Şefu', spuse.

Modificări de ranfluare?

— 15,15, verde, răspunse calculatorul.

— Amortizoare, unghi de deviație, instrumente?

— Verificat.

— Balastul şi echilibrul final?

— l-69-500, nu există modificări semnificative.

— 21,2 pe stabilizator. Deplasare motoare verificată, Nik?

— Completă, mormăi Ursis.

— Verificări de deplasare încheiate, declară Şeful.

Cu un sentiment de uşurare, Brim văzu cum trecea de poarta bazinului, lăsând-o în urmă. Acum *Agresivul* ajunsese în apele deschise.

— Jumătate înainte, ambele, spuse el, punând cap-compas pe zona 981G.

— Jumătate înainte, ambele, repetă Ursis.

În următorii aproape zece cicli necesari pentru a ajunge la destinație, Brim făcu propriile sale verificări ale sistemelor navei, terminând cu câteva momente înainte ca baliza de semnalizare să apară pe hiperecrane.

— DD T.83 către Controlul Portului, anunță el. Avem contact vizual cu zona 981G. Ne îndreptăm cu 2-91. Zâmbi fără să vrea. Verificare pentru decolare, Şefu'.

— Transponderele şi indicatorul destinație pornite. Pila „Oprire" alimentată. Luminile de avertizare aprinse, raportă Şeful.

— Verificarea motoarelor?

— Completă, raportă Ursis.

— Verificarea configurației antiderapaj.

— Antiderapaj - pornit.

— Frâna?

— Decuplat.

— Stabilizatorul balast... şterge gradientul de gravitație, Şefu'.

— Gradientul de gr vitație - eliminat. Nava e încărcată normal, 23-1 la decolare.

— Perfect, Şefu'. Indicatori de traiectorie, domnule Gallsworthy?

Cu mintea evident în altă parte, Gallsworthy tresări în fotoliu.

— Un moment, sublocotenente, bâigui el înroşindu-se şi începu să se agite frenetic în fața comenzilor. Programat şi verificat, articulă în cele din urmă.

— Verificarea de decolare completă,

căpitan Collingswood, raportă Brim. La comanda dumneavoastră.

— Comanda *îți* aparține, sublocotenent Brim, răspunse Collingswood dintr-o imagine proiectată, arătând spre hiperecranc. exact când un glob afişă semnalul de prioritate şi înfățişă chipul controlorului Portului.

— Controlul Port către DD T.83, spuse acesta. Mențineți poziția la baliza de semnalizare 981G, pentru intersectare.

Collingswood chicoti din imagine şi zâmbi înțelegător.

— Menținem poziția, bombăni Brim. Cu toată viteza înapoi, ambele! comandă imaginii lui Ursis.

— Cu toată viteza înapoi, ambele, repetă ursul.

Agresivul lunecă, oprindu-se în apropierea balizaei.

— Stop toate motoarele.

— Motoarele la zero, anunță Şeful.

În ploaia de afară, Brim nu putea zări nici cerul, nici orizontul; la numai douăzeci şi cinci de irali mai jos, valurile mării erau negre şi presărate cu aşchii de gheață. Dintr-o dată, printr-o spărtură a peretelui

de ploaie apăru spectrul unei mase cenuşii plutind prin întunecime, de această dată infinit mai mare decât *Cutezătorul.* În curând se distinse clar conturul unei nave imense care se îndrepta cu viteză spre *Agresiv*, aproape de suprafața apei. Un moment mai târziu, nava irumpse din furtună, puternică şi maiestuoasă, despicând oceanul şi lăsând în urmă ape mânioase şi înspumate, urcând stropii până la sute de irali înălțime, rivalizând doar cu norii înşişi. Fără să vrea, Brim îşi ținu răsuflarea. Probabil orice om din galaxie ar fi putut recunoaşte imaginea *aceea* măreață a nenumăratelor punți, turelelor enorme şi a carenei late şi îngustându-se treptat: *Iaith Galad*, unul dintre cele mai mari trei crucişătoare construite vreodată, nava soră a lui *Nimue*, cu care pierise celebrul amiral Merlin Emrys (cam acum doi ani, dacă memoria nu-i juca feste). Sudoarea rece îi alunecă pe şira spinării. Să fii pilotul unei *asemenea* nave! Clătină din cap resemnat. Carescrienii nu primeau astfel de repartiții. Ce vis, totuşi!

— Vom da onorul, locotenent Amherst,

se auzi vocea lui Collingswood.

— Da, căpitane, răspunse Amherst.

Imediat, undele luminoase pornite din reflectorul *Agresivului* semnalizară vechiul salut imperial: STELELE SA VA LUMINEZE TOATE DRUMURILE!

Brim fu nevoit să-şi răsucească gâtul pentru a vedea răspunsul tradiţional de pe *Iaith Galad:* ŞI CĂRĂRILE VOASTRE, CĂLĂTORI PRINTRE STELE. Zări siluete minuscule, agitându-se pe puntea superioară a navei, în spatele hiperecranelor enorme. Una dintre ele făcu cu mâna. Apoi, la fel de repede precum apăruse, nava dispăru, înghiţită din nou de întuneric. *Agresivul* se clătină greoi în siajul gravitaţional, în vreme ce un potop de stropi inundă hiperecranele şi punţile inferioare. Apoi distrugătorul se stabiliză şi oceanul reîncepu să se unduiască sub carenă, ca şi cum enorma astronavă nici n-ar fi trecut prin preajmă.

— DD T.83, aveţi permisiunea pentru decolare imediată, anunţă controlorul. Vântul este 04 la l-0-3. Crucişătorul care a asolizat raportează turbulenţe considerabile. Calea-i a voastră.

— Mulțumim mult, spuse Brim, apoi privi imaginea lui Ursis drept în ochi şi zâmbi. În sfârşit, şopti el şi continuă cu voce tare: Cu toată viteza înainte!

Ursul aprobă din cap.

— Noroc, mimă fără un sunet. Cu toată viteza înainte.

Imediat, cele două generatoare gravitaționale ale *Agresivului* începură să bubuie adânc în interior, scuturând întreaga structură.

În timp ce impulsul creştea, Brim ținea nava pe loc cu ajutorul frânelor de gravitație. Avea sentimentul că acestea *abia* făceau față, aşa că se bucură să-l audă pe Gallsworthy spunând:

— Luminile sunt aprinse - ai putere de decolare.

Brim eliberă frânele.

— Viteză de atac! Ambele! urlă el peste uruitul generatoarelor.

— Viteză de atac. Ambele, repetă Ursis.

Zgomotul crescu în intensitate şi *Agresivul* începu să se deplaseze.

Sublocotenentul privi pentru ultima dată spre pupa. Uriaşele valuri ce se rostogoleau pe Gimmas Haefdon se

reduseseră la o masă de apă care se întindea din chila lor până la norul care acoperea orizontul. Nava începuse să gonească pe suprafața apei; nu mai avea timp pentru gânduri, ci doar pentru reflexe şi automatisme. Stabilizatoare şi modificatori de înălțime, controlul direcției şi al puterii de deplasare. Chiar şi lunga după-amiază petrecută la simulatorul punții era un moft în comparație cu accelerația fantastică a navei.

— Mare ți-e Universul! icni Brim uluit.

— Se mişcă grozav, nu? comentă Ursis arătându-şi toți colții într-un zâmbet larg.

Rămas fără grai, tânărul văzu oglinda apei numai câteva clipe, până când, lângă el, vocea lui Gallsworthy anunță:

— Viteză ALPHA.

Roti apoi cu grijă în sus prova distrugătorului, la o anumită înclinare pentru decolare. *Agresivul* răspundea lin şi uşor la comenzi - aproape precaut. Nava era primul său animal de rasă, aflată la o sută de ani-lumină de cea mai bună navă de antrenament pe care zburase până atunci.

— Viteză BETA, anunță Gallsworthy

câteva clipe mai târziu. Ascensiune confirmată.

În alte câteva secunde *Agresivul* străbătea plafonul de nori al planetei, bubuind prin turbulențele fără sfârşit.

— Ambele motoare cu toată viteza înainte, Nik, ordonă Brim.

— Cu toată viteza înainte, amândouă, repetă ursul.

Zgomotul generatoarelor pe puntea de comandă scăzu simțitor.

— DD T.83 - plecare la 120,6, anunță controlorul. Noroc la vânătoare, Agresivilor!

Transmisia se pierdu cu repeziciune când ieşiră în atmosfera curată de deasupra norilor, valurile cenuşii şi murdare întinzându-se la nesfârşit în soarele palid al planetei.

— Control Plecare către DD T.83, rosti chipul unei femei, apărut în display. Aveți culoar în viteză subluminică pentru baliza Lox's Sands-98, zona orange, cu tranziție imediată în domeniul supraluminic la destinație. La revedere de pe Gimmas Haefdon. Şi noroc, *Agresivulel*

— T.83 către Control Plecare, repetă Brim. Pornim către baliza Lox's Sands-98,

zona orange, cu tranziție imediată pe supraluminică. Mulțumesc, Gimmas Haefdon. Ne vedem data viitoare!

Înainte să termine de vorbit, *Agresivul* ieşi din atmosfera planetei şi se îndepărtă în bezna spațiului nesfârşit. Brim îşi ocupă timpul cu alte verificări de rutină apoi, în următorii câțiva cicli, monitorizează sistemele navei, aruncând un ochi vigilent pe indicatorul „Viteză Luminică", pe măsură ce continua să accelereze.

— Să pornim propulsia, Nik, spuse el. Locotenent Gallsworthy, citiți reperele?

Ursis îi făcu cu ochiul şi trimise o bezea din vârful degetelor.

— Valvele de propulsie - deschise. Activez cristalele propulsoare. Numărul 1, pornit.

O singură rază de lumină verde se întinse mult în urma navei, în acelaşi timp, hiperecranele se opacizară pentru a-i feri pe cei din interior, în vreme ce un bubuit ca de tunet înfundat se auzea laolaltă cu uruitul generatoarelor gravitaționale.

— 0,75 viteză luminică. 0,8, raporta Gallsworthy.

— Parametri normali, confirmă Şeful.

Ursis încuviință din cap, verificându-şi propriile instrumente. Aparent satisfăcut, continuă:

— 2, pornit. 3, pornit.

— 0,85 viteză luminică, se auzi Gallsworthy. 0,9.

— 4, pornit.

Acum generatoarele gravitaționale ale *Agresivului,* limitate la viteza luminii, erau scoase din funcțiune. Pe hiperecranele prova apăruseră deja strălucirile efectului Gandom Ve.

— 0,97 viteză luminică.

Universul vizibil părea acoperit de o rețea delicată de luciri pâlpâitoare, izbucnite din ultimele stele vizibile, ca şi cum întregul firmament ceresc stătea să se spargă în chiar particulele din care fusese creat. Tot ce avea de făcut acum era să treacă de baliza Lox's Sands-98. Nava urma să-i spună când anume; până la intrarea în funcțiune a propulsiei, echipajul era practic orb în fața universului.

— Baliza LS-98 în vizor, sublocotenent Brim, anunță Şeful.

Tânărul zâmbi.

— Asta-i, Nik. Jumătate înainte, toate

cristalele.

— Jumătate înainte, toate cristalele, repetă Ursis.

Tunetul molcom al celor patru cristale ale *Agresivului* se alătură duduitului generatoarelor gravitaționale solicitate, peisajul stelar tremură strălucitor, apoi se transformă într-un caleidoscop violent de roşu,.până când spațiul însuşi explodă într-o multitudine de scântei colorate. Când fenomenul luă sfârşit (tranziția Daya-Peraf), indicatorul „Viteză Luminică" ajunsese la 1,0 şi continua să urce rapid, pe măsură ce cristalele propulsoare ale *Agresivului* preluau sarcina împingerii navei în hiperspațiu.

— Opriți generatoarele gravitaționale, anunță Brim.

— Generatoarele gravitaționale, oprite, confirmă Ursis.

Imediat, hiperecranele se întunecară, în timp ce rețeaua lor cristalină se sincroniza cu propulsia, apoi se luminară din nou, strălucind cu întreaga grandoare a universului. De această parte a barierei vitezei luminii, dârele verzi ale propulsiei rămâneau în urma navei pe o lungime de

cel puțin trei c'lenyt, înconjurate de un abur verzui creat de unda hiperspațială de şoc a *Agresivului*, care disloca masă şi timp negativ{1}, în concordanță cu sistemul complex al fizicii Travis. În câteva clipe, zgomotul generatoarelor gravitaționale se stinse complet, iar Gallsworthy îi prinse din nou privirea tânărului.

— Da, domnule? întrebă mirat carescrianul, pregătindu-se pentru altă dojană.

O umbră de amuzament străbătu privirea injectată a pilotului-şef.

— Ai marcat unul sau două puncte în dimineața asta. Brim, spuse el fără o intonație. Preiau eu comanda, ca să te las *pe tine* să admiri peisajul.

Uimit, Brim înțelese deodată că tocmai primise laude din partea ofițerului taciturn şi căută ceva potrivit să răspundă. Apoi îşi dădu seama că de fapt cuvintele erau unelte pe care Gallsworthy nu ştia să le folosească.

— Mulțumesc, locotenente, îi răspunse inexpresiv. M-aş bucura să mă odihnesc un pic.

După ce comanda fu trecută pe

consola din stânga, Brim se lăsă pe spate în fotoliu şi închise o clipă ochii, zâmbind în sinea lui. Din punctul lui de şedere, în dimineață asta obținuse două victorii, deşi puțini dintre imperialii aflați pe puntea *Agresivului* ar fi ştiut să explice de ce. Fiind sclavii Imperiului Galactic Avalon, carescrienii erau rareori lăudați pentru ce reuşeau să facă. Mulți deveneau adepții vânării micilor bucurii ale vieții, oriunde şi oricând le găseau. Şi nici măcar faptul că Gallsworthy îi recunoştea priceperea nu echivala satisfacția pe care i-o producea lui Brim acreala întipărită pe chipul lui Amherst.

Agresivul se îndrepta cu toată viteza spre război. La fel şi Wilf Brim.

În spațiul intergalactic, blocadele se inițiau cam pentru aceleaşi motive pentru care fuseseră stabilite dintotdeauna: înfometarea până la colaps a unei componente importante a unei civilizații, determinând şi suferința altor componente. Dacă suficiente sectoare sunt înfometate, întreaga civilizație va suferi.

În acest scop, lui NFI *Agresiv* îi revenea misiunea de a patrula la periferia lui

Altnag'gin, marele complex de fabricare a metalului pentru blindaje care aparținea Ligii. Fără importul de zar'clinium metalic, un element foarte rar, fabrica nu mai putea produce blindaje - şi fără blindaje, şantierele navale nu mai puteau produce nave de război.

Planul era pe cât de simplu, pe atât de eficace: cargoboturile ce traversau hiperspațiul cu viteze de 10 până la 20 000 de ori mai mari decât cea a luminii, erau pur şi simplu „nemanevrabile", în sensul cât se poate de firesc al cuvântului. Mai întâi trebuia să părăseşti hiperspațiul pentru a te putea apropia de un loc de ancorare şi asta însemna cel puțin doi sau trei metacicli de viteză subluminică la sfârşitul fiecărei călătorii. În acest interval, „fugarii" (nave-duşman gonind în orice direcție) deveneau aproape vizibili în spectrul normal şi vulnerabili la atacul prădătorilor de genul distrugătoarelor imperiale de clasa-T, special dotate. *Agresivul era* una dintre cele şase nave de patrulare menite să blocheze accesul la Altnag'gin. Urma să înlocuiască un distrugător mai mic, de clasa-N, care

fusese în misiune timp de trei luni standard.

Pentru Brim nu constituia o surpriză faptul că entuziasmul se transformase în rutină, muncă grea şi plictiseală; acelaşi lucru se putea spune despre majoritatea călătoriilor spațiale. Oricum, de multe ori rutina era înlocuită de perioade de stres maxim, iar *Agresivul* se văzu confruntat cu o asemenea situație la numai câteva zile standard după ce nava pe care o înlocuise pusese cap-compas spre casă şi dispăruse în spațiu.

Acalmia norocoasă a uneia dintre interminabilele furtuni gravitaționale din afara nebuloasei Triad, la câteva sute de c'lenyt distanță (un punct de plecare important pentru unul dintre principalele centre de producție ale Ligii Norilor) dădu la iveală două transportoare rapide ce ieşeau din hiperspațiu.

Frecvent, fugarii blocadei din această parte a Ligii transportau pe lângă zar'clinium metalic şi alte lucruri necesare pentru alimentarea maşinii de război a lui Nergol Triannic: alimente jefuite de la fermierii înfometați de pe Korvost, cristale-

llori de mină proaspăt culese, şi *întotdeauna* cantităţi imense de iarba-timpului, din culturile virale Spevil, necesară supravieţuirii; livrările erau esenţiale pentru toţi temuţii membri ai clasei de Controlori şi pentru conducătorii *lor,* expatriaţi de la curtea regală Triannic tocmai în îndepărtatul Indang.

De-abia ieşite de câţiva cicli din hiperspaţiu, navele duşmane dădură de ghinion.

Gallsworthy şi Pym se aflau la consolele de pilotaj ale *Agresivului,* iar Collingswood stătea în picioare, înapoia lor, cu mâinile sprijinite de spătar, privind prin hiperecrane. Ieşit din cart, Brim era pe post de secund, concentrat asupra procedurilor ca şi cum viaţa i-ar fi depins de învăţarea fiecărei mişcări, la fiecare dintre console; ştia bine că aşa va fi cândva.

Nici o navă nu escorta cele două frumuseţi rapide; recent, Kabul Amak retrăsese sistemele de protecţie din zonă, pentru a sprijini un atac masiv asupra unor ţinte mai apropiate Imperiului, iar furtuna gravitaţională care, cu numai câţiva cicli în urmă le ascunsese goana

spre siguranță, folosea şi *Agresivului* drept ascunziş. Dispozitivele militare de scanare ale imperialilor captaseră însă semnalele celor două transportoare cu mult înainte ca propria ei imagine să apară pe ecranele lor civile de alarmă. Acum, ucigătoarea navă de război era poziționată astfel încât să facă imposibilă evadarea în hiperspațiu şi le călca pe urme precum furia legendară a lui Zoltnark, lordul întunecat al Universului.

— Salvă de avertizare, te rog, Anastasia, ordonă Collingswod calmă. Cu siguranță, ne-au remarcat prezența până acum.

— Şi urlă pe fiecare canal de transmisie după ajutor, bombăni Amherst nervos.

Ochii lui Brim fixară consola de transmisiuni, unde doi soldați schimbau priviri între ei. Azi nu era timp de pierdut. Alarma emisă urma să atragă toate navele duşmane aflate în zonă.

Vedea în exterior cele trei turele superioare ale *Agresivului,* indicând mai întâi babordul, apoi revenind la tribord, oprindu-se în sfârşit cu țevile lungi şi

subțiri de 144 înspre țintele îndepărtate. Vizualiză cu ochii minții şi cele patru turele din partea dorsală a navei, executând acelaşi dans.

— Pregătiți apropierea la jumătate de c'lenyt de prova lor, ordonă Fourier.

Brim privea fascinat în timp ce echipele de trăgători se aplecau deasupra consolelor lor, cu fețele luminate de strălucirea informațiilor care le parveneau din globuri.

— Distanța 6 000 şi în scădere. 5 900... 5 800...

— Conectați principalele, toate disruptoarele.

— Conectat.

— Deflecție 76 la babord. Rată 81 plus.

— Distanță 5 500 şi în scădere. Fixat acum.

— Fixat.

— Foc!

La ordinul lui Fourier, toate cele şapte disruptoare izbucniră într-o salvă de lumină orbitoare şi energie pură; puntea *Agresivului* se zgudui şi nori de radiație furioasă se revărsară în cascadă. Fără să vrea, Brim se înfioră la auzul tunetului asurzitor rostogolindu-se prin structura

navei. Instantaneu, spațiul din fața navelor Ligii fu cutremurat de săgeți strălucitoare de foc auriu.

— Pe ochii lui Vothoor! icni Theada cu glas scăzut. Asta ar trebui să-i încetinească binişor.

— Nu te baza pe asta, îl avertiză Collingswood cu ochii pironiți pe țintele fugare. Nu vor renunța aşa uşor. Anark are nevoie disperată de aprovizionare. Cei care reuşesc să treacă sunt asigurați pe *viață'.*

Într-adevăr, un ciclu mai târziu, cele două nave îşi continuau grăbite drumul spre destinație.

Collingswood se încruntă şi clătină din cap.

— Încearcă să te faci înțeleasă din nou. Anastasia, ordonă ea. Mai aproape, de data asta.

— Înțeles, căpitane. Un pic mai aproape, vă rog, direcția.

— Da, locotenente, scad 500. Deflecție 15 minus: Rată 64 plus.

Ochiul neexersat al lui Brim distinse o mişcare a disruptoarelor ce erau corectate şi ştiu că următoarea lovitură urma să fie mult mai aproape; dacă exercițiile de

tragere făcute cu puțin timp în urmă puteau fi relevante.

— Foc!

De data asta, întunericul din față fu zguduit de un val uriaş care păru să ajungă la numai câțiva irali de cele două ținte. Chiar dacă avu efect, el nu fu chiar cel scontat de echipajul *Agresivului.*

— Pe fantoma cenuşie a lui Voot, mormăi Collingswood. Ca să vezi!

Doar una din cele două nave încetinise pentru a se preda; cealaltă îşi continua drumul, abandonându-şi perechea ca pe un Lau'f'last de sacrificiu. Un rar exemplu de lucru în echipă pentru fugarii independenți ai blocadei.

— Trebuie să fie ceva al draxului de important în nava a doua, observă Gallsworthy supărat. Zukezii ăştia nu se ajută niciodată între ei.

— *Aşa-i,* fu de acord Anastasia, trebuie s-o prindem, e clar.

— Le vreau pe *amândouă,* spuse Collingswood. Sunt trofee valoroase şi nu intenționez să pierd vreuna. Se întoarse brusc, privind puntea întunecată. Locotenent Amherst, strigă ea.

— Căpitane?

— Adună echipa de abordaj a! Zece oameni cu armament uşor şi blastere. Să fie gata în zece cicli din momentul ăsta - înainte să ajungem din urmă prima navă. Tu o vei duce acasă, în timp ce noi continuăm „discuțiile” cu prietena ei.

— Eu? Acasă?

— Da, Puvis, *acasă,* răspunse căpitanul aruncându-şi privirea de-â lungul punții, până când dădu cu ochii de Brim. Şi, pe al treilea ochi al lui Slua, o să faci asta avându-l pilot pe carescrianul nostru minune. Ce-ai zice dacă ai participa şi *tu* la treaba asta, sublocotenent Brim?

Rânjind ca un h’oggoth zăpăcit, tânărul îşi părăsi fotoliul şi se repezi pe coridor spre consola lui Amherst.

— Am şi plecat spre tubul de transport, căpitane, spuse el.

— Păcat, glumi Collingswood, vei pierde toată acțiunea de aici, pentru că *nu* intenționez să abordez nava prin mijloace convenționale - asta ar asigura evadarea celei de-a doua.

Brim îl văzu pe Amherst încruntându-se.

— Căpitane? întrebă primul ofițer.

— Voi încetini doar când voi trece pe lângă prima navă, spuse ea mijind ochii ațâțată. Ceva la care nu se aşteaptă fugarii ăştia şmecheri. Îndreptă degetul spre pieptul lui Brim. Sublocotenent, tu *vei pilota* naveta de abordaj a punții duşmane, iar tu, locotenent Amherst, vei avea misiunea să pătrunzi prin orice trapă găseşti. Preluați apoi controlul situației. Zece oameni ar trebui să fie mai mult decât suficienți. Dacă lucrați repede, se va face totul cât nava se află încă în bătaia 144-urilor noastre, care ar trebui să asigure cooperarea din partea gazdelor voastre. După aceea, sublocotenent Brim, va fi misiunea ta să pilotezi nava spre orice port imperial la care poți ajunge. Nu vă faceți griji despre navetă. O s-o recuperăm dacă putem. Dacă nu, va fi un preț mic plătit pentru oricare din frumusețile astea două. Vă aştept la bordul *Agresivului* imediat cum prindeți un transport. Acum la treabă, amândoi!

Câteva momente mai târziu, Brim şi Amherst coborau scara care ducea la micul arsenal al navei, când pe intercom se auzi

vocea lui Maldive anunțând:

— Echipa de abordaj unu gata de luptă la trapa de lansare trei, imediat. Echipa de abordaj unu, la trapa de lansare trei - imediat!

Cu mult înainte de terminarea celor zece cicli alocați de Collingswood, Brim stătea transpirând la consola celei de-a treia navete de pe *Agresiv,* un vehicul butucănos şi puternic despre care Sophia Plym jura că fusese făcut pentru a fi mai întâi urât, apoi performant. Înapoia lui, privind din globurile albastre ale căştilor de luptă imperiale, Amherst şi cei zece oameni, conduşi de matahala de Barbousse, intrau prin trapă pentru a se instala în compartimentul utilitar, înghesuindu-se pe scaunele ejectabile, îmbrâncindu-se pentru a-şi aranja blasterele lungi sub plafonul jos al cabinei. Ultimul la bord fu Ursis, agitând un blaster uriaş de fabricație lo' sodeskayană.

— Trapa închisă şi blocată, Wilf, raportă ursul, trântindu-se lângă Amherst. *Pardon,* sublocotenente, mormăi el înghesuindu-l pe primul ofițer. M-a trimis Collingswood să am grijă de Brim.

Tânărul zâmbi mulțumit, aprobă din cap şi confirmă închiderea trapei pe panoul aflat în fața lui. Porni apoi micul generator gravitațional aducându-l imediat la putere maximă; detesta sistemul greoi de pilotaj manual, dar în asemenea împrejurări nu avea de ales. Când puterea optimă fu atinsă, îi făcu semn imaginii lui Theada ivită deasupra consolei.

— Azvârle-ne afară, Jubal!

O clipă mai târziu, două gruie grele fură luminate verde-smarald de razele de ancorare aprinse înspre cabestanele optice ale navetei. Peste mai puțin de un ciclu, razele se îngroşară, iar gruiele începură să se mişte: întâi în sus, apoi în lateral, scoțând naveta de sub protecția aripilor *Agresivului.* Pentru prima dată de când părăsise puntea, Brim avea vedere liberă către prima navă duşmană: un transportor tipic pentru Liga Norilor, alcătuit din globuri şi cilindri montați pe un singur tub. Nava gonea la mai puțin de un sfert de c'lenyt depărtare şi urma să fie rapid ajunsă din urmă.

— Pregăteşte-te să lansezi naveta, urlă Brim acoperind zgomotul generatorului.

— Sunt pregătit, îl asigură Theada tremurând.

Brim calculă cu grijă distanța şi viteza de apropiere; navetele nu puteau dezvolta o viteză de deplasare prea mare, chiar dacă erau militare. La pupa, generatorul antigrav, solicitat la maximum, amenința să se desprindă. Pilotul se încordă.

— Acum, Jubal, strigă el.

Theada nu făcu o treabă grozavă. Raza prova clipi mai devreme decât cea pupa, iar naveta fu aproape dată peste cap până când Brim o readuse pe direcția normală, simțind că inima îi spărgea pieptul. Printr-un miracol, se trezi manevrând naveta de-a lungul modulului globular din față al transportorului, în vreme ce *Agresivul* se îndepărta prea repede ca să se simtă bine; 144-urile masive îi confereau un sentiment de siguranță în navetă.

— Uite trapa de urgență, sublocotenente, exclamă Barbousse, arătând cu degetul înmănuşat o linie subțire care se desena chiar în dreapta hiperecranelor cruciforme ale navei.

— A reperat-o, încuviință Ursis. Adu-ne lângă ea, Wilf. Dacă nu vor să deschidă de

bunăvoie,.o s-o aruncăm în aer. Ei ştiu al draxului de bine pentru ce suntem aici.

Brim manevră naveta până când trapa ei se află față în față cu puntea duşmană, apoi îl privi pe Barbousse cum o deschide şi țintește cu blasterul. Putea vedea acum echipajul navei inamice privindu-l - neajutorat, spera el.

— Lasă-i o clipă, Barbousse.

— Da, sublocotenente, îl asigură Barbousse, aştept.

De fapt, fugarii nu avură nevoie nici măcar de o clipă; trapa de urgență zbură în siaj înainte ca ecoul vocii lui Barbousse să se stingă deschizătura fu imediat umplută de o uniformă de luptă neagră ca smoala aparținând Ligii Norilor, cu brațele încrucişate pe piept în gestul universal al predării.

— Ia-i, Barbousse, zbieră Brim şi smuci naveta într-o parte, strivind cele două trape una de cealaltă într-un nor de scântei.

Agil în ciuda dimensiunilor sale uriaşe, Barbousse zvârli două cârlige de ancorare explozive prin fiecare deschizătură a uşii, apoi le întinse după ce explodară, fixându-

le pe podeaua navetei, în bolțurile pentru bagaje.

După aceea, nu se mai petrecu nimic. Nedumerit, Brim opri generatoarele ce duduiau şi-şi îndreptă atenția către primul ofițer, în aşteptare de noi ordine.

— Ei bine, hai *odată,* Amherst, izbucni Ursis în liniştea care se lăsase. Aştepți poate invitație spccială din partea lui Kabul Anak?

— Cum? Ăăă... da. Adică nu, bineînțeles că nu. Ăăă... pe aici, soldați, se bâlbâi Amherst, împingându-l pe Barbousse prin deschizătură.

Îi urmară Ursis, apoi Brim şi cei zece soldați ai echipei de abordaj. Înăuntru, un mic grup de civili se înghesuiau într-o parte a punții încă fumegânde, aruncând priviri nervoase în toate direcțiile. Între ei se afla o femeie înaltă cu o figură ce nu putea fi ascunsă nici măcar de un costum spațial - avea şi un nas pe care numai o mamă l-ar fi putut îndrăgi! Alături stătea un bătrân gras cu burta revărsându-se peste centura energetică. Altul era chel. Un al treilea purta pe cap, în interiorul căştii, o cipilică şifonată; o enormă mustață neagră îi

atârna deasupra gurii. Brim se opri în loc. Deci ăştia erau duşmanii despre care citise atât de multe. Fugarii de basm ai blocadelor, aparținând Ligii Norilor. Pufni ironic. Ăştia? Cu nimic diferiți de muncitorii spațiali pe care îi cunoştea de pe transportoarele de minereu - fețe obosite, oarecare. Dacă i-ar fi văzut pe o stradă avaloniană, nu l-ar fi remarcat pe nici unul. Şi de speriați, erau speriați, fără nici o îndoială.

În centrul punții totuşi, în fața consolelor de comandă, stăteau trei siluete foarte diferite, îmbrăcate în uniformele negre de luptă ale Controlorilor. Fără un motiv aparent, vederea lor îi readuse tânărului în minte sentimentul sumbru de război. Controlorii în uniforme negre constituiau o diviziune distinctă şi de elită a forțelor armate, echipate în uniforme gri, obişnuite, ce aparțineau Ligii. În ochii majorității imperialilor, ei erau cu adevărat personajele negative ale Ligii Norilor - ucigaşi de fetițe carescriene şi distrugători de sătucuri neapărate. Aproape că putea vedea petele de sânge pe mănuşile lor imaculate, în timp ce aşteptau plini de

insolență.

— Ăăă... începu Amherst penibil, ce navă-i asta?

— Cine întreabă? rosti unul dintre ligarii îmbrăcați în negru.

— Nu-i rândul tău să pui întrebări, Haină-Neagră, mârâi Ursis, mişcând imperceptibil blasterul uriaş.

Gestul lui nu avusese nimic subtil; nu fusese intenția lui şi nici Controlorii nu-l interpretaseră ca atare.

— N... nava *Ruggetos,* răspunse unul repede.

— Bine, tună Ursis, preluând controlul situației. Acum înțelegeți natura relațiilor dintre noi. Pentru binele vostru, vă sfătuiesc s-o țineți bine minte. Îşi trecu limba lungă peste colți. Se face aproape un an de când am fost pe Planeta Mamă după carne roşie şi vie.

Sudoarea apăruse pe frunțile celor trei Controlori. Toată lumea ştia despre urşii sodeskayani şi despre revenirea lor acasă, o dată pe an, pentru „Vânătoare". Era firesc. În galaxie existau şi locuri unde erau permise vânătorile de urşi non-raționali.

— Ia-i şi închide-i undeva, Barbousse,

ordonă Amherst cu hotărâre, recâştigându-şi puțin siguranța. Controlorii să fie închişi singuri. Nu vreau să fie la un loc cu ceilalți.

— Da, domnule, răspunse Barbousse. După ce termin cu ei, n-or să mai supere pe nimeni.

Câțiva cicli mai târziu, apăru pentru a-i îndmma pe civilii de pe punte într-o direcție diferită. Brim reținu totul pentru mai târziu. Astăzi, uriaşul soldat nu mai părea deloc idiotul bâlbâit care apăruse pe pasarela *Agresivului în* ziua sosirii lui.

După aceea nu mai avu timp de alte gânduri, fiindcă îşi ocupă locul la consola de comandă, aflat în centrul ciudatelor hiperecrane cruciforme ale navei. Îl auzi pe Ursis înapoia lui, izbind cu pumnul în ceea ce părea să fie o consolă de propulsie. Comenzile simplificate de pe *Ruggetos* erau surprinzător de lesne de înțeles, totuşi la fel de diferite de filozofia designului imperial pe cât diferea vertruchtul vorbit de Liga Norilor de limba avaloniană.

— Hai să băgăm viteză în găleata asta de şuruburi, Nik, rosti el studiind datele afişate în fața lui. Transmisionistii noştri au prins mesajele păsărilor astea. E de

presupus c-o să avem musafiri pe-aici. Şi primul n-o să fie *Agresivul.*

Diferite din puncte de vedere minore, comenzile de zbor ale unei nave se dovedeau asemănătoare cu oricare altele, oriunde în univers. Cele de față nu făceau excepție. Brim stăpâni repede cele trei console şi stabili cu prudență un curs în adâncul spațiului, aşteptând zgomotul cristalelor pornite de Ursis. Dar, cel puțin conform cronometrului de pe consola sa, după cinci cicli nu se întâmplă nimic. Cu coada ochiului văzu expresia de îngrijorare apărută pe chipul lui Amherst şi continuă să studieze datele, sperând să nu atragă şi mai mult atenția asupra inginerului. Un insucces total.

— Care-i problema, Ursis? îl auzi pe primul ofițer întrebând nervos.

— Nu pot schimba setările energetice ale propulsiei, mormăi Ursis absent. Ceva a fost modificat aici.

Vocea i se pierdu pe măsură ce se concentra în continuare. Amherst pur şi simplu se repezi la consola cu pricina.

— Ceva a fost *modificat*? întrebă el, frica simțindu-i-se dintr-o dată în voce.

Brim se răsuci în fotoliul său în timp ce Ursis îl privi pe locotenent, clipi din ochi, apoi clătină din cap ca şi când l-ar fi durut ce urma să spună.

— Da. Ceva ce încă nu-nțeleg complet a fost modificat. Dacă mă laşi în pace câțiva cicli, îi dau de capăt. Acum…

— Nu *atinge* consola aia, nebun nenorocit de sodeskayan ce eşti! schelălăi Amherst cu voce pițigăiată. Au umblat la ea ca să sărim în aer. Sudoarea îi apăruse dintr-o dată pe frunte.

— Cu ei la bord? întrebă Ursis indignat. Ridicol!

— *Ia-ți* mâinile de pe ele! şuieră Amherst nervos. Îți ordon, înțelegi?

— Locotenente, preferi s-aştepți până ne interceptează una din patrulele lor? se încruntă ursul.

— Nu vreau să *mor*, Ursis. Îndepărtează-te de comenzile alea până nu ne-mprăştii bucăți prin tot universul!

— Ce-e-e?

— N-ai idee ce au putut monta acolo, sodeskayanule. Pe al treilea ochi al lui Slua, te joci cu viețile noastre. În motoarele alea zace o putere enormă.

— Mă *pricep* la putere, ce dracu', mormăi Ursis cu capul lăsat într-o parte de furie. Aşa-mi câştig pâinea de obicei.

— Te pricepi la sisteme energetice care *nu* au fost transformate în capcane mortale, ursule, îl contrazise Amherst cu convingere.

— Adevărat, dar nu cred să fie cazul aici. Chiar crezi că ar fi dispuşi să sară în aer o dată cu noi?

— Cred ce am chef să cred. Şi *ia-ți* labele de pe comenzile alea. Este un ordin direct, înțelegi?

Ursis se înfundă supărat în fotoliu, cu o expresie sumbră pe față. Incapabil să se mai abțină, Brim izbucni:

— Dacă nu-ncepem să ne mişcăm cu mult mai repede decât o facem acum, foarte probabil vom sfârşi privind în țeava unui disruptor - şi n-o să fie al nostru, locotenent Amherst! Ambele nave au solicitat ajutor.

— Preferi să rişti transformarea în particule subatomice, carescrianule? i-o întoarse Amherst furios.

— Nu cred că ceea ce face Nik implică vreun risc de orice fel, spuse Brim, de-abia

păstrându-şi cumpătul. Mult mai riscant este să stăm aici, la viteză subluminică. Oricine ne poate prinde aşa cum suntem şi, dacă nu mă-nşel, în curând vom fi înconjurați.

— Ei bine, pufni Amherst, bănuiesc că n-ar trebui să par surprins. Voi, carescrienii, *e de aşteptat* să pactizați cu urşii, dacă stau bine să mă gândesc. Subumani...

Brim scutură din cap, ruşinat să-l privească pe Ursis în ochi.

— Poate preferi să tratezi cu prietenii noştri în uniformă neagră din Liga Norilor, spuse el înfierbântat. Să-l trimit pe Barbousse să-i aducă? Poate-i poți convinge pe ei să-ți spună ce-au făcut.

Amherst se crispă.

— Ştim... ştim cu toții ce-am rezolva cu *asta,* vorbi el şi o umbră de frică îi întunecă privirea. Prefer să-i ştiu închişi unde sunt.

Brim strânse din dinți şi privi comenzile inutile ale navei. Se lupta încă să-şi stăpânească nervii, când alarma de proximitate începu să urle deasupra capetelor. Se întoarse în fotoliu activând ecranele pupa.

— Ce-a fost asta? întrebă Amherst. cenuşiu la față. O să explodăm, totuşi?

— Nu, îl asigură Brim sumbru. Şi *acum* poți fi destul de linişti, la motoarele navei n-o să umble nici o mână străină.

— Ei, aşa-i mai bine, respiră uşurat Amherst. Dar ce-a fost sunetul ăla?

— Alarma de proximitate, locotenente, răspunse Brim. ajustând focalizarea ecranului pupa. A sosit ajutorul.

— Aha, încuviință primul ofițer, s-a întors *Agresivul*?

— Nu, dar afară se află *altă* navă. Nu-i pot vedea numele. Este o corvetă a Ligii Norilor. Şi are ambele 99-uri îndreptate încoace, spre punte.

Capitolul 3

Ghemuit cu mâinile în jurul genunchilor, sprijinit de metalul rece, Brim scrâşnea din dinți cu furie neputincioasă. Alți doisprezece membri ai *Agresivului* se aflau în compartimentul întunecos, cu fețe dezgustate şi cu căştile spațiale confiscate. De afară, din tubul central K, al negustorilor, răzbăteau fragmente disparate de vertrucht gutural şi hohote de râs. În cea mai mare parte înțelegea ce se spunea. Înainte de război, toți piloții de pe transportoarele de minereu trebuiseră să învețe limba oficială a împăratului Triannic. La vremea aceea, cumpărătorii din Ligă erau cei mai buni clienți ai Imperiului. Pufni; cei de pe nava *asta* nu cunoşteau acest amănunt despre el şi n-avea de gând să le ofere informația, deşi până acum micul lui secret nu-i oferise nici un avantaj - în afara faptului că ştia că toți treisprezece urmau să fie transferați pe corvetă.

Ascultă duduitul nesincronizat şi inegal al generatoarelor gravitaționale ale

vasului comercial. Din când în când, un şurub zornăia undeva în peretele dinapoia sa, pe care însă nu-l putea localiza în lumina slabă. Întorcând capul, îl văzu pe Amherst cu fața rigidă, *încă* înghețată de frică, privind spre uşă. În apropiere, Ursis şi Barbousse ocupaseră fiecare câte un colț şi acum dormeau sforăind zgomotos. În ciuda încordării, Brim chicoti; nimeni cu mintea întreagă nu i-ar fi deranjat pe cei doi.

Clătină din cap resemnat. Dacă nu altceva, învățase o lecție (deşi tare mult i-ar fi folosit pe post de sclav, măcinându-şi puterile prin vreo brigadă a Ligii Norilor). Dar dacă urma să mai guste libertatea într-o bună zi, Wilf Brim îşi jură că nu va mai asculta de raționamentul întunecat de spaimă al altuia. Dacă ar fi reuşit să-l reducă la tăcere pe primul ofițer (sau dacă Ursis ar fi încălcat ordinele şi ar fi continuat să lucreze la motoarele sabotate), astăzi s-ar fi plictisit prin hiperspațiu, pe drumul înspre casă şi siguranță. În loc de asta, *Ruggetos* şi însoțitorul său le vor încheia călătoria în siguranța unui port ligar.

Carescrianul se cutremură furios. Era prea târziu pentru asemenea gânduri. Le alungă din minte; autocritica era clar nefolositoare, o dată ce greşelile de bază erau conştientizate şi înțelese pe deplin. Se sili să se gândească la bucle aurii şi zâmbete. Buze roşii, umede - „Versul Bătrânilor" al lui Lacerta. Auzea în minte glasul acela răguşit, ca şi cum ar fi fost ieri: *„Rostogoleşte-te la nesfârşit, adânc şi plin de stele* Cosmos Margot Effer'wyck - mâna ei caldă şi moale într-a lui pentru un moment de vrajă prea scurt. Picioarele micuțe, frumos modelate. Dintr-o dată, un alt vers îi trecu prin minte; părea scris special pentru ca, deşi Lacerta aşternuse cuvintele cu o sută de ani înainte ca ochii ei albaştri să vadă lumina zilei. „Păşeşte-n frumusețea ei, precum cerurile/ Deasupra lumilor îndepărtate şi senine." Clătină din cap. Ciudat cum îl afectase întâlnirea cu ea. O singură dată - şi chipul femeii nu-i mai părăsise mintea. *„Păşeşte-n frumusețea ei... „*

Chicoti în sine. Întotdeauna descoperise ce era mai bun! Cu siguranță însă, de data asta se trădase chiar el.

Incredibil cum nu se poticnise la auzul numelui ei, când o cunoscuse. Pym îi explicase totul la câteva zile după ce făcuseră cunoştinţă: Effer'wyck! Frumoasa locotenenta blondă nu era doar nepoata lui Sabar Effer'wyck (mogulul ascet al puternicului roi stelar Effer), ci şi prinţesă cu sânge albastru, înrudită direct cu însuşi împăratul Erioed al III-lea.

Pufni stânjenit. Un carescrian discutând faţă în faţă cu o Effer'wyck. Luând-o chiar de mână... Şi-o imagină împreună cu elegantul baron LaKarn într-un decor somptuos, amuzându-se copios pe seama dragostei lui puerile pentru poezie. Obrajii îi ardeau de ruşine. Având în vedere cât de modestă îi era originea.

ar fi trebuit să devină un alt Amiral Meri în Emrys - să salveze un întreg sistem stelar, poate - ca ea să-i acorde atenţie.

Strânse din umeri. Oricum, povestea se terminase. Nu existau şanse prea mari să facă vreo faptă eroică acolo unde se ducea - sau să-şi aducă vreo contribuţie la ceva - poate doar la efortul de război al Kabul Anak-ului. Ei bine, se gândi pilotul, dacă n-avea altceva, îi rămânea anonimatul. Ea

nu putea râde de cineva pe care nu şi-l mai amintea, iar Wilf Brim se găsea pe punctul de a dispărea complet, încă o statistică într-un război foarte mare.

Trapa se deschise brusc, aproape orbindu-l cu lumina. Ordine răcnite îl propulsară în picioare şi o lovitură puternică primită în cap îl făcu să vadă săgeți de lumină, când ieşi pe coridor. Se îndreptă spre închisoarea de la bordul corvetei într-o dispoziție sumbră.

Umblând fără cască prin tubul de transfer transparent, privi naveta urâtă a *Agresivului,* atârnând abandonată de puntea vasului comercial, cu silueta conturată pe lumina stelelor din spațiu. Cât de diferit începuse totul în urmă cu numai câțiva metacicli! În față, tubul ca de sticlă se termină printr-o trapă circulară deschisă în al doilea modul al corvetei; un cilindru gros montat pe tubul central K al navei - probabil cabinele echipajului. În continuare, spre pupa, modulul sferic al bateriei avea ambele turele ale 99-urilor montate în părți opuse. După asta... întinse gâtul, dar se apropiase prea mult de laterală ca să mai zărească ceva. Totuşi,

dacă îşi aducea bine aminte, mai toate navele Ligii Norilor începeau cu un modul de comandă sferic, apoi cilindri şi sfere alternau de-a lungul tubului central K, aşa că nava aceasta ar fi trebuit să continue cu un al doilea cilindru, după aceea o sferă, pentru a se termina, cel mai probabil, cu un cilindru final care să conțină propulsia şi echipamentele antigravitaționale. Îşi dorea să fi fost mai atent când putuse vedea nava în întregime, în display-ul de pe puntea comercialului.

Trecu prin trapă şi o lovitură de picior din partea unui Controlor mătăhălos îl trimise învârtindu-se prin coridorul de acces chiar în interiorul tubului K. Acolo, un al doilea soldat în uniformă neagră - cu o privire cruntă şi sprâncene stufoase - îi făcu semn spre pupa cu un blaster amenințător. Câțiva paşi mai departe îl opri un ofițer Controlor - o *overmann* (echivalentul

Ligii pentru locotenentul imperial). Fața îi era oribil desfigurată de o cicatrice roşie care pornea de la nas până la bărbie, brăzdându-i buzele.

— Opreşte-te! comandă ea, ochii

migdalați strălucind cu ură.

Într-un fel, Brim nu putea s-o acuze; cu siguranță, cicatricea îi fusese făcută de cineva îmbrăcat într-o uniformă ca a lui. Se opri şi încremeni, prudent, în timp ce din spate se auzeau buşituri şi bubuituri, urmate la răstimpuri de gemete, pe măsură ce camarazii săi de pe *Agresiv* erau împinşi lângă el. Matahalei îmbrăcate în negru de la capătul coridorului îi făcea evidentă plăcere să lovească. Simțea că-i pulsa locul unde-l izbise, dar nu îndrăznea să se aplece şi să se maseze.

După o vreme, femeia ciocăni într-o trapă:

— În regulă, *overmann,* rosti cu asprime, asta-i trupa. Sunt ai tăi.

Prin trapa care se deschise, apăru un ofițer cu ochelari, sobru ca înfățişare, închis până-n gât în uniforma militară gri „normală" a flotei Ligii Norilor. Subțire, cu figură de ascet, avea fața marcată mai curând de seriozitatea studiului de o viață decât de atenția precaută pe care Brim o asocia profesionalismului militar. O persoană căreia îți venea să i te adresezi cu „Profesore" decât cu „Overmann". Purta la

mână un ceas antic, strălucitor în luminile de sus şi era urmat de doi soldați în uniformă gri, mai vârstnici; unul gras, cu ochi înguşti şi chip îmbujorat, celălalt cu o figură de fermier, suplu şi musculos, cu mâini bătătorite ce nu-şi pierduseră încă puterea. Ambii țineau blastere ligare amenințătoare.

— Da, doamnă, se adresă *overmannul* cu un ton vesel Controlorului desfigurat. Lăsați totul în seama noastră. O să avem grijă de ei.

Zâmbi plin de speranță. Femeia în uniformă neagră ridică din sprâncene:

— Drăguț din partea voastră, mârâi ea, apoi se răsuci pe călcâie şi trecu pe lângă ofițerul cu aer de tocilar studios, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Pentru Brim era o dovadă evidentă că, deşi funcțiile aveau aceleaşi denumiri şi în flota stelară şi în organizațiile Controlorilor, puterea reală aparținea ultimilor.

Bărbatul se cutremură stânjenit, apoi îşi privi omologul dispărând prin tubul K în direcția opusă celei din care venise Brim.

— Controlori, ce vrei…, clătină el din cap. După o clipă, se întoarse către

soldatul slăbuț. Locar, voi urmați-mă, îi duc în cabina de interogatoriu. Apoi se opri, încruntându-se. De fapt, câți sunt?

— Nu ştiu, *overmann,* răspunse Locar. Nu ne-a spus.

Ofițerul ridică o sprânceană:

— Mai bine am afla. Să vedem…

Brim tresări când îşi auzi numele mormăit în şoaptă direct din spatele său:

— Încearcă să te faci pierdut acum, Wilf Ansor, îl zori vocea lui Ursis pe un ton disperat. Acum, înainte să apuce să ne numere!

Imediat, începu să urle înfiorător, simulând un strigăt asurzitor de agonie. Brim se răsuci la timp pentru a-l vedea tăvălindu-se pe podea în ghearele a ceea ce nu putea fi decât cea mai cumplită criză. Înțepeniți de strigătul neaşteptat, cei doi soldați în uniforme gri tresăriră surprinşi, doar pentru a fi dărâmați de un vârtej de mâini şi picioare creat de Barbousse, care la rândul lui începuse dintr-o dată să urle cu ochii ieşiți din orbite. Profitând de confuzia creată, Brim se lăsă în genunchi şi se târî spre o trapă din apropiere, rugându-se la toți zeii Universului să n-o

găsească încuiată. Într-o tensiune ajunsă la paroxism, apucă mânerul. Se mişcă! Dintr-un singur gest, înghionti uşa cu umărul şi se aruncă orbeşte înăuntru, trântind-o în spatele său şi simțindu-se brusc înecat de miasma dulce amețitoare a ierbii-timpului, narcoticul misterios şi otrăvitor pe care se ştia că-l fumează toți Controlorii (se zvonea că unii îl şi *mâncau).* În fața lui, îmbrăcat doar în şortul de ceremonie, ocupantul cabinei sări de pe cuşetă, încetinit de drog, totuşi surprinzător de agil şi vădit alertat de gălăgia de pe coridor. Urlând furios, ligarul apucă un blaster din rastelul din apropiere şi-l înfipse în stomacul lui Brim. Disperat, carescrianul apucă țeava armei şi încercă s-o îndepărteze, dezechitibrându-se neîndemânatic. Controlorul amețit, luat prin surprindere şi dezechilibrat la rândul său, fu cât pe ce să cadă. păstrând o expresie de furie bestială pe chip. Reuşi să-şi revină smulgând arma din mâinile lui Brim şi folosind țeava ca pe o crosă. Tânărul se apropie brusc, simțind respirația grea a bărbatului, apoi, apucându-l de subsuorile lunecoase, ridică

genunchiul, lovind sub şortul individului cu toată puterea de care se simțea în stare.

Cu ochii cât farfuriile, Controlorul slobozi un urlet de agonie. Agățat de costumul spațial al Iui Brim, dădu drumul armei şi-şi duse mâinile la testiculele zdrobite cu un gest disperat. Instinctiv, Brim reveni la antrenamentul din Academie; strânse pumnul în unghiul corect şi trimise podul palmei în nasul bărbatului cu un zgomot de pârâitură, pe măsură ce oasele şi cartilajele rupte îi străpungeau lobii frontali ai creierului ca nişte mici pumnale.

Ochii Controlorului - încă deschişi în agonie - se dădură peste cap; căzu în genunchi, cu sângele curgându-i din nări şi se prăvăli apoi cu fața în jos.

Gâfâind disperat, Brim căzu la rându-i în genunchi, cu mâinile tremurându-i convulsiv. Aer! Amețit, îşi scutură capul cu putere - Iarba-timpului continua să ardă undeva în cabină, umplând aerul cu miasma-i adormitoare şi mortală. Întregul univers părea să fi încetinit în jurul său. Se simțea plutind şi aplecat spre introspecție. Mintea i se dilata, devenind tot mai

perspicace. Mai mult decât atât: conceptualizând... îşi pierdea controlul!

Folosindu-şi ultimele rămăşiţe de putere, îşi impuse să ajungă până la pat. Acolo! Pipa Controlorului, plină de iarba-timpului, ardea umplând cabina cu un fum gros. O luă cu mâini slăbite şi se trezi în faţa chiuvetei metalice. Deschise robinetul, apoi aruncă pipa în şuvoiul de apă. Recipientul fragil fâşâi, apoi plesni cu un zgomot sec, dar fumul dispăru. Cu simţurile ameţite, Brim reuşi să ajungă la controlul atmosferei şi tastă „FILTRU TOTAL”. Un zgomot ascuţit umplu încăperea, în timp ce tânărul lunecă din nou în genunchi, respirând cu greutate. De ce? Cum puteau Controlorii să-şi facă singuri aşa ceva? Simţi că se izbeşte cu bărbia de bazinul chiuvetei şi fu la un pas de leşin din cauza durerii. Apoi un curent de aer proaspăt îi izbi plămânii cu forţa unei astronave, iar mintea începu să i se limpezească. Câţiva cicli mai târziu - nu ştiuse niciodată cât timp trecuse- - rânjea prosteşte, gâfâind animalic. Reuşise!

Dintr-o dată, un bâzâit insistent îl făcu să sară în picioare. Ce mai era? Ochii

înlăcrimați scrutară cabina. O alarmă? în cele din urmă zări deasupra uşii un difuzor de modă veche, asemănător celor de pe transportoarele de minereu. Cu inima bubuind de emoție, trecu peste cadavru şi comută instrumentul de pe „MONITOR” pe „RECEPȚIE”. Apoi aşteptă, într-o linişte bruscă şi înspăimântătoare. Indiferent ce soartă îi aştepta pe cei doisprezece camarazi ai lui, aflați undeva în tubul K, era evident că aceasta se hotăra acum.

Difuzorul se însufleți cu o palidă imitație a unei voci feminine:

— *Overmann* Zotreb?

Brim privi cadavrul de la picioarele sale. Deci aşa se numea cel pe care-l omorâse. Se cutremură:

— Da? răspunse în vertrucht, mascându-şi vocea în pumn.

— *Overmann?*

— Da.

— Parcă n-ați fi dumneavoastră, *overmann* Zotreb.

Cu sufletul la gură pentru a suta oară de când părăsise *Agresivul,* Brim scrută pereții goi în căutarea unui răspuns, hotărând că atacul era cea mai bună

apărare!

— Şi ce aştepți de fapt? se răsti enervat, mascându-şi glasul în continuare.

— N-nimic, *overmann,* răspunse vocea, umilă.

— De acum înainte, mârâi Brim, te vei ocupa doar de treburile tale. Aşadar, ce mesaj mă deranjează de la contemplarea ierbii?

— I-îmi pare rău, *overmann,* i se răspunse. Apelul este făcut la solicitarea *dumneavoastră* personală.

— Bine, dă-i drumul odată, incapabilule!

— D-da, domnule. Trebuie să vă prezentați pe puntea de comandă în douăzeci de cicli, *overmann.*

— Asta-i tot?

— Da, *overmann.*

— Am reținut, trânti Brim, apoi comută din nou pe „MONITOR". Se încruntă, concentrându-se. Douăzeci de cicli de siguranță relativă, până când vor începe să-l caute pe Zotreb. După aceea, urma să fie doar o chestiune de timp până când... Pufni. Nu putea rămâne în cabină. Ursis nu-i înlesnise evadarea doar ca să se

ascundă. Acum, că avea din nou la dispoziție câteva opțiuni, era cazul să-şi folosească timpul cât mai bine şi să facă ceva cu misiunea lor care devenise un dezastru. În curând! Fiecare ciclu care trecea îi aducea pe membrii echipei mai aproape de un spațioport duşman şi de sclavie sau de moarte - oricum probabil moartea, în cele din urmă.

Dintr-o dată, Brim surâse. Sigur că da! *Acela* era răspunsul. Indiferent ce avea de gând să facă, mai întâi trebuia să oprească nava. Asta însemna să ajungă cumva în sala motoarelor de la pupa şi să scoată din funcțiune singurul generator gravitațional al corvetei. Uruitul lui neregulat îl irita aproape la fel de mult ca şi Controlorii. Dar cum ar Fi putut ajunge acolo? Răspunsul i-l oferi cadavrul.

Răposatul *overmann* Zotreb nu mai avea ce face cu uniforma, în schimb Brim avea mare nevoie de ea. În mai puțin de cinci cicli, carescrianul se îmbrăcase într-una din uniformele negre atât de detestate; salopeta era prea mare, dar oricum mai puțin stridentă decât propriul său costum imperial de luptă albastru. Îşi consultă

ceasul. Rămăseseră cam cincisprezece cicli - cel mult patruzeci înainte ca să înceapă căutarea şi să se descopere cadavrul. După aceea, doar Universul ştia ce-o să fie. Deocamdată, să avanseze pas cu pas.

Ştergând sângele de pe blasterul lui Zotreb, deschise uşa cu grijă, privi în lungul tubului K, pustiu acum, în ambele direcții, şi porni spre modulul de propulsie cu ceea ce spera să fie un mers dezinvolt şi firesc.

Nu trecu mult timp până ce deghizamentul lui Brim fu pus la încercare. Un soldat în cenuşiu, cu brațele pline de piese, apăru brusc dintr-un coridor lateral, se răsuci pe călcâie şi trecu rapid pe lângă el. Brim salută fără să ridice ochii. Respiră uşurat când intră în modulul central al navei, atent să rețină tot ce vedea. Nu puteai şti niciodată...

Spre deosebire de module similare, construite *în jurul* unui tub K, sfera centrală a acestei corvete *făcea parte* din tub; era un loc în care lunga structură cilindrică se dilata într-o încăpere sferică, îngustându-se din nou în punctul opus celui în care se afla acum Brim. Pasarela

traversa cam douăzeci de irali, până se unea cu coridorul din partea cealaltă.

În centrul încăperii, un tub vertical strălucitor împărțea pasarela în două, străpungând spațiul în sus şi în jos prin două deschizături circulare dincolo de care se aflau cabinele de comandă.

amplasate chiar în turelele disruptoarelor de 99 mm. Brim descoperi cu uşurință consolele de tragere (declanşatorul arăta cam la fel peste tot) în lumina puternică provenită dinspre cabine. Prin sala cea mare treceau conductele energetice ce veneau din spatele tubului K şi dispăreau în cabine. Pe suporturile ieşite din pereții interiori curbați se aflau console - la unele lucrau oameni - pe care Brim nu le putu identifica în totalitate. Display-urile dispuse ciudat dădeau naştere unor jocuri de lumini divers colorate prin încăperea sferică. Era limpede că, spre deosebire de activitatea de pe puntea de comandă a unei nave imperiale, pe o asemenea navă totul era descentralizat. Un proiect interesant pentru o navă de război, fu de acord tânărul. În felul acela, era mult mai greu de doborât printr-o singură lovitură bine

plasată, însă, în acelaşi timp, se anula sentimentul de echipă care rezulta din concentrarea puterii de decizie. Memoră totul, păşind pe pasarelă (cu mai multă siguranță decât simțea de fapt), ținând strâns blasterul Iui Zotreb şi încercând să se poarte ca şi cum ar fi aparținut acelui loc. Dacă ar fi reuşit vreodată să revină în tabăra sa, informațiile pe care le memora acum i-ar fi fost de mare folos. Pufni în sine. *Dacă* s-ar fi întors vreodată.

Pe măsură ce pătrundea spre pupa tubului K, tot mai muiți membri ai echipajului înveşmântați în gri treceau pe lângă eL evitând să-l privească în ochi; majoritatea păreau chiar crispați şi apoi destul de uşurați că-l depăşiseră. Îşi zâmbi - nu mai uşurați decât el!

Ajungând la penultimul modul, auzi voci şi, privind în interior, zări cinci Controlori aşezați în jurul unei mese rotunde, discutând aprins ceva evident foarte important. Lăsând graba deoparte pentru moment, Brim rămase în afara uşii, într-o poziție care-i permitea să audă fără să fie văzut. Îşi sprijini blasterul de cizma dreaptă, pe podea, adoptând înfățişarea

universală a unei sentinele plictisite. Atât cât îşi aducea aminte, el însuşi intrase rareori în vorbă cu o sentinelă înarmată, mai ales cu una aflată la datorie. O reacție firească, i se părea. Acest lucru se verifică imediat, când trecură pe lângă el trei soldați în gri (care-l salutară) şi doi Controlori (care nu-l salutară). Nici unul nu-l privi în ochi.

— Acum e sub control? întrebă dinăuntru un glas perfect modulat şi cizelat.

— Da, *prefectule*, declară o voce mai tânără în care se simțea ♦ frica.

Brim ridică sprâncenele; *prefecții* erau echivalentul căpitanilor de rang trei imperiali. Corveta era prea mică pentru mai mulți cu un asemenea grad, aşadar îl asculta chiar pe căpitanul navei.

— Şi numărătoarea, *oficiant* Naddok? Câți erau?

— Aăă..., începu vocea tânără, ăăă... eu...

Un scaun scrâşni pe podea.

— Da, oficiant'?

— Îi avem pe toți doisprezece, închişi, *prefect,* raportă o voce feminină. (Brim o

identifică pe femeia cu cicatrice din tubul K.) Ofițerul Mocht - fostul profesor - i-a numărat imediat după criza ursului.

Brim zâmbi. Distracția cu Ursis venise la țanc. N-aveau cum să ştie că el era liber. Cel puțin deocamdată.

— Roagă-te ca numărătoarea nebunului să fie corectă, frumoasa mea, susură vocea modulată. Dacă nu, am să mă asigur că amândoi veți fi *dureros* de interesați de asemenea detalii la următoarea operațiune - dacă veți supraviețui să mai participați la vreuna.

Răspunsul fu doar o inspirație adâncă, apoi linişte. Brim răspunse salutului melancolic al unui soldat în uniformă gri, gras şi cu un ochi foarte umflat şi vânăt, care şchiopăta agale pe coridor. O amintire a ceea ce Ursis oferise cu generozitate în tubul K, bănui carescrianul, chinuindu-se să-şi ascundă zâmbetul.

— *Funcționar* Zodekk, întrebă vocea *prefectului,* ce planuri aveți pentru vizitatorii noştri imperiali? N-am toată ziua de pierdut. Andocăm în mai puțin de trei metacicli.

— Da, domnule, răspunse o voce uşor

peltică. Acum îi interogăm pe fiecare în parte.

— Şi? Continuă, idiotule. După aia?

— C... c... când terminăm, putem pur şi simplu să-i împuşcăm, propuse Zodekk.

— Desigur, sugeră vocea feminină, forța de muncă este insuficientă în regiune. Imperialii capturați ar putea folosi o perioadă ca sclavi. Par cu toții bine hrăniți. Ar putea supraviețui mult timp cu mai nimic, *temnicer.*

— Hnun, se auzi vocea modulată. O idee bună... şi am aflat de predilecția ta pentru, să zicem, metode lente de ucidere. Râse. Ce faci cu ursul? Vrei să-l ții printre sclavi?

— Oh, cu ursul e altceva, chicoti vocea peltică. Numai imperialii îi folosesc pe nave, dar la curtea împăratului Triannic, hainele şi covoarele din blana de urs sunt la mare preț în sezonul acesta, a fost foarte frig. Probabil că ați auzit.

— În regulă, *funcționar,* rosti vocea *prefectului* cu un aer de plictiseală nedisimulat. Şi toată povestea asta să vă fie *învățătură de minte.* Data viitoare...

Cu inima bubuindu-i în piept, Brim se

întoarse şi porni din nou spre capătul pupa al tubului K. Era imperativ să prelungească această călătorie în spațiu; o dată ajunsă nava la destinație, ei erau ca şi morți. Mai ales Ursis.

Trecerea nestingherită prin tub se termina brusc printr-un batardou solid şi o trapă zăvorâtă, la intrarea în ultimul modul al navei. Inscripțiile luminoase aflate de o parte şi de cealaltă a trapei avertizau: ACCESUL PERMIS NUMAI PERSONALULUI AUTORIZAT şi ÎNREGISTRARE IEŞIRE/ INTRARE OBLIGATORIE CERUTĂ DE PREFECT. Sub ele, atârna o tastatură cu inscriptor logic: instrumentul de scris portabil folosit de oricine în univers. Era tot ce-i trebuia lui Brim.

Privi peste umăr, apoi smulse tastatura - semnase de intrare o singură persoană. Derulă formularul de înregistrare de pe display-ul inscriptorului, după care atinse un buton strălucitor de pe trapă şi aşteptă.

— Da, răspunse o voce dintr-un difuzor.

— Supravegherea nivelului de radiații, rosti Brim scurt, arătând către inscriptoral gol, ca şi cum ar fi fost al lui.

— Numele şi ID-ul, ceru vocea.

Brim se strâmbă cu inima cât un purice.

— Am înregistrat *deja* toate informațiile pe inscriptorul pe care l-ai atârnat de trapă, tâmpitule! se răsti el arătând către cârligul gol ca şi cum ar fi fost vizibil dinăuntru. Deschide imediat, dacă nu vrei s-o-ncasezi! Se aude?

— Da, domnule, da! Am a... auzit, se bâlbâi vocea în timp ce o serie de scrâşnete anunțară deschiderea trapei.

Brim fu aproape răsturnat când chepengul basculă către el.

— P... pe aici, *overmann...* domnule, vă rog! se bâlbâi un soldat speriat, palid de teamă.

Era de vârstă mijlocie, scund, cu ochii apropiați şi bărbia ascuțită, acoperită de o barbă neîngrijită. Pe mâini, avea petele albastre ale unui fost curățător de kupp'gh.

Brim îl împinse la o parte şi pătrunse într-o anticameră, carc se termina tot cu o trapă ce părea şi mai protejată decât prima. Stăpânindu-şi nervii, trânti cu putere prima trapă şi se revărsă asupra soldatului cu cea mai bună imitație de

mânie aristocrată de care se simțea în stare.

— Ai s-o deschizi şi pe-*asta imediat* ordonă printre dinți.

— Ah... înțeles... da, *overmann,* spuse gardianul copleşit, luând o cheie de la gât şi deschizând trapa interioară. Aveți nevoie de asistență, domnule? întrebă.

— *Îndrăzneşti* să-mi pui la îndoială capacitățile?! mârâi Brim.

Soldatul se retrase de lângă trapă.

— S-scuzați, domnule, şopti el. Nu mă biciuiți, *overmann.* N-am vrut să...

Brim îl privi de sus pe amărât, detestându-se pentru ce avea de făcut. Ştia cum este să fii la capătul umil al unei relații de subordonare.

— Poate că voi trece cu vederea de data asta. Dar nu accept nici o întrerupere în munca mea. Înțelegi? Nici o întrerupere!

— Am *înțeles,* domnule, încuviință soldatul ocupându-şi locul. Nici o întrerupere, vă asigur.

— Aşa să faci, bombăni Brim apoi păşi în modulul luminos şi trase uşa după el. Nici nu blocă bine trapa din interior, că auzi pornindu-se alarmele peste tot. Se

uită la ceas. Trecuseră zece cicli peste timpul prevăzut.

— Atenţiune! urlară difuzoarele. Atenţiune! Un criminal imperial se află în libertate la bordul navei. Este înarmat şi periculos. Trageţi fără avertisment şi ucideţi-l. Repetăm: trageţi fără avertisment şi ucideţi-l.

Brim se cutremură, aruncând inscriptorul într-un colţ. Oricum n-ar mai fi păcălit pe nimeni acum.

Pândind apariţia operatorului din modul, pilotul alergă dintr-un compartiment în altul, căutând cu disperare intrarea în sala generatoarelor. N-avea timp de pierdut. În curând, se afundă mult în modul, nereuşind însă să părăsească puntea pe care intrase; după intensitatea sunetului şi a vibraţiilor ce veneau de jos, ştia că mecanismul pe care-l căuta se afla undeva mai în adâncul navei. Tocmai revenise încruntat în tubul K, după ce cercetase zadarnic un depozit de componente, când o explozie năucitoare sfărâmă peretele lângă capul său şi aproape că-l dărâmă din picioare. Se răsuci, trăgând mai mult din instinct iar a

doua explozie sfârtecă spațiul pe care-l ocupase cu doar o clipă în urmă. Umbra unui Controlor înveşmântat în negru dispăru printr-o trapă din apropiere, cu o fracțiune de secundă înainte ca raza blasterului s-o zdruncine din balamale, într-un vârtej de distrugere. Brim alergă către deschizătura înnegrită şi se lipi de perete.

Gâfâind, îşi armă blasterul şi ținti luminile din plafon. Rezultatul fu un întuneric total, cu excepția unei străluciri venite dinspre uşa îndărătul căreia dispăruse noul său adversar. Se ghemui cu arma pregătită. Adunându-şi puterile, flexă umerii, inspiră adânc şi sări prin uşă, împrăştiind în încăpere fascicule mortale de energie şi radiații. Când picioarele îi atinseră podeaua, o siluetă înarmată cu un pistol cu săgeți porni urlând către el, lansând un şuvoi de proiectile ucigătoare. Două îl atinseră cu o durere incredibilă în umărul stâng. Se auzi răcnind, căzu în genunchi şi-şi descărcă arma în stomacul bărbatului.

Cu un zbieret oribil de agonie, Controlorul se frânse de mijloc, revărsând

o spumă urât mirositoare de sânge şi vomă peste Brim, şi se prăvăli în apropiere pe podea, cu torsul încă fumegând aproape înjumătățit.

Strângând din dinți din cauza durerii arzătoare din umăr, Brim simți sângele curgând în interiorul uniformei şi-şi dădu seama că mai avea la dispoziție doar câțiva cicli pentru a defecta generatorul navei înainte să-şi piardă cunoştința. Încercă cu greu să se ridice, îndesă în centură pistolul cu săgeți şi, apucând blasterul, se îndreptă către o trapă mare, deschisă în punte. Lumina şi zgomotul ce veneau de dedesubt îl asigurară că ajunsese în sfârşit la sala generatorului. Nici un minut prea devreme. În depărtare, se auzeau deja bubuieli şi trosnituri dinspre tubul K, în timp ce echipajul, mai mult ca sigur alertat de vederea camaradului mort din cabină, încerca să forțeze trapa interioară.

Balansându-se periculos pe treptele înguste, tânărul constată că vuietul de bas al maşinăriei era aproape la fel de dureros pentru urechile lui neprotejate, ca şi pulsațiile de durere din umărul sfârtecat. Reuşi, într-un fel sau altul, să coboare

sprijinindu-se cu brațul sănătos, în timp ce mâna stângă era înțepenită pe blasterul greu, dar nu-şi putea aminti cum trecuse de ultimele două trepte.

Deasupra, montat direct de partea inferioară a tubului K. generatorul în sine semăna destul de mult cu celelalte generatoare antigrav pe care le văzuse. Era mare şi ocupa majoritatea încăperii sferice; puntea pe care stătea acum Brim era o simplă platformă montată deasupra lonjeroanelor solide şi a plăcilor blindate ce formau partea de jos a modulului. Carescrianul estimă că maşinăria avea aproape douăzeci de irali lungime de la vanele de răcire din față până la sfera strălucitoare a regulatorului de presiune, unde se conecta la sursa principală de energie a navei prin două conducătoare de undă cu aripioare, arcuindu-se de la plafonul plat, în jos, apoi în jurul unui colier înnegrit de radiații.

Ignorând chinul din umăr, Brim analiză alternativele. Putea distruge regulatorul sferic - oricare din armele pe care le avea putea face asta cu uşurință -, sau putea avaria stabilizatorul de fază, cu

condiția să-l găsească. A doua opțiune era mai atrăgătoare dintr-un punct de vedere personal. Distrugerea sferei regulatorului ar fi eliberat radiațiile emise de generator direct în încăpere. Explozia de energie pură n-ar fi durat decât o milisecundă, până când siguranțele logice ar fi sesizat fluxul anormal şi l-ar fi întrerupt de la sursă. Ar fi fost însă suficient ca să-l prăjească pe el şi orice alt compus organic aflat în încăpere, reducându-i la atomi de carbon. Studie încruntat instalația imensă. Deşi în ansamblu părea familiară, componentele nu-i spuneau nimic luate separat. Clătină din cap frustrat, privind regulatorul pulsând. Se strâmbă. Moartea nu-l speria prea tare, mai ales după cele prin care trecuse, dar detesta să se dea bătut. Se concentră din nou, căutând cu disperare să descopere un sens în țesătura complexă de conductoare, izolatoare, circuite logice şi forme ciudate. Apoi, aproape din întâmplare, privirea îi fu atrasă de un compensator sincron, calibrat de nebunescul x-ROGEN al Ligii. Nu era de mirare că nu-l văzuse de prima dată! Imediat dedesubt se afla comutatorul său

logic şi în dreapta acestuia un multiplicator de rază, nu exista nici o îndoială! Plus un tub Fort'lier - îi spuneau „rețea multiplă A" aici, aşa cum era calibrat în mega-ROGEN. Era pe aproape acum. Durerea din umăr nu dispăruse, dar se simțea toropit şi amețit. Se sprijini pe țeava fierbinte a blasterului, silindu-se să-şi focalizeze privirea. Bubuituri şi ciocănituri depărtate începură să se facă auzite la trapa de deasupra lui. Nu mai avea mult timp. Îşi obligă mintea obosită să funcționeze... Tubul Fort'lier comanda un modulator de radiație aflat pe undeva. De aceea... Scutură din cap. Lucrurile începeau să se tulbure *îngrozitor.* Urmări un conductor gros de undă de la obiectul alungit la... da! *Acela* era modulatorul şi lângă el se găsea stabilizatorul de fază căutat. Îl putea recunoaşte după rectificatorul cel mare montat în lateral. Totul era atât de simplu acum, când ştia după ce să se uite!

Adulmecă aerul neliniştit şi privi în sus. Trapa devenise roşu-aprins. Nenorociții încercau s-o topească. Îşi îndreptă cu disperare blasterul către generator - Universule, cum putea să

tremure! Bubuielile începură din nou. Imaginea i se tulbură şi strânse din ochi, încercând să-i limpezească. Stabilizatorul era în raza lui vizuală. Trase... şi rată.

Cu un zgomot ascuțit şi sfâşietor, un arc de energie trecu prin trapă împrăştiind scântei peste batardou apropiat. Scrâşnind din dinți, Brim duse din nou arma la umăr şi ochi. Era ultima lui şansă. Dacă eşua, ar fi sabotat regulatorul, căutând o moarte rapidă şi fără dureri. Îşi impuse să fixeze ținta şi începu numărătoarea inversă. Trei... doi... unu. Apăsă pe trăgaci. De data aceasta, fu răsplătit cu o lumină satisfăcătoare şi stabilizatorul de fază.explodă într-o sferă de radiație violetă. Imediat, zgomotul generatorului începu să se stingă cu un oftat adânc, aproape uman.

Privirea lui Brim se înceţoşă încă o dată şi nu mai avu puterea să se opună. Simți cum se prăbuşeşte. Ultimul lucrii pe care îl auzi fu trapa scrâşnind din balamalele distruse şi.urlete guturale, pe care nu le înțelese. Apoi - nimic.

Percepu lumina care-i ațintea pleoapele închise cam în acelaşi timp în care obrazul îl anunța că zăcea cu fața în jos pe ceva

rece şi foarte tare. Ameţit, încercă să-şi revină înainte să deschidă ochii; de jur împrejur auzea glasuri vorbind vertrucht. Unde se afla? îşi amintea atât de greu... Ţinând seama de vertrucht, nu putea să-i fie foarte bine, oriunde s-ar fi aflat.

— Încearcă din nou, rosti un glas aspru în care se simţea încordarea.

— Am încercat deja, răspunse o voce nazală. Şi-ţi spun eu, drăcia-i moartă. Da' ce atâta grabă? Au trimis deja o navă să ne ajute.

— Îl ştii pe *prefect* la fel de bine ca mine. Nu-i place să fie ajutat de nimeni. Aşa că *încearcă.*

— Da, domnule. Comutatorul e pe poziţie, invertoarelc sunt pornite. Incinta gravitaţională e închisă.

Celălalte glasuri tăcură, ascultând.

— Dă-i bătaie! comandă glasul dur. Acum!

Linişte. Umărul lui Brim zvâcnea dureros. Îi era frig şi tremura fără să vrea.

— Asta-i tot?

— Da, confirmă vocea nazală. Nenorocitul a paradit rău stabilizatorul de fază, aşa-i?

Glasul aspru înjură ininteligibil.

— Înseamnă că tot generatorul ăsta nenorocit e mort ca un xehort.

Generatorul! Amintirile năvăliră peste Brim. Dar unde fusese adus? Era încă în sala generatorului? Ceva îl făcea să nu creadă asta. Părea mai degrabă puntea de comandă.

— Cât durează până vom funcționa din nou? întrebă altă voce, mai adâncă.

— Nimeni nu ştie, *funcționar*, răspunse glasul aspru. Când *ăla* l-a ucis pe *overmann* Zotreb a făcut mai mult rău decât credea.

— Adică?

— Se pare că asistenții lui Zotreb sunt mult mai înceți.

— Blestemați să fie toți - *el* în special, mârâi glasul adânc.

Brim primi o lovitură care-i goli plămânii de aer şi-l făcu să deschidă ambii ochi de durere. Îi trebui doar o clipă ca să-şi dea seama că se afla într-adevăr pe puntea navei.

— Păzea! S-a trezit, răcni cineva.

Urmă o a doua lovitură, la fel de rea. Brim închise ochii şi strânse din dinți,

aşteptând-o pe următoarea.

— *Funcționarule, funcționarule!* scânci alt glas. Vrei să-l omori înainte să-i cercetăm mintea?

— Scursoarea putredă a lui Greyffin, mârâi glasul grav. Poți să fii sigur c-o să-l *omor.*

— Dar nu înainte să extragem câteva informații, idiotule, interveni o voce nouă şi frumos modulată.

Brim şi-o aminti de la conferința pe care o „păzise".

— Oh, ah - nu, *prefect* Valentin, se bâlbâi cel cu voce groasă. Cu siguranță nu înainte.

— Trebuie să fii subtil, zise *prefectul* ca şi cum celălalt nici n-ar fi vorbit. Aşa...

Brim deschise ochii larg, agonizând din nou, în timp ce un bocanc lucios îi strivea degetele de la mâna stângă de metalul pardoselii. Icni de durere, încercând să-şi tragă mâna, dar brațul părea să nu mai funcționeze. Reținându-şi lacrimile de mânie, privi către chipul calm al altui Controlor, în mod sigur căpitanul corvetei. Blond, cu maxilare puternice, tânăr şi izbitor de frumos, chiar privit de la nivelul

podelei, Valentin purta pantaloni negri, o tunică strâmtă cu însemnele roşii de *prefect* şi un chipiu ţuguiat cu decoraţii de argint. Era întruchiparea perfectă a ofiţerilor lui Triannic şi, după aerul de încredere de pe faţa lui, părea să fie în plină ascensiune.

— Ţine ochii deschişi şi răspunde la întrebările mele, scursură a scursorilor, ordonă tânărul ofiţer într-o avaloniană perfectă. Pufni în timp ce-şi luă bocancul de pe degetele lui Brim. Îţi dai seama că vei muri în curând, rosti el nepăsător, şi ca atare n-ar trebui să te preocupe ce facem cu corpul tău. Figura îi explodă într-un râs crud. Cât de repede şi de *nedureros* vei muri, depinde doar de răspunsurile tale. Îi răsplătesc corect chiar şi pe cei ca tine.

— *Hab 'thall,* scuipă Brim sfidător, alegând cel mai insultător blestem pe care-l găsi în vertruchtul său de stradă, apoi icni de durere când o cizmă lustruită îi zdrobi gura, rupându-i dinţii şi aruncându-i capul înapoi.

— *Asta* ar trebui să te înveţe să foloseşti vertruchtul mai bine.

Brim izgoni durerea şi privi în sus în

tăcere.

— Bun, zise Valentin studiindu-şi unghiile. Acum, care-i nava ta? Numele şi portul de proveniență, dacă eşti amabil.

Pilotul continuă să tacă, în timp ce sângele i se scurgea prin colțul buzelor rupte, de-a lungul obrazului, formând o băltoacă pe podea.

— Vai, vai, făcu ofițerul cu o expresie inocentă, dar alții din echipajul tău mi-au împărtăşit *acest* secret şi-ncă mai mult decât atât. Aşa... Călcă din nou pe degetele lui Brim. Tu nu vrei?

Brim vomită pe cealaltă cizmă perfect lustruită. Valentin urlă mânios, sări îndărăt, apoi îl lovi cu furie în stomac. Deja, Brim aproape că nici nu mai simțea durerea.

— O să-ți arăt eu ție, fiu de *capcloth* idiot ce eşti, răcni ofițerul, scoțând un blaster din tocul negru şi lucios de la brâu. Ținti în direcția stomacului lui Brim. Încetişor, gunoi avalonian. Aşa cum ți-am promis.

Fascinat, Brim privi cum degetul bărbatului se curba pe trăgaci. Apoi, dintr-o dată, toate alarmele începură să sune.

— *Prefect,* strigă un soldat cuprins de panică, *prefect* Valentin, domnule!

Valentin mârâi, coborî blasterul şi se întoarse.

— Da?

— Altă n-navă, *prefect,* se bâlbâi vocea.

— La dracu'! înjură Valentin. Au ajuns mai repede decât credeam. Privi consola de comandă a generatorului. Bănuiesc că acum voi fi nevoit să le accept ajutorul.

— Este… este un a-altfel de navă, *prefect* Valentin, preciză soldatul.

— Ce *fel* de navă, idiotule? Cum răspunde?

— Nu răspunde, *prefect.*

— Ce-e?

— Verificați şi dumneavoastră, *prefect.*

— Linişte, tâmpitule! De unde vine?

Brim nu putea vedea încotro arăta omul, dar zări bocancii lui Valentin întorcându-se.

— Armați tunurile, ordonă ofițerul. Şi… Se opri la mijlocul frazei. Pe dulcele hok'kling Pokknor, înjură printre dinți. Anulează ultimul ordin. Este una din navele lor de clasă-T. 99-urile noastre n-au nici o şansă.

Brim râse printre buze tăiate şi însângerate; deşi râsul părea mai mult un gâlgâit. Articulă următoarele cuvinte rar şi cu mare grijă:

— Ce număr, *hab 'thalll*

De data aceasta vorbise în vertruch, aşteptând apoi bocancul. Care nu veni.

— Târâtoare ordinară ce eşti, se răsti Valentin. Vertrucht, da?

— Ce număr, *hab'thall*? bolborosi Brim, de data asta cu un zâmbet care făcea de două ori cât durerea buzelor.

Valentin miji ochii, privind prin hiperecrane.

— T.83, se răsti el furios, apoi se întoarse şi strigă peste umăr: Aşezaţi mizeria asta pe scaunul de aici. Până la urmă poate că tot ne va folosi la ceva. Puse blasterul la loc în tocul lucios.

Mâini grosolane îl smulseră pe Brim de pe podea şi-l aşezară pe fotoliul unei console nefolosite. Aproape leşină de durere - sângele reîncepuse să-i curgă pe piept. Ochii i se înceţoşară şi simţi cum se înclină spre consolă.

— Cred că te-ai gândit niţel prea târziu,*prefectule,* mormăi el în timp ce un

pocnet mic se auzi pe brațul lui drept.

— Aşa, asta o să-l facă să-şi revină un timp, spuse o altă voce.

Căldura i se împrăştie cu repeziciune prin mâna dreaptă, iar ochii i se limpeziră brusc. O frânghie trecută pe sub brațe îl ținea lipit de spătarul fotoliului, aşa că acum putea privi prin hiperecrane. Îşi focaliză ochii, încercând să vadă cât mai bine. NFI *Agresivul*, fără îndoială. Niciodată o navă de genul „alege şi culege" nu i se păruse atât de frumoasă. Îndreptată cu prova în direcția lor, se găsea cam la o mie de irali de babordul corvetei, cu toate cele şapte puternice disruptoare de 144 mm ațintite, i se părea lui Brim, direct către el. Chiar în timp ce privea, străluciră toate la unison, acompaniate de erupții înfiorătoare de flăcări şi nori strălucitori de radiații. Universul înnebunise într-un paroxism de energie. Corveta se zdruncină violent, trosnind din încheieturi şi gemând în timp ce suprastructura se reaşeză în spațiul dislocat pentru o clipă. Urlete de groază umplură puntea. Luminile se stinseră, apoi se aprinseră... mult mai slabe, de această dată.

Prea aproape de moarte ca să-i mai pese, Brim se întoarse către tânărul *prefect.* Injecția care-i limpezise ochii părea să fi atenuat şi durerea - oricum în cea mai mare parte. Zâmbi ştrengăreşte:

— Ea o să ne transforme pe toți în particule subatomice, Valentin, bolborosi tânărul. Şi sunt sigur că ceilalți nu vor avea nimic împotrivă.

— Ea?

— Căpitanul Collingswood, spuse Brim în avaloniană.

— Pe barba lui Pokknor, şopti Valentin, poate că mai există o şansă. Universule...

— Nu „Universule", *„Collingswood* ,îl corectă Brim rânjind.

— Taci, nenorocitule!

— Cum doreşti, *prefect.*

Valentin privi prin hiperecrane spre cele şapte 144-uri ale *Agresivului:*

— Vreau să vorbesc cu ea, spuse aproape pentru sine, apoi se răsuci spre un soldat aflat la o consolă din apropiere. Fă-mi legătura cu nava aceea. Imediat!

— Da, *prefect,* răspunse soldatul chel şi cu urechi mari.

În câteva secunde, un glob apăru la

consola cea mai apropiată de ofițerul în negru.

— Nu mie! ordonă *prefectul.* La el! arăta către Brim. Repede!

O a doua explozie dinspre *Agresiv,* mult mai aproape acum, împrăştie toate obiectele nefixate de pe punte. Gravitația navei pulsa şi hiperecranele pâlpâiau sălbatic.

— Mai repede, idiotule! îl grăbi Valentin, aranjându-şi nervos manşetele. Mai repede!

— Da, *prefect,* răspunse soldatul. Cred că acum ne aud.

Un alt glob apăru la consola lui Brim, strălucind o dată... de două ori. Apoi interiorul globului se umplu cu figura unui soldat în tunică albastră - chel şi bucălat. Era Applewood.

— Legătura este făcută, *prefect,* raportă soldatul ligar.

Figura lui Applewood apăruse în glob, discutând cu cineva aflat în afara imaginii.

— Avem legătura cu ei, căpitane, spuse el. Se pare că-i puntea.

Privirea i se opri pe fața desfigurată a lui Brim. Se opri, cu o expresie de groază

pe chip:

— Universule, pare să fie sublocotenentul Brim.

Tânărul încuviință din cap, ridicând mâna sănătoasă. Se simțea febril şi slăbit. Efectul injecției se pierdea şi ochii i se înceţoşau din nou. Sângele continua să i se prelingă pe piept.

— Este plin de sânge, exclamă Applewood.

Fu dat la o parte şi Collingswood îi luă locul:

— Sublocotenent Brim, spuse ea încercând vizibil să-şi păstreze controlul. Ce s-a întâmplat cu?... Făcu o pauză. Părea să ştie răspunsul. Cu restul echipajului?

Zâmbind cu toată gura şi debordând de masculinitate, Valentin veni lângă Brim:

— Sunt în siguranță, capitane Collingswood, vorbi el cu sinceritatea unui şcolar. Ai cuvântul meu de ofițer al Ligii.

— Da? Sublocotenentul Brim nu mi se pare chiar în siguranță.

— Aşa cum poți vedea după uniforma pe care o poartă, căpitane, replică Valentin liniştit, cazul său este special. *Deghizat,* te rog să remarci, în uniforma patriei mele

dragi - împotriva tuturor convențiilor acceptate -, acest criminal mi-a ucis fără milă doi ofițeri. Ridică din umeri. Am fost nevoiți să-l interogăm.

— Îmi dau seama, vorbi Collingswood încet cu o urmă de dezgust întipărită pe chip. Şi i-ai, ă-ă-ă, „interogat" la fel şi pe ceilalți oameni ai mei?

— Poți avea încredere când îți spun că ceilalți membri ai echipei tale sunt deocamdată... să spunem, în siguranță.

‘ Pentru o clipă, privirea lui Valentin se prelungi teatral, cruntă, pentru a-i reveni apoi expresia de băiețel nevinovat.

— Deocamdată, repetă sec Collingswood. Poate ai face bine să-mi explici ce-nseamnă *asta.*

Puntea corvetei era acum redusă la tăcere, fiecare ofițer şi soldat ținându-şi respirația, ca şi cum viața le-ar fi depins de următoarele cuvinte.

— Doar atât, căpitane Collingswood, spuse Valentin cu voce tot mai mieroasă. În cazul în care nava mea ar avea un *accident,* cu siguranță că şi oamenii tăi ar fi afectați. Şi sunt sigur că o femeie minunată ca tine n-ar dori aşa ceva.

— Gura! se răsti Collingswood cu ochii strălucind de mânie. Nu mai am răbdare pentru jocul tău şi acum mi-a devenit limpede că nu te poți deplasa cu forțe proprii. Aşa că ascultă-mă cu atenție, pentru că am de gând să-ți distrug nava.

Valentin rămase surprins:

— Cu treisprezece oameni de-ai tăi la bord? întrebă el. I-ai ucide şi pe ei?

— Bineînțeles.

— Vorbeşte serios, Valentin, chicoti Brim. Eu sunt gata - uită-te la mine. Şi-mi imaginez că şi ceilalți sunt.

Începuse să-l înghită întunericul şi nu mai avea forță să lupte, închise ochii şi-şi simți capul lunecând, prăbuşindu-se pe frânghia care-l susținea. O auzi pe Collingswood oftând, apoi vocea ei deveni dintr-o dată dură:

— În ciuda dorinței mele de a proceda altfel, spuse femeia printre dinți, nu-i necesar să moară nimeni o dată cu nava ta - dacă ordinele îmi sunt respectate *întocmai.* Înțelegi? Fără abateri. Eşti responsabil pentru soarta ta.

— C-ce pot face? întrebă Valentin cu voce tremurândă.

Rolul lui încetase înainte să înceapă.

— Ai la dispoziție zece cicli pentru a-mi îndeplini ordinele..., spuse Collingswood şi vocea i se pierdu în urechile lui Brim.

Pilotul încercă să audă următoarele cuvinte, dar ele fură înecate de un bubuit lipsit de legătură cu navele sau cu disruptoarele: murea şi era conştient de asta. Ciudat cum nu avea nici o importanță, acum că venise timpul. Reuşi aproape să se relaxeze, în timp ce ultima licărire de lumină dispărea şi Universul încetă să existe. Făcuse tot ce putuse.

De data aceasta, lumina filtrată prin pleoapele sale închise era blândă; indiferent unde ar fi ajuns acum, lucrurile erau binecuvântat de tăcute, ba chiar mai calde, confortabile. O îmbunătățire evidentă, se gândi. Până şi durerea dispăruse, înlocuită de o furnicătură puternică în umăr.

Era viu?

Deschise ochii, precaut. La mai puțin de o jumătate de iral deasupra feței se arcuia o cupolă transparentă. Din lipsă de altceva, se concentră asupra ei şi clipi din ochi. Într-un colț, purta însemnul de

cometă stilizată al Flotei Imperiale.

Se găsea în siguranță! Cumva, prin miracol, ajunsese într-o infirmerie. Nu-i prea păsa cui aparținea aceasta, sau cum ajunsese acolo.

Întoarse capul în spațiul strâmt şi-şi privi umărul stâng. Era liber. Echipamentele ca nişte amibe ale medocului îşi terminaseră evident treaba şi se retrăseseră. Umărul era acoperit cu o țesătură strălucitoare, care se extindea până la cot. În rest, trupul îi părea îmbrăcat în salopeta standard, dintr-o singură bucată, a spitalelor imperiale - mai puțin mâneca şi umărul stâng. Îşi mişcă mâna stângă şi strânse pumnul. Nu mai simțea decât puțină durere.

Deloc rău.

Într-o stare de aproape totală epuizare, închise din nou ochii şi pluti într-un somn mulțumit.

Mai târziu, când se trezi iarăşi, cupola era deschisă şi vuietul adânc al cristalelor propulsoare îi mângâie auzul. Un chip familiar era aplecat deasupra lui cu un considerabil interes profesional.

— Voi, blextemații de carescrieni,

sunteți în stare de *orice* ca să vă bage lumea-n seamă, aşa-i? îl admonestă Xerxes O. Flynn.

— Ei bine, rânji Brim, de *aproape* orice. La urma urmelor, nu i-am lăsat să mă ucidă.

— Ai fost cât pe-aici să mă păcăleşti, spuse Flynn cu o expresie serioasă pe față. Nemernicii ăia din Nori te-au considerat mort. Din cauza asta, țâțâiau de spaima ce li s-ar putea întâmpla.

Tânărul se încruntă.

— Mda, recunoscu el, n-au fost prea departe de adevăr. Şi cu fusesem sigur că s-a terminat. Dar, pe Univers, *cum* am ajuns aici? Când mi-am pierdut cunoştința, nenorocitul ăla de *prefect,* Valentin, îi făcea curte lui Collingswood.

— Collingswood nu se juca, chicoti Flynn, dar am auzit-o spunându-i lui Pym că-l considera al naibii de chipeş.

Brim înălță o sprânceană.

— Collingswood? Valentin?

— Da, da, Valentin. În caz că n-ai auzit, este destul de faimos pe la ei. Ba chiar un erou, printre altele. Flynn râse din nou. Pe de altă parte, micuța noastră

Regyla Collingswood este un specimen perfect sănătos din toate punctele de vedere. Atât doar că în clipele acelea, nu prea avea chef de aşa ceva. Probabil c-o enervase vederea sângelui tău, sau altceva... Oricum, a rezolvat problema. Este o poveste lungă - poți afla detaliile ulterior. Aproape c-a *topit* coverta înainte de a pleca, la scurt timp după ce Ursis te-a purtat în brațe. Într-un GlobVital.

— A topit coverta? repetă Brim uluit. Universule. doar nu crezi că pot aştepta să aud o *asemenea* poveste! Haide, doctore! N-o să mai adorm *niciodată.*

Flynn deschise gura pentru o clipă, îndreptă un deget spre Brim, după care clătină din cap şi zâmbi resemnat.

— Bine, încuviință el rezemându-şi coatele pe medoc. Nici eu n-aş putea adormi.

După aceea, povesti cum Collingswood îi oferise lui Valentin un plan foarte simplu. El şi echipajul său se puteau îmbarca în siguranță în GloburileVitale proprii - atâta vreme cât imperialii capturați căpătau *de asemenea* GloburiVitale cu care să revină la *Agresiv.* O dată ajunşi în siguranță, iar

ligarii aliați la o distanță sigură, Collingswood urma să comande distrugerea covertei... şi a câte unui GlobVital pentru fiecare imperial mort, sau care nu-şi revenise.

— După asta, încheie Flynn, au fost al naibii de atenți cu tine.

— Ce-i cu Ursis, Barbousse şi restul echipajului?

— Oh, sunt pe punctul de a se înzdrăveni. Pym n-a mai avut ocazia să-şi exerseze tirul, iar tu eşti singurul pe care am fost realmente capabil să-mi desfăşor arta.

— Universule, fac prinsoare că celorlalți le-a părut tare rău în privința *asta.*

— Câtuşi de puțin, mârâi Flynn. Nerecunoscători nesimțitori! Tu însă ai compensat, amice, surâse el satisfăcut. Sub bandajul acesta nu mai există mare lucru din originalul pe care l-ai adus de pe Carescria. Am lucrat mult asupra ta - practic a trebuit să-ți cresc un umăr nou, plus câțiva dinți.

— Ce minunat, exclamă Brim simulând încântarea. Şi funcționează ceva din toate

astea?

— Faci pe şmecherul? N-am prea putut pune la punct dinții... Ştii, ei vin făcuți de gata. Se încruntă. Iar dacă mă gândesc bine, mă cam *îngrijorează* şi ansamblul braț-umăr. S-ar putea să-ți mai slujească doar la pilotat şi ridicat paharele de meem.

Un piuit discret îi întrerupse flecăreala. Privi peste umăr şi rânji.

— Vreo doi tipi cu fețe suspecte au solicitat să te vadă după ce te trezeşti, adăuga el. Te simți în stare să mai conversezi?

— Dacă ei mă suportă, îi pot suporta şi eu.

Flynn încuviință, continuând să privească peste umăr.

— Bine, rosti el, intrați.

Brim auzi uşa glisând pe role silențioase. De o parte şi de cealaltă a medicului, se iviră Ursis şi Barbousse, surâzând larg. Ambii erau acoperiți de bandaje.

— Țineți minte, îi avertiză încruntat Flynn, doar câțiva cicli. Apoi - plecarea!

Ursul îl privi pe Brim cu un singur ochi (celălalt era ascuns de un pansament), cu

nestematele din colți scânteind în lumina blândă. Indică din cap spre doctor.

— Flynn ăsta poate fi tare enervant când doreşte, comentă el. Nu-i aşa, stelar Barbousse?

Chipul masiv al soldatului se împurpură.

— Păi, domnule, începu el, *pare* să facă o treabă acceptabilă. A-ă-ă... Privi spre Brim. Mă bucur să vă văd, ă-ă-ă...

— ”Viu”? sugeră tânărul. Apropo, ce s-a întâmplat cu *voi* doi?

— Ah, făcu nepăsător Barbousse, blestemații din Liga Norilor n-au fost miloşi față de criza locotenentului Ursis - cu toate zvârcolirile şi rostogolirile alea din tubul K.

— Şi cu tine peste mine, chicoti Ursis arătându-şi colții. După cum se zice pe Planetele Mamă: „Când hagsdoffii zgârie piatra, urşii îşi mută casele de zăpadă din razele soarelui”, nu?

Trase un cot soldatului cel mătăhălos.

— Ah, ah..., da, domnule, răspunse Barbousse cu un aer derutat. Hagsdoffii...

Ochii lui Flynn îi întâlniră pe ai carescrianului, apoi se ridicară spre tavan.

— Hagsdoffi, repetă el.

— Amândoi ați fost *extraordinari,* vorbi repede Brim înăbuşindu-şi un chicotit. Chiar dacă ați fost *cât pe aici* să mă omorâți.

— Ne bucurăm că ați scăpat, sublocotenente, repetă Barbousse. Dacă n-ați fi făcut ceea ce ați făcut, probabil că acum am fi lucrat zi-şi-noapte în vreun laminor de pe Altnag'gin.

— Nu *toți,* interveni ursul cu un mârâit sumbru.

— Am auzit, încuviință Brim. Nemernicii…

— Oricum, interveni prompt Flynn, voi doi ați venit aici cu un scop *anume,* nu?

— Aşa-i, răspunse Ursis şi se întoarse spre Brim cu o expresie serioasă pe chip. Mijind ochii, vorbi: într-o bună zi, Wilf Brim. Îți voi mulțumi aşa cum se cuvine pentru tot ce ai făcut. Nu acum. Vreau totuşi să ştii că bravura ta va deveni legendă chiar şi pe planeta mea natală. Clătină din cap, pierdut pentru moment în reverie. Până atunci, continuă el răsucindu-se spre Barbousse, dă-i-l. Tu l-ai găsit.

Obrajii soldatului se înroşiră din nou,

totuşi îl privi pe Brim în ochi.

— A-ă-ă, l-am luat pe când ieşeam din corvetă, se bâlbâi el şi puse un blaster imens în mâna carescrianului surprins. Am încercat să-l restitui locotenentului Ursis, dar n-a vrut să-l mai ia.

— Am căzut de acord că al *tău* trebuie să fie, zise Ursis. A aparținut bunicului meu, un urs foarte galant. Îl vei onora în felul acesta, Wilf.

Pilotul deschise gura surprins.

— Eu... Universule, Nik,nu-l pot lua!

— Mă scuzați, interveni Flynn, dar dacă aveți de gând să vă certați, *aceştia* doi trebuie să plece - ceea ce oricum trebuie să facă foarte *curând.*

Brim clătină din cap, simțind lacrimi de emoție arzându-i ochii.

— Vă mulțumesc, şopti el când îşi regăsi glasul.

Nu fusese foarte elocvent, însă nu izbutise mai mult.

— Cu plăcere, prietene Brim, rânji larg ursul. Iar înainte ca acest *foarte* neospitalier medic să-şi repete anunțul plictisitor.

mai am ceva pentru tine... tocmai din

partea lui Bosporus P. Gallsworthy.

— Gallsworthy? ridică sprâncenele Brim.

— Însuşi. Ca şef al tău, ți-a adunat toate mesajele personale Se când ți-ai accesat pentru ultima oară serviciul de poştă electronică.

— Şi? De obicei, nu primesc *decât* facturi.

— Parcă nu-mi amintesc ca Gallsworthy să-mi fi dat aşa ceva, comentă Ursis cu o privire de satisfacție insuficient de bine deghizată.

— Altceva ce ar putea fi? întrebă Brim cu totul derutat.

— Asta, chicoti Ursis întinzându-i un card de plastic. Copia unui mesaj personal de pe Gimmas Haefdon. M-am gândit că ai dori să-l vezi imediat.

— Un mesaj pentru mine? Nu *cunosc* pe nimeni pe Gimmas Haefdon... Am ajuns acolo abia acum două seri, înainte de-a...

— Hm, făcu ursul gânditor, atunci poate că *este* o greşeală, deşi eu nu cred. Citeşte!

Încruntându-se, Brim luă cardul, îl răsuci astfel ca să nu reflecte lumina... şi

inima îi tresări. Pe plasticul micuț sclipiră patru versuri scurte ale străvechiului poet Sante' Eremite. Puterea cuvintelor simple se păstrase în ciuda secolelor; el însuşi le recitise adesea: *„Focul meu arde printre stele,/ Prelunga-mi lance loveşte cu precizie,/Puterile mi-s înzecite,/Pentru că inima-mi îndrăzneşte."* Un al cincilea rând completa scurtul mesaj: „Felicitări, Wilf Brim". Era semnat simplu: „Margot Effer'wyck.

Capitolul 4

Trecuseră mai mult de două săptămâni standard până când corpul slăbit al lui Brim se obişnuise cu părţile sale noi, dar venise şi ziua în care Flynn îl externă definitiv din infirmeria *Agresivului* - cu ordinul strict de a fi precaut până îi reveneau complet puterile. Acum, la câţiva cicli după ce-i strânsese mâna doctorului, mulţumindu-i din inimă, se afla din nou în cabina lui micuţă, aşezat pe cuşetă, accesând sistemul de mesaje al navei. Îşi verifică de trei ori micuţul fişier de corespondenţă - cu totul opt mesaje, dintre care numai unul de la „Effer'wyck® Gimmas".

Deschizându-l, display-ul se umplu imediat cu bucle blonde, rebele şi zâmbet - Margot! Tânărul se emoţiona, în timp ce imaginea recita versurile eterne ale lui Lacerta cu voce clară şi suavă. Ar trebui să fie mândră de vocea asta, se gândi, mirându-se cum de n-o băgase în seamă până atunci.

Mesajul se termină mult mai repede

decât ar fi dorit el. Îl mai asculta o dată, şi încă o dată. Roti display-ul şi o privi pe Margot din toate unghiurile posibile. Poate că nu putea s-o atingă, dar asta nu-l împiedica să viseze!

Oftând, stocă mesajul în memorie, apoi deschise o notă din partea căpitanului Collingswood. Mesajul verbal îl invita să „treacă" pe la ea şi să-i raporteze, când „se simțea în stare". Avu imediat grijă de *asta,* introducându-şi numele în agenda de întâlniri a căpitanului, imediat după următorul cart.

Cu o excepție, restul mesajelor erau note de plată.

Excepția o constituia o scurtă comunicare din partea lui Borodov, care făcea referire la prestigiosul *Jurnal al Flotei Imperiale.* „Un articol foarte prețios, Wilf Ansor. Trebuie să-l păstrezi printre documentele tale cele mai importante. Este la fel de bun ca şi creditele din buzunar. Poate chiar mai bun (semnat A.A. Borodov)."

Jurnalul? Incruntându-se, Brim apelă articolul la care făcea referire Borodov. Caracterele specifice prestigioasei publicații

umplură display-ul, apoi imaginea se focalizã pe un scurt articol, aproape pierdut pe ultima paginã. Era evident o ştire de umplutură, totuşi *apăruse* acolo:

Gimmas Haefdon (forțele blocadei eoriene) 118/51995: Sublocotenentul carescrian Wilf Brim, pilot recent licențiat, detaşat pe nava căpitanului de rang trei Regyla Collingswood. *Agresivul* (DD T.83, vezi alte rapoarte, numărul de azi), s-a distins la periferia lui Altnag'gin printr-o acțiune solitară care a avut ca rezultat distrugerea corvetei comandate de Kirsch Valentin, infamul tânăr *prefect* cu cinci victime imperiale la activ.

Aşa cum fusese sfătuit, Brim stocă cu grijă articolul în memoria sa permanentă, zâmbind fără să vrea. Ciudat, se gândi, cât de mult însemna pentru el acest strop de recunoştință. Se simțise marginalizat când se înrolase în flotă, în timpul Reformei Lordului Wirood. Această insignifiantă recunoaştere fusese suficientă pentru a se simți mult mai bine.

Îşi făcu de lucru după aceea, compunând un răspuns pentru Margot - şi descoperi cu surprindere că nu era deloc

uşor. Când îşi scană cărțile de poezie, în căutarea unor versuri potrivite, nimic nu părea corespunzător, deşi aceleaşi poeme păruseră perfecte atunci când le citise în singurătatea infirmeriei. Mai încercă o dată şi încă o dată, apoi hotărî să înceapă o căutare amănunțită. Cu puțin înainte de întâlnirea cu Collingswood, nu reuşise să parcurgă decât două cărți; trei sferturi din a treia rămâneau pentru altă dată.

Deocamdată, nimic nu *semăna* măcar cu ceea ce dorea el. Într-un târziu, îşi dădu seama că ar fi putut la fel de bine să caute *ani* întregi fără să găsească cuvintele potrivite. Mustrându-se pentru timpul pierdut deja, alese rapid câteva versuri ce-i exprimau aproximativ sentimentele, compuse un scurt mesaj de mulțumire, apoi expedie totul înainte de a se răzgândi din nou.

O dată rezolvată această problemă, îşi netezi tunica, îşi şterse cizmele cu pătura de pe cuşetă şi porni către cabina căpitanului, aflată un nivel mai sus.

— Stai jos, Wilf, spuse Collingswood, relaxându-se şi ea în fotoliu.

Armonii subtile se insinuau din fundal:

sunete delicate amestecându-se, separându-se, apoi contopindu-se din nou, formând țesături emoționale de o frumusețe surprinzătoare. Tânărului i se păru că-şi aminteşte aceleaşi sunete de la prima vizită, deşi atunci nu le sesizase.

— Ultima dată când te-am văzut, rosti femeia cu un licăr jucăuş în priviri, păreai să dormi buştean.

— Asta am cam făcut în ultima vreme, căpitane, zâmbi Brim.

— Aproape tot timpul, din ce-mi spune doctorul Flynn, zise Collingswood devenind brusc serioasă. I-am văzut pe Ursis şi pe Barbousse aducându-te de pe corvetă. Ai fost destul de serios lucrat de Valentin şi de echipajul lui. Le-ai pricinuit o mulțime de necazuri în scurta ta vizită pe-acolo.

— Asta am şi încercat, căpitane.

Collingswood râse uşor.

— Sunt sigură, sublocotenente, dar trebuie să ştiu nițel mai mult de atât. Ştii, *trebuie* să completez un raport oficial.

Brim simți că roşeşte.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse el. Nu înțelesesem... îşi privi cizmele, gândindu-se o clipă, apoi îşi frecă bărbia. După câte mi-

aduc aminte, cam aşa s-au întâmplat lucrurile după ce am reperat corveta...

În următorul metaciclu, pilotul descrise cele văzute la bordul navei inamice, adăugând şi acțiunile sale, atunci când le considera relevante.

În timp ce el vorbea, Collingswood stătea relaxată în fotoliu, intervenind la răstimpuri cu întrebări sau clarificând anumite aspecte. Când Brim termină, femeia se încruntă gânditoare şi-l privi drept în ochi:

— Ciudat, murmură ea, cât de asemănător cu colegii tăi ai devenit. Până acum, nimeni nu l-a pomenit pe locotenentul Amherst... şi nici contribuția lui în mica voastră aventură. Mă întreb de ce.

Brim se crispă. În spațiul închis al cilindrului regenerator, se considerase pregătit să răspundă întrebărilor privind *acel* capitol. Acum toată încrederea îi dispăruse ca un abur. Se jucă cu închizătoarea de la tunică.

— Ei bine, articulă el, nu pot vorbi în numele altora, bineînțeles. Am fost mai mult singur în timpul petrecut pe corvetă,

căpitane.

— Înțeleg, răspunse Collingswood dându-şi la o parte o şuviță rebelă, apoi îşi studie atentă unghiile de la mâna dreaptă. Ai fi dispus să răspunzi dacă ți-aş cere informații despre aşa-zisa *incompetență* a locotenentului Ursis?

— În ce context, căpitane? întrebă Brim precaut, continuând să-i evite ochii.

— Cum adică? în contextul încercărilor lui de a modifica parametrii de comandă de pe nava comercială *Ruggetos,* aparținând Ligii Norilor, bineînțeles, răspunse Collingswood cu o privire devenită rece ca spațiul însuşi.

Brim inspiră adânc apoi o privi direct.

— În acest caz, căpitane, rosti el sec, aş avea probabil mai multe de spus.

— Ai depune *mărturie,* sublocotenente? continuă ea aplecându-se în față şi strângând brațele fotoliului.

— Dacă s-ar ajunge la asta, căpitane, puteți fi *sigură* că aş depune mărturie.

Aşteptă o izbucnire, nici Collingswood, nici Amherst nu erau nişte imperiali oarecare şi, din proprie experiență, de obicei carescrienii nu scăpau prea ieftin

când luau atitudine, indiferent cine avea dreptate.

Ca şi cum şi-ar fi cântărit următoarele cuvinte, Collingswood îl privi țintă câteva clipe, apoi zâmbi larg, se relaxa şi se sprijini din nou de spătarul fotoliului.

— Faci *într-adevăr* parte din bătrânul meu *Agresiv*, aşa-i. Brim? M-am gândit că n-o să-ți fie greu, o dată ce ai ales linia asta.

— P-poftim? se bâlbâi Brim buimăcit.

— Protejându-l pe Amherst aşa cum faci, explică ea. Faci deja parte din echipaj. Într-un timp record, aş spune.

Tânărul păstră tăcerea, neştiind exact unde vroia să-l aducă.

— Probabil că te-ntrebi ce am de gând să fac cu el, nu-i aşa, sublocotenente? continuă Collingswood gesticulând grațios. Am intuit destul de uşor rolul lui în pierderea navei - rol care *ție* ți-a creat multe greutăți şi durere. Meriți un răspuns.

Brim încuviință din cap inexpresiv.

— Mulțumesc, căpitane.

— *Nu* voi scăpa nava de el. Amherst este un nume important în Flotă… şi mai

există şi alte motive care n-au legătură cu vreunul dintre voi... Va mai beneficia de o şansă. Zâmbi, clătinând din cap. Nimeni n-a spus că viața-i dreaptă, sublocotenente. În ciuda a ceea ce ar merita Amherst cu *adevărat*, n-o să mă sinucid politic pentru a garanta pedepsirea lui, dar mă voi asigura că nu se va mai afla într-o poziție care să-i permită să facă atâta rău dacă ar mai greşi o dată.

Brim încuviință din nou. Măcar era cinstită.

— Şi nici o înregistrare a raportului său nu va ajunge în dosarul prietenului tău Ursis.

Privi display-ul gol din fața ei, apoi schiță un gest care însemna fără doar şi poate că discuția luase sfârşit. Brim se ridică să plece.

— Raportul tău a fost excelent, ca şi acțiunile tale, sublocotenente, adăugă femeia. Bănuiesc că n-aveai de gând să revii pe puntea de comandă imediat, nu-i aşa?

— Nu în următoarele două zile, căpitane.

— Doctorul Flynn ştie mai bine, spuse

Collingswood pe măsură ce display-ul începea să se umple cu date.

Brim ieşi, văzându-şi viitorul în culori mult mai vesele decât visase vreodată. Atât timp cât în Flotă existau câțiva Collingswood, carescrienii mai aveau o şansă.

Şirul nesfârşit de zile ce urmară se remarcă numai prin monotonie, până ce plictiseala şi pericolul deveniră două pietre de moară, măcinând deopotrivă *Agresivul* şi echipajul. De jur împrejur, războiul cel mare continua. Victorii şi înfrângeri. Ultimele ceva mai dese, dar la răstimpuri se putea simți o rază de speranță printre veştile sumbre trimise de emițătoare prin galaxie.

Spre surprinderea lui Brim, răspunsul său lapidar la mesajul lui Margot determină începutul unei corespondențe susținute, chiar dacă dezamăgitor de caste. În lungile perioade de plictiseală, de multe ori se mustra pe el însuşi în *această* privință. În fond, *orice* fel de comportament al lui Margot față de el însemna mai mult decât ar fi trebuit să spere. Pe lângă faptul că fusese făgăduită altuia, Margot era o

persoană de sânge nobil. Chiar *foarte* nobil. În plus, avea un grad superior lui. Ce-ar fi putut să spere mai mult?

Uneori, acest tip de logică funcționa. Alteori nu. Dar în cea mai mare parte a timpului nu funcționa.

Din cine ştie ce motiv exasperant, nu reuşea *niciodată* să se pregătească îndeajuns pentru a se gândi liniştit la ea ca fiind în compania lui Rogan LaKarn. Asta deveni foarte evident când un program de ştiri transmise o imagine a celor doi, plecând pe Avalon:

Prințesa Margot Effer'Wyck şi Onorabilul Baron. Căpitan Comandorul Rogan LaKarn, se bucură împreună de o binemeritată permisie în Piaza Courtland din Avalon. lângă castelul imperial. Logodiți acum aproape doi ani, cei doi şi-au amânat deocamdată nunta, în timp ce luptă pentru apărarea Imperiului.

Într-un fel sau altul, vederea celor doi, ținându-se de mână în grădina aceea elegantă, îi strânse inima tânărului. Scrâşni din dinți, simțindu-şi obrajii luând foc şi sperând deznădăjduit că nimeni din popotă nu-i observase suferința

neajutorată - el, un carescrian, îndrăgostit de o Effer'Wyck, ce glumă!

În sinea lui, se dojenea. N-avea dreptul să pretindă o parte din viața ei. Cum îşi petrecea femeia permisia nu era în nici un caz treaba lui. El nu însemna nimic deosebit pentru Margot - şi reciproc.

De fapt, nu credea deloc în ultima parte, în noaptea aceea, în timp ce se zvârcoli în somn, mintea îi fu chinuită de vise erotice sălbatice şi ciudate. Şi-o imagina pe Margot venind spre el printr-o ceață uşoară şi caldă. Dar când să întindă mâna s-o atingă, între ei intervenea Rogan LaKarn şi, de fiecare dată, Brim se trezea singur în cabina lui micuță, transpirând frustrat, nealinat nici măcar de zumzetul motoarelor.

Într-o dispoziție groaznică, se îmbrăcă şi sui pe punte, unde petrecu restul timpului liber ajutându-l pe Jubal Theada la o viitoare serie de teste. Până şi *asta* era de preferat luptei cu propria imaginație!

În următoarele trei luni, tehnicile agresive de blocadă ale lui Collingswood măcinară deopotrivă *Agresivul* şi echipajul său. Spațiul din afara complexului

Altnag'gin de la Trax era un nod important pentru comerțul Ligii. Mereu aveau câte un „fugar" de urmărit, sau erau ei înşişi urmăriți de o navă de război ligară, hotărâtă să elibereze rutele spațiale de blocada Imperiului. Borodov şi Ursis se agitau întruna pe lângă blindajul lovit, cârpind stricăciunile din timpul luptelor sau înlocuind piese devenite inutilizabile după folosirea constantă la parametri maximi.

Flynn era la fel de ocupat, peticind trupuri arse sau iradiate; lipsa de îngrijire datorată oboselii avansate constituia un inamic cel puțin la fel de periculos ca Liga însăşi. Nu se întrevedea totuşi nici o relaxare şi toți ştiau motivul. Flota Imperială era atât de subțiată încât fiecare navă şi fiecare membru de echipaj îşi făceau datoria dincolo de orice limită. Nu exista alternativă; fiecare dintre ei era conştient de jurământul lui Triannic de a „pedepsi" Flota Imperială „până la ultimul om".

Numai succesul continuu făcea totul mai suportabil. Collingswood era o strategă extraordinară şi *Agresivul* furniza

Avalonului un şir constant de trofee, deseori micşorând efectivul echipajului timp de săptămâni în şir. Acum toți acumulau credite imperiale în conturi individuale şi chiar Brim se trezi într-o bună zi fără datorii - pentru prima dată de când se ştia.

După încă o lună furtunoasă de lupte disperate şi oboseală continuă, *Agresivul* devenise încă mai peticit şi mai ştirbit. Multe sisteme mai puțin importante ale navei ajunseseră complet inoperante; echipajul căuta să le repare atunci când putea dar, de cele mai multe ori, se descurca fără ele. Unele dintre sistemele importante se aflau într-o stare ceva mai bună şi funcționau la răstimpuri - atunci când puteau fi pornite. Deseori, de la înălțimea punții de comandă pe care se afla, Brim privea nava şi se întreba dacă vreunul dintre Statele Cliente ale Imperiului avea idee cât costa de fapt să țină Triannicul la distanță. O părticică din el vroia să creadă cu disperare că-şi dădeau seama. Restul credea că, de fapt, multe dintre ele nici nu aveau *habar* ce se întâmpla.

Numai după ce Borodov reuşise să-şi convingă superiorii sodeskayani de la Amiralitate că *Agresivul* nu mai putea fi peticit suficient pentru a lupta şi câştiga, Centrul Operativ catadicsise să le trimită înlocuitori; şi era aproape prea târziu. Propulsia însăşi cedase de trei ori în drumul spre casă, iar modulele pentru control atmosferic explodaseră într-un nor de vapori acri şi scântei, după nici două zile de drum. Aproape disperat, echipajul fusese nevoit să-şi continue călătoria într-un mediu care reproducea cele mai cumplite elemente ale unei jungle fierbinți de pe Crennel Narr.

Într-un fel sau altul, o scoaseră la capăt. Gimmas Haefdon devenise un disc vizibil pe hiperecrane când, în sfârşit, Brim auzi scăzând zgomotul propulsiei. El şi Theada se aflau pe locurile secunzilor, iar Gallsworthy şi Fourier se aflau la comenzi.

— Poți începe procedura de asolizare, locotenent Gallsworthy, rosti Collingswood, vocea auzindu-se puternic în liniştea neobişnuită.

— Da, căpitane, mormăi Gallsworthy.

Brim auzi imediat alarmele îndepărtate

sunând în adâncul navei, iar puntea se umplu cu membrii echipelor de acostare.

Fourier îi semnală lui Ursis şi, câteva clipe mai târziu, generatoarele se treziră la viață.

— S-a terminat cu propulsia asta blestemată, bombăni Gallsworthy.

— Cred că s-a terminat şi cu noi. spuse Collingswood morocănos.

— Propulsia, dezactivată, chicoti Borodov.

La pupa, urma verde a siajului propulsiei pâlpâi şi dispăru.

— Valvele închise, zise Ursis.

— Viteză luminică, punct zero, strigă Fourier pe măsură ce efectul Gandom Ve ajunse la strălucire maximă, iar hiperecranele încetară conversia.

Treptat, pe măsură ce viteza scădea sub punctul critic, imaginea se clarifică. La puțin timp după aceea, Applewood contactă Controlul Gimmas, iar după câțiva metacicli, se aflau deja în aşteptare la Inelul de Control Lox' Sands, de data asta în zona verde. Traficul era scăzut în această perioadă, drept care acum. *Agresivul* se înscrisese deja pe traiectoria

finală, coborând cu zgomot de tunet prin turbulențele planetei.

Cu un sentiment de agitație obosită, Brim aştepta cu nerăbdare ca nava să iasă din nori. Până acum, reuşise să zărească doar străluciri intermitente ale farului, reflectate în ceața de afară, şi inele luminoase KA'PPA, propagându-se în timp ce Applewood vorbea cu Controlul. Sunetul generatoarelor scăzuse la un murmur bolborosit, iar zumzăiturile şi bufniturile înfundate caracteristice asolizării urmau dintr-o clipă într-alta. Gallsworthy înclină nava la babord, lăsând să se vadă frânturi din oceanul cenuşiu, acoperit de ceață şi încrețit de colinele greoaie, dezolante şi de vârfurile de gheață pe care toți le asociau cu baza.

Pe măsură ce reveneau la zborul orizontal, Brim desluşi dedesubt două sau trei poteci balizate, ca spițele subțiri ale unei roți imense, convergând către un butuc invizibil, undeva departe la babord. Însă ceața le înghiți complet, înainte de a distinge vreun detaliu. Ca de obicei, pe Gimmas Haefdon nu exista o diferență între pământ şi cer - nu exista orizont, doar

ceață şi nori şi, din când în când, întunericul zbârcit al oceanului neprimitor de dedesubt.

Încă o virare la babord, generatoarele urnind pentru o clipă şi *Agresivul* adoptă lin gradientul de înaintare, pârjolind valurile înghețate ce străluceau slab în luminile de asolizare, la douăzeci şi cinci de irali sub blindajul pătat şi lovit. Printr-o spărtură întâmplătoare în peretele de ceață, Brim văzu că se deplasau paralel cu altă pistă. Privi valurile uriaşe spărgându-se de digul stâncos în creste de spumă spulberată de vânt. Un far strălucea intermitent în direcția lor. În față, lumini albastre şi roşii, înnăbuşite de pâclă, marcau intrarea în secțiunea eoriană. Zâmbi în sinea lui. Ultima dată când trecuse pe aici, fusese mult mai ocupat decât acum. stând comod în fotoliul de secund. Mai departe, o pădure de catarge KA'PPA răsărea chiar din mijlocul debarcaderelor spațiale.

Cu Fourier la comenzi, *Agresivul* îşi schimbă încet cursul, alunecă prin intrare, apoi în câteva momente, se opri deasupra unei dane gravitaționale care strălucea

uşor. Raze de ancorare groase ieşiră din proiectoarele încastrate în pereții danei, iar amețeala lui Brim se făcu simțită când brațul ombilical se conectă, comutând *Agresivul* pe gravitația locală. În tăcere, Gallsworthy ridică mâna, iar generatoarele gravitaționale încetiniră şi se opriră. Liniştea neobişnuită de după aproape şase luni de folosire a sistemelor de propulsie era aproape palpabilă. Din spatele punții, izbucni timid un „Ura!”, apoi încă unul şi încă unul - într-o clipă, întreaga navă fu cuprinsă de frenezia uralelor. Chiar şi de obicei rezervata Collingswood putea fi văzută bătându-l pe Gallsworthy pe spate.

Theada îl prinse pe Brim de mână.

— Am reuşit, gâfâi el fericit. Chiar am reuşit!

— Mda, răspunse pilotul la rândul lui, simțind un soi ciudat de uşurare.

Urma să mai trăiască cel puțin câteva săptămâni bune de acum înainte. Era un sentiment neobişnuit. Nu mai încercase sentimentul acesta de siguranță de când părăsiseră planeta.

Agresivul ajunsese acasă.

Neavând prea multe de făcut, Brim

părăsi îmbulzeala zgomotoasă de pe punte. Peste puțin timp, la popotă fusese programată o petrecere de bun venit dar, conform regulamentului de război, membrii echipajului nu puteau participa decât după ce susțineau o şedință de informare cu cineva din echipa de raportori;

Ținând cont de vârsta sa, Brim apărea penultimul pe lista ofițerilor programați. Privi prin hiperecrane peisajul cenuşiu; începea alta dintre serile mohorâte de pe Gimmas Haefdon, scăldată în viscol. Vehiculul ciudat al Comandantului Portuar se îndepărta cu viteză pe drumul înzăpezit. Un grup mare de amfibii utilitare de diverse dimensiuni era deja parcat lângă ponton, iar mai jos, sub linia punții, văzu un şir de siluete înaintând prin ceața spulberată de vânt, îndreptându-se spre navă. O rafală mai puternică eliberă pentru o clipă o claie de bucle blonde de sub gluga unui hanorac, înainte ca posesorul acesteia să dispară din raza vizuală a tânărului. Îi veni să râdă. Zilele astea aproape orice îi putea aminti de Margot Effer'wyck! Scutură din cap. Dincolo de orice logică, era *conştient* de asta!

Trecură aproape trei metacicli până când fu chemat la raport... şi tocmai în cabina lui Amherst. Undeva în Univers exista şi ironie, chicoti Brim, bătând la uşă.

— Intră! răspunse o voce familiară din interior.

Sublocotenentul deschise uşa încruntându-se. Unde mai auzise vocea asta? Inima îi stătu în loc.

— Wilf Brim, exclamă Margot, dându-şi o buclă blondă la o parte. Cu siguranță, am păstrat ce era mai bun la sfârşit.

Brim se opri în prag, simțind că fața îi ia foc. Rămăsese fără grai, urechile îi ardeau şi se simțea exact ca un şcolar tont îndrăgostit pentru prima dată! Era chiar mai frumoasă decât şi-o amintea. Imaginea din mesajul pe care-l primise era doar o copie palidă!

— M-margot..., se bâlbâi el, apoi ochii îi căzură pe gradele de pe umărul stâng al tunicii femeii. Vreau să spun, locotenente.

Ea zâmbi cu căldură:

— Margot e foarte bine, Wilf. Şi să ştii că n-o să mai ajungem *niciodată* la popotă, dacă nu intri şi nu mă laşi să încep eu întrebările.

Cumva, cuvintele acelea îl aduseră cu picioarele pe pământ. Reuşi să-şi revină şi să arboreze la rândul său un zâmbet sincer încântat.

— Iartă-mă! Cred că nu m-aşteptam să te găsesc aici.

— Unele nave primesc tratament special, Wilf, spuse ca. Navele care aduc oameni speciali.

Brim îi privi mâinile, fine, delicate, perfect îngrijite, care apăsau acum tastele comunicatorului lui Amherst. Auzi sunetele carenei care se răcea, auzi şi rumoarea petrecerii.

— Mulțumesc, fu tot ce reuşi să spună.

Era năucitor de frumoasă. Apoi Brim pierdu socoteala orelor, în timp ce ea îi sonda mintea cu profesionalism şi cu o pricepere care aproape îi tăia respirația. Mai întâi fu surprins, apoi fascinat de capacitatea lui Margot în înțelegerea tehnologiei războiului şi a mecanicii zborului spațial. Punea întrebări ce aduceau după ele altele, apoi altele - obligându-l să-şi amintească detalii pe care le uitase, considerându-le neimportante, însă care erau categoric opusul, din

punctul ei de vedere.

— Mecanismul de dare a focului pe care l-ai văzut în globul central al corvetei se găsea doar în sala de foc *superioară,* sau în ambele?

— În ambele, cred, răspunse Brim.

— Atunci, erau la fel? îl întrebă, ochii ei albaştri străpungându-i sufletul. S-ar putea ca ambele disruptoare să fie acționate din *aceeaşi* sală, dacă cealaltă ar fi distrusă?

El se gândi un moment.

— Da, pentru că *ambele* săli erau alimentate de la aceeaşi sursă energetică.

Fiecare cuvânt pe care-l rostea părea să aibă valoare. Până atunci nu mai întâlnise pe cineva asemănător ei; nici o altă femeie la fel de talentată şi frumoasă în acelaşi timp. Când terminară, se simți epuizat mental. Lucraseră împreună mai bine de trei metacicli.

— Ai o memorie grozavă, Wilf Brim, rosti ea şi oboseala se făcu simțită şi în voce. Mi-ai oferit o mulțime de material de studiu. Zâmbi relaxată. Acum voi solicita dreptul la plăcerea de a împărți puțin meem cu tine la popotă. Cum sună asta?

— Minunat, rosti Brim privind cât de delicată era. Pur şi simplu minunat. Apoi alte cuvinte îi apărură pe neaşteptate în minte şi zâmbi: *„Oh, obosită lady Geraldine,/Mă rog să bei din ăst vin cristalin”,* recită el, gesticulând teatral.

Margot închise ochii un moment, încruntându-se, după care râse şi plăcerea îi arcui buzele. Îndreptă un deget spre Brim:

— *”Este un vin de magice puteri/ Făcut de mama din flori sălbatice!”* Asta-i! „Lampa de argint” a lui Leoline. nu? Mai *ai* până să mă încui, Wilf Brim. Chiar când alegi cea mai proastă poezie din Univers!

Izbucniră în râs amândoi, apoi ea dezactivă comunicatorul lui Amherst şi plecară împreună spre popotă.

Ajunseră târziu la petrecere - care în mare parte se răspândise pe alte nave şi în alte popote de pe întinderea bazei. N-ar fi fost rău ca rezervele de meem serios secate ale *Agresivului* să fi fost păstrate pentru următoarea rundă de celebrări. Sala era încă aglomerată, totuşi agitația frenetică de la început lăsase locul zumzetului confortabil al conversației şi clinchetului

vesel al pocalelor. Majoritatea luminilor fuseseră stinse şi ici-colo se zăreau cupluri ce împărțeau intimitatea meselor aflate în penumbră. Un grup de urşi sporovăia liniştit într-un colț; Ursis le făcu semn cu mâna de lângă o femelă subțire, ai cărei ochi nu-i părăseau chipul nici o clipă. Aerul era îmbâcsit de parfum şi mireasmă de hogge'poa. Alte două ursoaice discutau aprins cu Borodov, în timp ce mai multe perechi îmblănite toastau în felul lor sodeskayan - goleau pocalele şi le aşezau cu gura în jos, în timp ce scandau litania veche de secole:

— Către gheață, către zăpadă, către Sodeskaya să ne-ndreptăm!

Margot arată spre Borodov:

— Este răsfățatul tuturor, spuse ea cu glas jucăuş. Bătrânul urs şmecher!

Brim zâmbi şi el:

— Nu mi-am dat seama cât de multe ursoaice s-au înrolat în Flotă, comentă el.

— Şi tot mai multe vin de pe Lo'Sodeskaya, spuse Margot în timp ce Brim îi trase un scaun. Urşii nu se descurcă fără ele, exact ca şi bărbații. Din punct de vedere profesional, bineînțeles.

— Meem-ul pe care l-ați comandat, sublocotenente, spuse Grimsby, materializându-se fantomatic din penumbră.

Surprins, Brim îl văzu pe bătrânul steward punând două pahare pe masă în fața lor.

— Dar n-am com…

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Margot, zâmbitori şi somnoroşi în acelaşi timp.

— Este o alegere bună, Wilf, rosti ea în vreme ce Grimsby îi umplea paharul pe jumătate.

— Mulțumesc, doamnă locotenent, zise Grimsby, umplând paharul lui Brim cu entuziasm. Complimentele mele, sublocotenent Brim, nu pot decât să fiu de acord cu prințesa Effer'wyck. Este o alegere *deosebită.* Păstrată pentru o ocazie deosebită.

Apoi, la fel de repede precum apăruse, dispăru din nou. Margot strânse din umeri şi înălță pocalul:

— În cinstea *ta,* Wilf, rosti ea, şi în cinstea bătrânului *Agresiv* - şi fie ca Nergol Triannic să alunece pe o coajă de ca'omba.

Tânărul ridică pocalul şi-l atinse de al

ei cu un clinchet melodios:

— M-aş duela cu o duzină de Nergol Triannici - pe coji de ca'omba coapte din zece-n zece paşi - dacă mi-ai promite că-ți voi da ție raportul de fiecare dată când voi ajunge acasă.

Meem-ul părea un foc de argint de-a lungul gâtlejului. Nu mai băuse vreodată o licoare aşa bună.

— Un singur Nergol Triannic este suficient pentru războiul *ăsta,* făcu cu ochiul Margot, deşi nu mă-ndoiesc nici o clipă de talentul tău *formidabil* la aruncat coji de ca'omba coapte.

Pe măsură ce treceau ciclii, vorbiră despre poezie, despre Gimmas, despre nesfârşitele carturi. În mod sigur, ea avea o viziune mai largă asupra războiului şi, până ce Grimsby se materializă din nou cu o a doua sticlă din acelaşi meem prețios, Brim avea deja impresia confuză că Divizia misterioasă de tehnologie începuse să prindă ceva din „pasul" duşmanului, că Rogan LaKarn nu ajungea atât de des pe Gimmas Haefdon pe cât crezuse Margot, şi că atunci când totuşi reuşea să vină, propriul ei program de lucru reducea o

viață sentimentală şi aşa precară, într-un fel, Brim nu găsea nimic neobişnuit în ultimele ei vorbe, într-adevăr, femeia părea să fie o asemenea persoană. Apoi, îşi reaminti, asta era doar o întâlnire socială între doi profesionişti. Ah, dar cum şi-ar fi dorit să fie el cel care să-i umple *acea* parte din viață!

Îi savura ovalul feței, buclele lăsate liber, ochii adumbriți. acum şi mai toropiți de oboseală şi de meem. O trase de limbă şi află cât mai multe despre viața ei, familia, amorurile - încă de când era doar o copiliță. Margot vorbea deschis, bucurându-se din plin de amintirile flirturilor fără grijă de dinaintea războiului. Brim zâmbea împreună cu ea, dar cumva, cuvintele îi răsunau dulce-amar în urechi.

Apoi, dintr-o dată, Margot ridică ochii şi privi în sală. Pilotul îi urmă privirea. Cu excepția prezenței fantomatice a lui Grimsby, aflat în bucătărioară, rămăseseră singuri. Femeia îşi privi ceasul apoi închise ochii:

— Oh, *Universule*, Wilf, şopti ea, intru în cart în mai puțin ele cinci metacicli. Trebuie să plec - acum! îi atinse mâna şi-i

prinse privirile. Îți mulțumesc pentru întreruperea asta minunată într-o lungă zi de lucru! *„Rar, oh, cât de rar. vii tu/ Spirit al Plăcerii!/ Cui mă laşi acum/Pentru atâtea nopți şi zile?”*

În timp ce-o ajuta să-şi îmbrace mantia Flotei, Brim îşi dădu seama că mintea îi era golită de orice versuri.

— Singurul lucru la care mă pot gândi acum sunt propriile mele cuvinte, se fâstâci el. Dar trebuie să-ți spun… că această seară a făcut ca, dintr-o dată, unele dintre cele mai grele momente ale vieții mele să fi meritat a fi trăite.

Pentru câteva clipe absolut ireale, stătea atât de aproape de ea încât ar fi putut s-o atingă. Şi-şi dădea seama că atitudinea lui profesională, cultivată cu grijă, se evapora rapid cu fiecare ciclu.

Apoi, de nicăieri, apăru ca prin farmec Grimsby, aducându-i propria mantie. Vraja se risipise.

— M-mulțumesc mult, Grimsby, se bâlbâi el uitându-se perplex la omulețul ciudat.

— Da, încuviință stewardul zâmbind cu căldură. *Este* încântătoare, nu-i aşa,

domnule? Apoi salută şi se retrase în oficiu.

Margot îl petrecu cu privirea, zâmbind obosit.

— Dacă aş fi în locul tău, Wilf, *nu* m-aş apuca să-l iau la întrebări! Universul ăsta bătrân a avut dintotdeauna zona lui de magie, iar Grimsby cu siguranță face parte din ea.

— La fel ca şi tine, Margot, şopti Brim, urmând-o.

— Ce-ai spus?

— Nimic, îi spuneam noapte bună lui Grimsby.

Afară vântul se potolise puțin, dar frigul aproape că-i tăie respirația tânărului pe când coborau rampa înghețată. Se opriră în ceața de zăpadă spulberată, aproape de micul ei vehicul amfibie.

— Îmi pare bine că te-am programat pe tine ultimul, Wilf, vorbi brusc femeia.

— Ai făcut-o intenționat?

— Secret profesional. Şi pe lângă faptul că aş fi pierdut toate datele importante pe care le-am primit de la tine, aş fi pierdut, poate, şi bucuria ultimilor metacicli în compania ta, nu?

Brim îşi privi cu atenție cizmele.

— Da, recunoscu el. N-aş fi îndrăznit niciodată să te invit să ieşi cu mine. Clătină din cap şi ridică din umeri. Atât de mulți ofițeri ar vrea poate să...

Ea îi opri cuvintele cu un deget înmănuşat.

— Universul nu are prea mulți Wilf Brim de oferit. Lasă-mă *pe mine* să-mi aleg prietenii, da?

— În regulă, aprobă el zâmbind.

Deschise uşa amfibiei într-un nor de fulgi de zăpadă ce-i izbiră fața, strălucind slab în luminile *Agresivului.*

Margot se strecură în interior, apoi îl privi din nou.

— Pe aici n-avem multă lume care să recite poezii, aşa că nu te simți stingher, Wilf. Îşi înclină capul pe un umăr. Pe curând, adăuga ea, înainte de a închide uşa.

— Promit, spuse el.

O clipă mai târziu, micul vehicul începu să vibreze şi se smulse din zăpadă. Apoi se înălță şi porni peste întinderea de apă, luminile sale străpungând fuioarele de ceață. Brim privi în tăcere multă vreme

punctul care dispărea în zare, înainte de a hotărî să revină la bordul navei. O prințesă *adevărată*, şi lui nici măcar nu-i păsa de asta.

În timpul nopții, Brim se foi la nesfârşit în cuşeta îngustă, în timp ce ceasul măsura implacabil apropierea cartului de dimineață. Atunci când în sfârşit se *putea* păcăli cu ceva ce aducea a somn, era în continuare tulburat de secvențe de vis cu Margot - a cărei frumusețe rămânea intangibilă (dintr-un motiv sau altul), dar care, măcar, nu mai era însoțită de baronul Rogan LaKarn. Atunci când, în majoritatea cazurilor, nu putea dormi, zăcea fixând tavanul întunecat, încercând să se convingă că relația lui imposibilă cu tânăra de spiță nobilă nu reprezenta altceva decât prietenie izvorâtă firesc din profesionalismul lor comun lor.

„Profesionalismul lor comun." îi plăcea expresia - o temelie solidă pentru o prietenie, fie şi cu o prințesă aflată atât de departe de el încât nici n-ar fi trebuit să mai fie vizibilă! Asta explica totul. Dădea lucrurilor un sens.

În cele din urmă, îl cuprinse un somn

mai adânc care dură doar prima parte a cartului de dimineață - cel mult doi metacicli -, apoi soneriile îl treziră, atrăgându-i atenția asupra mesajului care-l aştepta. Peste douăzeci de cicli urma o şedință cu toți ofițerii. Somnoros, începu să-şi îmbrace uniforma. „Profesionalismul lor comun", se gândi în timp ce-şi lustrui bocancii. Păi, dacă era vorba pe-aşa, atunci ar fi fost rândul lui să propună o întâlnire. Îşi pieptănă neatent părul negru şi des. *Cum* te purtai cu o alteță regală? Clătină din cap şi chicoti. De data asta trebuia să improvizeze, deoarece un carescrian mediu nu era dotat cu asemenea informații, cel puțin nu în echipamentul standard. Apoi zâmbi.

Şi totuşi...

— Vă voi reține doar câteva momente, rosti din capul mesei o Collingswood foarte zâmbitoare. Ştiu că toți sunteți nerăbdători să vă întoarceți la treburile voastre - obrajii i se colorară uşor - la fel ca şi mine...

De-a lungul mesei se auzi o foială veselă, întreruptă de „S-auzim, s-auzim!" şi „Bravo, căpitane!"

Brim îi privi pe ceilalți în timp ce

agitația se potolea. Nik stătea în dreapta sa, dichisit ca de obicei, cu picioarele încrucişate, cu un călcâi al cizmei scumpe pe genunchi şi cu mâinile aşezate pe glezna groasă de urs. Pe locul din fața lui Collingswood, în capătul opus al mesei se afla Amherst, țeapăn, fără să privească în jur; în stânga sa, Galsworthy începuse deja să se scufunde, pe jumătate amețit, în scaun. Alături de el şi cel mai aproape de uşă, Sophia Pym, cu o înfățişare evident obosită, se aşezase confortabil, ochii ei înroşiți fixând visători un punct aflat la mare depărtare de locul unde se găsea acum *Agresivul.*

— Avem de făcut o mulțime de reparații pentru a încheia socotelile cu această călătorie, continuă Collingswood, aşa după cum ştiți cu toții atât de bine. (Râsete şi comentarii îi punctară cuvintele.) Ei bine, acum ne alegem şi noi cu ceva. De data asta, oameni buni, mi s-a spus că vom rămâne în port o lună întreagă - începând de astăzi. Şi ne vom ocupa de cererile pentru permisii imediat după şedința asta.

După această frază, încăperea izbucni

în ropote de aplauze şi chiote. Nik bubuia cu pumnii în masă, rânjindu-şi colții încrustați cu nestemate. Fourier şi Pym se băteau reciproc pe umăr, iar Borodov o înghionti pe Flynn, cu o expresie şmecherească pe fața îmblănită. Numai Galsworthy părea să nu observe nimic; pentru o clipă, pe chip i se aşternuse o umbră de tristețe. Apoi dispăru, lăsând în loc masca impenetrabilă a indiferenței bețivului.

Collingswood îşi termină repede prezentarea, încheind cu anunțurile obişnuite despre port, graficul ordinelor de serviciu (care trebuia completat înainte de orice plecare) şi notificările oficiale ale Flotei. Una dintre ele se referea la o solicitare de voluntari - o misiune specială de un fel sau altul, dar Brim pierdu în bună parte amănuntele în corul de huiduieli şi proteste generale ce urmară după cuvântul „voluntari". Ceva despre o navă stelară de linie convertită, al cărei nume îi rămăsese undeva în minte. Să fi fost NFI *Norocosul*? Dacă îl ajuta memoria, nava cu acest nume fusese printre cele mai rapide în vreme de pace. Apoi şedința luă

sfârşit şi toată lumea se repezi la graficul cu ordinele de serviciu.

Brim depăşi rapid mulțimea veselă care se înghesuia să semneze pentru permisii. El nu avea parte de aşa ceva... şi chiar dacă ar fi avut, unde să se fi dus? Singur în cabina sa, se aşează în fața comunicatorului şi se înscrise pe grila de disponibilitate permanentă pe perioada şederii *Agresivului în* port. Sârguincios, scoase din dulăpior un trasponder personal al Flotei,îi transmise seria, îl activă pentru o perioadă de o lună standard, apoi îl înghiți.

— Înregistrat şi verificat, sublocotenent Brim, spuse comunicatorul. Păstrăm legătura dacă e necesar.

Asta era tot.

Până să se termine metaciclul, Brim se găsea din nou pe punte, privind cum din ceața groasă se materializa un remorcher solid, care să tragă distrugătorul într-un doc de reparații. Collingswood încredințase deja nava unui serviciu de întreținere al bazei şi oricum nu revenea mai devreme de două săptămâni. De fapt, plecaseră aproape toți ofițerii. Numai Ursis rămăsese

să acționeze generatorul de gravitație central pe durata remorcării - urmând să plece o dată cu Borodov când treaba se termina. Ursul privea mulțumit cum echipajul remorcherului fixă de carena *Agresivului* razele tractoare pe care se părea că navele mici le foloseau indiferent dacă aveau sau nu nevoie.

— Ai zice că deplasează *Benwell-ul,* nu pe noi, chicoti ursul în vreme ce *Agresivul* era dislocat din dana lui gravitațională.

— Atâta timp cât n-o duc eu, ci *remorcherul* la reparat, râse Brim, poate să folosească şi frânghie *adevărată.* Nu pot ține minte toate regulile stupide pe care le au pentru deplasarea deasupra solului.

Nu trecu mult şi propriul lor sistem de ancorare fu înghițit de ceață. Brim privea în tăcere de pe punte cum pe sub navă treceau diverse balize, răsturnate de unda lăsată de generator pe apă. Apoi încetiniră şi trecură uşor printre doi piloni uriaşi de piatră, înnegriți de timp, în vreme ce apa înghețată a bazinului fu înlocuită de zăpada cenuşie şi murdară a şantierului.

Remorcherul îi aduse deasupra unor şine strălucitoare, similare celor după care

se ghidase şi Brim când ajunsese la bază. Gimmas Haefdon se transformase între timp într-o defilare de clădiri învechite, schele şi macarale, nave demontate ce apăreau şi dispăreau pe măsură ce distrugătorul luneca în ceața cenuşie. Ici-colo, vedeau grupuri de lucrători zâmbitori, care ba îşi astupau urechile, ba le făceau cu mâna, chiuind mut în afara punții.

În sfârşit, *Agresivul* se opri într-un bazin înconjurat de o pădure de macarale şi de zeci de cordoane ombilicale ce urmau să alimenteze sistemele navei în timp ce sursa principală de energie era dusă în altă parte pentru diagnosticare.

Nici nu opri Ursis bine generatorul central, că o pasarelă monstruoasă se fixă de bord, iar puntea se umplu cu o mulțime gălăgioasă de ingineri şi tehnicieni portuari, cu trăsături dure.

— Îmi iau rămas-bun aici, Wilf Ansor, spuse Ursis cu gravitate. Aş rămâne, dar sunt sigur că înțelegi că-ți iei permisie când poți. Ridică apoi solemn un deget lung: „Zăpada-ntunecată şi lumina de trei ori înghețată a farului îi călăuzesc pe urşii cei bătrâni, dar şi pe pui spre peşterile Marii

întinderi", cum spune zicala.

Brim zâmbi şi puse o mână pe umărul ursului:

— Cred că-nțeleg, Nik. Şi mulțumesc pentru gândul ăsta.

Ursis se înclină ceremonios.

— Apoi Borodov şi cu mine avem - se încruntă - *sentimentul,* ca să spunem aşa, că nu-ți va lipsi compania, dacă-i să ne luăm după noaptea trecută.

— Noaptea trecută?

Ursul râse uşor, scrutând exteriorul prin hiperecran, apoi făcu semn spre apa în care o amfibie elegantă tocmai ancorase lângă poartă.

— Borodov,rânji el. Mai vorbim, da? îl bătu pe Brim pe umăr. Bucură-te de prințesa Effer'wyck, bunul meu prieten. Printre urşi este cunoscută ca fiind o tânără tare de treabă, în ciuda sângelui ei nobil.

Apoi plecă. În câțiva cicli, Brim îl văzu coborând pe pasarelă spre amfibia care-l aştepta, trăgând după el şase valize imense.

La puțin timp după ce vehiculul condus de Borodov dispăru într-un nou

viscol, puntea *Agresivului* deveni un furnicar confuz de voci ininteligibile şi jargoane inginereşti, până când Brim nu mai suportă şi se retrase în liniştea aproximativă a cabinei sale. Atâta timp cât echipele respective erau la bord, *Agresivul,* sau măcar *Agresivul* pe care-l ştia el, încetă să mai existe.

Neavând cu ce să-şi ocupe mintea, gândul i se îndreptă rapid spre Margot şi spre promisiunea pe care i-o făcuse. Se încruntă, în fond, de ce nu? Se întinse spre comunicator, apoi clătină din cap, simțindu-se dintr-o dată nesigur pe el: petrecerile de la popotă erau una, dar acum nu avea la dispoziție nici măcar urma unei popote, darmite o petrecere!

Ce să-i spună? Nu invitai pe cineva să viziteze un bazin gravitațional! Şi nu cunoştea nimic de pe Gimmas Haefdon, sau despre felul cum să distreze o prințesă.

Apoi râse. Nu trebuia să ştie nimic despre *nici una.* pentru că ştia Margot Effer'wyck. Ea se afla deja de ani de zile în baza aceasta nenorocită. Adunându-şi curajul încă o dată, activă COMM-ul, ocoli Departamentul de Evaluare a Pericolelor

(Universule, dar erau *protejați*, nu glumă!). După un timp, chipul fetei apăru în display.

— Wilf, rosti ea dându-şi la o parte o buclă rebelă. Ce drăguț, speram să primesc o veste de la tine.

Căldura zâmbetului reuşi să-l liniştească înainte ca frumusețea ei să-l readucă la starea de şcolar stângaci. Zâmbi:

— Sperasem că vei spera. Acum nu trebuie decât să mai găsesc ceva de spus.

— Hm-m-m, ia să vedem. Poate reuşesc să te ajut. Cam la ce te gândeai?

— De fapt, mă gândeam la *tine*.

— Ei bine, zise Margot cu o expresie profund gânditoare, atunci ai ajuns la persoana care trebuia.

— Ştiam eu. Poate că-mi vei spune cum pot să-ți propun încă o seară împreună.

Fata zâmbi din nou, ochii ei mari fiind încărcați de căldură şi bună dispoziție.

— Asta nu-i greu. M-ai *putea* invita la masă - sunt destul de disponibilă pentru o asemenea invitație. Făcu cu ochiul. Inclusiv în seara asta.

Brim simți că-i sare inima din piept.

— Universule, se fâstâci el, aş fi încântat, dar habar n-am unde anume.

— Aşa, va să zică, se prefăcu sobră Margot. Ei bine, dacă mi s-ar face o asemenea invitație, aş fi încântată să mă ocup de celelalte detalii - inclusiv de transport.

— M-aş fi gândit cum traversez podul când aş fi ajuns la el, recunoscu Brim râzând.

— E cam frig afară ca să te plimbi pe jos, completă Margot. Dar, până una-alta, n-am primit nici o invitație.

— Ai spus în *seara asta,* nu-i aşa? întrebă Brim nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ei bine, *sunt* liberă.

— Ți-ar face plăcere să...

— Wilf, îți jur, crezusem că n-o să mă mai inviți!

— Universule!

— Vin să te iau după al treilea cart - e bine?

— Bazinul de reparație 581, răspunse tânărul recâştigând ceva din siguranța de sine.

— Ştiu, spuse ea. Să nu mănânci.

Apoi dispăru.

Zâmbind în sinea lui, Brim clătină din cap fericit. Indiferent ce se mai putea dovedi, Margot Effer'wyck reprezenta în primul rând un nou set de reguli. Iar el era nerăbdător să învețe cât mai multe.

Exact la sfârşitul celui de-al treilea cart, Brim îşi croise drum cu grijă pe suprafața de gheață a pasarelei de acces, iar acum stătea nerăbdător pe o platformă aflată chiar în fața intrării principale. Zăpada cădea încetişor şi, pentru prima dată de când îşi amintea tânărul, nu bătea vântul. Până şi Gimmas Haefdon avea momente de acalmie - dar nu prea multe.

Margot ajunse doar puțin mai târziu; Brim îşi consultase ceasul a suta mia oară când luminile vehiculului sclipiră pe drum. Peste câteva clipe, mica ei amfibie bine întreținută ancoră la platformă.

— Ți-e foame? îl întrebă când se instală lângă ea.

Pilotul încuviință din cap. Cu gluga mantiei lăsată pe umeri, Margot arăta ostenită, relaxată şi încântătoare. Brim simți că-i accelerează pulsul.

— Unde mă duci? simulă el o inocență înspăimântată.

Ea îl privi o clipă.

— Într-unul din locurile mele preferate. Cred că o să-ți placă şi ție - şi nu-i prea departe.

Se îndepărtaseră deja de drumul principal şi urcau o pantă lină, pe ceea ce Brim bănui că fusese cândva un drum de țară.

Îngropat acum sub iralii de zăpadă eternă de pe Gimmas Haefdon. De o parte şi de cealaltă, siluete înalte şi încâlcite de arbori bătrâni se înşirau într-un zid sinuos de crengi goale, îmbrăcate doar în ghirlande de zăpadă - mărturii tăcute ale verilor, pierdute acum pentru totdeauna, pe măsură ce steaua Gimmas, tot mai rece, îşi continua lungul marş către moarte. În față, în vârf, lumini blânde străluceau prin ninsoarea uşoară.

— Probabil că era frumos odinioară, spuse Brim privind peisajul întunecat.

— Locul are încă frumusețea lui, Wilf. Trebuie să ştii s-o găseşti. *„Spirit care alinți sălbatica Harfă a timpului/ Este prea greu cu urechea-mi neîncercată/ Să-ți aud*

ascunsele-armonii!”

Lunecară printr-o poartă metalică ornată, pe sub un arc de piatră înalt; în centrul său, un felinar uriaş lumină o curte imensă. Margot opri amtibia în fața unei clădiri de piatră ale cărei porți de lemn erau împodobite cu sculpturi complicate. Deasupra porților, atârnată cu lanțuri solide de un capăt de vergă albit de vreme, se găsea o pancartă pe care scria „TAVERNA SIRENEI. ÎNFIINȚATĂ ÎN 51690” - cu aproape 300 de ani în urmă.

— Universule, şopti Brim privind acoperişurile țuguiate şi coşurile de piatră acoperite cu zăpadă.

Bârne de lemn imense apăreau peste tot, în toate formulele arhitectonice posibile; fără excepție, erau sculptate în basoreliefuri de animale ciudate şi păsări. Ferestrele de la primul etaj străluceau molcom în întuneric. Ici-colo, lumini mai blânde apăreau şi la celelalte etaje.

— Îți place? întrebă încetişor Margot, vocea abia auzindu-i-se în linişstea din interiorul amfibiei.

Tânărul nu putu decât să încuviințeze din cap, emoționat.

— Aşteaptă să vezi şi interiorul, continuă ea zâmbind.

Continuând să aprobe, Brim deschise portiera şi păşi în aerul înghețat, înmiresmat de izul iute al fumului de lemn. Cu zăpada înțepându-i obrajii, deschise şi cealaltă portieră, iar Margot ieşi, lăsând să se întrevadă printre faldurile fustei forma unui picior lung, bine făcut. Brim simți cum se îmbujorează şi rămâne fără respirație. Apoi, mult prea repede, femeia se afla deja în picioare, înfăşurată în mantia Flotei.

— Am trecut inspecția? întrebă ea cu ochii scânteind ca un drăcuşor.

Brim simți cum fața îi ia din nou foc şi mulțumi providenței pentru întunericul de afară.

— Cred că-mi pare rău că mi-au rămas ochii lipiți..., se bâlbâi el stânjenit. Uitasem că uniforma poate să însemne şi ceva care să semene cu o rochie. Apoi chicoti: Da, treci cu siguranță orice inspecție.

— În acest caz, o s-o iau drept un compliment. Îşi încreți nasul şi zâmbi. Întotdeauna am avut picioare extraordinare!

Pomi apoi spre intrare, cu Brim urmând-o complet buimăcit.

Tânărul deschise una din porțile uriaşe de lemn; se mişca atât de uşor în balamalele enorme, încât pentru o clipă avu senzația că existau nişte servomecanisme. Apoi zâmbi în sinea lui, ajutând-o pe Margot să treacă peste pragul înalt de piatră. Aici nu existau maşinării. Într-un loc precum Taverna Sirenei, servomecanismele nu aveau ce căuta.

Înapoia uşilor mireasma lemului ars era mult mai puternică - un lux imposibil pe Gimmas Haefdon, unde ultimul copac murise probabil cu o sută de ani în urmă. Se aflau într-o încăpere slab luminată, cu plafon jos, arcuit, şi pereți zgrunțuroşi, decorați cu peisaje vechi, montate în rame masive. Candelabrele pâlpâitoare luminau mobilierul de lemn masiv, covoarele bogat decorate şi pardoseala strălucitoare de piatră. Servitori plini de morgă, îmbrăcați în tunici lungi, brodate, cu gulere şi manşete aurite, enorme, apărură ca prin farmec, îi ajutară să-şi dezbrace mantiile, apoi dispărură pe una dintre nenumăratele uşi ale încăperii.

— Bună seara, prințesă Effer'wyck, sublocotenente Brim, rosti suav o voce. Suntem recunoscători că ați ales Taverna Sirenei.

Brim se încruntă, întorcându-se spre vorbitor. La fel ca şi angajații săi, intendentul Tavernei purta o tunică roşie, lungă, cu guler şi manşete supradimensionate. Oricum, asemănarea se sfârşea aici. Dacă nu şi prin alte trăsături, atunci se deosebea de ceilalți printr-o explozie de bucle albe ce-i ajungeau până pe umeri. O adevărată cascadă de dantelă despărțea cele două revere bogat brodate, iar pantalonii de mătase erau la fel de albi ca şi părul său. Catarame aurii uriaşe îi decorau pantofii strălucitori. Vorbea cu expresia reținută, distantă a celor obişnuiți să aibă de a face cu bogăția şi puterea; nici urmă de servilism, doar o grație exersată şi o ştiință a ceea ce aşteptau oamenii să li se ofere.

Brim încuviință în tăcere când bărbatul îşi oferi brațul lui Margot. Locul îl făcea să se simtă destul de stingher, deşi n-ar fi putut preciza motivul. Avea senzația că era vorba despre originea lui carescriană mai

mult decât orice altceva.

Îi urmă printr-o uşă din cele multe, într-o altă sală luminată de lumânări, cu tavan scund şi bârne splendid sculptate. Mesele erau aşezate pe insule de covoare scumpe, la care stăteau, ascunse în penumbre, cupluri - ici-colo, zări însemnele unor ranguri incredibile. Opt muzicieni, înveşmântați în negru, cântau încetişor pe un podium aflat în centrul încăperii. Sunetele erau atât de delicate încât Brim îşi aminti de vizitele în cabina lui Collingswood. Poate aceeaşi muzică - sau compozitor? Ascultă, înmărmurit. Un altfel de poezie, bănui el. Merită studiată într-o zi... dacă supraviețuia războiului.

Umbra chipului lui Valentin îi întunecă mintea o clipă, iar pielea i se înfioră la amintirea agoniei prin care trecuse. Scrâşni din dinți. Înainte să se apuce de ceva atât de frumos ca muzica, trebuia mai întâi să rezolve problema nenorocitului *acela* şi a multora ca el. Apoi, cu un rictus, încerca să-şi alunge mânia din minte. Seara asta... în seara asta era Margot. Şi nu avea nici cea mai mică intenție s-o împartă cu altcineva - mai ales cu ligarii!

Muzica liniştită se întrepătrundea cu murmurul vorbelor şi cu clinchetul sonor al pocalelor. În capătul îndepărtat al sălii, într-un şemineu de piatră ardeau buşteni uriaşi, strălucitori. Aromele delicate de mirodenii sau parfumuri se întrepătrundeau cu meem efervescent, cu hogge'poa şi fumul de lemn ars, întreaga atmosferă înmiresmată creând aura unui lux absolut, căruia Brim îi venea greu să-i dea crezare.

Intendentul o ajută pe Margot să ia loc pe un scaun cu spătar înalt, la o masă apropiată de căldura şemineului; celălalt scaun era astfel dispus încât ambele persoane stăteau alăturate cu feţele spre flăcări. Într-un fel, întreg aranjamentul dădea impresia de intimitate. O dată aşezaţi, aveau sentimentul că se afla într-o cameră călduroasă, parfumată, numai şi numai a lor. În lumina blândă, pâlpâitoare, chipul oval al lui Margot era mai frumos ca oricând - cu buze roşii, umede şi ochi somnoroşi părea mai frumoasă decât şi-o amintea sau decât o visase vreodată.

— Eşti tăcut, Wilf, se încruntă ea uşor. E ceva în neregulă?

— Nu, răspunse Brim amuzat. Nu-i nimic în neregulă. Mai degrabă, nimic n-a fost niciodată atât de *în regulă* ca acum.

— Atunci e bine, spuse femeia închizând ochii şi lăsându-se pe spate. Şi mie mi-e tare bine. Zâmbind, rosti: *„Toate comorile lumii, descoperite-aşa târziu,/ Le ies în cale celor ce caută”.*

— *”Pentru că viața uneori cu soarta se-mpleteşte,/ Şi vălul ridică de pe taine.*

„Latmos Bătrânul a scris întotdeauna genul tău de poezie, ştii.

— Genul meu? întreba Margot, încântată.

— Ei bine, atât cât cunosc eu din tine...

— Sunt teribil de onorată, roşi ea.

— Ar trebui să fii, comentă Brim, privind cum un servitor turna meem dintr-o sticlă colbuită. N-a scris pentru nimeni altcineva, decât pentru tine. Şi a făcut asta cu vreo cinci sute de ani înainte de a te naşte tu. Ceea ce te face destul de deosebită, ştii?

— Eşti destul de aparte şi tu, sublocotenent Brim. Şi nici n-ai nevoie de Latmos.

— Eu?

— *Tu.* Se încruntă o clipă. Ştii, Wilf, n-am aflat nimic despre ce ți s-a întâmplat *cu adevărat* acolo - nu cunosc decât datele tehnice. Ridicându-şi sprâncenele, îşi apropie fața de a lui. Oricare altul s-ar lăuda şi acum despre cât de viteaz a fost.

— Nu prea am cu ce să mă laud, pufni tânărul. Am fost bătut şi apoi am pierdut nava comercială după care plecasem de fapt.

— Totuşi, *tu* ai oprit corveta.

— Ei bine, chicoti Brim jenat, bănuiesc că da, însă oricine probabil că ar fi făcut acelaşi lucru. Curajoşii au fost Ursis şi Barbousse. Ei au început scandalul, permițându-mi să scap.

Ea râse - un râs minunat, din inimă, un râs pe care Brim şi-ar fi dorit cumva să-l poată păstra pentru restul vieții sale.

— Wilf Brim, îi declară, *eşti* imposibil! N-ai făcut mai nimic, da?

Fu rândul lui Brim să râdă.

— Până la urmă l-am lăsat pe unul din ei să mă împuşte, dacă mi-aduc bine aminte.

Chipul lui Margot deveni brusc serios,

apropiindu-se din nou de el.

— Vezi, asta vreau să spun. Tu *eşti* special. Ai idee cât de mulți poartă uniforma Flotei - îşi spun Tunicile Albastre - şi n-au auzit vreodată un foc de armă? Oameni ca *mine*, Wilf.

— Ia stai un ciclu, protestă Brim. Să fii sau *nu* împuşcat n-are nici o legătură cu nimic din toate astea. Pur şi simplu eu pilotez nave destul de bine. Iar oamenii trag în nave în mod firesc - sunt ținte mari. Ridică din umeri, privind-o în ochi. Dacă m-aş pricepe la altceva mai bine, probabil că m-ar lăsa să fac acel altceva.

— Rămân la vorbele mele, domnule Brim, oftă Margot. *Eşti* imposibil. Zâmbi somnoroasă, cu chipul mângâiat de lumina focului. Dacă am avea suficient de mulți oameni imposibili, am putea chiar să câştigăm războiul ăsta îngrozitor.

Mai târziu, cinară somptuos, cu mâncăruri despre care Brim nu crezu că va mai apuca vreodată să le guste. Şi vorbiră - despre nave, război, poezie şi dragoste. Dar pe măsură ce seara trecu, rămaseră la dragoste. O vreme, Margot îl făcu să se deschidă, ascultându-i cuvintele cu o

privire visătoare. Mai târziu, povesti despre primul ei iubit.

— Am fost grozav de norocoasă, îi spuse privind un punct nevăzut, dincolo de timp şi spațiu. Avea atâta dragoste de oferit... Era atât de blând...

Brim simți un nod în gât. Ştia că îi va ține minte cuvintele până la sfârşitul zilelor - laolaltă cu o gelozie oarbă, pe care niciodată n-ar fi înfrânt-o complet. Fără să se gândească, îi luă mâna... apoi se sperie de gestul pe care-l făcuse. Spre surprinderea lui, Margot nu şi-o retrase, ci îl privi tăcută în ochi.

Brusc, devenise greu de respirat în preajma parfumului ei exotic. Ea continua să-i vorbească în timp ce-l ținea de mână. Avea o privire nedumerită în ochii obosiți.

— De-abia te cunosc, Wilf. Ce se-ntâmplă cu mine?

Închise ochii şi scutură din cap, dar mâna ei o ținea strâns pe a pilotului. După o clipă, păru să-şi revină şi, inspirând adânc, deschise ochii şi vorbi uşor răguşit:

— Bună seara, sublocotenent Brim.

— Bună seara, răspunse el. Îi luă cealaltă mână, uitând de cei din jur, apoi,

dintr-o dată, renunță brusc la prudență. Am observat că există camere la etaj. Dacă oamenii s-ar găsi aşa... ăăă...

— C-copleşiți, se bâlbâi ea.

— Da. Copleşiți de... ăăă.... în fine...

Margot izbucni în râs:

— În fine, repetă ea, urăsc expresia asta, Wilf. Maică-mea o folosea când vroia să scape de mine. Goli cupa. Da, îi răspunse apropiindu-şi fața de a lui, au camere la etaj.

Apoi îşi privi mâinile ca şi cum i-ar fi fost frică să rostească şi restul.

Brim nu dorise pe nimeni vreodată, aşa cum o dorea pe Margot Effer'wyck acum - niciodată în viață. Îi strânse mâna şi încercă să-şi înfrâneze emoțiile ce deveneau tot mai mari.,

— A... atunci, se bâlbâi timid, atunci ai vrea să?...

Înainte să termine fraza, fu oprit de o mână pusă pe umăr. Luat prin surprindere, se întoarse cu inima bubuindu-i în piept şi-l văzu pe intendentul cu păr alb.

— O mie de scuze, sublocotenent Brim, şopti bărbatul. Transponderul

dumneavoastră.

— Ah, Univers *nenorocit*! înjură Brim în barbă.

De trei ori blextematul de transponder personal pe care-l înghiţise! închise ochii, dându-se bătut.

— Foarte bine, rosti resemnat. S-auzim veştile proaste.

Intendentul îi înmânã un port-mesaj micuț, pe care Brim îl activă cu amprenta personală şi-l puse în ureche:

— Sunteți chemat imediat pe NFI *Norocosul*, prioritate maximă. Bagajul este deja făcut şi trimis de pe *Agresivul.*

— Regret enorm întreruperea, prințesă Effer'wyck, îi spuse intendentul, pregătindu-se să plece. Nu am avut de ales.

— Înțeleg, răspunse Margot, cu o expresie pierdută. Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Brim.

— NFI *Norocosul,* şopti Brim. Am fost chemat la ordin.

Nevenindu-i să creadă, Margot izbucni în hohote de râs.

— Un transponder? întrebă ea neîncrezătoare. Chiar ai înghițit o chestie de-aia?

— Mda, admise el cu obrajii arzându-i de stânjeneală.

— Oh. Wilf, exclamă femeia. Nu te-a avertizat nimeni?

— Nu, nu sunt aici de suficient de mult timp ca să fi învățat şi ce nu-i în cărți.

Margot clătină din cap zâmbind trist.

— Ei bine, asta a fost lecția numărul unu. Nimeni nu poate scăpa de prioritățile maxime. Cel puțin, nimeni dintre cei ştiuți de mine. Îi mai strânse mâna o dată, după care, încet, îi dădu drumul. Te-aş putea scuti de câțiva paşi cu amfibia mea. Noi. tipii de la Evaluări, avem autorizații pentru tot soiul de locuri ciudate. După câțiva cicli, se întorceau pe drumul mărginit de arbori.

Nici nu ieşise bine Margot pe şosea, că Taverna Sirenei, focul, şi în general totul, cu excepția femeii, dispărură într-un abur ireal. Chiar împărțind cheltuielile, niciodată nu plătise atât de mult pentru o singură masă - sau nu se aflase vreodată în poziția din care ar fi putut face asta. Nu-şi făcea nici o iluzie de ce lucrurile merseseră atât de bine. Numele de Effer'wyck era bine cunoscut - uneori temut - peste tot în

Galaxie şi chiar mai departe. Dar ea nu-l pomenise niciodată. Zâmbi în sinea lui. *Această* tânără frumoasă nu trebuia să încerce să impresioneze pe cineva. Pur şi simplu *impresiona.*

Vântul sporise considerabil începând cu al treilea cart şi Margot conducea iscusit prin rafale, alegându-şi drumul printre troienele de zăpadă ce se formau rapid. Amuțise în mod ciudat, când părăsiră artera principală, intrând pe un drum lateral, aglomerat de vehicule greoaie. Opriră în fața uneia din cele douăsprezece gherete bine păzite şi Margot îşi prezentă cardul de identitate. Cardul străluci într-o culoare neobişnuită, atunci când trecu prin scaner (foarte rapid, observă Brim).

— Îl aduc pe sublocotenentul Brim, spuse ea simplu, înmânând sentinelei şi cardul de identitate al lui Wilf.

Ambele legitimații îi fură înapoiate cu un „Mulțumesc, prințesă" de-abia auzit, apoi intrară în forfota confuză a complexului de încărcare.

— A fost o seară minunată, Margot, rosti Brim stângaci în timp ce ea conducea cu grijă prin sistemul complicat de rampe

ce duceau la intrarea centrală a navei.

Dincolo de aceasta, un vas de linie mamut plutea într-un bazin gravitațional de proporții într-adevăr gigantice, de cinci-şase ori mai mare decât cele ale şantierelor eoriene. Blindajul negru al Flotei nu reuşea cu nici un chip să-i ascundă silueta de rasă. Era într-adevăr *Norocosul.* Peste 950 de irali grațioşi de navă nobilă, cu viteză şi putere suficiente ca să depăşească orice vehicul în afara celor ultrarapide.

Margot opri amfibia în apropierea mulțimii care trecea ordonat dincolo de poarta, apoi se întoarse către tânăr, cu fața luminată blând de strălucirea instrumentelor. Ochii îi erau umezi şi avea o expresie gravă pe care Brim nu i-o mai văzuse până atunci.

— A fost într-adevăr o seară minunată, Wilf. Îşi suflă nasul delicat într-o batistă de dantelă. Şi cred că-ți datorez nişte scuze. Mi-e teamă că mi-au scăpat lucrurile de sub control, acolo.

— Amândoi am făcut asta, fu de acord Brim. Nu s-a întâmplat totuşi nimic.

— Nu, spuse ea linişitită, dar tu nu-nțelegi...

— Nu vreau *să-nțeleg* nimic, rosti el, surprins de forța propriilor cuvinte. Vreau buzele tale, Margot - după asta putem să ştergem totul şi s-o luăm de la capăt. Dar vreau un sărut de la tine mai mult decât orice în Univers.

Fără un cuvânt, ea fu în brațele sale şi buzele-i umede, întredeschise şi înfometate le striviră pe ale lui Brim. Respirația era dulce în nările tânărului. Dinții li se atinseră pentru o clipă, iar Brim deschise ochii; ai ei se deschiseră de asemenea, începătoşați, înainte de a se închide din nou. Îi simți tremurul, apoi strângerea femeii slăbi brusc. Respiră adânc, iar el o eliberă.

Rămaseră legați doar prin tăcere, şi Brim simți că inima îi spărgea pieptul.

— C-cred c-ar fi mai bine să plec acum, Wilf, vorbi Margot cu voce tremurată. Mi-e şi aşa destul de greu să „şterg totul şi s-o iau de la capăt".

Deschizând portiera amfibiei către agitația zgomotoasă de afară, Brim încuviință din cap fără un cuvânt şi sări pe zăpadă, ducându-şi degetele la buze. Ea îi întoarse salutul, în vreme ce el închise portiera cu blândețe, pierzându-se apoi în

zare, într-un nor de zăpadă dincolo de şirul de vehicule.

Cu inima nemăsurat de grea, Brim îşi croi drum prin mulțime până la ghereta în fața căreia aştepta cineva care semăna foarte tare cu Utrillo Barbousse, ținând în mână o valiză veche şi familiară.

— Barbousse?

Uriaşul soldat îl salută pe Brim când acesta păşi în zona luminată a intrării.

— Locotenentul Gallsworthy a bănuit că s-ar putea să aveți nevoie de ajutor, domnule sublocotenent, strigă el acoperind zgomotul generatoarelor de pe nava cea mare. Şi pentru că n-aveam nici un plan pentru permisie, mi-am luat libertatea de a mă înrola alături de dumneavoastră. Îi întinse blasterul. Este genul de misiune în care s-ar putea să aveți nevoie de el.

Brim aprobă din cap, apoi zâmbi sincer încântat. Îl bătu pe uriaş pe umăr (care părea să fie asemănător cu granitul octilian).

— Păi să ne vedem de drum atunci, prietene Barbousse. Devine tot mai clar că am de învățat o grămadă de lucruri despre Flotă - şi despre multe altele, de fapt.

Capitolul 5

Pierduți printre şirurile de soldați şi vehicule militare ce umpleau pasarelele de acces, Brim şi Barbousse zăreau doar la răstimpuri uriaşa navă de linie, plutind în monstruosul ei bazin gravitațional. Părea să se întindă mulți c'lenyt într-o parte şi cealaltă şi, luminată doar de strălucirea slabă de dedesubt, rămânea splendidă. Puntea din față se îngusta treptat dintr-o provă conică într-o suprastructură arătoasă, peste care tronau două enorme emițătoare KA'PPA şi o punte principală de mici dimensiuni, totul conferind navei o expresie mioapă şi oarecum surprinsă. Ceea ce rămânea din carena uriaşă - aproape trei sferturi din întreaga lungime - se pierdea sub o cascadă de hiperecrane ce străluceau puternic din interior pe măsură ce nava era încărcată.

Dedesubt, şiruri de lăzi acoperite de prelate zăceau sub luminile a cel puțin douăsprezece rampe de încărcare. Brim zări tractoare imense înălțând o țeavă de disruptor autopropulsat într-o trapă de

acces adâncită în carenă. Maşinării enorme. Pe fiecare flanc turtit al carenei se afla câte o turelă, ridicol de mică pentru cât de mare părea greutatea pe care o susținea. Camerele de propulsie, prisme protejate cu sticlă, ieşeau stângaci în exterior, ca şi cum ar fi fost adăugate ulterior dinspre colțurile tribordului şi babordului. În interiorul lor, sistemele masive de răcire reprezentau dovada clară a energiei extraordinare necesară pentru a activa disruptoarele groase şi solide ce ieşeau din turele.

— Ce părere ai de astea'? îl întrebă Brim pe Barbousse, arătând vehiculele uriaşe ce se târau dedesubt.

— După cum arată, par să fie disruptoare mobile capturate, răspunse soldatul.

— Nu-i de mirare că mi s-au părut ciudate. Vor fi o *surpriză* pentru nişte ligari pe undeva, nu?

Barbousse râse, în timp ce ajunseseră în vârful pasarelei.

— Aşa îi trebuie Triannicului, să aibă *astea* împotriva lui. sublocotenente. K-9 sunt arme afurisite, aşa am auzit. Mari,

totuşi precise. Le folosesc contra vehiculelor blindate, din câte ştiu cu - tancuri şi chestii d-astea.

Dintr-o dată, întreaga navă li se înfăţişă în toată splendoarea. Brim clătină din cap uluit, imaginându-şi cum arătase înainte de război: carena vopsită în alb strălucitor, cu legendarul IGL sclipind ostentativ pe punte.

— Trebuie să fi fost foarte frumoasă, şopti el, literalmente blocat de imensitatea giganticei nave ce plutea în faţa lor.

— Da, domnule, fu Barbousse de acord. O altă lume, de sine stătătoare, aşa se spune.

— Nu o lume carescriană, poţi să fii sigur, rosti Brim în timp ce porniră să coboare spre intrarea principală de la mijlocul navei.

— Dar nici lumea mea, sublocotenente, chicoti Barbousse. În Flotă însă se poate spune că ne aparţine, cumva, tuturor. Războiul are un fel aparte de a redistribui bogăţia.

Chiar şi lipsit de luxul din vreme de pace, recepţia cea mare a *Norocosului* era exact ce se aştepta Brim - la chiar mai mult

decât atât: o sală spațioasă, plină de pilaştri, cu coridoare arcuite ducând în toate direcțiile spre diferite părți ale navei. Peste tot pe punte străluceau şine ce purtau tramvaie electrice zgomotoase, pline ochi cu bagaje militare, strecurându-se încet prin mulțime. Aerul era însuflețit de entuziasm, şi toată lumea părea să meargă spre obiective extrem de importante, deşi nu era foarte limpede dacă ştiau unde *exact* se aflau acelea.

În centrul recepției, un grup de funcționari cu aspect chinuit munceau de zor în perimetrul unui birou circular enorm, răspunzând la întrebări, consultând cincizeci de terminale şi, în general, ajutând mulțimea de nou-veniți care nu se descurcau pe navă. Tot aici fură despărțiți Brim şi Barbousse; primul fu repartizat la o unitate de supraveghere defecțiuni, iar Brim la Operațiuni de Zbor.

— O să am grijă de dumneavoastră oricum, spuse Barbousse, ridicând vocea pentru a se face auzit în mulțime. Când aveți nevoie de mine, ajunge să întrebați unul dintre soldați.

Se îndepărtă apoi, croindu-şi drum pe

un coridor larg, cu siguranța cuiva care fusese de-o viață înrolat pe nava mamut.

Brim zâmbi în vreme ce soldatul mătăhălos dispărea în mulțime. *Norocosul* era o navă mare, cu o grămadă de necunoscuți la bord - un loc unde mai mult ca sigur te simțeai stingher. Râse în sinea lui; înainte de *Agresiv*, nici nu se gândise la singurătate, fiind pur şi simplu obişnuit cu ea. Acum... era *plăcut* să-l aibă pe Barbousse prin preajmă. Cineva de-acasă, ca să zică aşa.

— Vă veți prezenta la Operațiuni de Zbor, îi spuse soldatul, o femeie dințoasă cu ochi apropiați şi nas lung, înapoindu-i cardul de identitate. (Parfumul ei aducea cumva cu prăjiturelele de c'aomba.) Nivelul 5, zona 75. Luați tramvaiul 16-E, sublocotenente. Holul 3, arătă ea vag într-o direcție. În timpul operațiunilor de îmbarcare, vine la fiecare câțiva cicli.

Brim încuviință din cap şi porni prin mulțime, chicotind în sinea lui. Din câte-şi amintea, era unul din primele lui drumuri cu tramvaiul pe o navă. Toate navele cu adevărat mari aveau aşa ceva, bineînțeles, chiar şi giganticele transportoare de

minereu carescriene. Singura diferență consta în faptul că, probabil, cele de pe *Norocosul* funcționau.

— Oh, eşti bine venit pe punte oricând, bătrâne, spuse un căpitan de rang trei, cu chip tineresc şi purtând inele cu pecete Ka'LoomKA (pe unul dintre ele se zărea numele său: C.A. Sandur). Avea nas bulbucat, buze strânse şi ochi cenuşii enormi; fața lui rotundă păstra în permanență o expresie de uimire mulțumită. Dar probabil că nu te vei atinge de nici o comandă, adăuga el stânjenit. Păcat chiar că te-au adus până aici. Eşti îmbrăcat într-un fel care sugerează că aveai ceva mai bun de făcut astă seară.

— Aşa-i, răspunse Brim, privind amărât prin cabina spațioasă - *totul* era spațios pe nava aceea. Înlocuiesc pe cineva care s-a îmbolnăvit brusc, nu-i aşa?

— Cam asta pare să fie treaba, spuse Sandur.

— Norocul meu, bombăni Brim, gândindu-se la o sală călduroasă într-o tavernă călduroasă împreună cu o Margot călduroasă. Atîta tevatură, ca acum să n-am nimic de făcut.

— Femeia pe care o înlocuieşti nu avea nici ea nimic de făcut, dacă asta te linişteşte, răspunse Sandur răbdător. Era tot pilot temporar ca şi tine. Avem *întotdeauna* echipaje complete de IGL pentru pachebotul acesta special - aceiaşi oameni care-l pilotează şi pe timp de pace. Aşa, ca mine. Pufni întristat. Totuşi, şmecherii şi şefii voştri de la Amiralitate au impresia că avem nevoie de tipii Flotei pentru a ne ajuta să ne folosim propriul echipament, acum că sunt ei în război. Clătină din cap, cu sinceră frustrare. Ca şi cum n-am fi pilotat căldarea asta elegantă de aproape şapte ani. Râse apoi amabil. Dar oricum, nu-i vina ta, Brim? Aşa cum nu-i nici vina mea că te afli aici. Pot să fac ceva ca să-ți uşurez şederea?...

— Aş spune că da - punctă Brim şi adăugă repede -, domnule. M-au chemat atât de rapid, încât nu mi-a spus nimeni nimic despre misiune.

Sandur clătină din cap:

— Of, of, *chiar* ți-au făcut-o, nu-i aşa? îl compătimi el. Ei bine, măcar atât pot face. Luă apoi mantia Flotei de pe spătarul unui scaun, o îmbrăcă şi o închise la gât

cu o clemă *foarte* scumpă - şi non-standard. De ce n-ai veni cu mine pe punte? Putem privi decolarea de acolo, apoi îți spun tot ce ştiu.

Peste aproape un metaciclu, Brim privea de pe o punte dezamăgitor de banală cum Gimmas Haefdon dispare pe hiperecranele pupa. Chicoti în sinea lui, întrebându-se de ce oare se aşteptase la ceva spectaculos pe *Norocosul.* Punțile de comandă rămâneau, în ultimă instanță, tot punți de comandă - unele mai mari, poate, dar în multe alte privințe, erau la fel de asemănătoare ca şi scoicile pe o plajă. Încă ceva de studiat în materie de relativitate, hotărî el în timp ce punea la punct detaliile primei sale misiuni numită codificat „Raidul *Norocosul*"

Aşa cum punea Sandur problema, operațiunea era necesară de mult timp. A'zurn, o planetă blândă, cu vegetație abundentă, aflată la marginea Sectorului Galactic 944-E, fusese cucerită cu violență de către Ligă la începutul războiului. Planeta singuratică şi steaua care-i asigura supraviețuirea se aflau pe una dintre rutele principale ale lui Triannic în comerțul cu

iarba-timpului. Simpla locație furniza un motiv suficient de întemeiat, atât militar cât şi social, pentru ocuparea ei ilegală, sau cel puțin aşa vedeau ligarii lucrurile. Ca să-şi asigure un minimum de drept de proprietate cu care să justifice violarea scandaloasă a libertății acestei republici nevinovate (vechi aliat al Imperiului), Triannic construise imediat o rețea de şaisprezece centre de cercetare în capitala Magalla'ana. Apoi dăduse de veste în toate colțurile galaxiei că facilitățile obținute vor servi unor scopuri caritabile: salvarea unor lumi primitive de viruşii ce le amenințau cele mai promițătoare forme de viață.

Bineînțeles că nimeni nu credea o iotă - testările de armament sunt dificil de ascuns oriunde. Toate cele şaisprezece centre reprezentaseră un succes încă de la început, astfel încât distrugerea rețelei devenise o obsesie pentru strategii imperiali ai războiului. Ligarii rămâneau însă cu un pas înainte. Se foloseau în mod inteligent de nativii a'zurnieni (o rasă de umanoizi înaripați), pe post de muncitori *şi* ostatici - a doua menire fiind mai importantă ca prima. Deşi disruptoarele

uriaşe montate pe nave puteau distruge cu uşurință întreaga rețea de cercetare din spațiu, ele nu puteau face asta fără să nu măcelărească miile de inocenți încarcerați în incinta fiecăreia dintre cele şaisprezece ținte. Distrugătoarele Flotei nu-şi puteau îndeplini misiunea decât dacă ostaticii puteau fi în prealabil evacuați în siguranță.

Pe scurt, erau necesare mai întâi şaisprezece incursiuni la sol, urmate îndeaproape de şaisprezece atacuri ale distrugătoarelor. Necesitatea coordonării tuturor unităților implicate într-o operațiune atât de complexă dusese la „Raidul *Norocosul,* organizat de Flota Imperială şi realizat printr-un efort comun de Forțele de Expediție Avaloniene Imperiale, unitățile Flotilelor de Distrugătoare 19 şi 20-50, precum şi Comanda de Transport Regal a Maiestății Sale, al cărei *Norocos* era condus de angajații IGL, porecliți şi Tunici Albastre, pe timp de război, ca şi pe timp de pace.

Pe parcursul ultimei zile în spațiu, Brim viziona o seric de informări prezentate de ofițeri a'zurnieni - odinioară diplomați şi ataşați militari staționați pe Avalon la

începutul războiului, care nu mai putuseră să revină acasă înainte de capitularea guvernului lor.

Chiar şi copiii carescrieni studiau fotografii de a'zurnieni - se părea că toată lumea din Univers îi studia -, dar Brim nu întâlnise până atunci nici unul în carne şi oase. Văzuți din apropiere erau uimitori. Atât bărbații cât şi femeile erau înalți.cu piept lat, îmbrăcați în costume minunate de modă veche: tunici gri strânse pe corp cu doisprezece nasturi auriți, gulere roşii (savant brodate), epoleți de aur şi pantaloni închişi la culoare cu vipuşca roşie băgați în cizme uşoare de zbor, înalte până la genunchi. Uniformele creau o senzație ciudată, totuşi de-o grandoare atractivă, oriunde apăreau.

Priviți din față,a'zurnienii erau umanoizi destul de obişnuiți, semănând cu majoritatea indivizilor înzestrați cu rațiune din univers. Văzuți însă din spate, aripile lor - de fapt, o pereche de brațe foarte specializate - îi deosebeau radical de oricare alții.

La jumătatea tunicii, între umeri, exista o deschizătură pentru un fel de

cocoaşă de mărimea unei perne, cunoscută la a'zurnienii adulți drept „cârcel”. Această protuberanță (apărută la pubertate) adăpostea un sistem nervos reflexiv care coordona automat mişcările complexe ale corpului şi penelor pentru zbor. De-o parte şi de cealaltă a „cârcelului”, creşteau aripi mari, arcuite în sus ca nişte glugi aurite, atârnând într-o cascadă de pene lungi, precum alabastrul, ce ajungeau până la pământ. Brim era uluit.

Informările erau bine gândite şi uşor de înțeles. Materiale atent concepute de un colectiv de experți îi oferiră lui Brim indicații exacte privind solul şi clima planetei, sistemul de transport, date despre Magalla’ana (incluzând localizarea centrelor de cercetare) şi efectele cunoscute ale ocupației ligare.

Ultimul subiect fusese prezentat de o femeie înaltă, cu ochi uriaşi şi retine tipice de vânător înnăscut: Brim fu imediat captivat de ea. Prezentarea făcută goni însă din mintea tânărului orice gând frivol, pentru că descria cu lux de amănunte suferința la care era supusă Ă’zurn sub pumnul tiraniei lui Triannic.

Aşa cum explica ea lucrurile, soldații Ligii nu intenționau neapărat să le facă rău sclavilor a'zurnieni, dar rezultatul era ca şi cum asta le-ar fi fost intenția. Natura structurilor militare ale lui Triannic înăbuşea orice gând independent. Reguli pragmatice acopereau toate domeniile; inclusiv guvernarea popoarelor cucerite. Astfel, când fragilii a'zurnieni fuseseră supuşi aceluiaşi tratament aplicat unei planete de războinici solizi ca uriaşii de şapte irali de pe Coggl'KANs, oasele lor uşoare şi aripile fragile aveau tendința să se sfarme la cel mai banal contact. Fracturile extremităților erau atât de comune, încât aproape un sfert din populația a'zurniană pierise în primii doi ani de ocupație. Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, temuții Controlori în uniforme negre (cărora le era permis *uneori* să gândească) descoperiseră că era mult mai convenabil să-i închidă pe a'zurnieni după ce le rupeau aripile de la „coate". Prizonierii încarcerați în asemenea condiții le permiteau ligarilor să construiască numai ziduri, nu şi bariere pentru cer. Nu cruzimea îi făcuse pe Controlori să ajungă

la asemenea torturi grosolane, ci doar pragmatismul.

Când informarea luă sfârşit, un Brim mult mai potolit se îndreptă direct spre cabina sa, chibzuind la oroarea fățişă a războiului. În acel moment, aproape că s-ar fi înrolat în forțele de sol.

O zi mai târziu, nava de linie ajunse pe orbita lui A'zurn. Dedesubt, pe suprafața planetei, o mică dar bine organizată mişcare de rezistență crease o revoltă zgomotoasă şi foarte reuşită în îndepărtatul oraş Klaa'Shee, pentru a atrage forțele Ligii departe de capitala Magalla'ana, în vreme ce forțele imperiale urmau să debarce. În văzduh, Flota Imperială deținea supremația absolută, chiar dacă temporară. După şase ani de ocupație, a'zurnienii erau atât de subjugați încât Controlorii crezuseră de cuviință să lase aici doar câteva nave de supraveghere, trimițând restul spre alte planete ocupate, unde o rezistență activă le făcea mai necesare.

— Auzi, Brim, exclamă Sandur dând buzna pe puntea de unde pilotul privea fără chef un şuvoi de navete ce transporta oameni şi echipament pe suprafața

planetei. Cineva spune c-ar avea nevoie de tine acolo jos. Ce zici?

Brim râse. Obişnuit cu activitatea constantă din timpul blocadelor, era aproape disperat să găsească ceva care să-i ocupe măcar mintea.

— Unde trebuie să semnez, domnule? întrebă el imediat.

— Ei bine, zâmbi Sandur, nu-i nevoie să semnezi nicăieri. Se pare că te-au scutit deja de grija asta şi te-au trecut *voluntar.*

— Câtă atenție, chicoti Brim. La ce fel de treabă s-au gândit?

Sandur se încruntă, reuşind pumva să pară şi mai surprins decât de obicei.

— Nu ştiu. Vei primi ordinele de la un tip din Armată, după ce ajungi - un colonel, Hagbut mi se pare. Îşi drese glasul. Bănuiesc că ar *putea* fi periculos.

Brim aprobă indiferent.

— Şi plictiseala poate fi periculoasă, domnule, surâse el. Împachetez în cinci cicli.

— Aşa te vreau, rânji Sandur. Nu vei pleca singur. Un soldat, matahala cea mai mare din Univers, insistă să te însoțească. Se scărpină în cap. Nu ştiu exact cum a

aflat despre povestea asta - nici cum a reuşit să obțină aprobare şi semnătură direct de la căpitan însuşi. Dar a reuşit. Te va aştepta în navetă. Voi, Agresivii, rămâneți uniți, nu?

— Trebuie, domnule, zâmbi Brim. Acolo ne aşteaptă un război necruțător.

— Nu-i aşa? încuviință Sandur grav. Şi din ce în ce mai aprig, după cum trebuie să te informez. Se pare că forțele de ocupație ale lui Triannic au reuşit să ceară ajutor, aşa cum am bănuit. Am dedus asta cu destulă exactitate. Privi gânditor prin hiperecran, bătând darabana cu degetele pe o consolă din apropiere. Din păcate, am *mai* dedus că Triannic nu va putea furniza suficient echipament pentru un contraatac, cel puțin nu până terminăm ce avem de făcut.

Îşi încheie fraza cu o grimasă.

— *Asta* n-ați dedus-o cu la fel de multă exactitate, domnule?

— Nu chiar.

— Ce n-a mers?

— De fapt, nimic n-a fost în *neregulă,* prietene, râse Sandur. Atât doar, că n-am crezut că amiralul Kabul Anak şi escadra

lui de crucişătoare vor fi atât de aproape. Scutură din cap cu dezgust. Ai auzit de el, desigur.

— O dată sau de două ori, mormăi Brim, în minte apărându-i dureros chipul unei fetițe. Şi noi doar cu distrugătoare... Privi întunericul înstelat. Cât timp avem la dispoziție, domnule?

— Vreo trei zile standard, se încruntă sumbru Sandur. În loc de cinci, câte prevăzuseră Operatorii de la Planificare. M-am gândit că-i mai bine să-ți spun de pe acum, pentru că indiferent ce veți face acolo jos, trebuie s-o faceți repede. Când vom primi ordin să plecăm cu *Norocosul*, îi vom da drumul, ți-o garantez. Nava asta-i mai mult decât un transportor rapid. Este o resursă imperială - una dintre cele mai mari şi mai rapide nave de linie din Univers - dar nu se poate lupta şi nu poate întrece un crucişător. Aşa că, atunci când vin ordinele, luăm pe cine şi ce putem şi plecăm... lăsând tot restul aici. Puse o mână pe umărul tânărului. Aveți timp suficient să distrugeți rețeaua de cercetare - asta-i important şi pentru Amiralitate. Dar o dată ce v-ați îndeplinit obiectivele...

Brim, reține asta, după raid, orice este sacrificabil cu excepția *Norocosului*.

Mai târziu, carescrianul se grăbi chicotind spre cabină, în ciuda norilor negri pe care-i simțea adunându-i-se în minte. Îşi adusese aminte cu precizie avertismentul primit inițial de la comandor, când îi spusese că probabil n-o să aibă nimic de făcut în această călătorie.

Barbousse ajunse pe suprafața lui A'zurn înarmat până-n dinți. Purta două pistoale mezonice masive la brâu şi o baionetă cu aspect înfricoşător, prinsă cu o curea de bocancul drept, într-o teacă încrustată cu pietre prețioase ce sclipiră în soarele amiezii, când sări din navetă. Observă o clipă zona de asolizare, aglomerată şi zgomotoasă, apoi ochi blindatul cel mare, tip L-181, care trecea pe acolo, şi al cărui şofer făcea semne cu brațul.

— Transport spre oraş, sublocotenente, anunță el în timp ce Brim îşi ajusta micul rucsac ataşat de costumul de luptă.

Drumul aglomerat nu era în cea mai bună stare, dar Magalla'ana în sine era frumoasă, deşi populația, straniu, doar de

câțiva locuitori înaripați; cel puțin după cât putea observa Brim de la bordul vehiculului care străbătea cu mare viteză străzi suburbane, ticsite de echipament. Se închipuia explorând parcurile umbrite de copaci şi spiralele de piatră sculptată, acoperite de muşchi, ce păreau să se afle acolo de la răcirea Universului. La răstimpuri, zărea pajişti pe care se aflau case cu etaj, părăsite, având în loc de acoperiş grădini cu flori multicolore. Trecură apoi printre două obeliscuri impunătoare şi traversară un pod de piatră sculptat peste un canal ce părea important. Prin balustradele complicate, Brim putu vedea de-a lungul apei palate sau vile impunătoare, fiecare dintre ele fiind flancată de grădini odinioară îngrijite, aflate acum în paragină. Din mijlocul apei se ridica, asemenea unui deget carbonizat, epava arsă a unei ambarcațiuni cândva elegante. Tânărul avu o grimasă de tristețe în vreme ce străbăteau străzi şi drumuri pustii. Ar fi fost nevoie de eforturi eroice pentru a reda acestui mic paradis liniştea de odinioară - începând cu înfrângerea lui Nergol Triannic şi a hoardei lui de

invadatori ligari.

În cele din urmă, transportorul se opri plutind în fața unui portal alcătuit din zece stâlpi decorați ce alcătuia fațada unei clădiri circulare de piatră, acoperită cu o cupolă decolorată de trecerea timpului. Uşi de lemn înalte de două etaje permiteau intrarea de la nivelul străzii prin zidurile pătate de vreme.

— Îl găsiți pe colonel înăuntru, strigă şoferul spre Barbousse peste zgomotul circulației. Şi fie ca Universul să vă aibă în pază!

Râse apoi, în timp ce Barbousse trânti portiera şi L-181 reintră în şuvoiul duduitor al traficului, printre claxoanele nervoase ale celorlalte vehicule. Hotărât să ignore avertismentul de-abia primit, Brim urcă treptele late de piatră spre uşile masive. Sub portalul învechit îşi prezentară ordinele în fața a patru gărzi cu mănuşi albe, apoi păşiră în clădire, unde Barbousse icni uluit.

Întreaga structură adăpostea o singură sală circulară enormă, pavoazată cu piatră albă imaculată. Intarsii elegante împărțeau pereții curbați în patru cvadrante; pe

fiecare dintre ele, fresce enorme înfățişau scene de luptă eroică între bărbați înaripați, îmbrăcați în armuri demodate, şi creaturi înalte cu opt picioare şi colți ca sulițele. Deasupra lor, cupola strălucea prin sute de uşi ce porneau chiar din pereți, iar în vârf, dintr-o ornamentație ciudată atârna o sabie uriaşă, legănându-se periculos. Podeaua, viermuind de oameni care alergau în toate direcțiile, era construită din aceeaşi piatră albă ca şi pereții, în trei cercuri concentrice; cele două din interior se aflau mai sus şi erau împrejmuite de o balustradă ciudată de metal sculptat. De la zidurile pictate porneau coridoare ce duceau spre centrul cercurilor unde se afla un altar circular. Acolo se găsea o siluetă îmbrăcată în uniforma cafeniu cu roşu a Armatei Imperiale.

— Crezi că *ăla-i* Hagbut? întrebă Brim.

— Pun pariu că el e, sublocotenente, rânji Barbousse.

— Mă întorc într-un ciclu sau două, atunci, spuse Brim şi porni pe unul dintre coridoare.

Nu trecuse mai mult de-un iral de

prima balustradă, când fu oprit de un administrator civil cu fața trandafirie, căruia nu-i venea deloc bine uniforma de luptă.

— Ordinele dumneavoastră, sublocotenente, solicită pe un ton oficial.

Fără un cuvânt, Brim îi dădu pentru verificare cardul de identitate - care fu primit cu dezgust, ca şi cum ar fi purtat vreo boală ruşinoasă.

— Vă puteți duce la colonel, spuse bărbatul după o pauză lungă, indicând spre figura din mijlocul sălii cu un gest dureros din cap.

Brim întâlni privirea lui Barbousse pentru o clipă, apoi porni. Pe când suia a doua scară de alabastru, putu să vadă pe birou o plăcuță ornată. Pe dispozitivul vădit prețios, multicolor şi energoautonom, strălucea:

(Onor.) Colonel Gastudgon Z'Hagbut,

X-ce, N.B.E., Q.U.C., Forțele de Expediție Imperiale (Luptă)

Figura mustăcioasă dinapoia plăcuței aparținea unui individ micuț, aprig, de vârstă mijlocie, care vorbea de parcă i-ar fi displăcut să-şi arate dinții. Pe reverul stâng

avea semnul blasterelor încrucişate, care-l desemna ca absolvent al prestigioasei Academii BDM-38 Darkhurst, vecină apropiată cu Avalon. Uniforma de luptă, comandă specială şi cizmele lustruite oglindă sugerau o bogăție considerabilă - deținută de un individ pentru care actul conducerii reprezenta probabil o a doua natură. Fața brăzdată de vinişoare roşii era a unui ofițer cu temperament coleric ori cu prea puțină răbdare, sau (cel mai probabil) cu ambele trăsături. Pe măsură ce Brim se apropie, gesturile dure ale bărbatului către un subaltern timorat dădeau sens avertismentului lui Barbousse de mai devreme, precum că micul ofițer era cunoscut ca un „cod'dlinger" (o referință narkossiană-91 la organele excretoare ale unui mâncător de hoituri de mlaştină local). „O să țin minte asta", îşi asigurase Brim prietenul, „dar nu cred că-mi va folosi la ceva."

— TU CEL DE-ACOLO, urlă colonelul cu o voce care suna ca şi cum ar fi provenit dintr-o gură cu mult mai deschisă decât păruse să fie. Gesticula imperios spre Brim. AICI! MAI REPEDE!

Brim alergă ultimii câțiva paşi, apoi salută (energic, spera el):

— Sublocotenent Wilf Brim, FI, raportez la ordin, colonele, spuse privind respectuos la sabia care atârna din centrul domului.

— Nu te-ai grăbit prea tare, bombăni colonelul iritat. Unde ai *fost* până acum? Se lăsă pe spate, cu o expresie acră pe fața congestionată. Voi tipii ăştia de la Flotă nu sunteți buni de nimic, constată el scuipând zgomotos peste balustradă. EI BINE?

Brim rămase în poziția de drepți.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă cu o voce respectuoasă, privind în continuare sabia.

— Vrei să spui că *nu ştii!*

Tânărul înghiți un nod, fiind sigur că toți cei din sală râdeau de el.

— Nu, domnule, răspunse, privindu-l pe colonel pentru prima dată în ochi. Nu ştiu.

— Universule, pufni colonelul, scuipând din nou peste balustradă. Păi, o să trebuiască să-ți spun eu atunci - şi să ştii, nu-i prima dată când trebuie să compensez eu INCOMPETENȚA organizației

voastre!

Brim trase cu coada ochiului la un sergent scund şi subțirel, care stătea în al doilea cerc la vreo zece irali în spatele ofițerului congestionat. Acesta îi făcu cu ochiul şi-şi dădu privirea peste cap - îl ajuta, într-un fel.

— AICI, urlă colonclul, îndreptând atenția lui Brim către un display care se materializă deasupra unui dispozitiv COMM.

Înfățişă cele opt disruptoare pe care Brim le văzuse încărcate pe *Norocosul.* Acum zăceau pe sol.

— Vei prelua comanda acestor disruptoare mobile ligare, pufni colonelul. Azi-noapte, mi-am pierdut toți cei opt oameni din echipaj într-un accident al navetei. Nu pot să am încredere în voi ăştia din Flotă să faceți *ceva* bine, nu? în orice caz, ştiu c-ai fost antrenat să foloseşti disruptoare. Probabil că-i tot ce *poți* să faci.

Brim simți că rămâne cu gura căscată.

— Colonele, mai am multe de învățat despre disruptoarele Ligii.

— Atunci APUCĂ-TE DE TREABĂ, zbiera colonelul, pentru că vehiculele astea

au fost aduse tocmai de pe Gimmas Haefdon, special ca să asigure *partea mea* de misiune împotriva armelor Ligii. A fost ideea *mea* - vehiculele ligare vor fi aproape *invizibile* pentru forța de contraatac care va căuta echipament imperial. Şi toate cele opt disruptoare vor fi pe teren peste exact doi metacicli, începând de acum. S-A ÎNȚELES? îşi încheie o pereche elegantă de butoni, apoi ridică din sprâncene ca şi cum ar fi încercat să se facă înțeles de către un copil peste măsură de idiot. Asta-i o IDEE STRĂLUCITĂ, iar tu vei fi MÂNDRU că ai participat la instrumentarea ei.

Brim nu putu decât să tacă şi să se holbeze neîncrezător. Hagbut se încruntă o clipă, îl privi drept în ochi, apoi se strâmbă.

— Tu chiar *nu* ştii nimic despre treaba pentru care te-am adus aici, nu?

— Nu, domnule, îl asigură Brim, nu ştiu.

Hagbut râse în hohote.

— Pun pariu că tipii de la IGL nu te-au lăsat să te apropii de nici o blestemată de chestie, aşa-i?

— Au spus că voi primi ordinele de la *dumneavoastră*, domnule, răspunse Brim

inexpresiv.

Hagbut se holba fără țintă.

— *Minunat,* mormăi el.

Brim îşi ținu gura. Nu mai era nimic de spus. După ce se gândi câteva momente, Hagbut îl privi pe pilot drept în ochi:

— FLOTA TA BLESTEMATA NU FACE DOI BANI, Brim, spuse el ridicându-şi buza superioară. NU FACE DOI BANI. Din fericire, faptul că nu-mi eşti de nici un folos n-o să aibă vreo importanță acum. De când rezistența a'zurniana a înscenat marea revoluție la Klaa'Shee acum două zile, nenorociții ăştia de ligari n-au lăsat pe-aici aproape pe *nimeni* - cu atât mai puțin tancuri care să se bată cu tunurile pe care le conduci *tu.* Tot ce ai de făcut este să te ții pe-aproape şi să te ascunzi când e vreo bătălie de dat. Răpăi cu degetele pe birou. Pentru *tine,* misiunea ar trebui să fie la fel de uşoară ca şi cum ai cădea în prăpastie. Ne urmăreşti până la centrul de cercetare, aştepți fără să încurci lumea până eliberăm ostaticii care sunt închişi în spatele laboratorului central, apoi îți chemi distrugătoarele ca să arunce în aer toată şandramaua, în timp ce noi ne întoarcem.

Crezi că poți face *atât* de mult?

— Cu siguranță voi încerca, răspunse Brim.

— Ei bine, zise Hagbut fără vlagă, măcar vrei. E mai mult decât nimic, bănuiesc. Dar NU CU MULT MAI MULT. Privi în gol, pierdut în gânduri. Probabil partea cea mai grea va fi când vom ajunge la ostatici.

— Am înțeles că au fost tratați destul de rău.

— Puțin spus, se strâmbă colonelul. Controlorii ăia pe care-i folosesc ca paznici nu-s deloc nişte oameni drăguți - îmi displace să dau de ei până şi în bătălie. Greu să-ți faci datoria profesional, adică fără sentimente, ştii...

— Nu, domnule.

— Noi, ofițerii din Armată, pornim de obicei la luptă împotriva egalilor noştri din Ligă, cum sunt gărzile care păzesc porțile exterioare ale întregului complex. Fără sentimente aici. Doar profesionişti contra profesionişti - unul câştigă, altul pierde. Dar ce fel de oameni crezi că au pus să păzească porțile interioare ale complexului de prizonieri? Tipi din armată? Poți să faci

prinsoare că nu. Au Controlori. Nenorociți de Controlori îmbrăcați în negru. Şi când ajung în fața *lor,* bătălia devine amară. Pentru că mizeriile astea ale Universului merită tot ce le facem. Dintr-o dată se opri, îşi privi mâinile care tremurau, şi-şi îndreptă brusc ținuta. Nu ştiu de ce am simțit nevoia să-ți spun toate astea, Brim. Interviul s-a terminat. Ridică un deget pontifical. Cât despre tunul tău, îți voi indica PERSONAL *unde* şi *când* îl vreau îndreptat. O să te scutească de supralicitarea puținei materii cenuşii care ți-a mai rămas operabilă după un tur prin Academia Flotei. Privi de-a lungul nasului. Ai vreo întrebare, sublocotenente?

Brim îşi înăbuşi dorința de a izbucni în râs şi spuse:

— *Am* o întrebare, colonele.

— Ei bine? Fii scurt.

— Cine va mai conduce cele opt disruptoare? De pe *Norocosul* nu ne-au trimis decât pe noi doi.

Hagbout râse triumfător:

— M-am ocupat DEJA de asta. Acum mai mult de-un metaciclu, am desemnat încă OPT soldați de-ai voştri să se ocupe de

disruptoare. Scuipă din nou. Şi pentru că ŞTIAM că sunt la fel de nefolositori ca orice tipi din Flota voastră, v-am mai dat încă paisprezece în plus, la fel de inutili. Se încruntă. Ăştia sunt o grupă COMM DE LUPTĂ - femei toate, dar măcar au sânge cald, cred. Pufni fără umor. ACUM, MIŞCĂ-TE! Ai mai *puțin* de cinci metacicli la dispoziție ca să faci maşinăria asta nenorocită să funcționeze într-un fel.

Se întoarse spre birou, cu un gest clar de încheiere a discuției. Brim salută inutil, apoi porni spre locul unde Barbousse aştepta cu o expresie sumbră în priviri.

— ”Cod’dlinger”, mormăi în barbă uriaşul. Dacă-mi permiteți, domnule.

— Îți permit, fir-ar să fie! bombăni Brim. Hai să mergem, poate găsim pe cineva care să ştie unde-s disruptoarele alea mobile. Poate ne folosim unul ca să-l călcăm pe nenorocit când e la sol - accidental, bineînțeles.

— Bineînțeles, domnule, chicoti Barbousse sumbru. Accidental, fără discuție.

Barbousse îşi folosi rapid farmecul în vechiul templu şi, după câțiva cicli,

descoperi unde se aflau disruptoarele mobile şi rezolvă *şi* problema transportului. Cei doi Agresivi fură lăsați într-un parc mare din centrul oraşului, care adăpostea o pădurice deasă de copaci înalți şi noduroşi. În apropiere, disruptoarele mobile zăceau pe fundurile rotunjite, în poziții ciudate, ca şi cum ar fi fost jucăriile răvăşite de-un copil gigant. Douăzeci şi două de Tunici Albastre bălăbăneau din picioare, stând pe una dintre carcase, lovind cu călcâiele în uriaşele aripioare de răcire şi discutând animat.

Brim privi o formațiune de nave zburând atât de sus încât nici măcar nu-şi putea da seama ce tip erau; în schimb le putea auzi. Deodată, i se făcu dor de *Agresivul.* Ce-i drept, se simțea mai mult decât nelalocul lui aici la sol - nepotrivit era mai bine spus. Apoi râse pentru sine. Ca şi cum multe putea să facă pentru a schimba ceva! îşi îndrepta ținuta şi porni peste câmp. Mai bine să pară încrezător, gândi el, deşi se simțea cu totul altfel.

Când se apropie de disruptoare. doi soldați săriră jos şi alergară în întâmpinarea lui, salutând imediat.

— Stelar-şef Fragonard, sublocotenente, rosti unul dintre ei cu importanță. Responsabil cu artileriştii dumneavoastră.

Era scund şi osos, încărunțit, părând să se afle-n mişcare chiar şi atunci când stătea. Ochii verzi pătrunzători păreau să aparțină unui hoț expert - ori unui țintaş de elită. De la bun început, Brim bănui că *ambele* variante erau valabile. Pe uniformă, mai multe panglici aurii şi roşii dovedeau excelență în specialitatea de artilerist. Păcat că nimeni nu dădea premii şi pentru ticăloşie, gândi Brim înăbuşindu-şi un zâmbet. Sau cel puțin, asemenea distincții nu puteau fi purtate pe uniforma Flotei.

Tânărul le întoarse salutul, apoi îl privi pe-al doilea soldat, ridicând din sprâncene.

— Asistent Transmisiuni Fronze la raport, sublocotenente, spuse soldatul.

Era o femeie solidă, greoaie, cu umeri lați şi păr de-o culoare incertă. Aparența oarecare, amorfă, părea să accentueze tenul aspru, cu pori mari. Doar ochii strălucitori şi un zâmbet cuceritor o salvau de la o banalitate desăvârşită. Nici tânără, nici bătrână, avea mâini mari ce păreau să

fi fost multă vreme muncite. Atâl ea, cât şi Fragonard ar fi trecut neobservați pe o stradă aglomerată din Avalon, dar dacă bărbatul ar fi fost nevoit să facă un efort pentru a ajunge la acest rezultat, pentru Fronze ar fi fost de-a dreptul firesc. Arată spre treisprezece femei de diverse staturi care săriră pe pământ şi salutară neglijent.

— Două emițătoare KA'PPA mobile şi cei mai buni transmisionişti de luptă din Flotă, adăugă ea rânjind larg.

Brim zâmbi la rândul său, în timp ce inima i se strângea. Transmisionişti care să conducă distrugătoare de tancuri ligare. Minunat! Bănuia că prin apropiere exista un escadron de şoferi calificați, care încercau probabil să pătrundă tainicul sistem de operare a unui emițător KA'PPA.

— Artilerie şi Transmisiuni, spuse el fără convingere. În fine, mă... hm, mă bucur să vă am pe toți la bord. Nu cred că există printre voi cineva care să ştie ceva cum se pornesc minunile astea mecanice, nu?

— Noi? se miră Fragonard, apăsându-şi pieptul cu o mână subțire (şi rezonabil de curată). Sublocotenente, noi doar

tragem cu disruptoarele, n-avem treabă cu condusul.

Se opri deodată, pentru că din depărtare se auzea uruitul artileriei grele. Barbousse veni încet lângă omulețul cel osos şi-l ridică de la pământ, apucându-l de guler şi zâmbind tot timpul.

— Tu, spuse Barbousse liniştit acoperind bubuiturile îndepărtate, te oferi ca voluntar, bineînțeles, alături de oamenii tăi, pentru orice sugerează sublocotenentul. Am spus bine, stelar Fragonard?

Ochii lui Fragonard se bulbucară, devenind cât nişte farfurii, încerca să înghită un nod mai mare decât gâtlejul, dar gâtlejul îi era strâns de gulerul răsucit în pumnul uriaş al lui Barbousse.

— *Bineînțeles,* articula el.

— Ş-şi soldații mei de la transmisiuni, se grăbi să adauge Fronze. Suntem bucuroşi să fim de folos *oriunde* e nevoie.

Barbousse încuviință în tăcere, repunându-l pe Fragonard, nu prea blând, pe picioare.

— Scuze pentru întrerupere, sublocotenente, îşi reluă el poziția înapoia

lui Brim.

— Mda, e-n regulă, mormăi tânărul chinuindu-se să-şi ascundă un zâmbet.

Privi pe deasupra Tunicilor Albastre, spre maşinăriile uriaşe zăcând inerte şi tăcute într-o grămadă de fiare vechi - în cazul în care nu reuşea să le pornească. Numără capetele pentru o clipă, se încruntă apoi îşi scarpină creştetul, ciulind urechile la zgomotul artileriei care reîncepuse atacul în depărtare.

— Bun, se adresa celor doi soldați, trebuie să facem să funcționeze opt monştri d-ăştia. Asta înseamnă echipe de câte trei fiecare. Numără-ți oamenii, Fronze - doi într-o cabină de comandă. Câte unul din voi în fiecare turelă, Fragonard. Înțeles?

— Da, domnule, răspunse Fragonard cu chipul ca o mască de concentrare, însă douăzeci şi doi de oameni asigură echipajul doar pentru *şapte* din matahalele astea.

— Aşa-i, încuviință Brim, Barbousse şi cu mine formăm al optulea echipaj, iar fu ai să acționezi turela noastră. *Asta* se potriveşte în sfârşit cu ce credeai până acum despre diviziunea corectă a muncii?

Fragonard îl privi pe Barbousse o clipă,

apoi aprobă din cap.

— Absolut, sublocotenente, rânji el, mai ales că sunt un foarte bun trăgător - şi un foarte slab boxer.

Brim stătea țeapăn şi incomod în scaunul de comandă cu spătar dur, față în față cu o consolă întunecată care-l fixa posomorât în lumina amiezii. Pentru scurtă vreme, duelurile de artilerie îndepărtate încetaseră, păsările cântau şi vehicule grele duduiau undeva pe-o autostradă aglomerată. Mintea i-o lua razna spre Ursis şi Borodov; se aflau cel mai probabil într-o colibă de vânătoare pe vreuna din planetele lor lo'sodeskayene, bând fericiți meem şi vânând lupii de munte cu două capete care bântuiau pe o bună parte din lumile urşilor. *Urşii* ar şti cum să pornească grămada asta imensă de şuruburi!

Clătină din cap invidios, în timp ce alte nave tunau pe cer îndepărtându-se spre marginile spațiului. Rămăsese mai puțin de un metaciclu până când urma să se deruleze partea lui din operațiune. Iar de-trei-ori-blextematul disruptor mobil pe care trebuia să-l piloteze era înclinat într-un unghi absolut imposibil față de linia

orizontului. Ameța de fiecare dată când privea afară. Răpăind cu degetele pe consolă, privi cu un dispreț neajutorat îngrămădeala uimitoare de comenzi.

Pentru a suta oară, fixă atent marele buton roşu care ocupa un loc proeminent pe cvadrantul dreapta inferior. Pe inelul din mijloc apărea simbolul vertrucht pentru „Start", dar Brim nu avea de gând să se transforme în atomi printr-o greşeală *atât de* naivă. În vocabularul trăsnit al Ligii, cuvântul „detonează" folosea *acelaşi* simbol. Se uita morocănos afară spre celelalte şapte siluete inerte, înclinate de asemenea sub unghiuri imposibile. În ultimii preţioşi patruzeci şi cinci de cicli, reuşise să nu rezolve nimic, iar acum timpul pe care-l avea la dispoziție era practic epuizat - o dată cu opțiunile pe care le avusese. Se cutremură, strânse din ochi, scrâşni din dinți şi zdrobi butonul, aşteptând cu îngrijorare explozia care i-ar fi curmat viața.

În loc de asta, fu întâmpinat de liniştea întreruptă de ciripitul păsărilor şi de zgomotul respirației greoaie a lui şi a celor doi camarazi.

Deschizând ochii cu grijă, nu se trezi confruntat cu nimic mai amenințător decât aprinderea tuturor proiectoarelor vehiculului, ca şi cum afară ar fi fost cel mai deplin întuneric. În plus, se activase o altă consolă de comenzi. Ba chiar, un indicator, cel al intensității CL-2 (toate indicatoarele CL-2 arătau mai mult sau mai puțin la fel), începuse deja să lucreze. Îl privi preț de câțiva cicli, apoi zâmbi. Bineînțeles. Chiar şi în ritmul acela, estima că ar fi fost nevoie de cincisprezece cicli pentru a atinge parametrii operaționali.

Arătă butonul lui Barbousse şi Fragonard, apoi îi trimise să dea o mână de ajutor la pornirea celorlalte maşinării.

— Până vă întoarceți, strigă după ei, poate descopăr şi următorul pas.

După cum se aşteptase, comenzile şi indicatoarele rămase erau în marea majoritate de neînțeles, cu excepția unui limitator mare de puls - oricine putea recunoaşte *aşa ceva.* În stânga lui, pe consolă era montată o manetă primitivă cu glisare liniară. Semăna mult cu o manetă de gaze ajustabilă - înlocuitorul obişnuit al frânelor antigravitaționale de pe multe

vehicule militare mari ligare. Maneta era împinsă până în capătul de sus, unde se găseau numerele cele mai mari ale indicatorului. Probabil poziția „pornit”, dar nu bagă mâna-n foc, aşa că preferă să nu se atingă de comandă până nu studia mai mult.

Se încrunta. Majoritatea echipamentelor de sol grele funcționau cu energie transferată dintr-un limitator de puls într-un transmițător de difracție gravitațională. Acesta din urmă acționa ca un generator antigravitațional simplificat, asigurând decolarea şi propulsia direcțională printr-un simplu aranjament de lentile.

Desigur, n-ar fi putut zbura mai mult decât o valiză. Tehnologia antigravitațională nu garanta decât propulsia vectorială; ca să zbori realmente, era nevoie de mai multe sisteme majore decât puteau fi îngrămădite într-un vehicul de sol.

Cu o grimasă, se străduí să calculeze cantitatea corectă de energie pe care trebuia s-o transfere din limitatorul de puls. Cam câtă CL-2 era bună? Sau rea?

Judecând după indicatorul din fața lui, continua să crească constant - dar în ce direcție? Lua în calcul şi posibilitatea de a-i fi trimis pe Barbousse şi Fragonard în misiunea de a detona şi celelalte şapte vehicule aflate sub precara sa comandă, apoi clătină din cap. Dacă asta urma să se întâmple, atunci să se întâmple şi gata! Trebuia să înceapă de undeva. Reveni cu atenție asupra comenzilor.

Aha! Acolo, jos, în cvadrantul stâng, îi atrase atenția un fel de convertor de fază primitiv - mecanismul de reglare al oricărui limitator de puls văzut vreodată. Bineînțeles, cele din experiența lui fuseseră instalate *şi* pe echipament minier de mare tonaj... şi nu avuseseră *niciodată* conductibilitatea setată la mai mult de jumătate. Cel de aici indica trei sferturi toată ziua, ba poate chiar nițel mai mult. Ştia că putea ajusta dispozitivul, răsucind o rotiță striată aflată sub el, însă dacă l-ar fi reglat *prea* sus, ar fi putut arde transmițătorul de defracție la punerea în funcțiune, caz în care n-ar mai fi pornit niciodată. Îşi aminti cutremurându-se că ar fi putut obține şi o creştere scăpată de

sub control a energiei, drept care se hotărî să lase totul aşa pentru moment.

Mijind ochii, recunoscu în stânga convertorului afişajul unei ciudate duze de rezonanță, care indica o medie a pulsului de zero. Probabil corect, după cum îşi aducea aminte; unitățile respective foloseau o presiune a pulsului într-adevăr *foarte* scăzută. Dar dacă indicatorul începea să arate valori negative, ştia că ar fi trebuit să ia în calcul posibilitatea de a reduce presiunea CL-2 pentru a o lua de la început - lucru pentru care n-ar fi avut timp. Apoi observă că duza era pe poziția „închis". *Asta* explica presiunea zero, dar nu sporea prea mult capacitatea de înțelegere a lui Brim.

— Sublocotenente, se auzi o voce care-i distrase atenția, le-am pornit pe toate.

Brim văzu chipul lui Fragonard apărând dincolo de rama uşii, pe scara de acces. Verifica şi celelalte şapte vehicule - toate străluceau de lumini inutile - şi, din fericire, nimic nu părea să se fi întâmplat până acum după apăsarea butonului roşu.

— Nici o problemă? întrebă el.

— Nici una, domnule.

— Bine, rosti Brim nonşalant. Următorul lucru pe care-l vei face este să-i înveți pe aceiaşi oameni să le piloteze.

— Cum să le *piloteze*, domnule?!

— Nu-ți face griji, chicoti Brim fără umor. Nu-i deloc obligatoriu să descopăr vreodată ceva demn de spus în legătură cu subiectul.

— Domnule?

— Nimic, spuse tânărul şi se ridică să-şi întindă muşchii amorțiți. Mai bine l-ai aduce şi pe prietenul nostru Barbousse aici. O să-ncercăm toți trei să vedem dacă nu putem să ne prindem cum funcționează drăcovenia asta - împreună.

— Da, domnule, se conformă Fragonard şi coborî înapoi pe scară.

Reveni împreună cu Barbousse şi, curând, amândoi respirau în ceafa lui Brim, urmărindu-i fiecare mişcare.

Începuse să citească parametrii afişați, când se opri brusc şi privi duzele de rezonanță nevenindu-i să creadă. De-trei-ori-blextematul de parametru zero! Pocni din degete, nervos din cauza a ceea ce înțelesese. Undeva în sistem, un demodulator de mare tonaj asigura

protecția întregulu: mecanism de radiații. Exista posibilitatea ca în cazul în care duza de rezonanță era deconectată, acelaşi' lucru să se întâmple şi cu demodulatorul. Simți cum sudoarea i se aduna pe frunte. Întregul subsistem putea fi deja mult peste limita de siguranță! Parcurse cu înfrigurare şi- ceilalți parametri, căutând.... Acolo! Suspină uşurat. O găsise, şi era conectată.

Se uita îngrijorat la intensitatea CL-2. Universule! Ajunsese la 1400. Scrâşni din dinți, transformând cu disperare unitățile miliROGEN în altele cu care putea opera. Apoi clătină din cap şi se relaxă. Bineînțeles. 1400 miliROGEN erau în regulă pentru genul *acela* de sistem (fără capacitate de stocare locală). De fapt, parametrul era chiar cu puțin *sub* normal.

Reuşind să se stăpânească, privi cum indicatorul CL-2 începuse să urce spre cota operațională, apoi comuta duza pe „deschis" şi pândi atent parametrii. De abia începeau să apară. În acel moment, mecanismul de răcire din spatele cabinei ofta, eliberând un nor de vapori şi transmițătorul de defracție gravitațională începu să funcționeze. Vehiculul se

îndreptă automat, înălțându-se uşor la aproximativ opt irali deasupra solului unde pluti liniştit, orientat în sfârşit cum trebuie.

— Aşa, sublocotenente, izbucni Barbousse cu o voce plină de uimire.

Brim putea auzi şi alte chiote de afară. Îşi lăsă o clipă capul pe spătarul scaunului şi inspiră adânc. *Chiar* pornise blextemația asta.

— În regulă. Barbousse, Fragonard, v-ați uitat amândoi. Credeți că le puteți arăta şi celorlalți cum să procedeze?

— Da, domnule, răspunse Barbousse imediat.

— Şi eu cred că aş putea, zise şi Fragonard după ce se mai încruntă o dată în fața consolei.

— Doar *crezi* că ai putea?

— Nu, domnule, reveni Fragonard cu un rânjet. *Pot.*

— Aşa-i mai bine, zâmbi pilotul. Apucați-vă de treabă. Mai aveți de pornit încă şapte, până încerc eu să fac roaba asta să se şi *mişte.*

Merse până la trapă şi ascultă duduitul adânc şi uniform venind dinspre lentilele transmițătorului de defracție

antigravitațională, apoi privi soldații adunați dedesubt.

— Feriți-vă, le strigă şi porni spre partea din față a cabinei, aşezându-se în fața comenzilor.

Legându-se zdravăn de scaun, privi limitatorul de puls şi clătină din cap. Setarea la trei sferturi conductibilitate era pur şi simplu prea mare. Pe de altă parte, rotița de reglaj era dispusă într-un loc incredibil de incomod şi-i venea greu s-o manevreze. Până la urmă, reuşi (cu prețul unor încheieturi jupuite) şi schimbă parametrul la cincizeci la sută. Se întinse apoi cu grijă şi activă convertorul de fază, deviind energia pură spre limitatorul de puls. Zgomotul motoarelor se modifică subtil, devenind tot mai grav şi mai înfundat. Îşi muşcă buza nervos şi recapitulă ce făcuse. Până acum, totul se confirma: intensitatea CL-2 era normală (poate puțin *prea* ridicată, dar nimic îngrijorător) convertorul de fază „deschis” şi reglat la aproximativ cincizeci la sută, răcirea pornită, giroscoapele aprinse, carena echilibrată. Verifică solul în fața lui. Era liber. Auditoriul de mai devreme se

împrăştiase care-ncotro, dar pe alocuri putea distinge câte un chip ascuns îndărătul unor paveze naturale, copaci sau stânci mai mari.

Râse. Bineînțeles că nu putea să-i condamne pentru *curiozitate.*

Ridicând din umeri, recunoscu că vehiculul era cât de pregătit putea să fie şi diminuă limitatorul de puls. Sunetele din compartimentul energetic crescură rapid în intensitate şi imensa maşinărie începu să vibreze. Dar atât.

Brim se încruntă, deschizând mai mult limitatorul de puls. Acum se auzea un uruit discordant dinspre mecanismul de tractare care trepida, totuşi măcar se *mişca,* chiar dacă zvâcnind şi tresăltând. Din nefericire, mişcarea nu era *deloc* aşa cum ar fi trebuit să fie, luând în considerare energia imensă pe care o trimitea către transmițătorul de deflecție. Mai deschise puțin limitatorul de puls, ceea ce spori mişcarea, totuşi viteza era însoțită de nivelul intolerabil al uruitului produs de mecanismul de tractare. Acestuia i se adăuga o serie alarmantă de zguduituri repetate, ce veneau de sub picioarele sale.

Afară, puținii soldați care se încăpățânaseră să privească uriaşul vehicul fugeau acum cuprinşi de panică spre cel mai apropiat adăpost. În spatele său, un nor imens de abur răbufnea din unitatea de răcire aidoma unor aripioare strălucitoare de vapori în aerul umed al lui A'zurn. Atmosfera din cabină devenise albăstruie şi mirosea acrişor a metal încins.

Brim lovi cu pumnul în consolă. Maneta de gaze! Din cauza ei se întâmplă totul. Reglată pe cea mai înaltă poziție, redirija toată energia înapoi spre instalația de răcire. Nu era de mirare că mecanismul de tractare mai avea puțin să se facă bucăți! Apucă maneta, apoi îşi muşcă buza.

— Uşurel! zbieră el, aducând delicat maneta la centru.

Zgomotul asurzitor se domoli imediat, deşi sistemul de răcire continua să funcționeze la maximum. Roşu la față şi transpirat, Brim bănui că va continua să funcționeze aşa încă o bună bucată de vreme. Acum prindea viteza văzând cu ochii. Apăsă încetişor o pedală de direcție.

Vehiculul se clătină stângaci, totuşi putea fi cârmit şi lăsa impresia că poate fi oarecum controlat. De altfel, nici nu fusese construit pentru pilotare manuală; doar atât cât să poată ajunge la cablurile atotprezente, instalate peste tot pe unde Liga era stăpână. Lângă oricare dintre ele, dispozitive automate din carcasa vehiculului puteau prelua comanda şi „merge pe sârmă", cum s-ar spune. Tipic, se gândi tânărul, pentru o civilizație care, în afara unei clase conducătoare restrânse, nu încuraja nici un fel de inițiativă. Printre copacii de ia marginea câmpului, vedea chiar cablul gros de care urma şi el să se prindă în curând.

Copacii ăştia! Din cine ştie ce motiv, *continuu* să-şi mărească viteza - prea mult. Deja se mişca mai repede decât ar fi trebuit pentru a lua o curbă. Trebuia să oprească drăcia... şi încă repede!

Nerăbdător, împinse din nou maneta până sus; scrâşnitura înceta imediat, împreună cu trepidațiile, care se transformară rapid într-o serie de zdruncinături al căror scârțâit îți strepezea dinții. Tot ce era liber în cabină aluneca în

cascadă spre punte, adăugând zornăieli la zăngănitul plăcilor din carcasa vehiculului.

Dar nici asta nu-l oprise! Dimpotrivă, se mişca şi mai repede spre copacii care acum păreau un zid de piatră verde. Ce se-ntâmplase?

Într-o stare vecină cu panica, Brim îşi dădu brusc scama de greşeală - rotița de la convertorul de fază. Ea trebuia să *diminueze* fluxul de energie, nu să-l mărească; atunci când modificase, reglajele de la trei sferturi (reducere) la jumătate, practic *dublase* energia generată de dispozitiv! Nu era de mirare că maneta nu dădea nici un rezultat! îşi imagină cu groază maşina pătrunzând tot mai adânc în pădurea deasă, până când ar fi nimerit un copac mult prea mare. Se cutremură. Cu disperare, reuşi cu chiu cu vai să ajungă la rotiță şi s-o aducă la poziția inițială.

Imediat, viteza începu să scadă - o dată cu trepidațiile zgomotoase din spate. Era însă prea târziu ca să mai folosească la ceva. Cu o izbitură cutremurătoare, vehiculul plonja în plină pădure, secerând copacii ca pe rămurele şi azvârlind

trunchiurile despicate la o sută de irali înălțime. Cabină ricoşa înainte şi-napoi, ca o navă stelară prinsă în cel mai teribil vârtej spațial, în timp ce Brim apăsa pedala de direcție din stânga. În față, prin sticla securizată, zări un copac uriaş care părea să se fi aşezat intenționat în drumul său. Ăsta era! Se propti bine, aşteptând impactul, când vehiculul scăpat de sub control se izbi de o stîncă pe jumătate îngropată, se răsuci nebuneşte, apoi se redresă cu greu, se răsuci miraculos spre partea cealaltă - şi se opri într-un copăcel, nu mai gros decât brațul său.

Rămase câțiva cicli în mirosul de vegetație strivită, ascultând zgomotul îndepărtat al artileriei, ciripitul supărat al păsărilor speriate şi polifonia metalului care se răcea scrâşnind în spatele său. Apoi reveni la comenzi şi se întoarse pe drumul deja bine marcat, înapoi spre lumina soarelui.

Până ajunse la marginea pădurii, vehiculul aburind şi acoperit cu crengi circula cu viteza normală; perfect controlat pentru prima dată de când suise în cabină. Brim simți cum roşeşte când îl opri lângă

soldații care chiuiau. În unele zile, pur şi simplu nu merită să cobori din cabină.

Cu zece cicli înainte de ora plecării, toate tunurile mobile erau în sfârşit funcționale, echipajele de începători profitând cât mai mult de pe urma celor câteva exerciții. Câmpul se însufleţise de duduitul vehiculelor ce rasuflău aburi, băiăbănindu-se ca nişte beţivani deasupra ierbii strivite, într-un peisaj plin de coliziuni răsunătoare şi confuzie deplină. Roşii la față şi fără suflu, Barbousse şi Fragonard reveniră pe jos, bombănind că le venea destul de greu să rămână în viață în haosul urlător de afară.

Avându-l pe Fragonard bine instalat în turelă, Barbousse reactivă COMM-ul şi în scurt timp, globul afişă figura tremurătoare a colonelului Hagbut.

— EI BINE? se răsti ofițerul congestionat. Sunteți gata de pornire?

Brim privi dezordinea zgomotoasă de afară, înghiți în sec şi încuviință din cap.

— Absolut, colonele, declara el fericit că celălalt nu beneficia de aceeaşi privelişte a câmpului.

De fapt, ştia că Tunicile Albastre *erau*

probabil pe cât de pregătite puteau fi, pentru moment.

— Aşa-i MAI BINE, Brim, lătra Hagbut. O să scoatem un soldat cum trebuie din tine.

Tânărul murmură un jurământ în gând.

— În exact opt cicli, continuă colonelul, vei conduce disruptoarele mobile spre cablul de la capătul câmpului vostru şi veți porni de acolo cu viteza de 0,03. Asta îți va permite să te comuți pe cablul meu - în spatele transportoarelor de personal - cinci cicli mai târziu. AI ÎNȚELES?

— Înțeles, domnule.

— Se spune „Da, colonele”, îl corectă Hagbut. La SOL, noi nu „înțelegem” nimic.

— Da, colonele, zise Brim printre dinți.

— Aşa-i mai bine, tinere. Dintr-o dată, Hagbut se încruntă apoi se holbă direct la Brim. *Bineînțeles!* izbucni el recunoscându-l. Tu eşti carescrianul pe care l-au lăsat în Flotă, nu?

— Sunt carescrian, într-adevăr.

— Universule, asta explică multe. Ei bine, atunci fă tot ce poți. Îmi dau seama că nu poți evita să fii ceea ce eşti.

Brim simți cum fața îi ia foc; în acelaşi timp simți şi o strânsoare puternică pe braț, mult în afara câmpului vizual.

— Uşurel, sublocotenente, şopti Barbousse. Nu lăsa un „cod'dlinger" să strice totul.

Tânărul încleştă pumnii.

— Foarte bine, domnule, scuipa vorbele încrâncenat dar, ca de obicei, globul COMM dispăruse deja.

Peste cinci cicli, cele opt vehicule pluteau leneş la capătul cablului într-o aproximativă formație de înaintare; în față se afla al lui Brim, acoperit de frunze şi de crengi. Imediat în spatele său, cabina următorului disruptor spânzura deasupra punții avariate, unde ajunsese din cauza unei frâne prost gândite. O transmisionistă roşie la față le zâmbea timid de la consolă; între timp, Barbousse şi Fragonard, reveniți de pe punte, se legară mai bine în scaune şi se pregătiră să urmeze cablul în tunelul de frunziş.

Rulând cu exact 0,3, după cum indica vitezometrul, grupul de vehicule hurducate ajunse la marginea parcului (şi la capătul cablului temporar) în acelaşi timp cu

convoiul de transportoare al lui Hagbut. Atât de precisă le fusese sosirea, încât se aliniară în spatele ultimei maşini a Armatei fără măcar să încetinească, urmând acum semnalul mai puternic al unui cablu permanent îngropat în pământ.

— Nu-i rău pentru un cârd de tipi din Flotă, mârâi Brim în barbă, în timp ce modulul COMM afişa încă un glob.

— FELICITĂRI, Brim, lătra Hagbut. Lucrezi tolerabil.

— Mulțumesc, colonele, bombăni pilotul, menținându-şi vocea la limita calmului.

Măcar mârlanul nu dădea semne că ar fi vrut să continue povestea cu carescrianul.

— Convoiul nostru nu se deplasează mai rapid decât disruptoarele voastre, sublocotenente, aşa că fii atent la ariergardă, îl sfătui colonelul. Deținem indicații conform cărora nu există forțe ligare pe o rază de-o zi distanță, dar în operațiuni ca asta, mai bine te-ncrezi în ce vezi, cum se spune. S-a înțeles?

— Am înțeles, minți Brim, întrebându-se cât de mult afectaseră ultimele

schimburi de focuri „indicațiile” colonelului.

Lăsându-i comanda lui Barbousse, se aşează în fața modulului COMM şi desfâşură un şir de şapte globuri, câte unul pentru fiecare disruptor care-l însoțea.

— Atențiune, vorbi el în COMM, prietenii noştri de la Forțele de Expediție ne asigură că toate forțele ligare au plecat din această zonă. Dar ca să fim siguri… Scrută cele şapte chipuri care-l priveau din globuri. Toate erau sobre, dar fără să trădeze frica. Ca să fim siguri, repetă el, veți fi cu ochii-n patru după *orice* vi se pare suspect - şi-mi raportați imediat.

Şapte versiuni de „Da, sublocotenente” o însoțiră pe-a lui Barbousse în cabina de comandă, în vreme ce Brim se lăsa pe spătarul scaunului incomod, pentru un moment de destindere: muncise prea mult timp din toate puterile şi simțea primele semne de oboseală. Legănarea blândă a vehiculului masiv şi duduitul constant al sistemului de tractare îl relaxau. Se lăsa cât mai mult pe spate, atât cât îi permitea scaunul, şi-şi încrucişă picioarele. În față,

statura gigantică a lui Barbousse era aplecată asupra consolei, gata să intervină dacă vehiculul o cerea.

Brim întoarse capul şi privi prin sticla armată groasă: treceau pe deasupra carcaselor înnegrite ale caselor din suburbie, cu uşile de la etaje şi ferestrele căscate hidos ca guri deschise pentru totdeauna în marele suspin al morții. Ochiul minții nu-i era întunecat de uimire, ci doar de dezgust. Invadatorii lui Triannic îşi montau cablurile cu aroganța tipică a tuturor cuceritorilor; arzându-şi cărarea prin oraş, fără să le pese de eventualele victime surprinse în cale.

Ruinele ordonate cu grădinile lor înnegrite, demne de milă, şi scheletele de copaci se întindeau pe o distanță considerabilă, lăsând locul la un moment dat câmpurilor de tufişuri, punctate de structuri înalte, terminate în cupole - unele unite printr-o rețea fantastică de linii strălucind în soarele amiezii. Nicăieri însă nu-i văzu pe locuitorii înaripați ai planetei. Se gândi un moment la asta, apoi îşi şterse gândul din minte. Avea destule alte griji de rezolvat!

Răsucindu-se în scaun, privi în partea opusă a cabinei, dincolo de metalul pătat şi acoperit de crengi al botului vehiculului. Disruptorul uriaş al lui Fragonard se ridica în față, indicând direcția ca un deget butucănos şi străbătut de vene, având trei seturi de scuturi antiflash în jurul vârfului. În dreapta, clădiri înalte şi apropiate înlocuiră domurile, apoi se amestecară cu locuințe mai puțin arătoase, totuşi întregi, reflectând în geamuri razele de soare, în timp ce prin fața lor treceau vehiculele grele ale lui Brim.

Ajunseseră pe malul unui canal larg şi schimbară direcția în lungul unei faleze acoperite de muşchi;ale cărei stânci înnegrite de vreme păreau de cel puțin două ori mai mari decât disruptoarele. Trecură vâjâind pe lângă un şir de stâlpi putrezi ce ieşeau din apă, acoperiți de licheni ca de nişte plete verzui. Stâlpii se curbau abrupt din faleză, terminându-se într-un contrafort dărăpănat în fața unui zid cu cărămizi căzute, incert ca utilitate. Pe malul opus, Brim putea vedea şiruri de barăci în fața cărora rețele de piloni de lemn înaintau mult în apă. Ambarcațiunile

erau extrem de rare, dovada mută a comerțului distrus al planetei cucerite.

Traversară apoi un canal de legătură, cablul expus fiind suspendat ca un arc prin sârme ruginite atârnate de piloni firavi de-o parte şi de alta a curentului.

Pe neaşteptate, duduiră printre două şiruri apropiate de clădiri gigantice; fațadele lor erau decorate cu panouri în culori deprimante.

Ieşind din nou în lumina soarelui, continuară în lungul falezei de piatră până când canalul se sfârşi într-o lagună mare. Cablul şi călătoria lor urmară o curbă strânsă spre dreapta, fără întrerupere prin mlaştinile de lângă țărm, până ce trecură printr-un al doilea canion întunecat de clădiri înceţoşate de abur, mult mai lung decât primul. La un moment dat, departe în stânga, Brim zări un pod arcuit grațios la o mie de irali înălțime pe cerul amiezii, coborând în depărtare spre partea cealaltă a lagunei.

Călătoria răspundea tuturor întrebărilor lui; de pildă, de ce era considerată A'zurn un adevărat paradis. Îşi lăsă o clipă mintea să rătăcească, visându-

se împreună cu Margot, rătăcind mână în mână pe una dintre străduțele liniştite, ale lui Magalla'ana sau lenevând în intimitatea calmă a unui mal împădurit. Zâmbi în sinea lui. Ultima imagine - ei bine, la *aceea* merita să viseze! Inspiră adânc şi închise ochii exact în clipa când o voce exaltată irumpse din modulul COMM.

— Sublocotenent Brim! Sublocotenent Brim! Cred că am zărit nişte vehicule! Nu-mi dau seama câte, dar cel puțin două!

Trezit dintr-o dată, Brim se încruntă în fața imaginii lui Fronze, aflat în ultimul disruptor.

— Cum arata?

— Nu ştiu exact *cum* să le descriu, spuse femeia, privind într-o parte. Miji ochii şi se concentră. Mari, în orice caz. Şi bondoace, îndesate, ca nişte gândaci sau aşa ceva. Acum se țin la distanță.

— Întrebați-o dacă-s pătrățoase ca ăsta sau lungi, domnule, îl zori Barbousse de pe locul pilotului.

Brim transmise întrebarea.

— Lungi, răspunse Fronze sigură pe ea. Cu trei turele. Una mare la tribord şi două la babord, una orientată spre față,

alta spre spate.

— Mi se par nişte RT-=91, se pronunță Barbousse. Printre cele mai bune produse ale Ligii.

— Este reconfortant să ştii ca ligarii sunt la mai mult de-o zi depărtare, pufni Brim apoi stabili o legătură cu transportorul colonelului.

— EI BINE? întrebă Hagbut.

— Se pare ca ne urmăreşte cineva de-a lungul cablului, colonele. Trebuia să ne întâlnim cu alte vehicule capturate de pe *Norocosul,* domnule? Poate nişte RT-91?

Fruntea lui Hagbut se încreți.

— Negativ. Ai văzut RT-9l-urile astea eu ochii TĂI?

— Am primit doar un raport despre ele colonele, dar n-am nici un motiv să-l pun la îndoială...

Fu întrerupt de o coloană strălucitoare de apă verde-albăstruie care țâşni spre cer la o distanță de cinci sute de irali în lagună. Tromba imensă explodă imediat la alți cinci sute de irali în stânga lui Brim, cu o flacără şi un zgomot teribil.

— Nu te mai obosi, Brim, izbucni Hagbut. Am văzut şi eu *asta.*

Lătră imediat un şir de ordine peste umăr şi transportoarele de trupe accelerară, distanțându-se de disruptoarele greoaie.

Brim clipi în timp ce a doua explozie transforma un lung şir de depozite într-un nor de flăcări murdare şi resturi zburătoare. Cam atât fusese partea „invizibilă” a misiunii, cu echipament capturat. Şmecheria blextemată nu funcționase mai mult de-un cart! Ridică din umeri indiferent. Măcar ligarii n-aveau nici ei prea mult noroc cu țintele.

— Am ordonat trupelor să înainteze, Brim, bubui Hagbut din COMM. Pentru a asigura integritatea misiunii mele.

— Da, domnule.

— Ca să nu mai vorbim de integritatea propriei tale piei nenorocite, bombăni Barbousse în barbă. Cu scuze, sublocotenente.

— Ce-a fost asta? întrebă Hagbut.

— Iarba de-aici, domnule, răspunse Brim, de abia stăpânindu-şi un hohot. Soldatul Barbousse are o alergie puternică şi strănută.

— Bietul om, admise Hagbut în timp ce

altă explozie distrugea un pâlc de copaci la vreo câteva sute de irali spre stânga. Nenorociții ăştia de ligari n-au fost *niciodată* în stare să etanşeze cum trebuie o cabină.

— Nu, domnule.

— Acum este DATORIA ta, Brim, să-i opreşti pe nemernici, continuă Hagbut cu tonul său cel mai impunător. Întoarse spatele la display, pentru a mai lătra nişte ordine către careva, apoi reveni spre Brim. Ne prinzi din urmă după ce ai oprit pe cine-o fi acolo - dar nu înainte. ÎNȚELES? Nu putem compromite misiunea.

— Da, colonele, spuse Brim, dar se adresă globului deja întunecat.

Îi arătă pumnul lui Barbousse în glumă, apoi deschise o legătură cu turela lui Fragonard.

— Tu eşti expertul în disruptoare, Fragonard. Ce zici? Chiar putem distruge nişte tancuri?

— Lejer, răspunse Fragonard uşor încruntat, dacă reuşim să le ochim destul de bine. Le-am spus oamenilor mei să le ia la ochi imediat cum au gata echipamentul. Necazul e că n-am avut vreme suficientă să

le ajustăm ca lumea, ca să tragă cu precizie în timpul deplasării. Poate vom fi pe-aproape, dar dacă o să ucidem mai mulți ligari decât localnici, o să fie din noroc, nu din cauza preciziei, dacă pricepeți ce vreau să zic, domnule.

— Zi-le oamenilor să facă tot ce pot, urlă Brim peste zgomotul făcut de o altă țintă ratată cu puțin.

De data aceasta, un potop de apă verzuie se prăvăli peste ei, strecurându-se printre geamuri pe podeaua cabinei şi pe consola COMM. Brim îşi dorea cu disperare să se fi gândit să-i pună pe transmisioniste să instaleze un emițător KA'PPA permanent pe vehiculul său. Poate că acum ar fi putut cere ajutor din spațiu - ceea ce, bineînțeles, nu se putea face cu echipamentul COMM obişnuit. Strânse din umeri şi alungă gândul din minte. Nu avea cum să ceară ajutor şi cu asta basta; nici o putere din Univers nu putea schimba trecutul.

— Se apropie de noi? o întrebă pe Fronze.

— Da, domnule, răspunse ea cu o mină serioasă. Suntem gata să încercăm să punem disruptorul pe ei, dar stelarul

Cogsworthy din turelă nu crede că avem mari şanse să-i nimerim, fără stabilizatoare şi chestii d'astea.

Imaginea ei se perturbă o clipă, în timp ce sunetul exploziei se auzi mai întâi din consola COMM, apoi imediat, dincolo de geam.

— Mulțumesc, Fronze, anunță-mă când sunteți gata.

Treceau acum printr-o zonă destul de deschisă de mal mlăştinos. Mintea îi funcționă rapid. Dacă nu putea să ajungă la tancurile ce-i urmăreau, ce putea să facă? Să se oprească şi să lupte? Râse singur de această variantă. Ar sta cuminți cu toții ca rațele pe baltă în timp ce artileriştii şi-ar recalibra disruptoarele. Clătină din cap. Poate că ar fi trebuit să sacrifice ultimele guri de foc din şir - să-i ordone lui Fronze să oprească şi să ducă de una singură o bătălie, pentru a câştiga timp. Abandonă şi ideea aceea - n-ar fi realizat mare lucru.

Chiar atunci, o explozie mai intensă se auzi din spate şi flacăra ei fu vizibilă în lumina amiezii. Spre cer izbucni o coloană murdară de fum şi resturi.

— Sublocotenente! zbieră Fronze emoționată din glob. Cogsworthy i-a prins şpilul! Asta ar trebui să le dea ceva de furcă!

Imaginea tresaltă violent, pe măsură ce răspunsul duşmanilor nu se lăsa aşteptat; zgomotele salvelor umplură cabina. Prima explozie fu urmată de altele, la fel de asurzitoare. Veni apoi rândul unei serii de explozii mai mici.

— Pe barba lui Corfew! exclamă cineva. Nu cred că le-a *plăcut* asta.

— Nu pricep de ce, replică alt glas după ce şi mai multe explozii sfâşiară mlaştina. Uite! Nici măcar n-au fost în apropierea lor. Nenorociții n-au simțul umorului.

— Ce se-ntâmplă acolo. Fronze? întrebă Brim.

— Nu stăm prea rău, sublocotenente, şuieră femeia. Se albi când o salbă de descărcări porni din disruptorul de deasupra ei, apoi se întoarse spre spatele vehiculului, aprobând din cap. Atât doar că, adăugă ea, *ei* trag mai aproape decât noi, iar *Cogsworthy trage* tot mai departe de ei. Apoi rânji. Chestia asta cu înşiratul-

în-şir-indian-pe-sârmă reduce ochitul.

Imaginea ei dansă violent în glob, în timp ce Cogsworthy trase încă o dată, apoi continuă să tremure pe măsură ce urmau focurile de răspuns, trase pe aproape.

— Evident, continuă Fronze veselă, asta ne salvează şi pielea în fața lor, ei fiind mai mulți.

Dintr-o dată, globul clocoti într-o strălucire orbitoare, apoi imaginea dispăru. O străfulgerare violentă venită din spate aprinse cerul amiezii, urmată de un vuiet cutremurător. Brim se răsuci pe scaun la timp pentru a vedea o turelă în flăcări urcând leneş pe bolta cerului, lăsând în urmă nori groşi de fum negru, până ce dispăru într-o explozie monstruoasă şi un nor de abur, departe în lagună.

— Universule, icni careva, ăsta a fost Cogsworthy!

— Biata Fronze! se auzi o altă voce.

— Gura, amândoi, se răsti un al treilea glas, nici unul dintre ei nu a simțit nici pe dracu', aşa că poate că *ei* sunt norocoşii.

— Mda, vorbi un al patrulea, o să vreți să fi fost voi ăia când ne-or captura, aşa să ştiți!

Brim strânse ochii o clipă, gândindu-se la un *prefect* pe nume Valentin, apoi încuviință tăcut.

— Cineva mi-a spus că vă era teamă să nu vă plictisiți în excursia asta, sublocotenente, strigă Barbousse peste urletul motoarelor, mimând o uimire inocentă.

— Cred că era vorba despre altcineva, replică tânărul cu o sobrietate jucată. În orice caz, nu poate fi vorba despre acest Wilf Brim.

Privi în display şi aproape sări în sus de uluire. Linia frontului se apropia rapid de structura suspendată gigantică pe care o zărise de la distanță.

Pocni din degete. Asta era! Un deal artificial - şi încă unul mare.

Imediat activă „emisia" pe consola COMM, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze o voce calmă.

— Atenție, toată lumea! urlă peste tunetul crescând al disruptoarelor. Începem să urcăm panta mare din față. Atâta timp cât ne aflăm de partea *asta,* fiecare dintre voi va avea vizibilitate maximă *şi* câmp deschis. Profitați de

ambele cât puteți! Şi nu uitați că *orice* tanc pe care *nu-l* radeți va avea *aceeaşi* vizibilitate şi câmp de foc atunci când voi veți fi la baza dealului!

Capitolul 6

Brim fu atât de absorbit de bătălie, încât suirea pe pod aproape că-l luă prin surprindere. Fragonard acționa disruptorul cel mare înainte să urce cincizeci de irali. Zgomotul era asurzitor, la fel ca duduitul motoarelor. Suiau tot mai sus, cu sistemul de tracțiune urlând şi vapori de abur alb formându-se în jurul sistemului de ventilație. Brim privea solul de dedesubt erupând în explozii gigantice, în timp ce trăgătorul mic şi vânos schimbă pe „foc rapid" şi împroşcă drumul în jurul tancurilor inamice ce goneau sub ei. Numără zece vehicule răsturnate şi mulțumi forțelor - oricare ar fi fost ele - ce-l opriseră să înfrunte tancurile la sol. În curând, focul disruptorului său se adăugă holocaustului de jos, apoi li se alătură al treilea. Cablul se clătina şi se balansa din pricina zecilor de salve. Fără nici un avertisment, o explozie mai strălucitoare pe sol fu urmată mai întâi de un nor de fragmente ciudate, apoi de țipete entuziaste venind din consola COMM-uIui.

— Unul la mână! zbieră cineva.

— L-am găurit pe ticălos, chiar l-am găurit!

— Bravo ție, Ferdie! Dă-le-n freză!

În scurt timp toate cele şapte vehicule capturate trăgeau frenetic, pe cât de repede îşi puteau reveni disruptoarele. Dedesubt. ligarii răspundeau menținând un foc furios de baraj, deşi acum alți doi se transformaseră în movile de resturi carbonizate, mocnind la baza coloanelor de fum de pe drum. Sub vehiculul ultrasolicitat al lui Brim, cablul se zbuciuma violent în toate direcțiile, făcându-l pe Barbousse să apese disperat pedalele profundorului, într-o încercare nebunească de a evita prăbuşirea în hăul care-i separa de sol.

— Dulce Univers! se auzi în COMM vocea cuiva țipând panicat. Îl scap!

Îngrozit, Brim privi în spate, de-a lungul cablului şi văzu un vehicul desprinzându-se de cablul care se contorsiona, cu disruptorul conținând să tragă spasmodic. Inerția purtă maşinăria probabil douăzeci de irali mai sus, înainte ca să se încline leneş spre stânga şi să

cadă ca o piatră printre cablurile de suspensie, dispărând într-o trombă ce se răspândi rapid în toate direcțiile. Câteva clipe mai târziu, o singură bubuitură transformă laguna într-un glob uriaş, strălucitor, care explodă într-o erupție gigantică de fum şi ulei arzând, înăbuşită aproape instantaneu într-un nor de abur şi resturi rostogolindu-se prin văzduh.

În față, vârful dealului uriaş se zărea acum printre apărătorile de vânt - nu mai departe de câteva sute de irali. În spate şi dedesubt, bateriile de tunuri inamice rămase se puseseră în sfârşit pe lucru. În jurul convoiului lui Brim, spațiul se umplu cu explozii şi bubuituri. Trei ferestre blindate de deasupra lui se sparseră, umplând cabina cu o ploaie de cioburi care fâşâiră inofensiv pe suprafața dură a costumului său, sfâşiind însă tapițeria scaunului. Tânărul scutură din cap. O altă lovitură ratată de puțin smulse o trapă de acces de lângă mecanismul de răcire, care începuse să strălucească iarăşi din cauza solicitării la care era supus de ascensiunea abruptă şi prelungită şi de disruptorul nesățios ce trăgea acum aproape întruna.

Aburul se revărsa în nori din ventilatoare şi, când se uită în jos de-a lungul cablului ce se clătina, Brim putu să vadă că celelalte disruptoare nu se aflau într-o stare mai bună. Acum ori niciodată. Trecu brutal COMM-ul pe „transmisie” şi urlă, acoperind zgomotul.

— Ascultați cu toții la mine! Ochiți cablul îngropat aflat la cinci sute de irali în fața podului. Repet, în fața podului.

Disruptoarele tăcură pentru moment, în timp ce el continuă:

— Dezgropați cablul, ca tancurile să nu ne poată urmări imediat. *Nu* atingeți însă podul. Avem nevoie de el pentru propria noastră întoarcere acasă.

— Aşa-i, sublocotenente, răcni cineva.

— Vom avea grijă, domnule, rosti altul.

În scurt timp, cele şase disruptoare dezlănțuiră un nou val de foc şi bubuituri asupra cablului îngropat; precizia nu se îmbunătățise, dar măcar se concentrau asupra aceluiaşi obiectiv. Puntea reîncepu să se clatine, însă acum Barbousse stăpânea maşinăria uriaşă şi se menținu fără greş pe cablu, în timp ee se clătina şi zbuciuma ca o flamură fluturând în vânt.

Brusc, tunetul disruptorului lui Fragonard încetă. Brim ridică ochii de la consola de comunicații. Trecuseră de vârf. În scurt timp, următorul disruptor apăru după ei, apoi următorul. Când cel de-al şaselea încetă să mai tragă, Brim se aplecă afară din cabină, în vuietul curentului de aer. Două mii de irali mai jos, suprafețe mari din împrejurimile podului arătau de parcă ar fi fost lovite de meteoriți. Ici-colo, scobiturile stăteau mărturie pentru numărul ratărilor, însă zona prin care cablul *trebuia* să treacă era acum un crater gigantic cu interiorul strălucitor, lăsând să se reverse în exterior o coloană de fum dens, în timp ce rocile de dedesubt ardeau ele însele în focul de iad al disruptoarelor lui Brim. În timp ce privea, primul tanc inamic se opri destul de aproape de zona distrusă, trăgând din când în când sporadic către prada care-i scăpa.

Brim se încruntă, vârând capul înapoi în cabină.

— S-au oprit, îi spuse lui Barbousse.

Uriaşul nu păru deloc surprins.

— E logic, sublocotenente. Îmi închipui că-n ochii lor, le dăm mai multă bătaie de

cap decât merită.

Rânji când arma mugi între doi piloni şi cablul dispăru încă o dată în pământ.

— Cred că ai dreptate, încuviință Brim, uitându-se cum celelalte maşini reveneau pe sol.

— Am, domnule, îl asigură Barbousse. Dacă nu poți să-l învingi pe cel cu care te bați, nu strică niciodată să-l convingi că nici el nu e-n stare să te-nvingă. Rânji. Şi apoi, oricine şi-a petrecut viața urmărind un cablu n-o să fie prea fericit să intre în îngrămădeala *aia* de cratere, să cadă înăuntru şi să nu mai iasă *niciodată.*

— Să sperăm, fu de acord Brim, aşezându-se plictisit în scaunul inconfortabil de la consola de comunicații. Tot ce avem de făcut acum este să-l ajungem pe colonelul Hagbut.

— Scuze, sublocotenente, dar e posibil ca tipul să fie de-acum în drum spre Avalon.

Brim îşi înăbuşi un zâmbet - chiar când peisajul din față erupse în explozii de lumină. Câteva clipe mai târziu, tunetul artileriei de mare putere se rostogoli până la ei. Tânărul se uită la Barbousse şi se

încruntă.

— Altă luptă?

— Aşa se pare, domnule..., începu Barbousse, fiind întrerupt de sunetul strident al unui canal de urgență, suprasolicitând consola de comunicații.

— Brim! STAI DEOPARTE! SUNTEM PRIZONIERI! Ținta e locația 765jj. Totul depinde de tine acum.

Globul dispăru într-o manieră asemănătoare cu moartea lui Fronze. Electrizat, Brim afişă coordonatele mesajului pe consola de comunicații.

— 913,5 cu E9G. Mă poți ajuta să-mi amintesc asta, Barbousse?

— 913,5 cu E9G. O să țin minte, domnule.

— Bun, spuse Brim şi mintea îi lucră cu furie în timp ce se _ uita de-a lungul cablului. Acum pregăteşte-te să ne opreşti în pâlcul ăla de copaci care se zăreşte la tribord. Trebuie să ne gândim serios înainte să mergem mai departe.

Câțiva cicli mai târziu, convoiul era ascuns într-o pădure mare, sub vegetația densă dintr-o viroagă. Brim coborî pe solul răcoros şi acoperit de ferigi, făcu semn

echipajului să rămână pitit pentru restul zilei, apoi se sprijini de o buturugă şi respiră mireasma proaspătă a copacilor, cugetând la ce avea de făcut.

Deodată, îşi dădu seama că era comandant absolut.

Către sfârşitul lungii nopți de vară, Brim rămase singur pe pământul rece din pădure, rezemat de un ciot, cu mâinile în jurul genunchilor, încercând disperat să-şi formeze o imagine coerentă a situației, Redusă la esențialul absolut, aceasta părea constituită din numai trei elemente principale, pe care le număra absent pe degete pentru a suta oară: 1) şansele de a chema pe cineva în ajutor, 2) misiunea să (şi ce trebuia să facă) şi 3) puținele resurse aflate la dispoziția lui.

Primul element - ajutorul - era pur şi simplu intangibil. Îl calificase aşa din capul locului. În mod cert, Flota nu-l putea ajuta. Chiar dacă le-ar fi cerut transmisioniştilor să solicite ajutor, orice nave pe care ei le-ar fi putut găsi ar fi fost neajutorate în fața țintei sale - cel puțin până născocea ceva ca să îndeplinească misiunea lui Hagbut şi elibera prizonierii a'zurnieni închişi aici.

Judecând după abundența de mesaje ce umpleau toate canalele COOM-ului său, înțelegea că nu se putea aştepta la ajutor din partea aglomeratei Flote Imperiale Expediționare, care ataca alte centre de cercetare din jur.

Al doilea element, misiunea, era cu totul altceva, iar cuvântul „imposibil" n-avea ce căuta acolo. Era un angajament pe care intenționa să-l ducă până la capăt. Bineînțeles, *asta* implica nici mai mult nici mai puțin decât capturarea unei baze de cercetare (pe care nici n-o văzuse *încă),* eliberarea unui grup mărişor de ostateci, care fără să vrea protejau aceeaşi bază împotriva atacurilor, ducerea ostatecilor într-un loc sigur (oriunde ar fi fost *acesta*) şi, în final, întoarcerea la Magalla'ana, la timp ca să scape înainte de terminarea misiunii. Toate astea, desigur, trebuiau realizate pe lângă obligația *secundară* de a-l căuta pe colonelul Hagbut; dacă avea timp la dispoziție.

Al treilea element amenința din nefericire să compromită tot restul. Resursele nu erau nici măcar *aproape* de necesitățile misiunii şi asta îl includea şi pe

el. Cei nici douăzeci de transmisionişti pe care îi avea în subordine erau echipați excelent pentru apelarea distrugătoarelor, însă pentru a putea folosi măcar unul dintre ei trebuiau *mai întâi* să țină locul celor 180 de infanterişti bine instruiți ai lui Hagbut.

Lipsa ajutorului combinată cu misiunea imposibilă şi resursele inadecvate ar fi putut descuraja pe mulți imperiali normali. Imperialii *carescrieni,* însă, aveau parte de o atmosferă de duşmănie datorită căreia, chiar în cele mai rele condiții, trebuiau să se descurce cu ceea ce aveau la îndemână. Brim ridică din umeri.

Ştia că trebuie să existe o cale ca să ducă treaba la capăt, n-avea nici o îndoială. Tot ce avea de făcut era s-o găsească.

Devreme, în timpul primului cart cu Barbousse, începu să studieze cu atenție o hartă tridimensională, scotocindu-şi toate ungherele minții ca să-şi amintească din exercițiile de la Academie ceea ce ar fi trebuit să ştie despre operațiile de la sol. Conform fotografiilor unei nave de recunoaştere orbitală, centrul de cercetare

se găsea deasupra cablului, într-o zonă împădurită la limitele extreme ale lui Magalla'ana. O clădire lungă şi îngustă, construită în cascadă pe coasta unui deal, cu trei niveluri de terase, curți şi laboratoare închise în structuri de sticlă. Un detaliu important - intrarea se afla la nivelul de *jos.* În jurul centrului se întindea un campus imens protejat de un gard solid, cu intrări la cele două intersecții cu cablul. În mod clar, ele slujeau şi ca puncte de control al cablului; ambele intrări erau protejate de corpuri de gardă încăpătoare. În interiorul campusului şi la o distanță considerabilă de porți (la fel ca şi clădirea de cercetare), un complex rectangular, cu corpuri de gardă separate, era împrejmuit de un gard dublu propriu. Complexul conținea zece clădiri dreptunghiulare, aşezate pe două rânduri de câte cinci.

— Ostaticii, rosti Brim înnegurat, arătându-i lui Barbousse.

— Aşa pare, domnule. Şi complexul n-are decât o singură intrare. Soldatul strânse din buze. Lucrurile sunt mult mai simple pentru noi cu gărzile strânse într-un singur loc.

— Mai întâi, avertiză pilotul cu un rânjet, trebuie s-ajungem acolo.

Barbousse dădu din cap cu gravitate.

— M-am gândit la asta, sublocotenente.

— Ce-ai în minte?

— Păi, răspunse uriaşul, de când ne-am ascuns în pădure în după-amiaza asta n-a prea fost trafic pe cablu. Puteți fi *sigur* că cineva a avertizat laboratorul în timpul luptei de care am avut parte în timp ce urcam podul. Se încruntă şi ridică din umeri. Aşa că pare logic ca până acum să fi pregătit o primire specială pentru oricine vine din partea *asta* a centrului. Vreau să spun că indivizii dispun de tancuri în zonă şi nu putem şti ce rezerve mai au.

— Ai dreptate, aprobă Brim. M-am gândit şi eu destul de mult la asta. Cred că am găsit ceva care ne-ar putea ajuta.

Arătă pe hartă un drum care descria un semicerc grosolan în jurul taberei şi se unea cu cablul la ambele capete, la aproximativ cinci mii de irali de porți.

— Ce credeți că e, domnule?

— Pare un drum de acces la cariera asta dezafectată. Are o vechime de cel puțip

doi ani. E foarte posibil să fi fost folosit la transportul pietrei din puțurile pe lângă care trece. După cum e făcut, probabil că centrul ce cercetare a folosit din belşug piatra aceea. *Oricare* ar fi motivul construirii sale, drumul ăsta s-ar putea să ne facă misiunea mult mai uşoară şi mai puțin riscantă.

— Cum aşa, domnule? întrebă Barbousse scărpinându-se în cap.

— Pentru că, explică Brim cu un zâmbet, putem lăsa cablul în pace şi să *ocolim* pe sol pentru a ajunge în partea cealaltă a taberei. Apoi n-avem decât să folosim cablul la întoarcere - venind din partea *cealaltă* - şi să ajungem acolo unde nici măcar nu s-ar gândi să ne caute. Ca un convoi de întăriri ligare. La urma urmelor, Hagbut a spus de la început că de-aia a adus disruptoarele mobile capturate.

Barbousse încuviință din cap şi zâmbi.

— Chiar dacă cea mai mare parte a trupelor este staționată la *cealaltă* poartă, aşa cum bănuim noi, forțele de abia sunt ceva mai echilibrate. Râse sumbru. Nu suntem cei mai buni înlocuitori pentru cei

180 de infanterişti ai colonelului.

Brim chicoti.

— Ai observat şi tu?

— Am observat, dar încă mă îngrijorează. Soldatul râse încetişor. O s-o facem şi pe-asta, sublocotenente. Ați găsit deja o modalitate bună să-i atacăm. Dormiți un pic acum, iar restul răspunsurilor vor apărea dimineață.

Tânărul aprobă somnoros şi se lăsă pe spate în scaunul inconfortabil, în timp ce Barbousse stingea lumina de la masa hărții. Nu-şi mai aminti nimic până când primele raze purpurii ale zorilor se strecurară printre copaci.

După adunarea de dimineață, Brim ordonă echipajelor să-şi cerceteze vehiculele, căutând orice ar fi putut fi de valoare pentru misiune. Deloc surprinzător, descoperiră că maşinile fuseseră bine echipate pe Gimmas Haefdon. Împăratul Greyffin al IV-lea era un militar serios şi în consecință, Forțele Imperiale Expediționare erau recunoscute pretutindeni pentru bogăția echipamentului de care dispuneau pe câmpul de luptă.

În timp ce sunetul îndepărtat al artileriei se rostogolea prin văzduhul dimineții, Barbousse şi Fragonard coborâră pe sol, cu ajutorul a două cabluri, mai multe pachete grele, pe care le desfăcură cu o rangă. Scoaseră dinăuntru blastere, baterii supradimensionate, seturi de grenade protonice şi o pereche de lanterne de luptă, toate strălucind de gel conservant şi unsoare „doveditoare".

— Gantherene, nu altceva, comentă Fragonard admirativ răsucind în mâini un blaster. Nu-i rău pentru un echipament de urgență. Înfipse o baterie în lăcaşul ei şi rânji satisfăcut când autotestul se încheie. Şi gata de tragere! Trebuie să recunoaştem, chiar dacă gantherii nu fac nimic altceva, la arme *se pricep.*

Se depărtă rapid ca să controleze dacă celelalte echipaje aveau armele verificate.

Când toate rezervele fură pregătite şi împărțite, câțiva transmisionişti se apucară să despacheteze un sistem KA'PPA portabil.

— Mai devreme sau mai târziu, o să avem nevoie de el ca să chemăm distrugătoarele, domnule, îi explică Barbousse lui Brim. Le-am sugerat să facă

testele acum.

— E o idee bună, încuviință sublocotenentul privind cum doi gradați scoteau din pachet o placă mare ce deveni rapid un panou de comandă. Alții ataşau o sursă auxiliară de energie cu ajutorul unor cabluri grele, cu conectoare complicate, în timp ce a treia echipă din apropiere desfăcea rețeaua antenei dintr-un container argintiu şi subțire. O dată treburile terminate, se adunară toți pentru ca să ridice structura în aer şi s-o fixeze cu ajutorul unei triade de cabluri izolate. Imediat, operatorii se apucară de testele de integrare, utilizând echipamentul dintr-un al treilea container, de mărimea sursei de energie. Funcționarea întregului ansamblu fu verificată în jumătate de metaciclu, apoi dură încă cinci metacicli până ce structura fu reîmpachetată. Steaua lui A'zurn era sus pe cerul cețos, presărat de nori, atunci când transmisioniştii readuseră sistemul la bordul vehiculului lui Brim, îndreptându-se spre altă sarcină, cu Barbousse în frunte.

Pe la jumătatea după-amiezei, cerul se înnegurase şi un vânticel legăna vârfurile

copacilor. Brim stătea la marginea traseului cablului, inspectând o porțiune de cer mai mare decât putea să vadă de pe solul pădurii. Era a patra oară când venea aici; de fiecare dată, devenise mai încrezător decât ultima oară. Acuma chiar şi *mirosea* a ploaie. Zâmbi. El însuşi să fi comandat vremea şi tot n-ar fi putut să facă o treabă mai bună.

Mai târziu, realăturându-se disruptoarelor mobile, trecu pe la artileriştii care îşi reglau armele.

— Probabil o să scoatem de la ele ceva mai mult de data asta, îl asigură Fragonard de pe una din scările de întreținere. Până acum, nici unul n-a fost vreodată reglat în amănunt - slavă Universului, că au fost în stare să tragă, deşi, la drept vorbind, n-am reuşit să nimerim nimic. Chicoti melancolic. Acum am fi fost cu toții morți.

— Sau mai rău, şopti Barbousse în barbă.

În interiorul turelei care bâzâia uşor, Brim văzu doi servanți unindu-şi eforturile asupra disruptorului principal, ochind o țintă aranjată dinainte - un capac de trapă prins de un copăcel -, abia vizibilă printre

arbori. Egalizatoare şi compensatoare zumzăiau şi zbârnâiau amețitor (pentru Brim), schimbând poziția turelei uriaşe, în timp ce artileriştii calibrau dispozitivele de ochire pe verticală şi orizontală, în mod manual şi automat.

— De data asta, spuse Fragonard încrezător, dacă avem nevoie de ele, o să ştim mai bine cum să le folosim.

Spre seară, totul părea să fie gata - inclusiv ploaia. Câteva picături se cerneau prin frunziş în timp ce Barbousse cârpea geamul spart din cabina de comandă, iar Brim termina de verificat echipamentul împreună cu Fragonard.

— Am harta, raportă soldatul.

— Bifat. Blastere?

— Nouă. Unul dintre ele n-a trecut de teste aşa că l-am demontat.

— Bun. Grenade pozitronice?

— Patruzeci şi şase energizate. Patru nu-s bune de nimic. N-au energie.

Brim aprobă din cap.

— Asta-i, rosti el, în timp ce furtuna întețită începu să lovească zgomotos flancurile vehiculului. Sistemul KA'PPA e testat, toată lumea e înarmată într-un fel

sau altul, iar voi ați calibrat disruptoarele. Cred că suntem pe cât de pregătiți putem fi.

Un iz de ploaie umplu cabina, proaspăt şi umed. Tânărul privi înjur la celelalte maşini. Poate era numai imaginația lui, dar păreau mai periculoase acum, când ştia că disruptoarele fuseseră reglate. Apoi închise ochii şi-şi sili mintea încordată să se relaxeze. Noaptea urma să fie cu adevărat lungă.

Mai târziu, când lumina cenuşie din timpul furtunii lăsă locul întunericului serii a'zurniene, ploaia - care până atunci fusese molcomă - se transformă în torente.

— N-o să avem o viteză prea mare cu vizibilitatea asta, observă Barbousse uitându-se în lungul apărătorii de vânt, prin şiroaiele de apă. Chiar cu toate reflectoarele aprinse.

Brim încuviință din cap. Ploua cu găleata.

— Cel puțin nu trebuie să ajungem departe, remarcă el. Şi oricum, o să le fie mai greu să ne repereze.

— Cu mijloace *optice,* domnule, mormăi Barbousse.

— Sistemele alea de bruiaj din carcasă ar trebui să le zăpăcească senzorii, replică Brim.

Barbousse zâmbi.

— N-o să le vină să creadă, dacă ne reperează, sublocotenente. *Nimeni* n-ar ieşi afară pe o vreme ca asta.

— Absolut, aprobă tânărul strecurându-se afară şi pornind convertorul de fază. Verifică tu tracțiunea, eu o să testez COMM-ul. După aceea pomim şi o să vedem.

Cinci globuri display pluteau din nou deasupra consolei COMM-ului, în timp ce Barbousse porni motorul.

— Gata toată lumea? întrebă Brim, folosind acum modul „sigur” pentru mică distanță.

Cinci versiuni de „Da, domnule!” îi răspunseră din celelalte disruptoare.

— Fragonard?

— Gata, domnule, veni răspunsul pe intercomul din turelă.

Brim privi pe lângă silueta mătăhăloasă a lui Barbousse, aflat pe locul pilotului. Uriaşul acționase apărătorilc pentru vânt, iar copacii se zăreau ca nişte

spectre în lumina difuză a reflectoarelor de luptă.

— Totul gata? întrebă Brim.

— Da, domnule.

— Să-i dăm drumul.

— Da, domnule.

Barbousse aprobă din cap şi coborî cu grijă maneta de gaze. Imensul vehicul se urni greoi, cu sistemul de tracțiune turat doar puțin peste relanti. Brim se răsuci în scaunul său, privind cele cinci perechi de reflectoare urmându-i pe o cărare şerpuită printre copaci.

— Acolo, murmură Barbousse, făcând un viraj strâns la stânga.

— Cablul? întrebă Brim.

— Da, domnule. Dar nu mă fixez pe el, aşa cum ați ordonat, îşi ridică privirea pentru un moment. Credeți că ei pot să vadă cine urmăreşte cablul?

— Nu ştiu sigur, admise Brim. Orice e posibil şi, pe lângă asta, drumul ăla nu-i chiar atât de departe.

— Da, domnule, aprobă Barbousse scrutând ploaia din față.

În lumina mohorâtă a reflectoarelor, lui Brim i se părea că torentul părea un roi de

meteoriți. Merseră în liniște, Barbousse alegându-și cu grijă traseul, având copacii la numai zece irali în stânga.

— Un luminiș, domnule, rosti el încordat.

Brim privi atent peste umărul soldatului.

— Era și timpul. Încearcă-l. Se întoarse apoi către cele cinci display-uri COMM. Curbă strânsă la dreapta, îi preveni pe ceilalți. Uitați-vă după un luminiș la tribord.

Peisajul alunecă abrupt spre stânga, iar vehiculul se înclină puternic, îndreptându-se apoi, în timp ce Barbousse înjura în barbă. În următorul moment erau stăpâni pe situație, continuând să meargă pe lângă drumul părăginit.

Trecu un timp considerabil până când cele șase vehicule terminară traseul în jurul centrului de cercetări, evitând cu succes nouă guri de carieră deschise de-a lungul drumului. Când se opriră din nou lângă cablu (de data asta în zona mai depărtată a campusului), se scursese aproape jumătate de noapte.

— Toată lumea prezentă? întrebă Brim.

— Da, domnule, răspunseră cinci voci.

— Merge bine, domnule, îl asigură soldatul cel uriaş.

— Foarte bine. Hai să ne-apucăm de treabă ca şi când am veni din direcția asta de o zi întreagă.

— Da, domnule, strigă Barbousse peste urletul motorului şi agață vehiculul de cablu pe partea stângă. Prind cablul acum, raportă el iar un trio de lumini verzi începu să clipească pe panoul din fața sa. Fixat!

— Perfect, răspunse Brim. Aprindeți luminile. Am putea la fel de bine să terminăm cu asta şi să încheiem socotelile odată pentru totdeauna.

Barbousse transferă energie către cele trei reflectoare frontale mari şi spre toate farurile ce funcționau. Celelalte cinci vehicule îi urmară exemplul. Brim se înfioră în sinea lui când copacii ce mărgineau traseul cablului apărură brusc foarte detaliați. Îşi imagină că maşinile luminate aduceau bine cu şase refugiați supradimensionați de la o Serbare Gambiană a Luminii.

Ajunseră la timp la baza unei pante alungite şi începură ceea ce harta indica a

fi o ascensiune scurtă către punctul din care urmau să vadă pentru prima dată centrul de cercetări de la poalele dealului.

Barbousse opri chiar înainte de a ajunge pe culme, rămânând locului agățat de cablu. De acum, traseul era mărginit de un şir de luminatoare înalte asemănătoare cu lămpile Karlsson ce formau halouri portocalii în ploaia care continua să cadă.

— E timpul, Fragonard, rosti Brim în intercom.

Peste câteva clipe, capacul turelei se deschise iar artileristul coborî o scară, fugi de-a lungul punții şi irupse într-o explozie de stropi în cabina de comandă.

— Universule! bolborosi el, luptându-se să-şi scoată casca de luptă. Asigură-te că ai costumul bine închis, altfel s-ar putea să ți se umple şi să te înec.

— Aşa o să fac, râse Barbousse. Ne aşteaptă un drum lung.

— Totul pregătit? întrebă Brim.

— Da, domnule.

— Ai grijă să semnalizezi de trei ori îndată ce mi-ai zărit luminile, îi aminti Brim.

— S-a făcut, de trei ori, domnule, îl

asigură Barbousse. Dacă harta-i corectă n-ar trebui să avem nevoie de mai mult de douăzeci de cicli ca să ajungem acolo.

Îşi puse casca pe cap, apoi îl urmă pe Fragonard peste marginea trapei, afară în furtună.

Sub bătaia ploii, Brim închise capacul trântindu-l şi-i privi pe cei doi coborând scara. Jos, Barbousse ridică mâna, unind degetul mare de cel arătător, apoi cele două siluete porniră spre culmea dealului prin băltoacele adânci până la glezne şi dispărură repede în perdeaua de ploaie.

Brim aşteptă treizeci de cicli, ca să fie sigur, apoi se aşeză pe locul pilotului, coborî maneta de gaze şi conduse vehiculul greoi în sus, pe deasupra culmii dealului, agățat de cablu. În spate veneau alte cinci vehicule luminate puternic.

După cicli interminabili, o strălucire rubinie străpunse potopul de trei ori la rând. Mări viteza mergând de-a lungul pantei, până ce câteva luminatoare înalte apărură prin ploaia din față: ținta lui Hagbut - acum a lui - se afla la mai puțin de un ciclu distanță. Se sili să se relaxeze. Era momentul să fie calm, nu să-şi lase

mintea blocată de tensiune.

Frână chiar lângă baraca corpului de gardă, reglând sistemul de tracțiune la cel mai înalt şi mai zgomotos nivel. Apoi, adoptând tonul ofițerilor de pe corveta ghinionistă a lui Valentin, activă cu îndrăzneală difuzoarele externe.

— Ei bine? transmise imperativ în vertrucht. Grăbiți-vă idioților. N-avem timp de pierdut aici, la poarta voastră. Sunt vehicule duşmane în zonă.

— V-vă rog să vă identificați, d-domnule, răspunse o voce nesigură din interior.

Brim zâmbi către sine. Exact cum se aşteptase.

— Las' că mă identific eu *imediați* urlă el. Vei deschide poarta personal, cretinule.

— Dar, a-avem *ordin...*

— Cât a trecut, îl întrerupse Brim, de la ultima ta biciuire, idiotule?

— Domnule...

— Îmi dai *imediat* numele pentru lista de pedepse de la Centru sau deschizi poarta.

— Un moment, domnule.

— *Imediat.*

Uşa barăcii se deschise şi un soldat gras şi cu fălcile căzute se împletici afară ca şi când l-ar fi durut picioarele. Ținea palma îndreptată în sus, într-un gest total inutil de verificare a ploii torențiale. În spatele lui, Brim zări a doua sentinelă, zbătându-se într-un soi de costum pentru vreme rea. În timp ce primul ieşea în ploaie, un braț uriaş se materializă deodată din umbră şi i se încolăci peste față. În secunda următoare, o baionetă bătută cu pietre prețioase luci în lumina farurilor. Apoi tunica paznicului fu acoperită de o perdea roşie, diluată de ploaie, înainte ca totul să dispară din nou în beznă. Brim tură motorul ca să acopere orice zgomot, atunci când a doua sentinelă avu parte de aceeaşi soartă. Brusc, Fragonard şi Barbousse se furişară de după colț - cu uniformele surprinzător de nepătate - şi dispărură în baracă. Fiecare avea pregătit la şold un blaster mare. Lumina străluci puternic de câteva ori din dosul uşii pe jumătate deschisă, apoi cei doi reapărură alergând spre poarta principală.

Poarta monobloc era probabil grea, pentru că Barbousse şi Fragonard se

luptară destul de mult până ce glisă greoi într-o parte. Stingând farurile, Brim începu să avanseze spre deschizătură. Încetini când cei doi soldați se agățară din mers, apoi acceleră la maximum şi pătrunse vuind în campus, înaintând spre al doilea obiectiv: sectorul deținuților.

Câteva clipe mai târziu, Barbousse şi Fragonard smuciră capacul şi trecură peste marginea trapei, cu apa picurându-le din haine.

— Cred c-o lasă mai moale, zise Fragonard, scoțându-şi casca.

— Ar trebui, fu de acord Barbousse. Nu se poate să mai fi rămas multă acolo sus. Se uită atent prin apărătoarea de vânt.

Aveau o hartă în baracă, sublocotenente. Am intuit corect. Zona aia pătrată, împrejmuită, este marcată cu simbolul vertrucht pe care mi l-ați arătat, pentru prizonieri.

— Bine, înclină Brim capul înainte şi spre stânga. Asta-i, chiar la babord. Retrase două din cele trei trolee. Cum a mers dincolo?

— Parc-ar fi fost programat, răspunse Barbousse. N-au apucat să dea alarma.

Brim zâmbi în sinea lui. Până acum totul în regulă, se gândi, dar treaba era departe de a fi terminată. Cam la trei mii de irali, zări intrarea în complexul deținuților. Putu doar să distingă acoperişurile proiectate pe cer şi, în momentul acela, ultimele detalii ale planului fură clare.

— Disruptoarele doi şi trei, urmați-mă! urlă spre consola COMM-ului. Celelalte trei despărțiți-vă şi doborâți pe oricine mişcă la poarta dinspre oraş. Înțeles?

Cinci voci confirmară dezordonat, chiar înainte ca ultimele trei vehicule să iasă din şir. Carescrianul rânji şi-şi flexă umerii. Apoi detaşă al treilea troleu şi apăsă puternic pedala stângă pentru direcție. Uriaşa maşină se aplecă şi derapă până când fu îndreptată spre poartă cu viteza maximă. O privire aruncată peste umăr îl asigură că celelalte două disruptoare îl urmau, menținând formația strânsă, zdruncinându-se şi legănându-se greoi în timp ce goneau peste terenul accidentat. Reflectoarele de luptă păreau ochii unor monştri nocturni ce respirau aburi.

— Opreşte şi identifică-te! se auzi un

megafon puternic din corpul de gardă.

Brim deschise mai mult supapa de fază şi viteza crescu din nou. Imensul vehicul de-abia putea fi controlat acum, legănându-se şi derapând dintr-o parte într-alta, nori de abur revărsându-se din sistemul de răcire şi ploaia şiroind pe flancuri.

— Țineți-vă bine! avertiză el.

În față, mai multe siluete ieşiră cu blastere din corpul de gardă, îngenunchează şi începură să tragă, salvele lor răpăind inofensiv pe blindajul vehiculului care îşi continua şarja.

— Atenție! urlă Brim peste mugetul motorului în forțaj.

În acelaşi moment, gărzile părură să înțeleagă ce urma să se întâmple. Îşi aruncară armele şi se împrăştiară în toate direcțiile.

dar mult prea târziu. Dispărură sub vehicul în torentul distrugător de gravitație al lentilelor. Un cap cu gura deschisă apăru în lumina reflectoarelor, ricoşă dintr-o piatră şi, după ce lăsă o dâră sângerie peste apărătoarea de vânt, se alătură torsului, care se răsucea încet înapoia lor,

ca o păpuşă de cârpe. Apoi. cu un vuiet ascuțit, maşina năvăli peste baracă, aruncând în toate părțile o cascadă de resturi.

În mijlocul scrâşnetelor de protest ale sistemului de tracțiune, Brim înțepeni complet maneta de gaze în marşarier; se opriră cu o zdruncinătură, la cel mult cincizeci de irali de primele patru barăci ale prizonierilor. Privi din nou peste umăr, în vreme ce celelalte două vehicule se opriră patinând în apropiere; ultimul se învârti nebuneşte, scăpat de sub control pentru un moment, înainte de a lovi o clădire utilitară cu aspect solid. În acelaşi moment, cerul se lumină în dreapta lui, incendiat de fulgerele terifiante ale disruptoarelor, urmate de valuri de explozii; ultimele trei tunuri începuseră să se răfuiască cu cine ştie ce forțe ligare de la poarta dinspre oraş.

Lăsând motorul turat uşor, Brim se alătură celor doi soldați de lângă trapă.

— Ştiți ce aveți de făcut, urlă el peste fâsâitul sistemului de răcire. Fiecare dintre voi se ocupă de câte o clădire - scoateți ostaticii cât puteți de repede. Dacă vreunul

dintre ei nu poate să zboare, îl duceți la una dintre maşini, oriunde. Înțeles?

— Înțeles, sublocotenente, răspunse Barbousse şi dispăru prin trapă, urmat de Fragonard.

Brim îşi fixă casca şi coborî după ei. Afară, furtuna părea să se fi potolit. Doar câteva picături se sparseră de viziera pilotului, înainte de a fi înlăturate rapid. În față, Barbousse intrase deja în prima clădire din primul rând. Fragonard se îndrepta către a doua. În dreapta sa, în întuneric, Brim distinse alte şase siluete înaintând ghemuite către al doilea şir de clădiri. Toate barăcile păreau să fie întunecate, atât pe afară, cât şi pe dinăuntru.

Pe neaşteptate, un grup de soldați țâşni din a treia clădire, trăgând dezlănțuit în toate direcțiile. O explozie străluci orbitor lângă Brim, dărâmându-l şi rostogolindu-l prin iarba murdară. Rămase la pământ un timp, în timp ce razele blasterelor se încrucişau la nici un iral deasupra căştii sale. Grenade protonice străluciră rece în întuneric şi strigăte guturale umplură văzduhul. Apoi, când

vederea i se limpezi, se ridică greoi într-un genunchi, îşi scoase blasterul din toc şi, într-o poziție perfectă despică în două cel mai apropiat ligar. Urşii sodeskayani, observă el. fabricau arme de mână *puternice.* După o clipă, câteva gantherane se alăturară tunând blasterului său, iar apărătorii dispărură, urlând într-un haos de flăcări şi explozii.

În momentul următor, tânărul era din nou în picioare, la intrarea unei barăci. Sfărâmă încuietoarea uşii şi năvăli în încăperea prost luminată... unde se opri, îngrozit. Chiar numai duhoarea cărnii intrate în putrefacție era aproape de ajuns ca să-l trimită vomitând în noapte. În capătul îndepărtat al barăcii se găsea un grup jalnic de ființe, despre care bănui că fuseseră cândva înaripații văzuți la bordul *Norocosului.* Acum erau îngrozitor de slabi, cu cioturi zbârcite acolo unde cândva existaseră aripi. Nu era de mirare că nu zărise pe nimeni în văzduh. Fusese avertizat - pragmatismul triannic specific. Rămase o clipă paralizat, după care îşi forță mintea să funcționeze din nou.

— Poate careva dintre voi să meargă?

întrebă fără speranțe.

— T-tu... un Imperial! rosti cu greu o făptură cu ochii adânciți în orbite de foamete. Speranțele noastre au căpătat un răspuns.

— Ai venit să ne eliberezi? întrebă cu voce subțire spectrul unei femei.

— Da, răspunse Brim şi ochii i se umplură de lacrimi. Poate cineva dintre voi să... meargă?

— Putem, dacă paşii ne duc spre libertate, pronunță solemn un bătrân sfrijit, cu barbă albă şi cu cioturile aripilor strâmbe. *Orice* fel de libertate.

Sublocotenentul îşi stăpâni emoția.

— Trei vehicule de sol ale Ligii aşteaptă afară, le spuse. Urcați-vă la bord, oriunde. Nu sunt cele mai potrivite, dar...

— Vor fi perfecte, tinere, spuse un alt prizonier cadaveric. O să ne cărăm camarazii care nu mai pot merge. Haideți, prieteni. Spre un angajament mai bun.

Brim încuviință din cap, în timp ce ghemul de trupuri descărnate se descolăci din colțul încăperii şi porni să se târască spre uşă. Afară, se vedeau deja alte şiruri de oameni înghesuindu-se să ajungă la

vehiculele ce aşteptau. Barbousse şi Fragonard se aflau în barăcile alăturate. Clădirea următoare, deschisă deja de cineva, era o replică a ultimei, lăsând să iasă rămăşiţele jalnice ale unor trupuri slăbite, cu ochi afundaţi în orbite şi aripi sfâşiate sau smulse. Câţiva muriseră de acum, la fel ca mulţi alţii din baraca pe care o vizitase.

După ce toate clădirile fură deschise, Brim se trezi alergând printre rândurile de sărmani târându-se. Vântul se înteţise şi ploaia venea în rafale. În apropiere, Barbousse şi Fragonard zoreau uşor prizonierii pe scară şi în interiorul larg al vehiculului. Cele trei maşini se umpleau rapid cu mulţimea demnă de milă a celor ce fuseseră odată femei şi bărbaţi înaripaţi.

— Aduceţi-i sus cât de repede puteţi, răcni Brim la artilerist. Vreau s-o întindem de-aici înainte ca ligarii să aducă întăriri *adevărate.*

În vreme ce maşinile se întorceau legănându-se pe poartă şi în susul dealului, cu reflectoarele stinse de data aceasta, stelele apărură printre nori. Brim aruncă o privire ceasului şi aprobă din cap.

Se încadraseră aproape exact în orarul stabilit. Până în zori rămânea mai puțin de un metaciclu.

Primul apel de chemare fu emis de pe *Norocos* la puțin timp după ce Brim se alăturară celorlalte trei vehicule, imediat după culmea dealului.

— Crucişătoarele, sublocotenente, raportă Fragonard părând îngrijorat. Operațiunile ne acordă mai puțin de patru carturi până la plecarea *Norocosului* - cel mult zece metacicli.

Brim îşi umezi buzele, gândindu-se la avertismentul lui Sandur, apoi ridică din umeri şi zâmbi.

— Zece metacicli înseamnă timp berechet, răspunse pe un ton despre care spera că suna încrezător.

— Cum spuneți, murmură Fragonard cu o expresie de neîncredere.

— Numără şi tu, argumentă Brim. Ne-au trebuit trei metacicli ca să ajungem la pod, aşa că patru metacicli vor fi suficienți să ne întoarcem de *aici.* Plus unul pentru transportul cu naveta pe

Norocos, tot ne mai rămân aproape cinci metacicli ca să-l căutăm pe colonelul

Hagbut.

Ochii lui Fragonard tresăriră, de parcă cineva l-ar fi pocnit în cap.

Brim zâmbi înțelegător față de nemulțumirea artileristului.

— Înțeleg ce simți, îi spuse. Sunt cât se poate de conştient că asta ne poate reduce mult posibilitățile. Totuşi nu-i putem pur şi simplu părăsi pe oamenii ăia fără să-ncercăm tot posibilul ca să-i aducem acasă. Ține minte, o dată ce plecăm, nu mai au nici o şansă.

— Aveți dreptate, domnule, aprobă Fragonard. Înțeleg. Şi eu aş vrea ca lucrurile să se întâmple aşa, dacă aş fi în locul lor.

— Pe lângă asta, rânji Brim, o să-i putem localiza rapid, o dată ce chemăm Flota.

Fragonard se lovi cu palma peste frunte.

— Îmi pare rău. Am...

— Să nu-ți pară, îl întrerupse Brim. Mi-ai oferit ocazia să-mi revăd planurile. Oricine are nevoie de un control din când în când.

Făcu cu ochiul şi porni spre locul unde

transmisioniştii se străduiau să pună la punct un sistem KA'PPA portabil.

— Suntem gata imediat, locotenente, rosti unul dintre ei. După ceasul meu, ar fi timpul să emiteți.

Brim încuviință din cap, amintindu-şi ultima imagine a centrului de cercetări, când trecuse peste culmea dealului, chiar înainte de zori. Toate luminile străluceau; prea târziu, observase el cu satisfacție. Acum, în primii cicli ai dimineții, norii se dispersau rapid şi o briză rece foşnea prin iarbă. Se simțea mirosul solului a'zurnian, bogat şi umed. Sirenele amuțiseră; putea auzi ciripitul de dimineață al păsărilor şi un murmur de conversație dinspre a'zurnieni, peste huruitul în surdină al motoarelor din apropiere.

— Totul e pregătit pentru comunicarea cu Flota de pe orbită, raportă soldatul. Fereastra de acces începe... acum.

— Cheamă-i, ordonă Brim.

Instantaneu, câteva modele luminoase de pe consolă îşi schimbară poziția şi culoarea, în timp ce deasupra, inelele KA'PPA se răspândeau leneş din antenă.

— Emis, raportă soldatul iar după

numai câteva secunde adăugă: Şi recepționat, sublocotenente. Sunt pregătiți.

Brim aprobă din cap.

— Atunci, împachetarea. Pornim imediat.

Traversă grăbit poiana şi urcă scara. Când trecu peste margine se întoarse şi privi prin trapa deschisă, ascultând.

Aşteptă doar câțiva cicli înainte de a auzi vuietul îndepărtat. Nimic din Univers nu producea un asemenea zgomot. Dacă auzul nu-l înşela, erau mai multe generatoare antigravitaționale mari, aflate în spațiu. Cât vedea cu ochii, norii se divizaseră în straturi distincte de gri şi alb, aurite ici-colo de strălucirea zorilor. Sub nori, vizibilitatea era perfectă. Huruitul crescu, devenind rapid un tunet sfârtecător, pulsator, pe care îl putea *simți* la fel de bine pe cât îl auzea. Rapid, acesta umplu văzduhul cu o senzație fizică, palpabilă, care părea să zguduie însăşi structura planetei. Direcția era clară. Dinspre centrul de cercetări, auzi vaietul sirenelor. Rânji pentru sine. Prea târziu!

Navele coborau acum printre norii rari, crescând rapid pe măsură ce se îndreptau

direct către dealul său. În acelaşi timp, întregul Univers se dizolva într-o furtună incredibilă de sunet brut, care vibra realmente maşinile masive şi transforma pădurea de ambele părți ale cablului într-un nor de frunze moarte. Pentru un moment, cerul se întunecă, apoi cele trei distrugătoare K ale Flotei trecură pe deasupra, la nu mai puțin de 2 000 de irali altitudine, şuierând ascuțit peste poduri, punți şi cazemate. Trapele şi cabinele din partea de jos se distingeau clar în timp ce douăsprezece disruptoare de 200 mm se orientară încet în jos, ochind centrul de cercetări.

O secundă mai târziu, se descărcară într-un val orbitor de plasmă verde, cu un bubuit incredibil. Brim îşi simți părul făcându-se măciucă. Copacii străluciră de scântei şi de fulgere globulare, ba chiar şi cablul îngropat apăru arzând la suprafață într-o explozie de pământ. Apoi un nor negru monstruos apăru deasupra dealului, cu un nucleu de flăcări galbene, în timp ce distrugătoarele se înclinară grațios la babord, într-o curbă ascendentă, disruptoarele retrăgându-se în poziția de

repaus. Când zgomotul scăzu din nou, Brim putu să audă râsete sălbatice dinspre a'zurnieni. În vale nu mai rămăsese nimeni în viață şi ei o ştiau la fel de bine ca el.

— Navele vă cheamă, sublocotenente, strigă Barbousse arătând consola COMM-ului.

Brim se smulse din transă şi pătrunse în cabina de comandă.

— Sublocotenent Wilf Brim, strigă el.

— Comandor Englyde Zantir, Wilf, bubui o voce dintre luminile care clipeau. Îți stăm la dispoziție cât timp ai nevoie. Ce altceva putem face ca să-ți mai luminăm dimineața?

Brim încremeni. Toată lumea cunoştea numele Englyde Zantir: eroul a mii de bătălii grele. La dispoziția *lui.* Era stupefiat.

— Mu... Mulțumesc, domnule, se bâlbâi el, revenindu-şi apoi rapid. Admirația pentru erou putea să mai aştepte. Trebuie să găsim oamenii colonelului Hagbut, care au fost capturați. Dacă se mai găsesc în zonă, ar trebui să fie lângă transportoarele de trupe - şase, cred. Ultima transmisie a venit de la 913,5, prin E9G.

— Transportoare, repetă Zantir gânditor. Ei bine. O să ne uităm după ele.

Zgomotul distrugătoarelor se pierdu în depărtare.

Brim privi spre vârful dealului, dincolo de care bucăți de rocă topită şi moloz *continuau* să cadă prin coloana înaltă de fum.

— Sunteți capabili să mai mergeți o bucată de drum în dimineața asta? îi întrebă pe a'zurnieni. Trebuie să urcăm dealul.

— Nici o problemă, sublocotenente, se auzi o voce din adunătura jalnică de zdrențe şi trupuri sleite. Voi ocupați-vă să pilotați drăcia asta, iar noi o să avem grijă să ne ținem după ea.

— Aşa-i, adăugă altul. Avem nişte socoteli de încheiat.

Brim încuviință către Barbousse, sistemul de tracțiune urlă şi vehiculul se urni înainte. Pe culmea dealului, sublocotenentul icni, inițial uimit, apoi amuțit de groază. Până şi a'zurnienii tăcuseră copleşiți. Pe locul unde fusese centrul de cercetări, la baza coloanei de fum mai rămăsese doar un crater

strălucitor, bolborosind, cu diametrul de 2 000 de irali şi adâncimea de o sută. În jurul lui, un cerc carbonizat de ruine topite, arzând mocnit, se întindea pe altă mie de irali.‘Şanțul înnegrit al cablului cobora din vârful dealului şi dispărea în focul de dedesubt. Brim clătină din cap - o singură salvă! Locația 765jj dispăruse de pe hartă.

Uralele reînnoite ale arzumienilor îl readuseră la realitate. Rămăşițele cu aripi rupte ale celor ce fuseseră odată ființe zburătoare stăteau acum în picioare, bătându-se reciproc pe spate şi arătând către dezastru ca nişte posedați (ceea ce, privind retrospectiv, presupuse că erau).

Zâmbi sumbru. Aşa încolțeau semințele prăbuşirii lui Nergol Triannic.

— Comandorul Zantir vă solicită, sublocotenente, rosti Barbousse.

Brim încuviință din cap. Huruitul distrugătoarelor se întețea din nou.

— Cred că ți l-am găsit pe bătrânul Hagbut, Wilf, chicoti vocea lui Zantir din consola COMM-ului. Şase transportoare blindate - modele imperiale. Astea-s?

— Da, domnule. Şase.

— Nu-s departe de tine. La două dealuri distanță, lângă un fel de carieră. Ai o hartă?

— Da, domnule. Harta A971FF.

— Perfect. Ca a mea, cu centrul de cercetări în mijloc. Dealul tău e primul de mai jos. Corect?

— Da.

— Două dealuri la stânga se găseşte ceea ce pare o carieră de piatră. O vezi?

— O văd, confirmă Brim.

— Acolo sunt, Wilf. Transportoarele sunt parcate pe peronul care înconjoară puțul. Totul e păzit de opt tancuri ligare. N-ar trebui să fie o problemă pentru disruptoarele voastre. Sunt foarte aproape de puț, ca să-i poată ținti pe prizonieri.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Brim în timp ce studia harta.

Nu-l lega nici un cablu de zona inamică, dar transmisionişştii săi erau acum în stare să conducă maşinăriile imense folosindu-se numai de pedalele profundorului, iar drumul până la carieră părea în general lipsit de obstacole.

— Tot avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule, adăugă el.

— Spune, Wilf. Dispunem de peste nouă metacicli ca să vă ducem înapoi pe *Norocos.*

— Da, domnule. Am nevoie în primul rând de *zgomotul* vostru.

— Poftim?!

— De zgomotul vostru, domnule. Cât timp survolați zona. ne putem strecura oriunde, chiar călărind monştrii ăştia urlători.

— Aha, izbucni în râs Zantir. Bine gândit, Wilf! Regyla Collingswood spunea că eşti un băiat de ispravă şi ea se înşeală foarte rar. Ne-ntoarcem imediat, timp în care nimeni nu va fi în stare să audă decât cel mult cum gândeşte.

Brim se uită către a'zurnieni: nu existau costume şi pentru ei. Erau complet neprotejați şi în foarte puțini cicli izbucnirea unei bătălii aprige părea foarte posibilă. Coborî geamul de lângă el, se aplecă în afară şi expuse situația în cât mai puține cuvinte.

— Asta înseamnă, concluzionă el, că putem să vă lăsăm aici, la adăpostul pădurii, sau puteți veni cu noi. Alegerea vă aparține.

Nu există nici o clipă de ezitare. Urlară toți o dată.

— Luptăm! Luptăm contra Ligii!

În câteva clipe, a'zurnienii de pe celelalte disruptoare preluară strigătul şi-l transformară într-o litanie:

— Luptăm! Luptăm contra Ligii! Luptăm!

Cerul nemişcat se cutremură din nou. când distrugătoarele lui Zantir reveniră.

Următorii cicli fură cei mai zgomotoşi pe care Brim îi trăise în viața lui. O dată ce dădu ordinul de mişcare, cele trei distrugătoare se postară în jurul carierei, deplasându-se pe o curbă tot mai strânsă, care la fiecare cincisprezece cicli aducea câte unul deasupra disruptoarelor ce goneau. În ciuda căştii protectoare, zgomotul era de-a dreptul asurzitor. Se minună că a'zurnienii îl puteau suporta afară, pe flancurile neprotejate ale vehiculului, dar îşi agitau cu toții cioturile aripilor şi indicau în sus ca nişte copii aflați în excursie.

Cele şase vehicule scuipătoare de fum părură să ajungă instantaneu la carieră. Curând urcară ultimul deal spre o

deschidere largă în inelul înconjurător al pădurii dense. De ambele părți ale poienii, două coloane imense cu aspect incredibil de vechi se profilau pe cerul dimineții, fiecare având în vârf silueta unui luptător cu aripile desfăcute ca într-un zbor planat.

— Dublați-vă! strigă Brim în COMM, întrebându-se dacă putea cineva să-i audă spusele.

Primi răspunsul în câteva clipe, când al doilea disruptor mobil i se alătură în partea dreaptă şi-şi continuă drumul duduind în tandem Cu al său, în timp ce ostaticii rânjeau şi râdeau agățați de puntea vehiculului. Convoiul explodă între cele două coloane, împrăştiind ligari în stânga şi-n dreapta.

— Atenție! urlă sublocotenentul în COMM. Coloana tribord ia tribordul puțului, babordul ia babordul şi fixați disruptoarele pe câte un tanc.

Când ajunseră sus, văzu un grup de ligari alergând către tancuri, dar era deja mult prea târziu. Vehiculul imens se înclină puternic la stânga când Barbousse derapă la intrarea pe platou, apoi la dreapta, în timp ce goneau pe peronul din

jurul puțului. Văzu turela disruptorului deplasându-se lin, în vreme ce Fragonard compensa manevrele bruşte ale lui Barbousse, fiind însă tot timpul îndreptată către unul din tancurile inamice. Ceea ce făcuseră artileriştii în pădure nu fusese zadarnic. Sistemul de tracțiune trecu apoi în marşarier, iar vehjculul se opri, zdruncinându-se, într-un nor de abur fierbinte.

În timp ce celelalte cinci disruptoare se opreau în formație, vocea lui Zantir bubui din consola COMM:

— Se pare că *asta* a mers bine, Wilf.

— Da, domnule, răspunse Brim. Până acum...

— O să mă încadrez atunci pe orbită în afara atmosferei. Vei putea negocia mai uşor cu ei, dacă o să audă ce ai de spus, iar noi vom fi pe aproape, ca să te susținem.

Zgomotul crescu momentan, apoi tânărul zări formele triunghiulare dispărând în nori, iar peisajul fu copleşit brusc de o linişte înnebunitoare.

Printre primele tentative de ciripituri din copacii înconjurători, Brim îi văzu pe

ligarii încremeniți începând să-şi revină. Lângă puțul carierei, prizonierii imperiali începură să se agite şi să izbucnească în urale. Lângă el, foştii deținuți se uitau într-o tăcere de moarte la cei care-i torturaseră. Simțeau că le sosise clipa.

Dintr-o dată, carescrianul se lăsă cuprins de frenezie.

— Porniți difuzoarele exterioare, şopti el în timp ce gândea cu înverşunare. Am un joc de jucat cu ticăloşii ăştia, iar regulile le-am învățat de la un tip numit Valentin.

Difuzoarele clicăiră şi începură să bâzâie. Brim privi ligarii buimăciți încremenind şi întorcându-se spre disruptorul său, aşteptând. Apoi, cu coada ochiului, prinse mişcarea turelei unui tanc inamic, începând să se mişte uşor din dreptul prizonierilor, întrerupând intrarea difuzoarelor, atinse intercomul turelei.

— Distruge tancul ăla, Fragonard, ordonă calm. Între cele două grămezi de pietre, chiar acum!

— Nici o problemă, sublocotenente, rosti artileristul, dacă am calibrat „goarnele” astea.

Disruptorul butucănos de deasupra se mişcă uşor spre stânga, coborî rapid, apoi tună, smucind şasiul imens în spate, pe perna gravitațională. De partea cealaltă, tancul Ligii dispăru într-un nor de flăcări întunecate, în timp ce rămăşiţe sfârtecate zburară dispărând deasupra copacilor. Mirosul de ozon umplu văzduhul, dar nici măcar o piatră nu se clintise dincolo de locul gol în care se aflase tancul.

— Frumos, comentă Brim.

— Reglajul e totul, spuse Fragonard modest.

În apropiere, un ligar în costum negru se ivi dintr-un tanc. Se opri să se uite la spațiul pustiit, se întoarse să arunce o privire către disruptorul strălucitor al lui Brim, apoi dispăru din nou în turelă.

Sublocotenentul restabili contactul la intrarea difuzoarelor.

— Predați-vă, sau vă transformăm pe *toți* în atomi, vorbi el în vertrucht. După cum puteți vedea, am învățat câteva lucruri despre tunul vostru.

Linişte.

— Vă rămân patru *arcestrali* ca să răspundeți, idioților! Apoi vă vom distruge.

Asta le dădea doi cicli întregi ca să se hotărască.

Un difuzor păcăni dinspre tancul ligarului în negru.

— Încă un foc tras de disruptoare şi ne omorâm prizonierii, cretin imperial, amenință o voce metalică.

— Şi ce dacă? întrebă Brim pe un ton poruncitor.

Urmă o tăcere surprinsă.

— Păi... ăăă... adică..., rosti neconvingător vocea metalică. *Ucidem* toți prizonierii imperiali pe care i-am capturat. Inclusiv pe colonelul vostru Hagbut. Nu face nici o greşeală, imperialule. Vorbim cât se poate de serios.

— Bineînțeles, încuviință tânărul laconic. Dar asta chiar nu mă afectează - pe mine sau misiunea mea.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă, *hab'thall*, chicoti Brim în microfon. Ordinele mele spun să recuperez cele şase transportoare pe care Ie aveți pe platou - sunt scumpe. Putem lua soldați de oriunde şi, bineînțeles, trebuie să-l împuşcăm pe bătrânul Hagbut oricum, pentru că s-a lăsat capturat. Se uită la

ceas. Mai aveți doi *arcestrali.*

Din nou liniște. Într-un final, vocea se auzi din nou din tanc.

— Spui că puteți înlocui soldații *oriunde*?

— Bineînțeles, tâmpitule, exact ca voi, răspunse Brim. Ştia că bătălia era câştigată acum. Omorâți-i pe prizonieri şi vom lua transportoarele înapoi goale - voi veți fi morți, desigur. Altfel...

— A-altfel?

— Păi, cred că ştii răspunsul. Altfel, vă distrugem tancurile *fără voi* înăuntru. Oricum ar fi, noi căpătăm ceea ce doream, înțeles?

— Da... ăăă... înțeleg.

— Eram sigur. Perfect. Timpul s-a scurs. Ce-ați hotărât? Avem o zi lungă în față.

Deasupra capului, văzu țeava disruptorului mişcându-se către următorul tanc inamic.

— Gata...,rosti el. Ochiți!...

Celelalte disruptoare se mişcară uşor.

— Ne predăm! Nu trageți! țipă vocea metalică, de data asta într-o avaloniană imperială stricată. Ne predăm!

Dintr-o dată, a'zurnienii şi prizonierii imperiali izbucniră în urale puternice. Brim inspiră adânc, speră că vocea nu-i va tremura prea vizibil, apoi vorbi din nou.

— Foarte bine. Vreau acum ca tancurile voastre să se golească imediat. Toată lumea *afară.* Armele pe pământ, în fața voastră. Îi trimit pe a'zurnieni să se convingă că nici unul dintre voi nu ascunde vreo surpriză.

Văzu ostaticii care urlau, coborând de pe maşini şi şchiopătând către tancurile ce fură deschise rapid; membrii echipajelor stăteau posaci în fața lor, cu armele în mâinile foştilor lor prizonieri. Brim se întrebă în gând câți urmau să mai fie în viață la apusul soarelui. Cei norocoşi, hotărî el, *nu* aveau să fie printre aceia.

— Am lăsat transportoarele rezistenței a'zurnienc, colonele, explică Brim. Le vor prelua împreună cu tancurile ligare, după care vor trimite echipajele cu noi către Magalla'ana, ca să poată duce înapoi disruptoarele când o să plecăm.

Doi a'zurnieni în zdrențe stăteau tăcuți în fundul cabinei.

Ochii lui Hagbut se îngustară pentru

un moment; Brim ar fi putut aproape să jure că-i auzea mecanismul minții țăcănind, apoi fața bărbatului se lăți într-un rânjet. Puse părinteşte un braț în jurul umerilor săi şi-l bătu pe spate.

— Mă faci să fiu MÂNDRU de tine, băiete, mugi el. ŞTIAM eu că deții ceva special, atunci când ți-am dat comanda. O să scriu un *raport favorabil* despre comportarea ta.

Brim îşi simți sprâncenele ridicându-se, în timp ce simțea cum se înfurie. O fomăială pe jumătate înăbuşită se auzi dinspre Barbousse, aflat la consola COMM.

— O să spun înaltului comandament că succesul misiunii este o răsplată pentru antrenamentul excelent pe care l-am făcut la bătrâna Academie Darkhurst, continuă Hagbut, afişând o poziție eroică. Se întoarse către a'zurnieni. Această realizare, domnilor, este doar ultima din seria *neîntreruptă* de victorii militare care-mi marchează cariera. Îl arătă pe Brim, ca şi când carescrianul ar fi fost propria sa realizare. L-am înzestrat pe tânărul acesta talentat cu echipamentul potrivit pentru sarcina sa, l-am instruit în ceea ce priveşte

parametrii misiunii, apoi l-am ÎNDRUMAT până când n-am mai putut fizic să comand. O dată instruit şi echipat corespunzător, n-a trebuit decât să-mi urmeze instrucțiunile ca să asigure succesul misiunii. Se răsuci din nou către Brim. Da, tinere, o să scriu un raport *foarte* favorabil privind rolul tău în această operațiune îndeplinit cu succes. ŞTII SĂ URMEZI ORDINELE!

— Avertizare de plecare în patru metacicli de la *Norocos*, sublocotenent Brim, întrerupse Barbousse cu o voce înecată.

Brim îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse spre Hagbut.

— Ar trebui poate să pornim către Magalla'ana, colonele, sugeră el. În primul rând ne-a luat ceva mai mult de trei metacicli ca să ajungem aici şi avem destule probleme la capătul podului ăluia suspendat.

Se opriră amândoi ca să privească transmisionişştii ridicând un fanion de luptă în vârful turnului KA'PPA, unde flutura leneş chiar sub emițător - încă un gest de curtoazie al lui Barbousse.

Hagbut înclină capul şi trase cu coada

ochiului. Apoi inspiră adânc.

— Bun, concluzionă el. Sublocotenent Brim, poți ordona ca oamenii mei să înceapă imediat îmbarcarea în disruptoare.

De abia reuşiră să ajungă la timp. Când disruptoarele lui Brim năvăliră în zona de evacuare, scoțând aburi şi cu stindardele fluturând, rămăseseră ultimele vehicule ce urmau să se întoarcă. Toată zona era acoperită cu echipament abandonat, majoritatea aducând dovezi clare că alte segmente ale raidului întâlniseră *de asemenea o* rezistență puternică. O singură navetă mare rămăsese nemişcată în mijlocul zonei de decolare, echipajul, aflat la ambele trape de acces, făcând agitat semne cu mâinile.

— Cred că vor să ne grăbim, rosti Barbousse, oprind maşina.

— Aşa zic şi eu, fu de acord Brim. Dacă flota ligară s-a ținut de orar, Anak şi crucişătoarele lui nu pot fi departe. Activă difuzoarele. Sfârşitul călătoriei, domnilor, îi anunță el pe soldații lui Hagbut. Toată lumea în naveta de acolo - rapid!

Instantaneu, oamenii începură să sară pe sol. Hagbut ieşi din cabina de comandă

chiar înainte ca Brim să termine de vorbit şi conduse sprintul.

— Nu vă opriți pentru *nimic* în lume, adăugă carescrianul chicotind, apoi se întoarse către o pereche de a'zurnieni care urmau să ducă disruptorul înapoi, spre dealuri.

Unul dintre ei purta tricornul turtit al unui înalt nobil a'zurnian, celălalt era complet chel, având o cicatrice roşie imensă de la nasul uriaş la urechea dreaptă. Amândoi erau murdari şi neîngrijiți. Aripile le fuseseră smulse cu cruzime de pe spate, lăsând în loc nişte lame lungi, zdrențuite, care se mişcau încet şi inutil în timp ce vorbeau. Cu excepția câtorva diferențe de fizionomie, păreau gemeni, gândi Brim pătruns de milă. Dar cei nenorociți tind să semene între ei. Descoperise asta pe Carescria, cu mult timp în urmă - obraji scofâlciți, încheieturi umflate, haine rupte, atârnând în zdrențe pe trupurile numai piele şi os. Totuşi în ochii aceia ardeau scânteile speranței şi a urii *adânci* şi aprige. Aceşti oameni plini de mânie urmau să devină curând nişte adversari de temut pentru cuceritorii lui

A’zurn. Pentru ei nu mai exista frica de moarte. Fiecare îşi abandonase demult toate speranţele privind viaţa sa.

Barbousse tocmai terminase de controlat comenzile pentru ultima oară.

— Mai aveţi întrebări, domnilor? întrebă uriaşul cu un rânjet. Vrem să fim siguri c-o să scoateţi tot ce se poate de la brutele astea.

— Mulţumim pentru instruirea plină de răbdare. Nu, nu avem nici o întrebare, răspunse cel cu tricorn. Tovarăşul meu şi cu mine vom învăţa să stăpânim maşinile după ce exersăm.

— Odată, croncăni cel de-al doilea ridicând un deget osos, eu şi colegul meu am stăpânit multe maşini. Maşini bune...

— Puţine arme printre ele, însă, vorbi celălalt cu o vehemenţă surprinzătoare. Când o să nimicim toată ciuma lui Triannic de pe planetă, n-o să mai neglijăm niciodată *această* parte din responsabilităţile noastre.

— N-o să uităm nici un brav sublocotenent imperial pe nume Wilf Brim, căruia îi recunoaştem *întregul* merit pentru succesul misiunii, adăugă cel cu cicatrice.

Într-o zi, când o întreagă generație de a'zurnieni va recăpăta darul zborului o să vă mulțumim cum se cuvine amândoura, ție şi stelarului Barbousse. Între timp, există şi alte feluri de a ne exprima recunoştința într-un moment mai potrivit.

Brim zâmbi stânjenit, luptându-se cu un nod din gât.

— Luptați în continuare, zise el. Trăiți şi *învingeți*! Asta-i o mulțumire suficientă pentru oricare din noi.

Îi salută apoi pe cei doi războinici înainte ca ei să fi putut continua şi-l urmă pe Barbousse în jos pe scară.

— La revedere şi succes la vânătoare, le strigă când picioarele îi atinseră iarba.

O clipă după ce părăsise disruptorul, motorul mugi, iar vehiculul se urni după celelalte, către protecția oferită de dealurile joase ce împrejmuiau oraşul. În cabina de comandă, cel cu tricorn îl salută prin geamul blindat. Respectuos, îi întoarse salutul, apoi se răsuci şi sprintă disperat în urma lui Barbousse către navetă - care avea trapele pe jumătate închise şi era evident gata să se ridice. Numai trapa din spate mai rămăsese deschisă, un grup de

transmisionişti înghesuindu-se pe scară.

— HAIDEȚI ODATĂ, scursura Flotei, țipa Hagbut de sus. Anak a devansat orarul. MIŞCAȚI-VĂ!

Alergând cât de repede putea, Brim aruncă o privire peste umăr; nu era *nimeni* în spate. El şi Barbousse erau ultimii de pe A'zurn! Cumva, găsi puterea să alerge şi mai repede.

Naveta se mişca deja, când îl urmă pe Barbousse pe scară, tremurând de efort. Decola vertical, iar soldatul cel uriaş îl trase de brațe prin deschizătură, gâfâind disperat.

Următoarele zile deveniră un amestec confuz de sirene tânguindu-se şi membri ai echipajului alergând - începând cu o decolare de urgență, când cristalele propulsoare ale *Norocosului* îi zguduiră structura masivă ca pe o frunză în furtună. La fiecare câțiva metacicli, alarmele răsunau pe puntea navei, când senzorii detectau sonde locatoare cu rază mare de pe crucişătoarele inamice; semnalele reflectate erau însă evident prea slabe ca să trădeze locul imperialilor, iar după o vreme, sondele deveniră tot mai rare, dispărând cu

totul în dimineața celei de-a treia zile.

Raidul *Norocosului* se terminase.

În timpul drumului de întoarcere pe Gimmas Haefdon, atenția lui Brim fu captată de două mesaje personale, din surse total diferite. Primul, de la Effer'wyck/Gimmas, fusese trimis doar la câțiva metacicli după ce eliberase ostaticii a'zurnieni. Conținea următoarele cuvinte, scrise - presupuse el - de Margot însăşi: *„Wilf Cârmaciul zboară mai repede ca Soarta:/ Wilf călătoreşte din zori şi până-n noapte/ Wilf vă ia cu asalt porțile de lildeş/ Regi palizi ai Legiunilor întunecate. Păziți-vă!"*

Scurtul ei mesaj se termina cu propozițiile enigmatice: „Astăzi, Brim, încep să-mi croiesc propriul drum în războiul ăsta groaznic. Gândeşte-te la mine." De data asta era semnat simplu, „Margot",

Brim pierdu puțin timp cu descifrarea cuvintelor în timpul întoarcerii; plănuia să le descopere *adevăratul* înțeles (printre alte lucruri) pe viu. În loc de asta, trimise o notă scurtă de mulțumire, semnată doar „Wilf, apoi se aşează să viseze la următorul său rendez-vous cu Margot.

Al doilea mesaj, de la Borodov/Gimmas @ Lo'Sodeskaya/ 983F6.735, conținea altă referire la *Jurnalul Flotei Imperiale.* Articolul acesta era mult mai aproape de începutul fişierului şi începea aşa:

Gimmas Haefdon (Forțele Blocadei Eoriene) 228/51995: Sublocotenentul Wilf Brim, de pe NFI *Agresivul,* a jucat un rol decisiv în recentul raid pe A'zurn. Conducând 25 de oameni şi 8 tunuri mobile capturate sub comanda Colonelului (onor.) Gastudgon Z. Hagbut, Xce, N.B.C....

Raportul obişnuit urmă asolizării *Norocosului* pe Gimmas Haefdon - de data asta condus de un comandant anost, care putea fi la fel de bun în meseria sa ca Margot Effer'wyck, dar era infinit mai puțin plăcut pentru Brim. Ciclii se târâră parcă, până când se întoarse pe *Agresiv* şi la sistemul COMM al bazei.

Îi formă codul în momentul în care ajunse în sfârşit în cabina tui, dar află înspăimântat că Margot era „realocată temporar şi indisponibilă pentru contacte personale". Mesajele urgente puteau fi trimise la adresa ei obişnuită, atâta timp cât expeditorul nu-şi făcea probleme în

privința timpului de sosire la destinație. Nici o dată nu fusese stabilită pentru întoarcerea ei.

Având o presimțire neagră, Brim începu să se întrebe serios ce vrusese Margot să spună prin a-şi croi propriul ei drum în război. Eforturile sale de a afla ceva eşuară însă trist pe;te tot unde încercă. Întrebările personale erau refuzate la Biroul de Evaluare Tehnică de către funcționarii inferiori, iar propria lui autorizație nu ajungea pentru a-i obține o audiență la cineva cu acces la mai multe informații. Era ca şi cum Margot ar fi dispărut din Univers.

Trimise mai multe mesaje către Effer'wyck/Gimmas - toate rămase fără răspuns - şi termină vopsitul *Agresivului* în diferite nuanțe închise, potrivite cu vremea de afară. Nici chiar întoarcerea zgomotoasă a urşilor de pe Lo'Sodeskaya nu fu de real folos, deşi o creştere bruscă a porției de meem îndulci considerabil cele mai puternice crize de singurătate.

O ceremonie scurtă celebră promovarea lui Barbousse la gradul de Torpilor-şef, apoi, câteva zile standard mai

târziu, interminabila punere la punct a *Agresivului* se sfârşi. Două săptămâni de teste în spațiu verificară noile sisteme şi încă o dată furtunile neîntrerupte de pe Gimmas Haefdon se reduseră până la insignifianță în hiperecranul pupa. Coolinswood avu grijă cu înțelepciune ca răspunderea - şi metaciclii la cârmă - să fie mult crescută pe durata acestui tur al Blocadei, cel de-al doilea pentru Brim. Şi o dată cu acest surplus de responsabilitate, imaginea lui Margot Effer'wyck începu din nou să-i dispară lui Brim din minte. Cu timpul, amintirea ei deveni iar suportabilă... dar numai atât. În mod sigur, tentativa ei înregistrase mai mult succes decât a lui.

Capitolul 7

Împărțind un nesfârşit cart de dimineață, Brim şi Theada ajunseră la cârma *Agresivului* în vreme ce majoritatea celor din echipaj reuşeau să fure câțiva cicli de odihnă atât de necesară. Pe puntea aproape pustie, doar frânturi de conversație sau semnale de avertizare ocazionale deranjau zumzetul mut al generatoarelor. La babord, un banc mohorât de asteroizi traversa spațiul de sub navă în diagonală, ca şi cum distrugătorul ar fi alunecat pe suprafața infinită a unui plan înclinat.

— Bună dimineața, prietene Wilf, spuse vesel Ursis, materializându-se într-un glob display. Ce gradient exterior avem azi?

— 'Neața, Nik, răspunse Brim, uitându-se la indicatorii afişați. Acum că mă-ntrebi, pare că s-a deplasat puțin.

— Aşa-a, mormăi Ursis, introducând date preluate de pe o consolă superioară.

— Las-o să alunece câteva grade la nadir tribord, Şefu'. Ordonă Brim.

Motoarele se auziră preț de o clipă, apoi stelele îşi modificară uşor poziția pe hiperecranele din fața sa.

— Curs 9-91, orange, raportă Şeful.

— Foarte bine, aprobă el studiind punțile *Agresivului* în strălucirea începețoşată a unei lumini de sus.

Îşi roti fotoliul spre spate, prinzând în vizor catargul emițătorului KA'PPA şi globurile gemene ale directoarelor. Mai în spate, verifică şi carenajul scorojit al lansatorului de torpile, flancat de emisferele turelelor W şi Z. Toate păreau în ordine - ca de obicei. Tocmai se pregătea să verifice sistemul energetic al navei, când o umbră se întinse pe consola principală. Privi şi-l văzu pe Galsworthy aplecat deasupra fotoliului lui Theada.

— Fiule, ia o pauză, mormăi pilotul-şef, indicând cu degetul ieşirea de pe punte. Îți țin eu locul cald cât lipseşti.

— Locotenente..., protestă Theada, tocmai am...

— Arăți *obosit,* Theada. *Obosit.*

— Aha, da, ăă, *da,* locotenente, fu de acord Theada, sărind din scaun.

— Dă-ne cam zece cicli, ceru

Galsworthy.

— Da, domnule, mai spuse Theada în timp ce părăsea puntea.

Galsworthy se prăbuşi în fotoliu încruntat, răpăind cu degetele pe consolă.

— Cred că sunt un fel de mesager astăzi, spuse el privindu-l pe Brim. Collingswood m-a rugat să-ți comunic o chestie despre care nu prea vrea să vorbească.

Brim încuviință din cap, încercând să pară indiferent - pe dinăuntru însă îl rodea curiozitatea. De obicei, Collingswood nu avea nevoie de intermediari. Spunea ce avea de spus, când vroia ea să spună.

— Da, domnule?

— S-a încurcat cu o altă afacere-blestemată a Amiralității, explică Galsworthy. Trebuie să „ofere voluntar" o parte din echipaj. Atâta doar că..., îşi strânse buzele şi începu să răpăie iar cu degetele pe consolă, ca şi cum şi-ar fi găsit greu cuvintele. Atâta doar că, de data asta, a mai primit şi câteva indicații în *plus.* Nu trebuia să ştie nimeni de ei. Dar, în ochii ei, tu eşti o persoană deosebită. Îşi scărpină fruntea o clipă, apoi aprobă din

cap, ajungând parcă la o înțelegere cu el însuşi. Cred că sunt de acord cu ea, dacă asta are vreo importanță, carescrianule.

Acum curiozitatea lui Brim era *de-a dreptul* stârnită. Piloții seniori nu împărtăşeau niciodată opinii personale cu subordonații lor. Aşteptă. Urma ca Galsworthy să-i spună tot, atunci când îi pica bine.

— Toată povestea asta, continuă el după o vreme, se reduce la faptul că tu, prietenul tău Ursis, Theada, Barbousse şi doi soldați veți forma temporar o echipă. Regyla o să-ți explice totul în câțiva cicli. Responsabil general l-a numit pe Amherst.

Brim încuviință în gând. Deci *asta* o deranja! Privi calm instrumentele, aşteptând în continuare.

— Voia ca tu să ştii, urmă Gallsworthy, că nu ea l-a ales pe Amherst. Numirea a sosit într-o notă scrisă din partea tatălui lui Amherst - sunt sigur că ai auzit de contraamiralul Amherst.

Pilotul aprobă fără tragere de inimă. Auzise, bineînțeles. După părerea lui Borodov, contraamiralul era unul dintre oponenții cei mai gălăgioşi ai Actului de

Reformă promulgat de Lordul Wyrood. Ceea ce se vedea foarte bine şi la fiul său.

— Moşul a hotărât că lui Puvis nu i-ar strica puțină publicitate. Poate câteva medalii care să ajute la următoarea promovare. Chicoti răutăcios şi neobişnuit pentru el. Poate ai avut şi tu ceva de-a face cu asta, golanule, cu toate articolele despre *tine* apărute în *Jurnal.* Aşa că orice s-ar întâmpla, pe undeva este şi vina ta, într-un fel sau altul.

— O să-ncerc să nu uit asta, domnule, spuse Brim, vădit uşurat că nu fusese ceva mai rău de-atât.

Viața unui carescrian obişnuit nu-i dispăruse încă în minte, aşa că era obişnuit să se descurce cu mai multe necazuri deodată.

— Mulțumeşte-i lui Collingswood cândva, eu sunt doar mesagerul. Şi, mda, mai e ceva...

— Domnule?

Galsworthy arătă cu bărbia consola de comandă a sistemelor.

— *Ție* îți revine sarcina să-i spui lui Ursis. N-o să-i placă deloc.

În acelaşi metaciclu, toți patru ofițeri

se îngrămădiseră în cabina strâmtă a lui Collingswood, cu Ursis înghesuit la mijloc. Căpitanul (ca de obicei, în puloverul ei uzat) explica puținul pe care-l ştia despre misiune.

— Amiralitatea n-a vrut să-mi dea nici un amănunt. Nici măcar unde mergeți. Doar că-i vorba despre o navă *toarte* mică - un fel de cercetaş, îmi imaginez. Asta, şi din fericire - pentru mine - o durată scurtă: maximum trei săptămâni, spun ei. Îl privi amuzată pe Brim. Călătoriile astea scurte devin un obicei pentru tine, Wilf.

— Aşa-i, căpitane.

— Oricum, continuă ea, sunt solicitați patru ofițeri: un şef, doi piloți şi un inginer. Asta vă spune unde-i locul fiecăruia. În plus, un torpilor şi un echipaj de şase soldați. Îl trimit cu voi pe Barbousse să aibă grijă de ei.

— Barbousse, icni Amherst mirat. *Abia* a fost promovat la rangul ăsta. Ca să nu mai spun că bădăranul n-are absolut *nimic* între urechile alea uriaşe. De ce, căpitane?

Ochii lui Collingswood se îngustară.

— Cred, spuse ea cu răbdare, că Barbousse va face față admirabil. Dosarul

lui indică îndeplinirea mai multor misiuni de acest tip.

Amherst pufni, uitându-se mai întâi la Brim, apoi la Ursis.

— Echipaj de mocofani buni de nimic, dacă vrei părerea mea, bombăni el acru.

Brim trase cu ochiul înspre Ursis. Acesta se strâmba.

— De-ajuns, locotenente, îl avertiză Collingswood pe Amherst. Vei duce la bun sfârşit misiunea conform ordinelor primite, indiferent de sentimentele personale. S-a înțeles? Vocea ei calmă se transformase deodată în metal curat.

— Da, căpitane, se grăbi Amherst. Am… *înțeles.*

— E bine atunci, pentru că şi eu *permit* desfăşurarea acestei misiuni, deşi am unele rezerve serioase.

— I-auzi! începu Amherst, după care se gândi mai bine şi tăcu brusc.

Collingswood închise ochii şi bătu nervos din vârful piciorului.

— Din moment ce nu mai am informații, vorbi sec, declar şedința închisă. Joncțiunea cu nava care vă preia va avea loc peste aproximativ doi metacicli.

Mult noroc tuturor! Cred că-i inutil să vă spun că mă aştept la performanţe care să se reflecte pozitiv asupra Flotei Imperiale şi asupra *Agresivului.*

Brusc, îşi făcu de lucru la o consolă.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, căpitane, mormăi Amherst, ieşind primul din cabină.

Brim îl urmă pe Ursis, apoi închise uşa încet.

— Încercaţi să vă prezentaţi la timp la trapa de transport, spuse primul ofiţer. Las la latitudinea voastră cine să-l anunţe pe Barbousse.

Dispăru apoi plin de importanţă spre nivelul inferior. Brim îl privi pe Theada şi zâmbi.

. - Nu-ţi face probleme, n-o să fie chiar atât de rău. În plus, Amherst n-are nimic de obiectat în privinţa descendenţei *tale.* Îl bătu pe tânărul pilot pe spate. Du-te şi fă-ţi bagajele pentru trei săptămâni şi ne întâlnim la trapă, în regulă? Dacă rămânem uniţi, se rezolvă totul până la urmă. O să vezi.

Theada încuviinţă din cap şi zâmbi curajos.

— Bănuiesc, spuse el fără prea mare convingere apoi îl urmă pe Amherst în josul scării.

Brim se uită la Ursis.

— Minunat, rosti cu un rânjet. Pur şi simplu, al draxului de minunat!

— Wilf Ansor, se încruntă ursul, poate că lucrurile nu stau chiar atât de rău pe cât par, mai ales în lumina informațiilor, să spunem, „speciale”, furnizate de Collingswood.

— Cum adică, Nik? Ştim amândoi cum se poartă el când e pe creasta valului.

— Exact, mârâi Ursis calm. Tocmai din cauza asta, eu unul n-o să mai execut nici un ordin de la el fără să mă gândesc înainte. Şi cred că nici tu.

— Ai dreptate, Nik. Niciodată.

— De aceea, spuse Ursis, ținându-şi labele pe piept cu palmele spre corp, s-ar putea să fim singura echipă care *poate* funcționa cu succes în condițiile date. Miji ochii apoi îl privi pe Brim în ochi. Alții ar putea ezita să-l contrazică… aşa cum am ezitat eu. Şi cu aceleaşi rezultate dezastruoase.

— Şi eu am fost la fel de vinovat ca şi

tine, îl întrerupse Brim.

— ”Vina” este un cuvânt îndreptat doar spre trecut, zâmbi Ursis. Unul dintre cele mai folositoare truisme din patria mea. *Această* misiune reprezintă prezentul - şi viitorul. Nu?

— Aşa-i.

— Atunci Doamna Soartă i-a mai zâmbit o dată bătrânului Imperiu. Hai să-l anunțăm pe Barbousse, şi să ne pregătim pentru ce-a mai plănuit Doamna Soartă.

Imediat după cartul de prânz, „voluntarii” se adunară la trapa principală a *Agresivului,* la timp pentru a urmări joncțiunea. Sosit conform orarului, un crucişător uşor apăru din beznă şi acostă cu precizie.

— Nou-nouț, observă Ursis. Unul dintre noii Nimroni, judecând după siluetă.

— NFI *Narcastle,* citi Brim mijind ochii prin hiperecrane.

— Asta de abia a fost asamblată, spuse Theada. Cred că au adus-o din rodajul spațial.

Afară, suprafețele navelor se conectară cu o serie de zăngănituri înăbuşite. Câteva momente mai târziu, aerul şuieră în pasaj

şi o echipă de ancorare deschise trapa principală.

— Pare vioaie, şopti Amherst nerăbdător. N-o să stau în papuci cât o voi comanda.

Grăbindu-i pe ceilalți, îl împinse brutal pe Barbousse prin tubul transparent. Brim se încruntă. Primul ofițer era în mod evident deranjat de ceva. Se întrebă în treacăt ce putea fi, în timp ce-l urmă pe torpilor prin trapă.

Mergând prin tub, putu să vadă mai bine nava cea nouă. Avea forma unei sulițe supradimensionate şi părea de două ori mai lungă decât carena ascuțită a *Agresivului.* Ca toți Nimronii, fusese construită special pentru acțiunile de recunoaştere la mare viteză, sprijinind operațiunile de luptă ale Flotei în spațiul îndepărtat. În acest scop, era dotată cu armament uşor pentru dimensiunea ei, având doar şase turele mobile mici, aşezate la o treime din distanța de la pupa la prova. Peste suprastructura simplă se înălța o punte de comandă înclinată abrupt. Din tuburile efuzoare supradimensionate, aflate îndărătul ultimei

turele mobile, ieşeau şase jeturi propulsoare.

În interior mirosea exact ca o navă nouă. Ozon, cauciuc izolator, metal încins: toate izurile familiare într-o navă spațială - cu excepția miresmelor vieții. Ele cereau mai mult timp pentru a se acumula. Cu siguranță, această navă fusese chemată din rodajul spațial. Unde priveai, întâlneai doar civili. Chiar şi operatorii de la propulsie purtau costumele spațiale verzi-argintii specifice marelui port comercial de pe Trax.

Echipa fu întâmpinată la sasul opus de un căpitan de rangul trei crispat; un tip cu o mustață roşie, mare şi ochi mici, apropiați, care se uita la ei ca la o pacoste specială.

— Pe aici, domnilor, îi îndrumă fără mare ceremonie pe o pasarelă îngustă spre o cabină spațioasă, destinată evident găzduirii unei mari părți dintr-un echipaj permanent. Va trebui să vă rog să rămâneți aici pe restul drumului. Nu se doreşte amestecul vostru în treburile echipajului temporar pe care-l avem la bord - prea mulți civili şi alte chestii de-astea.

— Din ordinul cui, căpitane? protestă Amherst ascuțit.

— Şi din al meu, dacă vă satisface, locotenente, răspunse ofițerul arătându-şi însemnele de pe umărul stâng. Pe lângă asta, adăugă în timp ce închidea uşa în nasul lui Amherst, nu sunt autorizat să vorbesc cu *nici unul* dintre voi.

Brim înălță din umeri şi se uită la Barbousse, care stătea politicos alături de cei cinci soldați ai săi.

— Ce ştii *tu* despre chestia asta? întrebă din colțul gurii. Tu prinzi întotdeauna un zvon despre ce-o să se întâmple!

— Da, domnule, asta fac de obicei - dar nu şi de data asta. M-a luat prin surprindere.

Puțin mai târziu, duduitul monoton al propulsiei crucişătorului crescu până la intensitatea unui tunet şi Brim văzu printr-un hiperecran cum silueta familiară a *Agresivului* se micşora rapid în depărtare.

Ursis ciuli o ureche îmblănită, apoi se încruntă.

— Echipajul ăsta se grăbeşte rău să ajungă undeva, spuse el. Cristalele de

propulsie sunt larg deschise, după cum se aude.

Se întinse într-un fotoliu, încrucişă picioarele apoi îşi împleti mâinile pe piept.

— Ce crezi că faci, locotenente? se răsti Amherst la el.

— Mă relaxez, locotenente Amherst, răspunse ursul închizând ochii. Până vom fi lăsați să ieşim din cabina asta. pare să fie lucrul cel mai inteligent pe care-l putem face.

Brim şi Theada pierdură puțin timp explorând puținul care era de explorat în cabină, apoi se trântiră lângă Ursis. Barbousse, şi soldații le urmară exemplul.

Amherst părea enervat, dar cu siguranță nu avea de gând să li se alăture.

— Foarte bine, spuse el jalnic. O să, ă-ă-ă, vă țin la curent cu ce-i de făcut.

— De abia aştept, mormăi Ursis liniştit. După câteva momente, sforăia.

Echipa fu consemnată în cabină mai mult de două zile standard - timp în care sunetul propulsoarelor nu slăbi de loc în intensitate. Ulterior, când *Narcastle* ajunse într-o zonă îndepărtată şi aparent pustie a galaxiei, fură transferați pe o navetă mare,

colorată ciudat în ruginiu.

Destinația lor misterioasă se dovedi a fi un bolovan neregulat de stâncă roşie, oxidată, aflat pe orbita unei gigante gazoase, unde nici una dintre formațiunile stelare nu-i era cunoscută lui Brim. O structură de forma unei cupole turtite, cu circumferința de o sută de irali, se afla pe o porțiune mai „netedă" a bolovanului - astfel colorată încât să se confunde cu peisajul. Pe măsură ce naveta cobora, Amherst îl atenționă îngrijorat pe pilot. În exteriorul cupolei, trei vedete torpiloare cu aspect amenințător pluteau la capătul unor raze de ancorare scurte. Erau nave ligare şi păreau serios înarmate.

— Nu-ți face griji din cauza STS-urilor, rosti tărăgănat pilotul dinapoia mustății roşii şi stufoase. Toate sunt ale *noastre.*

Ca o ciudățenie, tipul se numea Blue, deşi părul îi era roşu, ridicându-se într-o creastă impresionantă, iar tenul alb precum creta. Avea un chip îngust, cu nas subțire, şi mâini lungi, pistruiate. Nu purta costum de luptă (contrar specificațiilor clare ale regulamentului imperial), doar o salopetă mototolită cu cizme moi şi

zgâriate, care păreau mai curând comode decât militare. De asemenea, manevra naveta ca şi cum s-ar fi născut la comanda ei.

Brim chicoti în sinea lui, fiind convins că Blue şi el ar avea multe în comun ca proveniență, totuşi preferă să păstreze deocamdată tăcerea. Tema trecutului nu se afla printre preferatele *sale.* Se uită apoi la vedetele inamice - erau evident ceea ce Collingswood numise „nave foarte mici" - simțindu-şi din nou curiozitatea stârnită. Ce avea să urmeze?

La interior, cupola era divizată într-un labirint de „încăperi" prin pereți ce nu ajungeau chiar până la plafonul curb. Toată structura părea că poate fi demontată în câteva clipe. Cenuşiul militar domina decorul, cu excepția câtorva zone finisate în culori mai calde. Aerul era uscat şi aproape insipid - o caracteristică pentru asemenea baze mici, de sine stătătoare, care reciclau acelaşi număr limitat de atomi pentru a supraviețui în vidul pustiu.

După ce o femeie bondoacă, morocănoasă, cu însemne de mecanic pe rever, îi luă în primire pe Barbousse şi

soldații săi, ofițerii îl urmară pe Blue printr-un coridor strâmt. Acesta se termina într-un spațiu cubic, auster, în care se găseau câteva console şi nişte scaune incomode dispuse în cerc - un fel de sală de conferințe. Înainte să poată lua loc, în spate se deschise o uşă.

— Domnilor, anunță Blue, colonelul Dark.

Zveltă, cu picioare lungi şi grațioasă, colonelul Dark purta uniforma albastră a Serviciului de Informații al Lordului Wyrood, o salopetă care mai multe dezvăluia decât ascundea. Avea tenul foarte alb şi purta părul negru ca smoala împletit într-o coadă ce-i ajungea aproape la genunchi. Ochii erau mari, migdalați, cu o privire inteligentă şi dură. În timp ce vorbea, degetele i se jucau cu o bucată de obsidian de-o formă ciudată, care nu putea fi decât un fragment dintr-un blindaj - un sumbru suvenir personal, bănui Brim, care decise că nu dorea să afle mai mult despre asta, niciodată.

— Echipajul special de pe NFI *Agresivul* la raport, colonele, începu Amherst plin de importanță. Sunt locotenent...

— Cunoaştem identitatea tuturor, locotenent Amherst, îl întrerupse Dark cu o voce suavă, şoptită, aproape neluând în seamă salutul protocolar. Câtă vreme vă aflați pe Red Rock 9, vom avea prea puțin timp pentru asemenea amabilități. Îşi muşcă buza în timp ce degetele frumos îngrijite frământau inconştient bucata de blindaj. Luați loc şi fiți foarte atenți - aveți aproximativ două zile pentru a vă califica pentru misiune.

Brim privi iute spre Amherst. Pe chipul primului ofițer apăruse o uimire prost disimulată (era clar nepregătit pentru alt tip de comportament militar în afara protocolului strict al Flotei).

— Dacă vă dovediți capabili să manevrați STS-urile, operațiunea capătă „verde” şi veți primi toate amănuntele pe care le doriți. Dacă nu, atunci pur şi simplu ştergem totul cu buretele şi vă trimitem acasă împreună cu mulțumirile noastre pentru că ați încercat. Dar...

Făcu o pauză semnificativă la mijlocul frazei, privindu-l pe fiecare în ochi. Brim deveni foarte atent.

— Dar, repetă Dark, un atac surpriză

al ligarilor asupra uneia dintre stațiile noastre spațiale, nu contează care anume, ne-a lăsat noaptea trecută fără echipajul de schimb pentru voi. Aşa că, în cazul în care nu reuşiți, misiunea va fi anulată cu totul şi probabil că o persoană foarte importantă va muri. *În plus,* Imperiul va pierde un volum mare de informație necesare supraviețuirii.

Amherst păru dintr-o dată îngrijorat, ba chiar speriat. Deschise gura pentru a vorbi. Dark îl opri cu un gest al mâinii.

— Nu-ntreba nimic, locotenente, *până când* echipajul tău nu va manevra STS-urile ligare. Până atunci, nu mai am nimic de spus.

Brim şi Theada petrecură următoarea jumătate de zi îngropați într-un simulator de STS capturat, în vreme ce ceilalți încercau să afle cât mai multe despre sistemele navei din baza de date a Imperiului. După o scurtă perioadă de odihnă, echipa îşi puse costumele de luptă şi porni spre nave prin coridoarele ombilicale cu gravitație zero.

— Aparent, vor s-o folosim pe cea marcată cu „E607”, spuse Amherst,

indicând nava cea mai din dreapta. Pe celelalte le ţin pentru piese de schimb.

O cercetare mai amănunţită dovedi că era adevărat. Din două dintre nave lipseau componente importante; trape deschise larg spre goliciunea spaţiului şi, în cabine, găuri căscate orb în locul hiperecranelor.

Pe de altă parte, E607 era gata de zbor - un vârf de lance mortal, construit pentru a distruge. Una peste alta, cei şaizeci de irali de unghiuri ascuţite aduceau cu un topor îngust cu un singur tăiş, culcat pe o parte, având o cabină mică de comandă, amplasată la jumătatea suprafeţei superioare. Pe fiecare latură se întindeau lonjeroane ascuţite, fiecare purtând un puternic generator antigravitaţional Klaipper-Hiss tip 41. Prova navei, mare şi puternică, era perforată la tribord şi babord, pentru a permite amplasarea trapelor de torpile la capătul carenei. Între ele, o turelă masivă, asemănătoare unei cupole, adăpostea un disruptor rapid de 60 mm. Din spatele elegantei cabine de comandă pornea spre pupa un coridor vertical vast, legat de tribord şi babord prin terminaţiile tuburilor lansatoare de torpile

şi ale depozitelor în care se afla câte o torpilă suplimentară. La o distanță de câțiva irali de mijlocul coridorului vertical se afla un încărcător automat masiv care acționa douăsprezece inele de respingere. Ele reprezentau capacitatea limitată a micului vehicul spațial de a împrăştia minele stelare întâlnite pe parcurs. Suprafața inferioară a navei era netedă dintr-un capăt în celălalt, cu excepția unei cupole supradimensionate concepută pentru armament, care adăpostea un puternic disruptor de 91 mm. În carenă era montat un singur cristal de propulsie, generând puterea necesară salturilor supraluminice, sau deplasărilor ocazionale la mari distanțe.

În interior, cabina îngustă avea forma convențională a unui semicerc, în fața hiperecranelor fiind amplasate cele două posturi de pilotaj. De-a lungul peretelui tribord se întindea o consolă care ajungea până la sasul pupa şi care, destul de curios, avea activatoare pentru 91-ul amplasat pe burta navei. Diverse alte comenzi, incluzându-le şi pe cele pentru tuburile torpiloare şi inelele de respingere,

erau montate într-o serie de panouri aflate pe peretele babord. Disruptorul rapid de la prova putea fi acționat de la oricare post de pilotaj.

O dată ce Ursis stabiliza sistemul energetic al navei. Brim îşi scoase casca şi adulmecă aerul rarefiat, stătut din cabină, constatând lipsa de confort a scaunelor şi severitatea strict funcțională a decorului. „Sumbru" ar fi fost cuvântul potrivit, se gândi el. Ligarii construiau nave de luptă care nu aveau decât trei scopuri: să zboare, să lupte şi să supraviețuiască. Orice alte facilități - inclusiv cele pentru echipaj - erau sacrificate la minimum pentru obținerea unei maxime operativități. Capacitatea de cazare pentru personal se limita la două cabine micuțe înghesuite la prova, sub tuburile torpiloare: o cabină cu două cuşete pentru ofițeri şi alta cu patru cuşete pentru soldați. Nu era numai incomod, era al draxului de aproape de „inacceptabil". Se cutremură. Numai echipajele dure şi devotate supraviețuiau pe asemenea nave meschine şi sinistre.

— Porneşte generatoarele, Nik, spuse Brim, făcându-i semn lui Ursis în timp ce

se trânti pe scaunul prea mic. Hai s-azvârlim „găleata” asta-n spațiu!

Ursis aprobă din cap şi generatoarele mari se treziră la viață, umplând cabina cu un tunet sălbatic, inegal, care zgudui carena cu brutalitate. Ursul se agită la diverse comenzi şi display-uri până ce tumultul se transformă într-un huruit constant şi podeaua încetă să se mai zguduie.

— Ambele generatoare sunt gata, Wilf, anunță el ridicând degetul mare în sus.

În carenă răsunară supapele închizându-se şi sasurile zdrăngăniră. Brim îşi verifică propriile date, apoi privi către Amherst de pe locul din stânga.

— Nava e pregătită, dacă sunteți gata, locotenente, anunță el.

— Puteți porni, pufni primul ofițer, încuviințând din cap plin de importanță.

Expresia nu reuşea însă să-i ascundă sudoarea care-i apăruse pe frunte - în ambientul climatizat al căştii pe care încă nu şi-o scosese.

— Înțeles, domnule, spuse Brim ascunzându-şi încă o dată iritarea. Îi făcu semn lui Barbousse: Retrage ancorele,

prova şi pupa.

— Înțeles, domnule, răspunse torpilorul şi rosti ceva în micul comunicator personal.

Afară, balansându-se pe punți, patru dintre soldați de pe *Agresiv,* cu mâinile protejate de imense mănuşi reflectorizante, opriră razele de ancorare ale navei, apoi acoperiră cu trape protectoare tacheții optici şi o luară la goană pe punte spre cabina de comandă. Brim aşteptă până când intrară în navă, apoi aşteptă semnalul de plecare de la prova cupolei. Imediat, o baliză rubinie începu să clipească în bezna capătului îndepărtat al asteroidului.

— Vector sigur de decolare drept în față, raportă Theada.

— Îl am, confirmă Brim.

Intră în traseu pe pilotare manuală (navele mici rareori aveau sistemul computerizat al Şefului), apoi solicită viteză maximă şi rămase pe frânele gravitaționale. Cabina se umplu din nou cu sunetul brutal al generatoarelor pornite, iar pardoseala începu să li se cutremure sub picioare. Tânărul aruncă o privire spre Ursis, care

zâmbea, ridicând din nou degetul mare în sus.

— Să-i dăm bătaie, Wilf Ansor, mugi ursul cu glas tunător.

Brim îi făcu cu ochiul şi-şi îndreptă din nou atenția către comenzi. Nici nu eliberă bine frânele gravitaționale că farul - împreună cu întregul Red Rock - dispărură instantaneu în explozia de energie asurzitoare a generatoarelor. Decolările cu gravitație zero erau mai toate rapide, dar STS-ul capturat făcea notă aparte. Zâmbi - nu se mai distrase aşa de când zburase pe micile JD-81 ale Academiei.

În timpul următoarelor două carturi, echipa munci fără încetare, exersând fiecare manevră a navei la viteze mari, mai întâi în spațiu deschis, apoi printr-un recif de asteroizi ce orbitau în jurul giganticei gazoase la altitudine mai joasă. După ce erau să dea de două ori nas în nas cu dezastrul (ultima soldându-se cu zgârierea gravă a unui hiperecran neprotejat), Brim începu să priceapă cum funcționează totul.

— Vuuf! exclamă Ursis plin de admirație, în timp ce carescrianul tocmai încheia un traseu mai complex. „Vântul şi

frigul vânează lacurile şi pădurea, dar urşilor le trebuie numai lupii", cum se spune pe Planetele Mamă. Wilf Ansor, prietene, te întreci pe tine însuți!

Brim râse şi manevră nava într-o întoarcere verticală prin recif, enorme aşchii de piatră pârjolindu-se la babord într-o avalanşă de culori vii.

— O dată ce faci chestia asta pe un transportor de minereu carescrian, urlă el peste tunetul generatoarelor, pare destul de simplu pe orice altceva.

— Concentrează-te asupra zborului, nu asupra conversației, sublocotenent Brim, îl avertiză Amherst printre dinți. Sau ai uitat atât de repede ce-ai făcut hiperecranelor?!

Tânărul îşi ridică privirea spre ecranele zgâriate.

— N-am uitat, locotenente, admise ei, muşcându-şi buza pentru a-şi controla vocea.

În acelaşi timp, observă că sudoarea curgea-n râuri pe fața lui Amherst. Tipului *îi era* frică!

În drum spre Red Rock 9, trecu razant pe deasupra unui asteroid cu o suprafață deosebit de accidentată şi zâmbi satisfăcut

când îl observă pe Amherst închizând ochii strâns. Universul oferea mai multe metode de-a extrage din viață mici pilule de răzbunare, constată Brim cu tăcută satisfacție.

Cei unsprezece Agresivi mai petrecură câteva carturi exersând armamentul (timp în care Barbousse torpilă un asteroid de mărimea unei nave), apoi intrară pentru puțin timp în hiperspațiu, deplasându-se cu ajutorul cristalelor propulsoare. Când reveniră în sfârşit pe Red Rock 9, îi întimpină un mesaj concis care-i anunță să se prezinte imediat la colonelul Dark.

— Bine ați venit, domnilor, îi salută femeia cu ochi migdalați în timp ce oamenii obosiți se aşezau în sala de conferințe, îmbrăcați încă în costumele de luptă. Se pare că de data asta, cererii mele de ajutor către Flotă i s-a răspuns cu Tunici Albastre destul de competente. Dark zâmbi pentru prima dată, din câte îşi amintea Brim. Câteodată primim ce-i mai bun, uneori pe cei mai proşti. Depinde, bănuiesc, de căpitanii sunt implicați. Regyla Collingswood ne-a onorat cu adevărat.

— Vreți să spuneți că suntem admişi

pentru misiune? întrebă Amherst cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Echipajul a fost admis, într-adevăr, locotenente, răspunse Dark, însă la limita expirării timpului acordat. Din această cauză, am fost nevoită să întârziu plecarea voastră pentru mâine, la începerea celui de-al doilea cart. Echipele mele de la sol au nevoie de timp suplimentar pentru înlocuirea hiperecranelor stricate de neglijența inițială a pilotului vostru, sublocotenentul Brim!

Carescrianul simți cum obrajii îi iau foc şi se pregăti mental pentru o nouă porție de critică. În loc de asta, privind-o pe Dark, o văzu zâmbind în timp ce se întorcea spre el.

— Nu pune prea tare la inimă „neglijența", Brim. izbucni ea în râs. Nu se aştepta nimeni să reuşeşti ce-ai reuşit - şi ai făcut-o. Chipul i se întunecă dintr-o dată. Asta înseamnă *însă* că trebuie să îndeplineşti şi următoarea misiune. Iar când colegii tăi vor auzi despre ce-i vorba, îşi vor dori poate ca talentul tău de pilot să se fi îndreptat mai curând către sculptură sau operă decât spre pilotarea unei nave

spațiale.

În acel moment, Brim băgă de seamă că Theada şi Ursis îl priveau neliniştiți pe Amherst şi le urmă privirea. Primul ofițer începuse din nou să asude, deşi temperatura din sala de conferințe era scăzută. Carescrianul se înfioră. Într-un fel sau altul, necazurile se apropiau şi era destul de sigur că nu Liga urma să fie cea mai importantă dintre ele. Dar înainte să-şi mai bată capul cu asta, Dark începu ultimul instructaj, aşa că nu mai rămase timp pentru altceva în afară de misiune.

Pe durata acelui cart şi continuând în următorul, Dark le descrise misiunea în amănunt: trebuiau să zboare cu STS-ul drept în inima Ligii lui Triannic - aproape de planeta-capitală Tarrott însăşi - pentru a asoliza pe o planetă minieră pustie. Acolo urmau să ia la bord un spion imperial, apoi să se retragă şi să facă joncțiunea cu o navă de război imperială.

— În aparență, pare simplu. Am stabilit trei intervale de timp posibile pentru acțiune. Voi sunteți cei care veți alege intervalul optim după ce ajungeți, ținând cont de siguranța voastră, dar şi de

a agentului. Încruntată, răsuci între degete fragmentul de blindaj, privind absentă prin încăpere. Din păcate, până acum n-am descris decât partea *uşoară* a lucrurilor. Misiunea voastră, aşa cum fusese planificată inițial, era destul de clară şi nu implica mari riscuri. Oricum, ultimele,noutăți i-au dat o formă oarecum simetrică, în sensul în care acum există şi o parte *dificilă.*

Brim privi spre Ursis şi rânji.

— În primul rând, trebuie să ajungeți acolo *şi* să vă întoarceți în trei zile standard. După aceea, ligarii vor constata că STS-urile noastre le lipsesc din inventar. Am făcut rost de ele într-o manieră destul de neobişnuită, despre care însă nu v-aş spune nimic. Asta pentru eventualitatea în care veți fi oaspeții prietenilor noştri în uniforme negre, Controlorii.

Brusc, Amherst îşi ceru scuze şi părăsi încăperea.

— Al doilea factor Pe care nu-l cunoaşteți este motivul *real* pentru care am organizat în pripă întreaga operațiune, continuă Dark, ignorându-i ieşirea. Suntem aproape siguri că agentul nostru a

fost demascat şi n-am nici o îndoială că ştiți ce înseamnă asta pentru *voi.* Dacă-i adevărat, vă vor aştepta cu brațele deschise şi vă vor face o primire cu totul deosebită, folosindu-se de toate şmecheriile posibile.

Devreme, la primul cart al dimineții, Dark îi rechemă pe Amherst, Ursis, Brim şi Theada, de data aceasta în cabina ei - la fel de strâmtă ca şi cea a lui Collingswood de la bordul *Agresivului.* E607 era ancorat chiar în dreptul unui perete transparent, lângă care se afla o consolă de comandă.

— Plecarea voastră este programată astăzi, domnilor, începu femeia când hârşâitul scaunelor încetă. Am câteva chestii de ultimă oră de care aveți nevoie pentru a vă pune la punct misiunea.

Mângâie fragmentul de blindaj, zâmbind.

— În primul rând, uitați-vă dacă observați ceva deosebit la vedeta ligară, față de ultima dată când ați folosit-o. Vă dau chiar şi un indiciu - concentrați-vă asupra cabinei de comandă.

Brim examină structura înclinată, ținând cont de fiecare detaliu pe care-l putea vedea, numind fiecare protuberanță

sau accesoriu. Nimic nu părea diferit sau nelalocul lui. Se întoarse către Ursis - care îi întâlni privirea, se încruntă şi strânse din umeri resemnat. Trase cu coada ochiului spre Amherst care o studia pe Dark în loc să se uite la navă, apoi parcurse cabina încă o dată înainte de a se da bătut. Când ridică ochii, privirea colonelului era fixată asupra lui.

— Ei bine, sublocotenente?

Brim înghiți un nod şi clătină din cap.

— Indiferent ce ați făcut, surâse el resemnat, de *mine* ați pitit-o foarte bine.

Zâmbind evident satisfăcută, Dark îşi roti fotoliul spre încăpere.

— Bine, pentru că dacă nu vă dați seama chiar voi, care stați lângă ea, atunci ligarii cu siguranță n-o vor descoperi în spațiu. Cu o mişcare a capului, le îndreptă din nou atenția către navă. Priviți releul KA'PPA, domnilor, sub glob. Ce vedeți acolo?

Brim se uită din nou. Urmări cu privirea releul KA'PPA până la globul de transmisii, miji ochii, apoi pocni din degete.

— Universule, exclamă el, pe *asta* n-am observat-o deloc! Pe intrarea A există

două alimentări Beta, nu-i aşa?

— Exact, Brim, confirmă Dark, râzând. Şi numai una dintre ele este funcțională.

— Voof! făcu Ursis. O treabă grozavă, colonele!

— La fel de grozavă ca şi ingineria sodeskayană, locotenente?

— Ei bine, răspunse ursul înălțând din umeri cu o expresie şugubeață, poate nu *la fel de* grozavă, dar suficient de bună ca să-l păcăliți pe sodeskayanul din fața voastră!

— Excelent răspuns. Acum să vă spun ce-i *de fapt* alimentarea Beta de la *babord,* pentru că cele două instalații nu sunt identice. Zâmbi aproape cu mândrie. Este ceea ce specialiştii numesc anexa DICOR-funcționează cu aparatura COMM obişnuită pe care o aveți. N-am idee cum anume, dar *funcționează* - trimite un mesaj în mai puțin de o miliardime de secundă. Este automat eliminat de pe aparatura COMM a oricui altcuiva, împreună cu toți paraziții statici din spațiu. Acest dispozitiv recunoaşte însă imediat un mesaj DICOR şi-l traduce.

— Cât de uşor este de folosit, colonele? întrebă Ursis.

— Ca alunecatul pe-o coajă de ca'omba, glumi Dark. Pe-al vostru l-am branşat - veți mai găsi şi alte lucruri interesante - la consola COMM. Fără voce, sau imagine. Funcționează exact ca un KA'PPA din punctul ăsta de vedere: trimite doar semne.

— Suficient de bun pentru mine, aprobă Ursis.

— Din păcate, continuă femeia, n-am fost la fel de norocoşi cu *alt* segment din consola COMM - codul vostru de identificare.

Brim tresări. Asta nu era bine deloc. Toate navele militare aveau montat un dispozitiv care returna un semnal „identificator" corespunzător, atunci când alt dispozitiv de pe altă navă i-l solicita. Codurile de identificare erau generate aleator, dar în mod regulat, aşa că, dacă E607 nu avea un identificator la zi, simplul fapt că mica vedetă era totuşi o navă ligară autentică n-ar fi avut nici o importanță.

Dark schiță un zâmbet.

— Avem unul pregătit pentru voi, dar va expira în scurt timp. Pur şi simplu nu credem că va fi suficient pentru misiunea

voastră - mai ales dacă veți alege ultimul interval. Râse fără veselie. Liga n-a fost atât de amabilă încât să ne furnizeze următorul identificator pentru E607, aşa că veți rămine pe cont propriu când vă veți afla pe teritoriu inamic, dacă acesta expiră.

După alte câteva cuvinte, le ură tuturor noroc, le strânse mâinile şi-i trimise la treburile lor.

În acelaşi metaciclu, Red Rock 9 dispărea din nou pe hiperecranele pupa, iar E607 gonea prin hiperspațiu spre o destinație aflată în Ligă. La trei sferturi din următorul cart sosi un ultim mesaj din partea lui Dark. Era prima lor recepție DICOR:.Această bază se închide imediat", citi Barbousse pe COMM. „După preluare, porniți pe cap-compas 794 cu 819 pe 6153E. Nava de luptă imperială vă va intercepta, va asigura îngrijirea şi hrănirea spionului şi vă va executa ordinele. Noroc tuturor!"

În acest timp, Amherst rămăsese în fotoliul de comandă, împietrit într-o tăcere absolută, ca şi cum abandonase realitatea în favoarea unei existențe separate, oarecum mai sigură şi mai acceptabilă. Lui

Brim i se părea de-a dreptul într-o stare de şoc. Clătină din cap nemulțumit. O confruntare devenise iminentă şi i se părea că atunci când se va întâmpla, va fi profund afectat.

În următorii metacicli, primul ofițer îşi regăsi într-o oarecare măsură glasul, dar suferise deja o transformare profundă. Dispăruse acel Puvis Amherst arogant pe care-l cunoscuseră odată.

Fusese înlocuit de străinul introvertit şi asudat, care apăruse prima dată pe nava ligară *Ruggetos* chiar înainte ca aceasta să fie din nou capturată de *prefectul* Valentin.

La început, Brim încercă să-i ignore comportamentul - la fel ca şi ceilalți - făcând doar o conversație superficială. Până la urmă, întreruperile constante de genul „Cât mai avem?" sau „Eşti sigur că identificatorul merge?" reuşiră să le înfrângă rezerva comună.

— Ce-i cu el, Wilf? şopti Theada în colțul gurii. Se poartă ca un nebun.

Brim se încruntă.

— Nu ştiu, admise el, în timp ce nava alunecă spre babord şi o aduse pe traseul corect. Poate n-are nimic.

— Nimic?! protestă Theada. Nu-mi vinde mie gogoşi de-astea. Universule, nu trebuie să fii un geniu ca să…

— Despre ce vorbiți? se interesă Amherst neliniştit. Ce se-ntâmplă?

— Comutare pe rezerva energetică, locotenente, răspunse Brim peste umăr cu o voce calmă. Simplă rutină.

— Foarte bine, zise Amherst nesigur.

Tânărul se răsuci să-l privească mai bine. La fel şi Ursis.;

— Poate că riscul misiunii este prea mare, rosti Amherst. Un echipaj de unsprezece oameni şi o navă prețioasă, toate pentru un singur spion, nu-i o socoteală bună după părerea *mea.* Se răsuci în fotoliu. Nu-i aşa, Barbousse?

Torpilorul cel mătăhălos tresări de parcă l-ar fi muşcat ceva.

— Eu… eh, dădu el să zică.

— Nu-i un risc chiar atât de mare, locotenente, interveni Brim. Doar o simplă preluare. Ne-am aflat în primejdii mai mari cu *Agresivul,* ştiți…

— Nu asta-i problema…, carescrianule, se răsti celălalt muşcându-şi buza.

— Atunci care *este* problema,

domnule? întrebă Brim cu blândețe.

— Este... este că...

Dintr-o dată, ochii lui Amherst se mijiră ca nişte fante. Chipul i se distorsionase din cauza urii ajunse la paroxism.

— Nu! şuieră el. Nu, n-ai să-mi faci tu mie una ca asta. Tu şi cu restul scursorilor - urşi şi răcani. Şi curva aia neruşinată de Dark. Gunoaie! Asta sunteți. *Gunoaie!.* Se răsuci brusc în fotoliu, îndreptându-şi degetul spre pilotul din dreapta. Şi să ai mare grijă *de tine,* Theada - ăştia or să te atragă de partea lor!

În liniştea şocată care urmă, Ursis îşi verifică datele, apoi se ridică, îndreptându-se încet către Amherst, căruia îi puse o mână pe umăr.

— Locotenent Amherst? întrebă el cu blândețe.

— Ia-ți laba jegoasă de pe uniforma mea - animalule! mârâi Amherst, cu privirea limpede dintr-o dată. Cum *îndrăzneşti* să-mi atingi persoana? Adu-ți aminte că-ți sunt comandant.

Ursul îşi luă mâna, o privi un moment, apoi încuviință din cap.

— Mai sunteți comandant, locotenente?

— Bineînțeles că mai sunt comandant, răspunse Amherst în timp ce se ridică şi se îndreptă spre cabine, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ce-ți veni să pui întrebarea *asta*?

— S-ar putea să mai discutăm subiectul acesta, mormăi Ursis în urma lui, apoi se întoarse către consola sa.

În afara zgomotului propulsoarelor, nimic altceva nu deranjă liniştea următorului cart.

Cu câțiva metacicli înaintea primului interval de timp, Brim scoase nava din hiperspațiu şi se îndreptă spre Typro doar cu ajutorul generatoarelor. Aflat acum în plin teritoriu ligar, folosea ostentativ un culoar de zbor principal, ca şi cum STS-ul se afla într-o misiune normală, de zi cu zi. Identificatorul piuia la răstimpuri, atunci când treceau pe lângă nave ce solicitau codul de identificare, iar misiunea se desfăşura normal, aşa cum fusese prevăzută. În ultimul metaciclu, însă, apăruse ceva care-i zgândărea mintea, deşi n-ar fi putut preciza. Ceva legat de

apropierea lor nu era în regulă şi asta îl îngrijora. Orice cărător de pietre ştia că detaliile te dădeau gata, iar acum îşi scotocea zadarnic mintea după ele.

Departe spre babord îi salută un cargobot străin. Barbousse întoarse salutul imediat - dar nici nu se termină bine semnalul KA'PPA că identificatorul începu să țiuie.

Brim privi luminile în timp ce codul se reseta, apoi îşi controlă instrumentele, iniție o lungă secvență de autoverificări şi redresă nava uşor; deviase puțin de pe traseu. Tocmai încărca o serie de date când în sfârşit avu revelația! Identificatorul! De ce i-ar fi cerut codul o navă *comercială*?

— Cea de acum câteva momente a fost o navă comercială? îl întrebă pe Theada.

— Aşa spunea salutul, răspunse Theada concentrat asupra unei probleme de diagnosticare logică.

— O navă comercială? întrebă Ursis de la consola lui. *Ce anume* era o navă comercială?

— Cea care tocmai a trecut pe lângă noi, răspunse Theada ridicând ochii, ca să vadă ce era aşa interesant. Spunea că-i o

navă comercială.

— Înțeleg, spuse Ursis. Şi a folosit un identificator?

— Aşa se pare, Nik, confirmă Brim.

— Comercialele nu folosesc identificatoare, bombăni Ursis.

— Ți-ai dat *şi tu* seama, chicoti tânărul.

— Despre ce vorbiți? întrebă Amherst de pe culoar.

— Nava comercială pe lângă care tocmai am trecut, locotenente, răspunse Brim privind o luminiță roşie care începuse să clipească deasupra sa.

— Ce-i cu ea?

— Cineva de la bordul ei a folosit un identificator cu noi, explică Brim peste umăr, activând sistemul de rezervă pentru răcirea cârmei.

Luminița roşie se stinse.

— Şi? E ceva în neregulă cu identificatorul?

— Majoritatea comercialelor nu folosesc identificatoare. Ele sunt dispozitive specializate, mai mult sau mai puțin militare.

— Ştiu asta, se răsti Amherst. Şi vorbăria asta goală este tot ce-ați găsit ca

să vă umpleți timpul?

— De fapt, domnule, răspunse Brim, vorbeam destul de serios despre...

Amherst îi tăie vorba cu un gest imperativ.

— Nu mă plictisi cu detalii. Aveți permisiunea să vorbiți între voi. Să fiți însă *foarte* atenți cum zburați cu nava asta nenorocită.

Se cutremură şi-şi luă locul pe scaunul de comandă. Brim se întoarse către Theada.

— Jubal şi Barbousse, verificați celelalte nave pe lângă care am trecut în ultimul metaciclu. Vedeți dacă au salutat în calitate de civili şi apoi au activat identificatorul.

— Da, domnule, răspunse Theada, zbughind-o din fotoliul lui.

Brim scăzu viteza de apropiere ca să le dea timp de acțiune - pentru orice eventualitate.

Tânărul pilot reveni împreună cu Barbousse, după doar câțiva cicli.

— Am trecut pe lângă opt nave, Wilf, spuse el destul de îngrijorat. Fel de fel, dar toate comerciale - şi *toate* ne-au cerut

codul de identificare.

Brim se uită la Ursis.

— Ce părere ai, Nik?

— Ciudat, se pronunță ursul. Opt nave din opt - şi toate civile. Mă cam mir.

— Corect, fu Brim de acord. Ca să nu mai spun că nu ne-am întâlnit cu nici o navă de război.

— Cu nici una, până acum, îi întrerupse Theada crispat. Uite cine s-a aliniat cu noi.

Indică hiperecranul prova. Brim privi întunericul în care stelele erau ascunse înapoia unei umbre monstruoase.

— Militară?

— Aşa indică identificatorul. Număr de identitate: DN-291.

— DN? repetă Ursis. Asta-i indicatorul ligar pentru crucişătoare grele - dar pentru ce-o fi 291? Cel mai mic indicativ pentru DN pe care mi-l amintesc este 408.

— Unul vechi, pocni Theada din degete. Bineînțeles, toate crucişătoarele cu seriile 200 şi 300 au fost retrase acum vreo doi ani. Cel puțin.

— Crezi că au păstrat câteva pentru paza granițelor? mustăci Ursis. Ceva în

genul vedetelor de patrulare supergrele?

Brim se strâmbă.

— Pentru paza granițelor, poate, dar în nici un caz ca vedete de patrulare. Mă îndoiesc că navele de serie 200 sunt destul de rapide pentru aşa ceva. Clătină din cap. Nu, Nik, eu cred că bătrânul DN-291 apare doar într-o misiune specială.

— Misiune specială? întrebă Theada.

— Bineînțeles, rânji Ursis. Împreună cu o flotilă de aşa-zise vedete de patrulare *civile.* Corect?

— Aşa cred, Nik, spuse Brim, privind o baliză de navigație albastră strălucind undeva la babord. Aşa aş gândi eu lucrurile, probabil.

— Nu te-nțeleg, zise Theada.

— Nici eu, se plânse şi Amherst din uşă. Voi, carescrieni, nu vă exprimați prea clar. Asta are probabil de-a face cu educația voastră de mâna a doua.

Brim scrâşni din dinți.

— Aşa o fi, domnule. Ideea mi-a venit în timp ce vorbeam.

— Şi care ar fi ea?

— Aşa cum văd eu lucrurile, temerile colonelului Dark în legătură cu

posibilitatea ca spionul să fi fost depistat par să fie întemeiate.

— Ce are asta de-a face cu crucişătorul? îl întrerupse Amherst nervos.

— Cred că DN-291 face parte dintr-un grup special, rosti Brim în timp ce vedeta se răsucea brusc spre nadir alunecând pe o curbă gravitațională. Patrula de sprijin este alcătuită tocmai din aşa-zise nave comerciale/civile care ne-au solicitat codul de identificare în ultimul cart. Se gândi un moment, timp în care redresă nava cu blândețe pe traseul normal. Eu cred că au ieşit să prindă atât spionul *cât şi* nava care urmează să-l scoată din teritoriul lor.

— Asta explică de ce până acum n-am văzut nici o vedetă de patrulare *normală,* adăugă Ursis.

— Ți se pare logic? îl întrebă Brim pe Theada.

— Mda, fu de acord acesta ridicând ochii de pe o hartă de navigație, mi se pare.

— Bănuiesc că *există* ceva logică în asta, vorbi şi Amherst neîntrebat. Niciodată n-am sperat că-l vom găsi pe „spionul" ăsta al lor. Poate că ar trebui să abandonăm misiunea şi să ne întoarcem acasă imediat.

Brim înălță sprâncenele uimit.

— Oh, nu, domnule, n-am sugerat niciodată *nimic* de genul abandonării misiunii. Va trebui doar să fim ceva mai precauți când ajungem acolo - poate să sărim peste primul interval stabilit şi să ne învârtim puțin prin zonă.

Dintr-o dată, Amherst păli şi pe frunte reîncepură să-i apară broboane de sudoare.

— Nu! țipă el strident. Eu comand aici şi ordon să întoarcem imediat spre casă, înainte să ajungem la nava asta de luptă.

— Crucişător, domnule.

— *Indiferent ce* e, vă ordon să întoarceți acum, ceru Amherst.

— Domnule, protestă Brim, nu ne putem întoarce fără măcar să-*ncercăm* să recuperăm spionul. Aşa ceva ar fi echivalent cu o crimă, pur şi simplu. *Trebuie* să facem măcar vreo două încercări.

— Cum *îndrăzneşti* să-mi comentezi ordinul? izbucni Amherst, ridicându-se nervos în picioare. Sublocotenent Brim, stabileşte imediat cursul de întoarcere, şi...ăă, şi...

— Destul! mugi Ursis, apărând dintr-o

dată în mijlocul cabinei. Amherst, mi-am promis în mod solemn că nu vei mai apuca să distrugi încă o misiune, dacă eu pot interveni - iar acum am de gând să mă țin de cuvânt.

— Ce-e?

— Stai jos, spuse Ursis şi-l obligă să ia loc în fotoliul de comandă. Crede-mă că vorbesc foarte serios.

Vădit uluit, Amherst îl privi mai întâi pe Theada, apoi pe Brim, cu ochi dilatați de groază.

— Nu vei permite să se întâmple aşa ceva, nu-i aşa, Brim? imploră el. Asta instigă la revoltă.

— Sunt cu totul de partea lui Nik, rosti tânărul liniştit. Iar tu ai de făcut chiar acum o alegere: ori conduci misiunea asta ca un ofițer, ori renunți la comandă. Nu vom mai tolera încă un episod precum cel de pe *Ruggetos.* Sunt convins că înțelegi.

Chipul lui Amherst deveni stacojiu.

— O să pun să vă aresteze pe amândoi şi să vă arunce-n....

— Aici n-ai să faci nimic, mârâi Ursis. Mai bine gândeşte-te cu atenție la propunerea făcută de sublocotenentul Brim

- *eu* n-aş fi fost atât de generos.

— Eu... eu...

— *Alege,* Amherst! Şi fă-o repede. Vom ajunge din urmă crucişătorul în următorii câțiva cicli. N-avem timp de pierdut, imobilizându-te pe tine.

— Păi eu... Amherst îl imploră pe Theada din priviri. N-nici măcar tu nu vrei să mergi acasă?

— Îmi pare rău, Puvis, dar trebuie cel puțin să-ncercăm să recuperăm spionul.

— Barbousse?

— Am trimis să ni se aducă nişte frânghie să-l legăm, vorbi torpilorul, ignorându-l pe Amherst.

— Ai ales, locotenente? întrebă Brim.

Amherst privi de jur împrejur, căutând sprijin. Nu găsi nimic. Inspiră adânc şi aproape se înecă într-un oftat.

— V-voi rămâne la comandă, atunci, se poticni el, cu ochii în lacrimi.

— Bună decizie, spuse Brim. Mergi în cabină şi nu mai veni pe puntea asta decât când te chemăm noi. Ai înțeles? Te vom duce acasă imediat cum terminăm misiunea.

— Crucişător greu la tribord, Wilf,

anunță Theada după ce se auzi primul semnal al alarmei de proximitate.

Micuța vedetă se clătina deja în siajul gravitațional al navei uriaşe. Brim încuviință din cap.

— Barbousse, să pregătim salutul acela - înregistrarea pe care ne-au dat-o pe Red Rock 9.

— Da, domnule, aprobă imensul torpilor, alunecând spre consola COMM.

Pungaşul vrea să fie sigur că ne vede cum trebuie, comentă Ursis. S-a ținut aproape de noi de când ne-a urmat cursul.

— O să-l las să ne vadă cât vrea, chicoti Brim sumbru. Pe dinafară suntem în regulă, deşi pe dinăuntru nu i-ar plăcea ce-i de văzut.

În exterior, nava uriaşă continua să-i însoțească la babord. Acum era vizibilă în întregime.

— Că tot veni vorba despre navele tale ciudate, spuse Theada, uită-te la asta, te rog.

Bătrânul crucişător era bondoc şi cocoşat, cu o încrengătură de turele ca nişte negi ieşind din carcasa diformă ca din semințele unor buruieni. Multe din

protuberanțele mari se uneau între ele prin punți şi pasarele aeriene. Patru turele uriaşe înconjurau fuzelajul la un sfert de distanță dintre prova şi pupa; fiecare adăpostea câte două disruptoare enorme. Armele masive îi aminteau lui

Brim de urâtele disruptoare mobile capturate de Hagbut; judecând după mărime, cele de aici trebuiau să aibă o putere minimă de o mie de ori mai mare. În fața salbei de turele apărea compartimentul de comandă, complex şi butucănos, terminându-se printr-o punte ieşită în față, care conferea întregii nave un aer de stupizenie primitivă. Dacă le puneai pe toate ia socoteală, era totuşi formidabil de înarmată, se gândi Brim în treacăt, în timp ce-şi pilota vedeta grijuliu. Cu toate acestea, tuburile propulsoare reduse, vizibile la pupa, denotau faptul că nava era greoaie şi nu se lăsa manevrată uşor în hiperspațiu. Acelaşi lucru era probabil valabil şi cu generatoarele antigravitaționale. Privi salutul lui Barbousse pornind din emițătorul KA'PPA: „TRĂIASCĂ NERGOL TRIANNIC - CUCERITORUL STELELOR". Fu urmat de

îndată de răspunsul crucişătorului: „SI DE DREPT CONDUCĂTOR AL COSMOSULUI - TRĂIASCĂ!” Brim chicoti o clipă în sinea sa. Margot ar fi fost *încântată!* Apoi îl depăşiră, pătrunzând în spațiu deschis, în vreme ce crucişătorul se îndepărta pe la tribord.

— Unu la zero pentru echipa *Agresivului',* ovațională el. Am trecut!

— Mă bucur că-l văd pe ăsta plecând, spuse Theada.

— Nu te bucuri mai mult decât ursul ăsta, chicoti Ursis. Ai văzut cât erau disruptoarele alea?

— Am văzut, se strâmbă Brim. Fii sigur că voi ocoli găleata aia ruginită de câte ori voi avea ocazia.

Cu un sfert de metaciclu înainte de primul rendezvous, E607 cobora rapid spre zona de preluare, cu Typro devenind un glob recognoscibil ocultând stelele. Brim mângâie micul DICOR de pe consola COMM.

— Un banal afişaj simbolic şi câteva taste, îi spuse lui Ursis, dar riscăm o grămadă cu el.

— Spionul riscă şi mai mult, mârâi

ursul. N-aş face schimb de locuri.

— Sublocotenente, întrerupse Barbousse nesigur, vrei să te uiți la asta?

— Ce mai e? întrebă carescrianul.

— Din câte-mi dau seama, un.comitet de primire care orbitează în jurul lui Typro, spuse uriaşul. Comută un display pe scanerul de distanță de la sistemul de torpile.

— În regulă, spuse Brim comutând un display liber al consolei sale pe sistemul torpilelor. Miji ochii, apoi aproape se înecă. Universule! Ăştia *chiar* că s-au pregătit pentru noi. Par să aibă cel puțin patru nave pe orbită - în aşteptarea *cuiva.*

În acel moment, dispozitivul DICOR țiui de două ori.

— Începe intervalul de timp, observă Ursis. Avem un spion punctual.

Display-ul lui Brim se umplu imediat: „ABANDONAȚI INTERVALUL TEMPORAL. NAVA DE PRELUARE ÎN PERICOL."

Brim încuviință.

— Ştim acum cu ce se ocupă cei de pe orbită, spuse el în timp ce modifică uşor cursul. O să vedem totuşi despre ce-i vorba în trecere. Clătină din cap fără convingere.

Barbousse, expediază prin DICOR „înțeles”. Indiferent cine-o fi nenorocitul de acolo, are necazuri până peste cap.

Trecând pe lângă Typro, din încâlceala de coduri şi de cereri de identificare dintre E607 şi navele de pe orbită deveni evident că acestea erau de fapt *cinci* vase mari de patrulare.

— Nu ne fac viața uşoară, mormăi Brim în vreme ce planeta se micşora în urmă.

— Mare adevăr, se încruntă Ursis. „Când stâncile şi pietricelele laolaltă tremură dinaintea furtunii, puii de nemba zburdă veseli...”

-... cum se spune pe Planetele Mamă. nu-i aşa, Nik?

Marele urs rânji, colții lui încrustați cu nestemate reflectând luminile colorate ale display-ului din fața sa.

— Trebuie că ai sămânță de sodeskayan, hotărî el. N-am întâlnit niciodată un uman care să înțeleagă *atât de multe.*

Următorul cart îl petrecură ascunşi în spatele unui asteroid exploatat şi abandonat. Apoi, în timp ce se deschidea al

doilea interval prestabilit, încercară să se apropie din nou de Typro, cu

Barbousse rămânând cu ochii lipiți pe scanerul de distanță al torpilorului.

— Navele sunt încă acolo, sublocotenente, raportă el după un timp. Doar că acum zăresc şase.

Dispozitivul DICOR piui din nou. Barbousse îl activă imediat.

— Acelaşi lucru ca data trecută: „Pericol pentru nava de preluare

Brim clătină din cap.

— Dacă n-o să ne lase să dăm de puțină primejdie în curând, nici că-l mai putem lua acasă.

— Probabil, comentă Ursis de la consola lui, că spionul ştie şi el lucrul ăsta la fel de bine. Are curaj, ce-i drept. Trebuie să fie greu să trimiți semnalul ăsta - chiar şi eu aş vrea să plec cât mai repede cu putință, aşa că m-ar interesa mai puțin pericolul în care-i nava.

— Şi eu la fel, adăugă Brim, gândindu-se intens. Din păcate, ne apropiem al dracului de tare de expirarea codului de identificare, după care nu ne vom mai mişca la fel de uşor pe aici.

În timp ce treceau pe lângă mica planetă, identificatorul lucra din plin răspunzând cererilor celor şase nave de patrulare.

— Trimite un mesaj DICOR către spion şi anunță-l că revenim în următorul interval temporal, îi zise Brim lui Barbousse. Şi spune-i că venim, indiferent cum stau lucrurile.

„RECEPȚIONAT" şi „MULȚUMESC" apărură imediat în display-ul lui Brim. Trecând pe lângă două nave de patrulare - mari şi puternic înarmate -, pilotul avu o grimasă. Pe fondul zgomotului identificatorului, se gândi la spionul prins în capcană, neajutorat.

— Îmi pare bine că nu mă ocup cu aşa ceva, rosti el, fără să se adreseze cuiva anume.

Ursis îl aprobă din celălalt capăt al cabinei.

— Şi mie la fel, Wilf Ansor. Oricine ar fi, şi-a făcut din plin datoria în războiul *ăsta.*

Brim primi vestea cea rea când se aflau la distanță de un sfert de metaciclu de ultimul interval temporal.

— Am numărat cinci nave de patrulare de data asta, sublocotenente, raportă Barbousse din fața scanerului.

Carescrianul încuviință. Se aştepta ca patrula să fie la locul ei - în fond ligarii se aflau în propriul lor teritoriu. Îşi puteau permite să joace în aşteptare.

— Toată lumea la posturi! ordonă el.

Cu *siguranță* avea să ajungă la spion. Pur şi simplu nu ştia cum... deocamdată.

Oamenii fiind la turele, cabina de comandă a vedetei se scufundase într-o linişte perturbată doar de duduitul atotprezent al unităților antigravitaționale. Brim răpăia cu degetele pe consolă. Măcar nu aveau necazuri cu mica vedetă. Ca multe din echipamentele ligare, nici această navă nu era frumoasă, sau măcar sofisticată. Era în schimb rapidă şi solidă, având o pereche splendidă de antigravuri. Zâmbi amar. Nava se afla de fapt cu mulți c'lenyt înaintea oricărei vedete puse la dispoziția Flotei Imperiale de către Amiralitate.

Ursis îl privi înțelegător şi zâmbi.

— Ar putea fi mai rău, prietene Wilf Ansor. Măcar nava merge bine.

Brim surâse, arătându-se pe sine cu degetul.

— Exact la asta mă gândeam şi *eu.* Şi... Brusc, carescrianul se opri. Mare Universule mare, Nik! *Asta* e. Ca s-ajungem acolo, ne trebuie o *defecțiune.*

Theada dădu ochii peste cap.

— Minunat, scânci el. De partea cui eşti, Wilf?

— Poate că spionul încă n-a trădat, spuse ursul întorcându-se spre Brim. Cred că rezolvi problema, privind-o din alt unghi, Wilf Ansor.

— Aşa-i, Nik. Până acum am plănuit totul, considerând că nava va funcționa fără cusur - şi pun prinsoare că ligarii şi-au întins capcana aşteptându-se cam la acelaşi lucru din partea oricărei nave venită să preia spionul. Dar mai pun pariu că *nimeni* nu va da atenție unei chestii care nu funcționează bine deloc.

— Universule, bineînțeles! exclamă Theada. Orice navă de preluare defectă ar abandona misiunea dacă ar avea necazuri. Sigur...

— Şi defecțiunea? rânji Ursis: Cum ai de gând s-o obții?

Brim ridică un deget, zâmbi, apoi se întoarse către Barbousse.

— Crezi că poți face față cu dispozitivul de lansare a minelor spațiale? întrebă el.

Uriaşul torpilor îşi scărpină bărbia şi se încruntă, studiind o porțiune din consola de comandă aflată în fața sa.

— ”Nazdur” este termenul în vertrucht pentru „mine”, nu-i aşa, sublocotenente?

— Da.

— Mai ştiu că „*imbal”* înseamnă „încărcătură”. L-am auzit o dată pe sublocotenentul Theada folosind cuvântul.

Îşi trecu mâna peste o parte dintre comenzi, transformând un întreg sector în lumină verde strălucitoare. Mai încuviință din cap de câteva ori, după care privi spre ei.

— Da, domnule, pot să-l manevrez. Avem zece mine la bord.

— Atunci, asta-i. Iată planul meu. În următorii cicli, vei lansa una din ele în siajul nostru şi o vei detona imediat. De la orice distanță, va părea că avem o ditamai defecțiune la bord.

Theada se strâmbă.

— O mină spațială, rosti el cu teamă în

glas.

— Cu cât arată mai rău, cu atât mai bine, spuse Brim. Pentru că imediat după aceea vom transmite pe canalul intergalactic de urgență că am rămas fără mecanismul de direcție.

— Aha, m-am prins, exclamă Theada. Fără posibilitate de control.

— Exact, oftă Brim melodramatic. Ne îndreptăm spre o asolizare forțată pe Typro. Râse. Fac prinsoare că nu te-ai aşteptat la o asolizare forțată, nu?

— Nu, fu de acord Theada. Cred că nu m-am aşteptat la nimic în genul *ăsta.* Dar cu cât lucrez mai mult cu tine, Wilf, cu atât îmi vine mai uşor, de fiecare dată.

— Toate armele sunt încărcate şi am o mină stelară pregătită pe primul inel, raportă Barbousse, uitându-se la globul rugos suspendat pe cel mai înaintat inel de respingere.

Douăsprezece inele identice formau un tunel continuu care se întindea peste pupa în siajul navei. La sunetul unui clinchet, făcu semn către consola COMM.

— Mesaj DICOR, sublocotenente, anunță el.

Brim se răsuci către propriul său display DICOR. „ABANDONAȚI MISIUNEA. PREA RISCANT PENTRU VOI. MULȚUMESC ORICUM.”

— Mă aşteptam la asta, spuse el muşcându-şi buza. Miji ochii şi se întoarse către Barbousse. Transmite aşa: „Nu avem de ales. Suntem pe drum. Unde ne întâlnim?”

Toți ochii erau ațintiți acum pe COMM. Display-ul se lumină:’ „NEBUNI DE LEGAT. MULȚUMESC MULT! TRASEU CABLU 981, ZONA 54G, CAMION DESCHIS/ CANISTRE GALBENE. NUMĂRUL 8 DEASUPRA CABINEI. MULT NOROC.”

Brim verifică hărțile lui Typro şi încuviință din cap.

— E-n regulă. Toată lumea pregătită?

— Să-i dăm drumul, spuse Ursis. E evident că şi spionul e gata de plecare.

Brim îşi întoarse consola astfel încât să se afle cu fața la Barbousse.

— Eliberează mina, vorbi încordat. Şi detoneaz-o imediat ce ajunge la o distanță sigură.

— Eliberat…, spuse Barbousse în timp ce mina stelară alunecă prin inelele de

respingere către pupa şi de acolo dispăru în întunericul spațiului. Detonez...

Imediat, o strălucire extraordinară pulsă pe hiperecrane, urmată de un nor orbitor de mărimea unui munte care-i învălui într-un paroxism de flăcări şi şocuri.

Cu ochii mijiți din cauza luminii, Brim se lupta disperat cu comenzile în timp ce nava se rostogolea în explozia îngrozitoare, generatoarele urlând sălbatic.

— Pregăteşte emițătorul KA'PPA, Barbousse, strigă tânărul acoperind zgomotul asurzitor de afară. Cod standard trimis în clar.

După ce trecu ce fusese mai rău, carescrianul încredință comenzile lui Theada şi încercă să ajungă la consola COMM. „ATENȚIUNE", transmise el în vertrucht. „PERICOL NAVIGAȚIONAL. EXPLOZIE MECANISM DIRECȚIE. FERIȚI. NAVA FĂRĂ COMANDĂ. ATENȚIUNE." îşi puse apoi din nou casca de pilot şi începu să piloteze cu mişcări stângace, nesigure - fiecare calculată astfel încât să-i aducă tot mai; proape de Typro.

Brusc, identificatorul începu să țiuie

aproape neîncetat.

— Asta a trezit interesul cuiva, mormăi Brim cu satisfacție în timp ce struni nava într-o întoarcere bruscă spre nadir babord, cu structura trosnind din cauza tensiunilor. Vor folosi imediat COMM-ul de mică distanță, Barbousse. Conectează-l la stația mea - dar *fără* video!

Coti iar brusc spre babord când în centrul consolei se aprinse o luminiță verde.

— Atențiune..., emise el în vertrucht. Explozie internă... Direcția pierdută... Nava rămasă fără control... Feri ți-vă...

Dintr-o dată apăru un glob COMM alb.

— E607, ne recepționezi? întrebă o voce în vertrucht.

— Doar audio, răspunse Brim după un timp. Imaginea s-a pierdut probabil în explozie. Feriți, n-am control asupra navei!

Efectuă un luping strâns, pentru o mai bună perspectivă spre exterior.

— Ne dăm seama, spuse vocea. Ai tendința să te îndrepți către o zonă interzisă pentru moment.

Brim viră brusc, zărind nava aflată la babord, apoi manevră vedeta într-o serie de

spirale unduitoare, ce făcură să le trepideze podeaua sub picioare.

— În numele lui Triannic, ce crezi că *pot* face, idiotule?! exclamă el. Poate c-ai văzut explozia. Dac-aş putea manevra nava, nu m-aş afla pe nicăieri în preajma ta sau a blextematei tale de zonă interzisă.

— Ei bine, trebuie să faci ceva, spuse vocea..., apoi se opri la mijlocul frazei, pentru că Brim tocmai se cotise şi se îndrepta spre navă şi spre coliziune.

— Păzea! urlă carescrianul cu toată puterea.

Pe noul curs, urma să dea nas în nas cu ei în câteva clipe - peste o fracțiune de secundă, ambele nave se străduiau din răsputeri să evite dezastrul. Apoi ligarii se pierdură printre stele şi Brim ambală la putere maximă, îndreptându-se într-o spirală strânsă din nou către Typro.

— Feriți-vă! urlă în COMM-ul de mică distanță. Stați deoparte!

— Universule, da, stați deoparte, transmise nava către celelalte. Erau gata să intre în noi.

Codul de identificare piui din nou. Câteva momente mai târziu, o voce

feminină se interesă direct:

— Care vă este traiectoria, E607?

— În prezent ne îndreptăm spre o posibilă asolizare forțată pe Typro, răspunse Brim, sesizând că are de-a face cu o personalitate mai puternică de această dată. Nu prea pot face altceva.

Urmă o lungă tăcere, după care vocea femeii se auzi din nou:

— Noroc, atunci, nebunule. Nici una din navele mele nu se va apropia de voi.

Brim zâmbi. Spera să nu aibă vreodată ocazia să continue *acea* scurtă conversație.

Alte voci continuară să-i ceară lămuriri şi identificatorul sună întruna. Dar totul rămase în urmă, pe măsură ce se apropia de țintă - care acum umplea aproape în întregime hiperecranele prova. Devenise limpede că reuşise să-şi treacă echipajul teafăr prin blocada lui Typro! Spera să nu fie o călătorie fără întoarcere. Codul de identificare al lui Dark mai avea foarte puțin timp până la expirare!

Capitolul 8

În mai puțin de un metaciclu, începură să se distingă formele suprafeței aride - munți zimțați, albii secate de râuri, sclipiri ocazionale ale unor oraşe. În timp ce naveta se clătina pătrunzând în atmosfera rarefiată, forme alungite de plasmă începură să se prelingă pe la colțurile hiperecranelor, apoi se răspândiră rapid către cele o sută şi una de protuberanțe ale carcasei, pentru ca în cele din urmă să formeze o dâră spiralată şi strălucitoare de ioni, asemenea meteorului în care se transformaseră. Treptat, Brim reduse abaterile de la curs, controlând nava tot mai mult până ce, în final, cu nu mai mult de zece mii de irali deasupra solului, redresă, intrând în zbor drept şi echilibrat.

— Universule, râse el ştergându-şi o transpirație imaginară de pe frunte, cu „defecțiunile" astea la cârmă, nu credeam s-o pot aduce aici.

În spate, Amherst era prăbuşit într-un scaun; capul i se bălăbănea dintr-o parte în alta.

— E doar leşinat, sublocotenente, raportă Barbousse.

— Intrăm în zona 5, anunță Theada arătând în jos prin hiperecrane. E oarecum delimitată de munți şi de dâra aia care a fost cândva albia unui râu.

— Foarte bine, răspunse Brim efectuând un viraj larg. Crezi că cel de lângă versant e Cablul 981?

— Nu văd decât unul, zise Ursis. Bineînțeles, cine poate fi sigur în deşertul ăsta?

Ochii lui Brim urmăriră linia de pe sol unde fusese întins cablul. Cam la o treime din drumul către munți, două dâre alungite de praf se târau prin pustietatea fără sfârşit. A doua era mult în urma primei dar, judecând după mărime, era fie un vehicul mai mare, fie se mişca mai repede... fie ambele.

— Dacă primul e spionul nostru, spuse el, atunci o să aibă companie foarte curând. Vede cineva mişcând altceva? întrebă şi roti naveta într-un cerc larg.

— Nimic, rosti Theada când nava reveni la traseul inițial.

— Numai ăia doi, fu de acord Ursis.

— Bine, coborâm ca să privim mai de-aproape.

Cabră vedeta şi intră într-un picaj abrupt, care-i aduse în câteva clipe deasupra celui de-al doilea vehicul.

— Br-r-r, mormăi Brim.

Dedesubt se afla un tanc ligar standard, cu trei turele, de tipul celui care-i atacase micul convoi pe A'zurn - numai că acesta părea mai mare, chiar privit din văzduh.

— Hai să-l vedem şi pe celălalt, zise el.

— Un camion deschis, observă Ursis.

— Cu rezervoare galbene, adăugă Theada.

— Şi un „8” pe capotă, încheie Brim. Pariez că-i omul nostru. Transmite „în ce parte e Avalonul?” spuse către Barbousse.

Peste doar câteva clipe, display-ul său afişă: „PE BARBA LUI VOOT! NAVETA M-A INDUS ÎN EROARE. AM CREZUT CĂ M-AU PRINS. AM DEJA UN TANC PE URME” După numai câteva momente, o coloană uriaşă de pământ şi foc izbucni în dreapta camionului şi tancul începu să reducă distanța. Naveta se clătină când a doua salvă fu îndreptată spre ea de data aceasta.

„ATENȚIE”, afişă display-ul. „TANC PERICULOS.”

— S-a zis cu camuflajul nostru, murmură Brim înclinând vertical nava spre tanc şi reducând vectorul portanță.

Căzură ca o piatră spre suprafața deşertului, cu ambele tunuri trăgând sălbatic către forma butucănoasă şi urâtă din depărtare. La numai câțiva irali de sol, tânărul redresă brusc nava şi înfundă accelerația. Acum toate cele trei turele ligare trăgeau. Nava făcea slalom printre explozii; sfărâmături se izbiră de hiperecrane şi zăngăniră de-a lungul punții. Deodată, o minge uriaşă de foc provenind de la disruptorul de 91 mm al lui Barbousse erupse în fața tancului, trimițând un şuvoi de pietre şi sfărâmături la sute de irali în aer. Uriaşa maşină reculă şi derapă lateral într-un nor de praf, apoi îşi reluă înaintarea cu o viteză ceva mai mică, zguduindu-se violent.

— I-am nimerit troleul! exultă Barbousse în timp ce degajau, ieşind din norul de explozii.

Turelele tancului erau însă evident neafectate, iar tirul continuă aproape fără

întrerupere. Brim întoarse strâns nava şi pregăti încă un atac la joasă altitudine. De data asta, Barbousse găsi ținta mult mai devreme şi întreaga zonă din jurul vehiculului inamic izbucni într-un haos de explozii.

Pe neaşteptate, o detunătură infernală înclină puternic nava pe o aripă, scoțând-o de pe traiectorie, iar fragmente săriră în jur ca nişte schije; cabina se umplu de fum negru, înțepător. O scrâşnitură monstruoasă se auzi prin fuzelaj când lonjcronul stâng atinse solul şi patină peste câmp într-un nor de praf şi sfărâmături. Brim se luptă cu comenzile, privind neajutorat nava care lunecă într-o buclă largă, se izbi de un platou de roci deşertice şi, cumva, câştigă altitudine, lăsând în urmă o dâră de fum murdar şi negru care se subție şi dispăru pe măsură ce Ursis manipula calm generatoarele de raze-N şi stingea incendiile.

— Disruptorul e dus, sublocotenente, țipă Barbousse acoperind zgomotul. A luat toată turela ventrală cu el.

Brim continuă să se lupte cu nava, reuşind mai întâi s-o stabilizeze, apoi s-o

întoarcă, îndepărtând-o de tanc cu accelerație maximă, către un lanț de dealuri stâncoase, cu generatoarele suprasolicitate mugind furioase.

— Şi-acum ce facem? țipă Theada dezamăgit în timp ce intrau la adăpostul reliefului şi menținеau o traiectorie joasă. Disruptorul de 60 nici măcar n-o să *zgârie* gândacul ăla blindat - iar spionul nostru este încă acolo, cu nimic care să-l ajute în afară de avansul pe care l-a luat din plecare.

Brim îşi muşcă buzele concentrat. Repede. *Repede.*

— Minele, urlă el. *Sigur*! Chiar şi o ratare cu puțin ar trebui să ajungă pentru a distruge un tanc definitiv. Aşa-i, Barbousse?

Barbousse rânji.

— O mină stelară, la domnu', rosti el.

— Stați un ciclu! întrerupse brusc Ursis. Spionul e destul de departe de zona exploziei? Nu vrem să-l scoatem şi pe el din circulație.

— Este *suficient* de departe, Nik, răspunse Theada. Mai ales în atmosfera asta rarefiată. Aminteşte-ți, era aproape în

afara razei tancului - şi blindatele astea mari trag la *mare* distanță.

— Foarte bine, rosti Brim cu dinții strânşi. Pornim.

Vântul urlă prin spărtura mare din partea de jos a carenei pe măsură ce înclina nava ca să crească viteza. Apoi o răsuci într-o întoarcere verticală care abia dacă evită coasta stearpă a dealului. Pietre dislocate vâjâiră la numai câțiva irali de generatorul de la tribord. Când văzură din nou tancul, accelerau puternic confundându-se cu peisajul. Surpriza fu totală pentru maşinăria cea mare; în ultimele clipe, Brim îşi imaginase echipajul aruncat asupra comenzilor în încercarea de a conduce fără trolee.

— Mina stelară... lansată! strigă Barbousse.

Carescrianul auzi bâzâitul inelelor de respingere, după care nava trecu pe deasupra tancului, continuând să accelereze. Încă două ratări înălțară pietre şi sfărâmături peste pupa înainte ca lumea să devină de un alb orbitor - fără umbre, fără detalii, doar alb. Hiperecranele se opacizară... străluciră din nou.

Apoi unda de şoc...

Un zgomot incredibil. Poate nu zgomot - poate *doar* zgomot. Impactul deveni o întreagă existență. Cu un moment în urmă, zburau cu viteză peste deşert, pentru ca în următorul, o mână uriaşă să izbească nava micuță, aruncând-o într-o parte ca pe o insectă. Brim se luptă cu comenzile deplasând fuzelajul într-o parte şi în cealaltă; doar instinctul îi ghida mâinile şi picioarele în timp ce se străduia să reducă şocurile asupra blindajului. Apoi se rostogoliră nebuneşte printr-o furtună gigantică de foc pur. Afară, pe punte, doar blindajul rezistă; protecții, puncte de ataşare, cabluri, toate accesoriile fie arseră, fie se topiră în şuvoaie lungi de-a lungul punții. În fundul cabinei de comandă, cineva țipa prin sistemul de comunicare al costumului cu vocea înecată, sugrumată de spaimă a unei sălbăticiuni. Brim aruncă o privire peste umăr. Era Amherst, cu lacrimi curgându-i pe piept şi viziera stropită de salivă. Nu putea face nimic. Încercă să-l ignore.

La fel de repede cum venise, furtuna de foc dispăru. Zbieretele nebuneşti ale lui

Amherst scăzură, transformându-se în suspine, apoi se stinseră.

— Pe barba pătată de meem a lui Voot! urlă Ursis cu voioşie. Se pare că încă putem supraviețui, în ciuda neînfricatului nostru pilot.

Cabina de comandă fu inundată de râsete pentru o clipă.

— Canalele COMM sunt la capacitate maximă, raportă Barbousse din spate. Cred că tot Universul vorbeşte în acelaşi timp. Poate ar fi mai bine să ascultați, domnule, sugeră el.

Brim aprobă din cap.

— Preia comanda, îi spuse lui Theada, apoi deschise un display COMM.

Îi luară câteva secunde să descopere că toate navele de patrulare din apropiere se apropiau cu viteză maximă. Pierdu alte câteva secunde să inspecteze rezultatul minei. Cea mai mare parte a exploziei se dusese în sus, ieşind din atmosferă. Rămăsese doar un crater înnegrit, puțin adânc, de câțiva irali în diametru, şi o coloană de praf şi resturi sfărâmate încă înălțându-se, având la capăt un nor tulbure cu un smoc curios deasupra.

— Se pare că l-am oprit, comentă Theada sec.

Sublocotenentul înclină solemn din cap.

— Mda. făcu el cercetând zona. În depărtare, zări alt fuior de praf şi rânji către sine. În regulă, Agresivilor, haideți să ne culegem spionul. În foarte scurt timp vom fi mult mai mulți - şi nici unul dintre ceilalți n-o să vrea să ne ajute.

Câteva momente mai târziu, reveniseră deasupra camionului. „DACĂ AȚI TERMINAT SĂ VĂ JUCAȚI CU TANCUL ĂLA, HAI ACASĂ”, emise spionul.

Brim râse.

— Zi-i că exact asta o să facem, îi spuse lui Barbousse în timp ce privea traseul cablului, perfect rectiliniu până la linia orizontului. Încuviință din cap. Transmite exact cum zic eu: „Trece camionul pe automat. Trebuie să te culegem din mers. Ai înțeles?”

„CRED ŞI EU” afişă aproape instantaneu dispozitivul DICOR.

Brim se întoarse către Amherst, care acum era treaz şi păstra o tăcere înspăimântată în fotoliu.

— Ne ajuți, locotenente? îl întrebă.

— Să *te* ajut, careserianule? în misiunea asta nebunească?

— Ai *putea* să ajuți, rosti Brim încetinind deasupra camionului care gonea.

— N-o să v-ajut pe nici unul dintre voi, şuieră Amherst. Faceți toate astea numai ca să mă puneți pe mine într-o lumină proastă în fața superiorilor.

Cu coada ochiului, Brim îl văzu pe primul ofițer încrucişând brațele şi închizând ochii.

— Nu mai e cu noi, Wilf Ansor, mormăi Ursis.

— Foarte bine, spuse tânărul. Nik, te simți îndeajuns de puternic azi?

— Destul de puternic. Ce pot să fac?

— Am nevoie de cineva afară pe scara de acces - să mă ajute să aliniez hârbul ăsta cu camionul şi să-i dea o mână de ajutor spionului când urcă la bord. Te simți în stare?

— În afara cazului în care spionul e prea gras ca să poată fi ridicat, Wilf Ansor, râse ursul.

Brim îl auzi punându-şi casca.

— Doar pentru eventualitatea în care *chiar* nimerim unul gras, interveni Theada, cred c-o să-l însoțesc pe Nik afară, dacă eşti de acord, Wilf.

— O să-mi prindă bine ajutorul, spuse Ursis.

— Du-te, Jubal, răspunse Brim cu un surâs.

Imediat, cei doi apărură pe puntea utilitară deschisă a lui E607, aplecându-se sub curent şi fixând corzile de siguranță în orificiile practicate în punte. Fiecare purta pe umăr un colac de cablu de salvare.

Apoi, nu mai fu timp pentru nimic altceva în afară de concentrare. Brim făcu un ultim reglaj de putere, venind deasupra camionului, din lateral. Nava sa era lungă de aproape şaizeci de irali şi lată de douăzeci; vehiculul spionului avea toate dimensiunile de trei ori mai mici. Nu făcu nici o încercare să se amăgească cu privire la dificultatea manevrelor ce trebuiau efectuate - până şi pilotatul transportoarelor ar fi părut simplu prin comparație! Navele spațiale nu fuseseră construite pentru precizie la viteze mici şi toleranțe de navigație de ordinul iralilor.

Ajungea un simplu rateu al capsulelor gravitaționale şi totul ar fi fost pierdut. Se concentră asupra camionului, zburând numai după instinct.

— Cum merge afară, Nik? întrebă în COMM-ul cu rază scurtă.

Ursul privi peste margine.

— Un pic prea la babord, Wilf, dar înălțimea-i bună.

Cu grijă, Brim împinse nava către tribord.

— Mai apropie-te vreo doi irali, continuă ursul. Poți să-i spui să deschidă portiera acum, dar distanță e încă prea mare ca să sară.

— Transmite „Deschide portiera", îi ordonă Brim lui Barbousse, mişcând nava spre tribord.

— Atenție! spuse Ursis brusc. E îndeajuns. Ține-o aşa. Are portiera deschisă. O să-i arunc capătul corzii. Spune-i să şi-o lege sub umeri.

— S-a făcut, rosti Brim printre dinții strânşi, fiindu-i pe jumătate frică să se mişte, de teamă să nu împingă nava spre dezastru. Transmite „Leagă-ți cablul strâns sub brațe".

O secundă mai târziu, Ursis lansă colacul.

— Ratare! urlă ursul dezamăgit.

— Alarma de proximitate începe să clipească, sublocotenente, raportă Barbousse. Vom avea companie dintr-un ciclu în altul.

— Foarte bine, confirma Brim.

Nu putea însă face nimic, uitându-se la Ursis care înfăşură cablul pentru o nouă tentativă - pentru spion era „acum ori *niciodată*‘. Dacă voia să scape de pe planetă, trebuia s-o ia din loc cu nava în următorii câțiva cicli.

Din nou, Ursis îşi azvârli colacul. Brim scrâşni din dinți.

— Te rog, nu rata.

— De data asta l-a prins, spuse ursul, relaxarea răsunându-i clar în voce. Şi-l leagă sub brațe. Poți să te mai apropii puțin? Ne-am deplasat câțiva irali.

— Wilf! țipă deodată Theada. Înalță-te. O pasarelă! Drept în față!

Brim ridică ochii. Chiar la viteza lor mică, podul nu se afla decât la câteva clipe distanță.

— Ține-te de frânghia aia, Nik, urlă el.

Barbousse, spune-i să sară, acum!

După aceea, nu mai avu de ales. Aşteptă încă o secundă, apoi ridică nava peste pod, aruncându-i pe Ursis şi pe Theada la limita corzilor de siguranță în timp ce trecea pe deasupra. Îl auzi pe Ursis gemând din pricina şocului.

— Nu-l pierde, Nik, şopti Theada cu voce sugrumată chinuindu-se să înfăşoare cablul în jurul său. L-am prins. Trage-I la bord.

Spionul, îmbrăcat într-un constum spațial ligar fără caracteristici speciale, se agăța disperat cu amândouă mâinile şi picioarele de parapetul navei când Ursis ajunse lângă el. Într-o clipită ursul îl ridică în siguranță şi toți trei dispărură din vedere, luptându-se să înainteze spre sasul de acces.

Imediat, Brim întoarse nava, înscriind-o pe o traiectorie de joasă altitudine, perpendicular pe cablu, privind camionul ce se îndepărta cu viteză. Urma să treacă un timp considerabil înainte ca să se descopere că ceva era în neregulă, se gândi el - de parcă ar mai fi contat! Toate navele din Ligă păreau că porniseră să

investigheze explozia minei stelare a lui Barbousse.

Apoi gândurile îi fură brusc întrerupte de vocea gravă a lui Ursis care, calm în mod normal în toate situațiile, era în mod ciudat redusă la ceva mai mult decât o şoaptă.

— Prințesă Effer'wyck, Maiestate, se bâlbâi ursul. Î-în numele Marii Mame Ursoaice, ce căutați aici?

Numele îl lovi pe Brim ca un trăsnet.

— Margot? strigă peste umăr, nevenindu-i să creadă.

— Wilf? răspunse surprins un glas slab, dar inconfundabil.

— Margot! Universule!

— Jubal, mârâi Ursis, poate ai putea prelua tu comenzile cât...

— Oh... ah... da. Imediat, Nik, spuse Theada alergând spre postul de pilotaj din dreapta.

La distanță de câteva bătăi de inimă, Brim îndepărtă casca de la costumul ligar pentru a descoperi o claie de bucle blonde Pe chipul lui Margot se vedeau dâre de praf şi transpirație.

— Universule, şopti din nou el. Dacă aş

fi avut *cea mai mică* idee...

Femeia zâmbi - şi se încruntă.

— Dacă *eu* aş fi avut cea mai mică idee. Clătină din cap. Tot nu pot să cred că eşti tu, Wilf. Tăcu un moment, ca pentru a-şi aduna puterile. N-am dormit de... patru zile. Sunt bine. Am nevoie de odihnă totuşi.

— Wilf! strigă Theada de la consolă, cu vocea tremurând. Cred că-i nevoie de tine chiar acum. Avem oaspeți.

— Care-i cea mai bună cale s-o ştergem de-aici? întrebă Brim, luând mâinile lui Margot şi privind-o în ochii obosiți.

Ea se gândi un moment.

— De obicei zona 5 nu-i patrulată în timpul zilei. Ridică din umeri. Câteva nave uşoare de pază. Există însă zvonuri despre un crucişător vechi. Am încercat să culeg ceva informații, dar a trebuit să plec.

— Pe *ăla* l-am văzut, o asigură Brim. E adevărat. Apoi se încruntă. Aşadar, cea mai bună soluție e în sus?

— Direct în sus, Wilf, spuse ea. Şi nu te opri până n-ajungi în spațiu. Eu aşa aş face, în orice caz.

— Mi se pare o idee bună. O s-o

încercăm.

În timp ce Brim se îndrepta către consola de pilotaj, Barbousse o duse pe Margot într-un scaun liber lângă Amherst cel inconştient şi o ajută să-şi etanşeze din nou casca.

— Pentru orice eventualitate, locotenent El'fer'wyck, rosti el sumbru, aşezându-se la locul său de la consola de comandă a armamentului.

Brim se întoarse în scaun şi se uită cu coada ochiului la hiperecranele pupa; aşa cum avertizase Theada, două obiecte zburătoare îi urmăreau, prea departe însă pentru a le putea stabili tipul.

— Şi-acum? întrebă Theada.

Brim zâmbi şi clătină din cap, preluând controlul.

— Mergem acasă, Jubal, spuse simplu. Chiar acum. Trecu generatoarele pe PERICOL şi ridică nava într-o ascensiune verticală, în timp ce Ursis opera consolele energetice cu o frenezie plină de calm.

Cele două nave urmăritoare începură şi ele să urce, dar în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcură, vedeta le întrecu cu uşurință şi dispărură curând pe fundalul

solului.

— Le-am lăsat în urmă destul de frumos, comentă Theada.

— Păcat că n-am putut să scăpăm şi de releele lor KA'PPA, spuse Brim. Un întreg comitet de primire o să ne aştepte în față.

— Îi văd deja pe sistemul de ochire la distanță, sublocotenente, rosti Barbousse calm.

— Sunt sigur că şi ei ne văd.

În momentul acela se auzi identificatorul, de data asta însă cu un zgomot rău prevestitor de alarmă.

Brim clătină din cap.

— Gata cu identificatorul, avertiză el. Codul a expirat.

— Oricum ne luase tancul în vizor, pufni Theada tocmai când spațiul fu străfulgerat violent de o sferă de energie pură ce detonă la babord.

— Identificarea e acum o problemă *inutilă,* bombăni Ursis. Haideți să vedem cât de bine funcționează proiectorul de 60 mm de la prova.

— Par să fie patru nave mici de patrulă, N-81, despre care ne-a avertizat

locotenentul Effer'wyck, raportă Barbousse. Cu un blindaj mai subțire decât al tancului.

Theada se concentră asupra comenzilor de dare a focului. Brim privi turela răsucindu-se pe puntea prova. Câteva clipe mai târziu, un şuvoi de energie țâşni din disruptor, însoțit de un bubuit care făcu puntea să vibreze. În depărtare, o strălucire înflori într-o păpădie portocalie, apoi dispăru.

— Ratare! izbucni Theada în mijlocul haosului generat de contraatacul ce izbi cu o cascadă de tunete blindajul din flancurile vedetei. Nava se zgudui puternic şi un fragment din blindaj fu smuls cu un scrâşnet asurzitor într-un nor scânteietor de radiații. Păcat că Anastasia nu-i aici ca să mânuiască chestia asta.

Brim zigzagă frenetic în toate direcțiile, încercând să evite salvele.

— Slavă lui Voot că nu-s echipate decât cu două disruptoare de 70, scrâşni printre dinți. Opt dintr-astea pot fi însă un adevărat pericol.

A doua salvă răbufni din botul vedetei, generând o strălucire scurtă în depărtare.

— Socoteşte doar *trei* N-81, spuse mândru Theada şi cu o uşoară urmă de surprindere în voce. Trimise imediat încă o rafală şi privi atent prin scaner. I-am împrăştiat pe ticăloşi de data asta.

Replicile inamice slăbiseră considerabil.

— Asta-i, Jubal! exclamă Brim.

Ascultă ritmul miraculos de constant al robustelor generatoare Klaipper-Hiss purtându-i tot mai repede prin spațiu, apoi aruncă o privire în spate spre scaunul în care se afla Margot şi-şi simți inima plutind. Murdară şi obosită peste măsură, rămânea femeia senzuală cu care îşi dorea aproape animalic să facă dragoste. Simți însă că sentimentele lui pentru ea deveniseră de cu totul altă natură. Privi către Ursis şi acesta îi făcu cu ochiul. Ca de obicei, ursul părea să-i citească gândurile.

Peste puțin timp, Theada începu din nou să rotească disruptorul.

— Ce crezi? îl întrebă pe Brim.

Carescrianul zâmbi şi cercetă spațiul.

— Cred c-o s-o încasăm din toate părțile destul de repede, Jubal. Aşa că stai

cu ochii-n patru. Fiecare lovitură să conteze, pentru că dacă reuşim să răzbatem în spațiul liber, o să fim în regulă. Nu multe din navele construite de Ligă pot ajunge hârbul ăsta atunci când foloseşte cristalele propulsoare.

Simți nava vibrând, eând Ursis cuplă bateria de rezervă în sursa energetică.

— Dacă n-avem nevoie de ea acum, explică ursul cu un rânjet, probabil că n-o să avem niciodată.

Şi brusc duşmanul reveni - nave de patrulare venind de data asta din toate părțile. Spațiul fu trezit la viață de explozii puternice. Vedeta evită salvele una după alta, devie o serie de lovituri, dar consecințele începură să se facă simțite. Un sector al hiperecranelor de la babord se transformă pe neaşteptate într-o rețea de fisuri arzând, apoi se întunecă. O lovitură directă smulse cele trei inele de respingere de pe puntea utilitară. Cinci explozii simultane distruseră apărătorile injectoarelor de plasmă de la tribord - deşi, în mod miraculos, generatorul continuă să funcționeze normal. Theada repuse imediat în funcțiune disruptorul de 60 mm. De

data asta agresorii erau mult mai răspândiți. Disperat, trase în toate direcțiile, fără rezultat; nu avea timp să ochească şi era silit să-şi schimbe ținta. Dincolo de hiperecranele rămase, spațiul fulgera de explozii, radiații şi lumini amețitoare. Nava lor micuță eschiva printre lovituri, cu Brim zigzagând în toate direcțiile.

Peste câteva momente, hiperecranele pulsară din nou de data asta rămânând întunecate cinci secunde, în timp ce o serie de zguduituri asurzitoare cutremurară cabina de comandă. Utilaje desprinse se prăvăliră pe punte, iar prova explodă într-un nor de sfărâmături şi scântei ce căzură scrâşnind asurzitor de-a lungul pereților cabinei. Scântei verzui se prăbuşiră în cascadă şi pieriră în urma navei; când prova redeveni vizibilă, disruptorul de 60 mm dispăruse, înlocuit de o gaură strălucitoare cu marginile zdrențuite.

— *Asta* de unde a apărut? exclamă Brim peste zgomotul generatoarelor chinuite. Nici măcar n-a fost o lovitură directă.

Încă două explozii fantastice erupseră

la tribord, scoțând din nou nava de pe traiectorie şi făcând să pulseze rămăşițele hiperecranelor.

— *Universule,* exclamă Theada. Îl văd! Acolo, tocmai iese din umbra planetei.

— Crucişătorul vechi! strigă Brim înțelegând abia atunci că picase într-o capcană clasică.

Navele de patrulare îl mânaseră de fapt ca pe o vită la păscut. Mintea îi funcționa furioasă în timp ce manevra sălbatic nava. Fără disruptoare pe care să le folosească împotriva patrulelor, scăparea era practic imposibilă - orice direcție ar fi ales să fugă, tunurile uriaşe ale crucişătorului l-ar fi putut distruge cu uşurință. Singurul drum de scăpare trecea pe lângă vechea navă. Decise repede.

— Barbousse, strigă, armează tuburile pentru torpile.

— Sunt armate, sublocotenente.

Brim îndreptă prova sfărâmată a navei către crucişător şi privi atent prin dispozitivul de ochire. Strânse din dinți şi se încruntă. Era un curs păcătos, jos şi aproape de planetă, dar cel mai bun pe care-l putea obține.

— Îi dăm drumul! strigă el.

Explozii continuară să zgâlțâie nava care gonea dar, de fiecare dată, pilotul se luptă şi reveni pe cursul ales. Pe măsură ce se apropiau, spațiul însuşi păru să ia foc de la exploziile asurzitoare şi de la radiațiile provenind din disruptoarele crucişătorului.

— Gata, strigă Brim.

— Gata, răspunse Barbousse încordat.

Afară, un şuvoi de explozii sfâşie bezna spațiului. Pilotul încleştă dinții şi păstră capul-compas, încercând să fixeze ținta. Avea o singură şansă. Fiecare secundă scursă i se părea o eternitate.

— *Acum*, rosti în cele din urmă. Foc, ambele!

Vedeta tresări când cele două torpile ligare țâşniră din tuburile lor din ambele părți ale turelei disruptorului distrus.

— Torpilele lansate, sublocotenente, confirmă Barbousse.

— Reîncarcă! ordonă Brim, eschivând la babord, la timp pentru a evita un torent de explozii monstruoase.

Maşinării puternice gemură şi trudiră de fiecare parte a magaziei, în timp ce torpilele disponibile erau scoase din

arsenale şi introduse în tuburile de lansare. După o eternitate, două bufnituri anunțară terminarea operațiunii.

— Armate, sublocotenente, anunță Barbousse.

— Foc, ambele!

Nava tresări din nou.

— Torpilele lansate.

De-acum, toate disruptoarele ce mai funcționau pe bătrânul crucişător trăgeau cu cadență maximă.

— Pregăteşte propulsorul, Nik, avertiză Brim.

— E deja pregătit, Wilf, îl asigură Ursis.

Brim aprecie cu grijă distanța care se micşora rapid. Ezită încă o secundă, apoi strigă:

— Porneşte-l!

Cristalul propulsor se trezi la viață exact în momentul în care primele torpile îşi atinseră ținta, lovind crucişătorul drept în mijloc într-o explozie uriaşă care-i ascunse treimea din mijloc a fuzelajului cu o minge de flăcări orbitoare şi radiații. E607 gonea spre el cu accelerația pe care numai un cristal propulsor o putea genera.

— Ne ciocnim, țipă ascuțit Amherst.

O fracțiune de secundă mai târziu, a doua pereche de torpile lovi în ceea ce mai rămăsese din secțiunea mijlocie a crucişătorului ligar; o strălucire neclară agită spațiul înconjurător până când blindajul plesni ca un fruct putred. Releul KA'PPA se afundă lent în masa clocotitoare de energie, apoi brusc decolă în direcția opusă, ca o rachetă. Simultan, o altă strălucire apăru în partea din față, până când întreaga navă păru să implodeze, într-o explozie uriaşă de flăcări. Încet, se răsuci spre tribord, cu carena masivă sfârtecată în două de o gaură căscată în lateral.

Brim viră drept spre deschizătură; se afla prea aproape şi avea viteza prea mare ca să mai aibă şi alte opțiuni. Vedeta se balansă şi se rostogoli, purtată de teribilele unde de şoc. Apoi ieşiră în spațiul liber în mai puțin de o secundă, cu Brim pilotând doar pe baza instinctelor. Nu reținu decât imaginea unor imense coridoare distruse, cuprinse de flăcări şi dezastru... şi sfărâmături. Ceva uriaş se prăbuşi peste puntea de comandă, spintecând puntea în adâncime şi deschizând compartimentul torpilelor de rezervă ca pe o ca'omba

coaptă. Propulsia scăpă o clipă de sub control; lovitura unui ciocan imens izbi nava, apoi se iniție efectul Gandom Ve şi peste câteva clipe se aflau în hiperspațiu. Când Brim se răsuci în fotoliu, epava uriaşă era doar o licărire în hipecranele pupa, propulsorul duduia sălbatic sub picioare iar generatoarele se opriseră în nacelele zgâriate.

— S-a părut probabil că am explodat împreună cu crucişătorul, comentă Theada cu o voce încă tremurând de emoție. Am intrat în hiperspațiu înainte să ne separăm de epavă.

— Fără-ndoială, mormăi Ursis. Din nefericire, indiferent de ce anume ne-am ciocnit, aproape c-a terminat propulsorul. Se încruntă, privind indicatoarele din fața sa şi-şi scarpină falca. Zece mii VL este tot ce putem obține în hiperspațiu - afară, bineînțeles, de cazul în care vrei să te defazezi temporal.

Brim se înfioră. Toată lumea auzise de naufragiații temporali. Cu mult timp în urmă, hotărâse că prefera moartea - de orice fel.

— Putem menține zece mii VL? întrebă

el.

— Din fericire, asta nu reprezintă o problemă, răspunse ursul.

— Atunci să-i dăm drumul. Chiar şi o hiperviteză mică e mai mult decât nimic.

— Cum spui, Wilf Ansor.

Cristalul propulsor continuă să duduie neregulat.

Brim aprecie rapid starea navei. Una peste alta, părea într-o stare de funcționare rezonabilă, având în vedere tratamentul care-i fusese aplicat în ultimii metacicli. O zări cu coada ochiului pe Margot scoțându-şi casca; Barbousse veni imediat lângă ea. Se uită la Brim cu ochi obosiți şi înroşiți, atât de trasă la față încât era greu de recunoscut.

— A-am văzut totul, Wilf, rosti ea cu o undă de uimire amestecată cu respect. Te-am văzut *în acțiune*. Nu-i de mirare că devii faimos.

— Disperarea, ca de obicei, surâse tânărul. Nu pot face mare lucru dacă nu dau de bucluc.

— Oh, Wilf, se bosumflă Margot surâzând obosit, *eşti* imposibil, nu-i aşa?

Zâmbi somnoroasă, apoi ochii i se

închiseră şi capul i se lăsă pe umăr. Barbousse îi deschise costumul în dreptul încheieturii şi-i controlă delicat pulsul.

— Doarme, sublocotenente, chicoti el. Cred că puteți considera încheiată misiunea asta.

— Nu, până doamna de față nu se află în siguranță la bordul navei ei, spuse Brim. Cred totuşi c-ar fi chiar surprinzător să n-o facem şi pe asta, o dată ajunşi până aici. Se întoarse apoi către Amherst. În regulă, prim ofițer, acum ne îndreptăm către casă, aşa cum ați dorit. Ați face bine să vă aranjați şi să preluați din nou comanda.

Întâlnirea dintre E607 şi nava lui Margot avu loc la numai câțiva metacicli după ce ieşiră din teritoriul Ligii. De data asta, nu era o navă uşoară de recunoaştere. Silueta masivă a unui crucişător greu îşi făcu apariția în ceea ce mai rămăsese din hiperecranele frontale, semnalizând imperios o cerere de andocare imediată.

După ce Brim egaliză vitezele şi se alinie, navele se conectară rapid prin raze tractoare şi o rampă fu extinsă dinspre crucişător spre puntea zgâriată şi găurită a

vedetei. După câteva momente, carescrianul se găsi singur cu Margot în cabina de comandă; ceilalți se grăbeau să-l urmeze prin sas pe Ursis, care-l ținea strâns pe Amherst de cot.

Brim cedă comenzile navei mai mari, apoi se desprinse de consolă şi se îndreptă către pupa, unde se aplecă asupra siluetei adormite a lui Margot şi-şi aşeză uşor palma pe umărul ei.

Ea deschise încet ochii obosiți, clipi, după care desfăcu brațele. Într-o clipă, Brim o îmbrățişă.

— Cât am visat să te țin în brațe, şopti el cu inima bătându-i nebuneşte.

— Şi eu te-am visat, Wilf, rosti femeia cu răsuflarea tăiată. Asta m-a susținut în momentele grele. Se cutremură. N-am şters totul, aşa cum am vorbit pe *Norocos*, spuse. N-am putut.

Brim simți un fior prin tot corpul. Îi privi ochii injectați.

— Nici eu, rosti cu o pasiune pe care n-o mai simțise niciodată.

Apoi buzele li se atinseră, ale ei apăsând moi şi umede.

Pentru o clipă amețitoare, războiul

încetă să existe - doar Margot şi buzele ei, răsuflarea, brațele şi buzele, buzele ei umede.

Brusc, cineva ciocăni uşor în hipecranele pupa. Brim se ridică la timp pentru a-l vedea pe Barbousse pe punte. În spatele său, Amherst conducea un grup de ofițeri către sas. Nou-veniții purtau costumc de luptă elegante care, era clar, nu cunoscuseră niciodată focul luptei.

— Avem oaspeți, Margot, avertiză el.

Ea continuă să-l țină în brațe o clipă, după care îşi desfăcu strânsoarea.

— Vreau să mă ții din nou în brațe, Wilf, îi şopti privindu-l adânc în ochi. Nu ştiu cum, dar *„Pot vreodată spune adio acestor bucurii?/Nu-i strălucire mai mare printre stele.”*

— O s-ajung cumva acolo unde eşti, spuse Brim cu poezia lui Lacerta arzându-i în minte ca un cărbune aprins, în timp să ce sasul şuieră.

Se simțea nesigur pe picioare şi inima îi zvâcnea nebuneşte.

— Împreună, şopti Margot în timp ce el o ajută să se ridice din scaun.

Apoi ceilalți intrară, scoțându-şi căştile

şi privind de jur împrejurul micuței cabine de comandă ca şi când talmeş-balmeşul dinăuntru le-ar fi putut murdări costumele.

— Prințesa Effer'wyck? întrebă un căpitan-comandor, făcând o plecăciune şi ignorându-l pe Brim ca şi când ar fi făcut parte din echipamentul navei.

Era scund, iar în interiorul căştii se putea vedea o mustață prea spilcuită.

— *Locotenent* Effer'wyck, dacă nu te superi, căpitane, îl corectă Margot şi întorcându-se spre Brim, spuse: O să rămân pe Avalon un timp, Wilf. Dacă Soarta vrea, o să ne întâlnim acolo. Altfel, pe Gimmas.

Îi atinse mâna, apoi se întinse după cască.

— O să-ți fiu de-a pururi recunoscătoare, şopti ea.

Peste mai puțin de un ciclu, ieşi prin sas însoțită de trei dintre ofițeri şi traversă puntea distrusă, iar Brim n-o mai zări. Ofițerul rămas puse o mână pe umărul lui Amherst şi examină puntea pârjolită şi despicată.

— Se pare că evadarea n-a fost chiar

uşoară, Puvis, comentă el scoțându-şi casca.

Era înalt şi elegant, chiar în costumul de luptă. Ca şi Amherst, avea un nas lung, aristocratic, ochi apropiați şi vioi, şi o mustăcioară perfect îngrijită.

Amherst roşi.

— Ah... nu. Deloc, unchiule Shegar, se bâlbâi privind rugător la Brim.

— Ne-am îndeplinit misiunea, căpitane, spuse Brim. Asta contează.

— Da, ați recuperat-o pe prințesă, aprobă Shelgar, evitând astfel un imens şi neplăcut incident galactic. Râse. N-o să mai facă *asta* niciodată. Vă spun eu, de data asta au repartizat-o *definitiv* pe Avalon. Când împăratul a aflat ce vroia să facă, a fost furios. Tare furios.

— *Ea* este urmaşa la tronul Effer'wyck, nu? întrebă Amherst. Un fel de prințesă regală, doar că nu se foloseşte termenul. Se încruntă. Cum de a căpătat aşa o misiune?

— Este o tânără foarte tenace, chicoti Shelgar. Se spune că de obicei obține ceea ce vrea. Zâmbi. Din câte am auzit, a reuşit o treabă *excepțională.* Totul este strict secret, înțelegi?

Se opri un moment pentru a se uita la gaura unde fusese disruptorul de 60 mm al lui Theada.

— Dar, continuă el, ridicând un arătător, *nu* am rămas pe, ă-ă-ă, puntea ta ca să discut despre prințesă. Am noi ordine, Puvis, pentru tine şi pentru ce a rămas din nava asta a ta.

— Ce anume? întrebă Amherst.

— Mai întâi, te vei întoarce cu noi pe crucişător - la dorința directă şi personală a tatălui tău. Vrea să-ți înmâneze personal decorațiile.

— Am înțeles, zise Amherst, ochii strălucindu-i pentru prima dată de la începutul misiunii. Am de luat câteva lucruri din cabină. Dacă vrei să comunici restul ordinelor lui Brim, pilotul meu, voi fi gata imediat.

Shelgar aprobă din cap şi-l privi pe Amherst dispărând pe coridor înainte de a se întoarce către Brim.

— Deci, tu eşti pilotul carescrian, rosti el, încrucişându-şi brațele şi zâmbind.

— Da, domnule, răspunse Brim nesigur.

— Regyla Collingswood vorbeşte

frumos despre tine, sublocotenente. Presupun că tu ai pilotat în misiune.

— O parte din ea, răspunse Brim.

— Nu-ți voi pune nici o întrebare incomodă, surâse ironic Shelgar. Mi-am format deja propria părere despre natura contribuției lui Amherst, bazându-mă pe ce am aflat timp îndelungat despre fiul fratelui meu. Îi făcu cu ochiul. Aşa că n-o să mă obosesc să citesc versiunea oficială când va apărea în *Jurnal.* Râse încetişor. Destul cu asta. Politica mă dezgustă şi nici nu mai am mult timp. Cred că o să-ți convină ordinele - te duci pe Avalon imediat ce convingi epava asta să te poarte acolo.

— *Avalon* ați spus, domnule? întrebă Brim, inima începând deodată să-i bată mai repede.

— Trebuie să duci ce a mai rămas din vedetă la Centrul de Spionaj Tehnic. De acolo, poți să prinzi o cursă înapoi, pe *Agresiv*. Voi transmite informația aceasta şi Maiestății Sale, prințesa Effer'wyck. Dacă nu mă-nşeală prima părere, nu există îndoială că asta va uşura şocul noii repartizări.

Brim îşi simți fața îmbujorându-se.

— M-mulțumesc, domnule, se înecă el. Dar n-ar fi mult mai rapid să ne *remorcați!* Va dura cam mult să ajungem acolo cu zece mii VL.

— Mai rapid pentru *voi,* surâse Shelgar, dar prea încet pentru noi. Împăratul o doreşte pe prințesa Effer'wyck în siguranță sub jurisdicția sa, „fără întârziere", ceea ce înseamnă o cursă cu viteză maximă spre Avalon, aşa cum suntem.

— Am înțeles, domnule, se posomorî Brim.

— O să supraviețuiți amândoi, îl asigură Shelgar. Apropo de dispoziții, textul celor ce te privesc ar trebui să se fi încărcat până acum în sistemul tău COMM - pentru amănunte, citeşte-l. Întâmplător, Regyla m-a rugat să-ți dau şi *asta,* scoase el o cutiuță metalică dintr-un buzunar. Aveam una rătăcită pe la mine - a fost a mea odată, acum îți aparține. Într-o bună zi, o vei putea da şi tu mai departe.

Brim se încruntă şi deschise cutia. Inima i se opri.

— Felicitări, spuse Shelgar. Din câte

am auzit-o, ai câştigat-o pe merit, locotenent Brim. Chicoti. Vei constata că am încărcat şi documentaţia respectivă. Dacă te interesează plictiseala pompoasă, o să fie o lectură numai bună.

Îl bătu pe umăr pe Brim, rămas fără glas, în timp ce Amherst reintră în cabina de comandă.

— Gata Puvis? întrebă, potrivindu-şi casca pe cap.

— Da, unchiule, răspunse Amherst. Îşi puse casca şi se întoarse către Brim: îngrijeşte-te de toate cât poţi de bine şi fără mine, Brim.

Tânărul scrâşni din dinţi.

— Aşa o să fac, prim ofiţer.

— Sunt sigur, rosti Shelgar împingându-l pe Amherst în sas. Îi făcu cu ochiul lui Brim în timp ce păşea şi el înăuntru. Voi transmite mesajul despre care am discutat. Şi felicitări încă o dată.

Apoi dispăru.

Puţine secunde mai târziu, razele tractoare ale crucişătorului pieriră şi uriaşa navă spaţială se îndreptă spre Avalon, topindu-se în beznă cu o lucire de smarald care persistă aproape un sfert de metaciclu

înainte de a păli. Brim zâmbi în timp ce restul Agresivilor urcară la bord prin sas, scoțându-şi căştile şi felicitându-l pentru promovare. Printr-un miracol, Ursis şi Barbousse procuraseră sticle mari de meem; parcă din chiar vidul spațial. Tânărul râse, încălzindu-se cu urările lor de bine, ciocnind fericit pocalul cu fiecare în parte (mai întâi umplut şi ridicat, apoi golit şi întors cu susul în jos). Pe dinăuntru, veselia lui izvora din cu totul altă sursă. Mergea spre Avalon, ca şi Margot. Cumva, o simplă promovare părea prin comparație.

Agresivilor le trebuiră aproape douăzeci de zile standard ca să aducă vedeta avariată în spațiul natal dar, în cele din urmă. hiperecranele crăpate şi zgâriate ale lui E607 începură să se umple cu roiurile de stele strălucitoare ce formau însăşi inima galaxiei. Între timp, triada maiestuoasă a lui Asterious strălucea ca un far uriaş suspendat deasupra Universului, scăldând totul într-o falnică strălucire aurie - apoi, în scurt timp, se iviră cele cinci planete verzi-albastre: Proteus pentru ştiință, Melia pentru

comerț, Ariei pentru comunicații, Helios pentru transport şi capitala, Avalon însăşi - epicentrul vibrând al Imperiului care se întinsese prin toată galaxia şi dincolo de ea.

Ordinele primite de Brim specificau să predea vedeta comunității ştiințifice de pe Proteus şi, conformându-se (în a treizeci şi doua zi a călătoriei), încetini intrând în hipospațiu, ocoli baliza spațială Vernal-204 şi se pregăti pentru coborârea pe planeta strălucitoare a ştiinței imperiale. Cu generatoarele aparent indestructibile ale navei duduind regulat, trecu prin sectorul militar şi pătrunse în traficul spațioportului în timp ce ultimele licăriri de plasmă generate de intrarea în atmosferă dispăreau de pe hiperecrane. Dedesubt se întindeau trei grupări circulare de clădiri şi laboratoare, cunoscute în imperiu ca sursă a aproape jumătate din importantele descoperiri tehnologice militare făcute în ultimul secol.

În vreme ce ducea nava către nivelul de jos al traficului, Theada pregăti asolizarea. Generatoarele Klaipper-Hisses încetiniră şi un controlor de trafic al Portului Militar

apăru în display-ul COMM şi le aprobă intrarea în complex.

— Tot echipajul la posturi pentru asolizare. Tot echipajul la posturi pentru asolizare, anunță Theada în difuzoarele navei.

Brim se înclină spre babord, intrând pe un coridor aerian al bazei, şi începu apropierea finală în mijlocul tropăiturilor şi al alarmelor ce vuiau în vreme ce echipajul îşi ocupa posturile. Când nava se îndreptă, se alinie cu unul dintre tuburile prelungi cu pernă gravitațională Becton (folosite în mod curent în locul apei pentru asolizările pe suprafețe dure), reduse puterea motoarelor şi stabili un unghi lin de coborâre, verificând poziția provei față de capătul apropiat al tubului ce se apropia rapid. Stabilă ca o stâncă. Zâmbi. Planeta *asta* nu putea fi confundată cu Gimmas Haefdon - nici un pic de vânt.

Reduse pentru ultima oară motoarele deasupra strălucirii verde intermitent a releului ALPHA, apoi activă modificatoarele de portanță, menținu viteza constantă şi aşteptă să apară luminile de apropiere, în timp ce străbătea vuind tubul. E607 se

aşează pe perna gravitațională lungă, umbra ivindu-i-se alături şi devenind o pată tulbure chiar lângă ei. Când Brim simți că nava e susținută, închise modificatoarele şi termină rularea, folosind numai frânele gravitaționale, generatoarele fiind în stand-by.

Înainte de a doua intersecție de la ieşirea din tub, consola sa de comandă era deja o mare satisfăcătoare de luminițe şi de configurații colorate şi, în mijlocul uralelor puternice ale echipajului, opri nava într-o dană gravitațională specială, lângă terminalul militar. Prima şi ultima misiune a lui E607 se încheiase.

— Mesaje text pentru locotenentul Brim, anunță Barbousse prin sistemul COMM, cu vocea aproape acoperită de gălăgia entuziastă a tehnicienilor care urcau la bord pe trei rampe diferite.

— Despre ce-i vorba? întrebă pilotul, ocupat cu oprirea sistemelor de zbor.

— Par să fie personale, domnule, strigă Barbousse. Ați dori probabil să le vedeți chiar dumneavoastră.

— Înțeleg, spuse Brim activând un glob COMM deasupra consolei sale. Textul scurt

al mesajului apăru instantaneu:

Wilf - mi se cere să ocup postul de pe Godille ca reprezentant al domeniilor mele. O să te văd acolo? Cred că Amiralitatea te-a lipsit de orice scuză să declini invitația. (Şi ce rău îmi pare!) - Margot

Inima lui Brim începu să bată sălbatic pe măsură ce citea primele cuvinte. Apoi se încruntă. „Postul de pe Godille?" „Amiralitate?" Ridică privirea chiar când Ursis comuta pe gravitație externă - şi aproape căzu din scaun. Înghițind cu greu, se luptă să-şi controleze propriul stomac, apoi se întoarse şi răcni către Barbousse.

— Eşti sigur că asta-i tot? N-are nici o logică.

— Care din ele, domnule? întrebă Barbousse plin de solicitudine.

Generatoarele uriaşe se opreau şi se puteau face auziți mai uşor.

— N-am decât *unul,* strigă Brim cu o voce mult prea puternică pentru cabina mică.

Toată lumea se întoarse să-l privească şi simți cum roşeşte.

— Pe *care,* locotenente? întrebă iar Barbousse.

Brim scrâşni din dinți. „Personale”; pe naiba!

— Cel de la Margot, răspunse dându-se bătut.

— Oh, ridică din sprâncene torpilorul. Acela e *al doilea.* locotenente. Primul trebuie să se fi pierdut.

— Minunat, izbucni Brim.

— Vi-l trimit încă o dată.

Tânărul se prăvăli în scaun, simțind în ceafă o duzină de perechi de ochi.

— Mulțumesc, rosti el vârându-şi capul între umeri.

Apoi se răsuci rapid cu fața la public. Opt tehnicieni priveau curioşi peste umărul lui la globul pentru mesaje.

— *La loc comanda!* tună el.

Se răspândiră în opt direcții diferite în cabina deodată liniştită. Apoi textul primului mesaj apăru;

CĂTRE: Wilf A. Brim, Lt., NFI @ Proteus.991E

DE LA: Lord Avington B. Wyrood @ Amiralitate/Avalon

Locotenent Brim. sunteți aşteptat la petrecerea de la curte organizată de Maiestatea Sa Prințul Onrad în cinstea

Onoratului Arhiduce de Godille.

Seara aceasta: 19:00 Casa Regală Lordglen Marele Bulevard al Cosmosului Avalon

DIN ORDINUL MAIESTĂȚII IMPERIALE GREYFFIN AL IV-LEA, MARE ÎMPĂRAT GALACTIC, PRINȚUL ROIULUI STELAR REGGIO ŞI PROTECTOR DE DREPT AL CERURILOR.

(Ținuta obligatorie)

Locotenentului Brim personal: Luați naveta R-37 către Terminalul Imperial, Avalon. Un vehicul vă va sta la dispoziție la Poarta Quentian. O uniformă de protocol vă aşteaptă la sosirea la Casa Lordglen.

— A.K. Khios. Secretar al Lordului Wyrood

Asta avea mai multă logică: cel puțin la fel de multă, în primul rând, ca invitarea unui carescrian la curte. Râse. Cu siguranță, era mâna lui Margot. Ei bine, dacă astea erau cerințele ca s-o vadă, aşa să fie! Făcuse față până atunci unora dintre cei mai buni adversari pe care Liga îi putuse trimite împotriva lui. Societatea avaloniană nu putea fi cu mult mai rea!

Mai târziu, într-un tramvai ce pornea

de la terenul de asolizare, le spuse celorlalți despre invitația primită.

— Casa Lordglen? exclamă Theada. Universule, Brim, ăla-i unul dinre cele mai luxoase palate oficiale. Cum de ai primit o invitație acolo când tu stai în Sectorul Vizitatorilor?

— Prieteni suspuşi, râse Brim evaziv, simțind cum i se aprind obrajii. Oricum, nu-i decât până mâine seară, când terminăm transportul.

Ursis râse şi-l bătu pe umăr.

— Cred că *ai* asemenea prieteni, Wilf Ansor, dar poate nu cei pe care-i bănuieşti tu. Zâmbi. O să fiu foarte curios să văd cine se dovedeşte a fi *adevăratul* tău protector.

Brim nu fusese niciodată în marele Terminal Imperial de pe Avalon fără să se simtă copleşit de măreția arhitecturii. În ansamblu, clădirea uriaşă nu putea fi descrisă decât ca incredibilă, cu plafonul imens şi plin de nori, înălțându-se la sute de irali peste o mie de rampe şi pasarele întortocheate, şerpuind printre grădini terasate şi lagune colorate. Era o metaforă potrivită pentru a reprezenta civilizația care

o concepuse şi o construise. Copleşitoare în acelaşi timp, ca şi nenumăratele planete şi stele pe care le unea.

În timp ce-şi căuta drumul către aglomerata Poartă Quentian, Brim cercetă zecile de alei căutându-şi vehiculul. Un autobuz? O dubă'? Observă în treacăt o limuzină enormă cu şofer, străbătând cu grijă mulțimea şi oprindu-se în mijlocul „oh”-urilor şi „ah”-urilor audienței. Privi cu interes şoferul care coborî - maşina *aceasta* era pentru cineva important (sau, chicoti, pentru un urs în permisie). Continuă să privească atent celelalte alei, căutându-şi propriul vehicul.

— Locotenent Brim? întrebă o voce.

Tânărul se întoarse surprins şi dădu cu ochii de şofer - mic, îmbrăcat de sus până jos în gri-deschis şi părând complet chel (pielea îi lucea în de jur împrejurul caschetei ascuțite).

— Eu sunt, rosti neîncrezător.

Şoferul se îndreptă către limuzina uriaşă care aştepta lângă bordură, lustruită, strălucitoare şi importantă. Părea o creatură marină, pregătindu-se de atac.

— Transportul dumneavoastră pentru

Casa Lordglen, locotenente, spuse şi mustăcioara blondă îi tresări în timp ce vorbea.

Brim îşi simți sprâncenele înălțându-se.

— *Asta*-i pentru mine?

— Tot drumul până la Lordglen, râse şoferul.

— Eşti sigur că nu trebuie să te conduc *eu* pe tine? glumi Brim îndreptându-se spre vehicul. Pare destul de mare pentru un Pilot.

— Doar în aglomerație, locotenente, răspunse şoferul amabil, deschizându-i portiera. La ora asta, probabil sunt în stare să mă descurc şi singur.

Fără alte cuvinte, sui în compartimentul său şi vehiculul puternic ieşi din complex.

Avalonul propriu-zis era o aglomerare imensă de parcuri împădurite şi clădiri urbane la marginea imensului şi liniştitului Lac Mersin, o mare interioară, de fapt. Marele Terminal fusese construit pe o insulă artificială şi era legat de oraş printr-o şosea lată purtând numele lui August Thackary Palidan, primul comandant de

navă care circumnavigase galaxia.

Mergând cu viteză mare, peste puțin timp călătoreau de-a lungul țărmului, printre copacii ce mărgineau Bulevardul Vereker. Brim privi afară la valurile purpurii ce se zăreau printre trunchiurile răsucite ale copacilor kilgal, pe lângă care alunecau. Şoferul manevra prin traficul aglomerat cu o mână uşoară şi sigură; tânărul se relaxă pe pernele moi ale banchetei, bucurându-se de fiecare picătură de lux pe care o putea absorbi.

Trecură de un parc răcoros, umbrit de arbori mork, presărat de fântâni arteziene în care se bălăceau copii. Brim se gândi la timpul scurs de când nici măcar nu mai *văzuse* un copil şi clătină din cap. Probabil că dinainte de Gimmas Haefdon. Războiul şi copiii nu se prea împăcau; asta o ştia, din nefericire, foarte bine.

Circulația se îngreuna pe măsură ce se apropiau de centrul metropolei; în ambele sensuri se înmulțiseră limuzinele asemănătoare celei în care se afla el, multe decorate cu însemne diplomatice. O maşină mare şi neagră de la Triada Strălucitoare de pe Ely, intră vizavi de ei pe o alee

laterală, chiar în momentul în care semnalul de alarmă i se declanşă, emițând aleatoriu fulgere roşii, albe şi portocalii într-o secvență orbitoare. Vehiculul strălucitor acceleră rapid evitându-le cu măiestrie pe celelalte şi dispăru în depărtare.

Pe partea dreaptă se vedea acum strălucirea Monumentului Desterro, cu colosala spirală de flăcări sculptate comemorând descoperirea Tetradei Rece din Edrington, centru al unui vârtej gravitațional în care se adunaseră resturi şi artefacte istorice neprețuite, de-a lungul unui milion de ani de călătorii spațiale. O mecca tradițională pentru turişti pe timp de pace, monumentul era acum copleşit de sute de cădeți cu gura căscată şi Tunici Albastre de pe tot cuprinsul Imperiului. Brim zâmbi. El însuşi îl vizitase de mai multe ori.

În câțiva cicli, alunecau peste primul arc rubiniu uriaş care traversa Marele Canal Achtite, fiecare capăt al imensei benzi translucide fiind păzit de luptători masivi de cristal ce priveau spre aceeaşi secțiune a cerului (aşa cum sculptorul lor

hotărâse că o vor face). Brim îşi aminti de un ghid care îi spusese odată că trei poduri similare traversau canalul, departe în aval, la distanțe egale unul de altul, păzite de aceleaşi statui de cristal, toate privind pentru totdeauna aceeaşi zonă a cerului: roiul Achtite. În stânga apărătorii podului, Brim întrezări cupola imensului turn al lui Marva, o săgeată de aur şi argint aruncată pe cer, cu pereții canelați, înconjurată de o pasarelă ciudată ce şerpuia până la dom ca o iederă strălucitoare. Bătrâna regină Adrien trăise şi studiase acolo, înainte de a pleca în micuțul ei *Durax III* pentru a descoperi Porth Grassmere, de partea cealaltă a Elathului. Era un loc pe care toți piloții imperiali îl cunoşteau şi prețuiau.

Trecură apoi pe lângă faimosul castel Kimber, unde Cago JaHall compusese *Solemnul Univers* şi alte opere clasice de acelaşi gen. În ultimii ani, Dalgo Hildi trăise şi el acolo, dar la sosirea ei pe Avalon cariera sa activă aproape se terminase. Bătrâna clădire plină de grație era acum înconjurată de un schelet din cristal, iar muncitorii îi restaurau fațada din metal sculptat.

Pe măsură ce continuau să se adâncească în cartierul istoric Beardmore, Brim observă că oriunde se uita, se construia masiv. Clădiri noi se înălțau în aproape fiecare zonă. Clădirile mai vechi erau reconstruite, iar schele şi macarale se zăreau peste tot. Un semn bun. Avalon începea să-şi revină din şocul inițial al războiului, privind din nou spre viitor şi percepând primele scântei ale unei posibile victorii.

Se lăsă pe spate, respiră adânc şi se afundă şi mai mult în luxul banchetei, simțind forța calmă a limuzinei şi îndemânarea şoferului. Privi freamătul străzilor aglomerate şi zări peste tot uniforme.

Când schimbară direcția către spațioasa piață Courtland cu vestita ei fântână arteziană Savoin pe trei etaje şi bazinul cu reflecții de onix, Palatul Imperial se întrezări pentru moment deasupra unei întinderi de grădini şi păduri bine îngrijite. Poarta Huntingdon era obişnuita masă confuză de vehicule (o provocare faimoasă pentru cei mai buni şoferi ai Avalonului). Apoi apăru clădirea masivă, cu pereți de

sticlă, a bibliotecii Estorial, unde Bobina Kopp prezentase pentru prima oară Manifestul Korsten, cu două sute de ani înainte de naşterea lui Brim. Biblioteca avea o secțiune specială pentru poezie, pe care pilotul promisese că o va cerceta odată pe îndelete - dar, ca de obicei, nu acum!

În sfârşit, limuzina coti pe lângă parcurile ce mărgineau lungul Bulevard al Cosmosului şi începu să încetinească. Câteva momente mai târziu, se opri lin pe o alee circulară în fața unui porticul împodobit cu miniaturi delicate de jad: întinsa Casă Regală Lordglen. Era încă devreme şi spațiosul spațiu de primire era pustiu, însă Brim îşi putea imagina cum urma să arate în momentul în care oaspeții vor începe să sosească.

Un lacheu cu mănuşi albe, purtând o livrea roşu-strălucitor şi pantaloni albi, salută şi-i deschise portiera.

— Locotenent Brim, domnule? Pe aici, vă rog, rosti el cu un zâmbet care anulă instantaneu personalitatea copleşitoare a clădirii.

Brim ciocăni în semn de mulțumire în geamul care separa compartimentul

pasagerilor de cel al şoferului, apoi îl urmă pe lacheu printr-o uşă impozantă cu două canaturi. Înăuntru, traversară un hol larg de primire, cizmele răsunând pe podeaua impecabilă de obsidian. Deasupra, un candelabru imens de aur şi cristal reflecta lumina prin mii de fațete lustruite, iar la capătul celălalt al încăperii, două scări gemene de alabastru se curbau în sus spre un balcon împodobit, suspendat deasupra unei arcade minuțios sculptate, ale cărei uşi din abanos lucios erau acum închise.

Lacheul îl conduse pe Brim pe scara din stânga, printr-o arcadă aurie sculptată, într-un hol scurt al cărui plafon boltit era împodobit cu scene alegorice, pictate într-un stil vechi şi elegant. La jumătatea peretelui din stânga, intrară într-un lift care-i duse până la nivelul al cincilea, unde lui Brim i se înmână o cheie mare, aurie, şi i se arătă o cameră elegantă, cu mobilă splendidă de epocă, decorată cu obiecte care, chiar şi pentru un ochi neobişnuit, era clar că valorau cât o navă spațială.

— Bine ați venit la Casa Regală Lordglen, locotenente, spuse lacheul trăgând draperiile grele. Lordul Wyrood mi-

a ordonat să vă stau la dispoziție. În dulapul din dreapta dumneavoastră există o uniformă completă de protocol şi am încercat să aduc şi alte obiecte necesare, pe care le veți găsi în locurile obişnuite. Se înclină. În cazul în care credeți că mi-a scăpat ceva, nu trebuie decât să sunați, numele meu e Keppler. Vă voi sta la dispoziție imediat.

Se înclină din nou şi ieşi din cameră cu spatele, închizând silențios uşa dublă.

Brim clătină din cap privind camera ornată cu gust - asta da, era o diferență față de Carescria! Se uită pe fereastră într-o curte cu copaci panthon înfloriți, perfecți ca formă, ale căror fructe strălucitoare transformau dreptunghiul curții într-un Univers de galaxii miniaturale, pe fondul întunecat al pavajului. Apa unei fântâni impunătoare dansa liniştită în centru. Închise ochii pentru o clipă - nivelul de bogăție îi depăşea complet puterea de înțelegere. Ridică din umeri; oricum, nimic nu avea importanță pentru el. Singurul lucru adevărat aici era Margot. După sosirea ei, orice altceva avea să-şi piardă importanța.

Brim se foi neliniştit în timp ce-şi aranja uniforma în fața unei oglinzi imense: tunică albă cu guler rigid brodat cu aur, epoleți şi manşete înalte, pantaloni albastru-închis cu vipuşcă de aur, cizme de paradă înalte până la genunchi (lustruite ca blindajul unei nave), mănuşi albe şi caschetă ascuțită. O mantie mare, dungată cu roşu, era împăturită cu grijă pe pat; cu siguranță, nimic asemănător uniformelor ieftine pe care le ştia de la Academie.

Simți cum îi creşte nerăbdarea când număra ciclii ce-l despărțeau de întâlnirea cu Margot - era imposibil să mai stea jos. Se plimbă încoace şi încolo pe covorul gros, afundându-şi cizmele în el. Fiecare ciclu părea mai lung decât predecesorul său; chiar dacă trecuseră *luni* de zile de la seara de pe Gimmas Haefdon, ele păreau nişte clipe acum. Afară, o briză uşoară mişca frunzişul copacilor - vremea era perfectă. Un semn, poate? Râse de el însuşi. Toate momentele cu Margot fuseseră perfecte, pe cât îşi amintea - se îndoia că-l va dezamăgi în seara asta.

În timp ce privea curtea interioară, un dangăt răsună în depărtare. Peste câteva

clipe, un ciocănit uşor se auzi la uşă.

— Intră, spuse. E deschis.

— Sunteți gata, domnule? întrebă Keppler păşind în cameră. Recepția a început în sala de bal.

Acum, când venise momentul, Brim începu să-şi facă griji despre ceilalți oaspeți. Oameni bogați, cu siguranță. Influenți. *Puternici.* El nu era decât un simplu pilot. Ce ar fi putut avea în comun cu oricare din ei? Ce ar fi putut el spune, care să merite să fie ascultat? Se va face de râs? Deodată, se simți obosit. Îşi dori să fi putut face alte aranjamente ca s-o vadă pe Margot. Nu avusese ocazia.

— Arătați splendid, locotenente, spuse Keppler. Vor fi toți invidioşi, mai ales ținând cont de faptele dumneavoastră de arme.

Îl ajută pe Brim să-şi aşeze mantia corect pe un umăr, după ultima modă. Acum dați-vă înapoi. Lăsați-mă să fac o ultimă verificare.

Îi mai aranjă gulerul, mantia şi un epolet necorespunzător.

— Perfect, domnule, aprobă el în cele din urmă. Acolo jos se află câțiva oameni

importanți care aşteaptă să vă cunoască, aşa că ar fi de dorit să arătați cât mai bine.

Cu asta, îl împinse uşor pe Brim afară din cameră şi înăuntrul liftului.

Doar câțiva cicli mai târziu, tânărul se trezi din nou sub arcada din capătul scării duble. Voci şi o muzică îndepărtată răsunau de dedesubt, în timp ce cupluri elegante pătrundeau în hol şi dispăreau prin uşa de sub picioarele sale. Se opri pentru un moment, gândindu-se la imposibilitatea de a-şi alunga o iritare carescriană firească față de odraslele bogăției şi privilegiilor. În timp ce ele se bucurau de un confort şi de un lux incredibile, bărbați şi femei cu origini mai modeste se luptau în altă parte pentru a apăra însăşi existența Imperiului. Oamenii *aceştia* de ce erau scutiți? Râse apoi amar de prostia pe care tocmai o gândise. Iată-l pe el însuşi aici, îmbrăcat ca un curtezan profesionist de cea mai joasă speță - şi încă din cap până-n picioare! Pufni şi porni pe scări în jos, admirând propria sa condiție dublă.

Uşile uriaşe de abanos erau acum deschise, de fiecare parte stând câte opt

lachei îmbrăcați în gri, purtând simbolice halebarde împodobite. Înăuntru, o mulțime elegantă se fâțâia împăunându-se: ofițeri spilcuiți purtând uniformele tuturor națiunilor prietene din galaxie, o mare de piepturi pe jumătate dezgolite şi rochii de seară extravagante, în toate culorile şi modelele pe care arta şi ştiința le putuseră inventa, oameni, urşi, a'zurnieni şi rase mai puțin numeroase. În centru, sub arcada înaltă, un majordom cu o livrea verde-strălucitor, pantaloni de culoare închisă şi cizme verzi, se înclină la apropierea lui Brim.

— Numele dumneavoastră, locotenente? întrebă el.

— Wilf Brim. Un carescrian.

Îl privi drept în ochi.

— Ah, da, locotenent Brim, spuse majordomul. Mii de scuze, ar fi trebuit să ştiu. Se răsuci pe călcâie şi-l conduse în sală. Locotenentul pilot Wilf Ansor Brim, Flota Imperială, anunță el, bătând cu capătul halebardei într-o dală specială din pardoseală. NFI *Agresivul.*

Câteva capete se întoarseră cu indiferență, dar anunțul se pierdu în larma

mulțimii. Din ce putu să vadă tânărul când pătrunse în sală, singur gradul său ar fi ajuns pentru a-l arunca în genunile anonimatului, printre majoritatea oaspeților, ale căror grade le putea recunoaşte.

Din interior, sala era înaltă şi foarte vastă - deşi lumina discretă păstra efectul general în limitele înțelegerii lui Brim - mai mult lungă decât lată, cu un plafon boltit, ornat cu modele de aur şi argint imitând forma sinuoasă a unei vițe. Trei candelabre monstruoase, precum cel din hol, atârnau de-a lungul axei centrale. Un perete era o suprafață neîntreruptă de oglinzi, ceilalți fiind acoperiți cu tapiserii scumpe. Podeaua era o continuare a obsidianului perfect de afară.

În timp ce Brim încerca să se orienteze în mijlocul atmosferei amețitoare de hogge'poa, meem şi sute de nuanțe de parfumuri, un căpitan-comandor înalt, cu o mustață subțire şi ochi albaştri pătrunzători, se desprinse din mulțime, zâmbi şi-l bătu pe spate.

— Brim, bravul meu, rosti el, îmi pare atât de bine că ai reuşit să ajungi! Sunt

Avlin Khios, secretar al Lordului Wyrood. Îi strânse mâna scuzându-se. Îmi pare rău că invitația ta a ajuns pe neașteptate. Am sperat că ai să reușești să vii oricum. Surâse, înțeleg că ai avut o misiune captivantă, nu?

— ”Captivant” e probabil un cuvânt la fel de bun ca oricare altul, domnule, încuviință Brim cu un zâmbet. Lucrul cel mai important este că am reușit s-o ducem la capăt în întregime.

— Da, înțeleg, spuse Khios cu un surâs care dădea de înțeles că știe. Ei bine, mărimea sa effer’wyckiană e cu siguranță pe lista de oaspeți. Îl prinse pe Brim de braț și-l împinse în mijlocul mulțimii. Însă până când tânăra doamnă *sosește,* există aici câteva persoane care ar dori să-ți vorbească - nu mulți au ocazia să întâlnească un adevărat luptător.

Trecând pe lângă o pereche de lachei, Brim simți cum i se pune în mână un pocal, ceea ce făcu și mai dificilă înaintarea prin mulțime. Când depăși un ofițer congestionat, acesta scuipă înverșunat „carescrianule”, ca și cum ar fi fost o înjurătură. Apoi, peste câteva secunde, se

trezi în centrul unui cerc de ofițeri tineri, zâmbitori, purtând insignele Personalului Amiralității şi e.presii curioase pe fețe.

Khios îl prezentă pe fiecare, în timp ce Brim îi saluta folosind strângerea de mână învățată la Academie (în mod normal carescrienii se fereau să atingă pe cineva la prima întâlnire). Numele li se pierdură rapid în avalanşa de întrebări care urmă.

— Chiar *ai fost* pe una din navele lor?

— Cum au fost disruptoarele de pe A'zurn? Uşor de condus?

— Greu de pornit?

— Torpilele Ligii *sunt* bune, nu-i aşa? Cum s-a comportat banda J după ce a încasat radiația minelor?

Spre surprinderea lui, Brim începu repede să sesizeze din partea celorlalți un aer de interes real; cu siguranță, întrebările ce i se puneau veneau de la oameni bine documentați. În timp ce grupul continua să-l descoasă, el descoperi că nu vorbea cu acei curteni lipsiți de creier pe care îi crezuse inițial. Era înconjurat mai degrabă de un grup de indivizi pasionați: cei care luau decizii în spatele scenei şi care - din câte îşi putea da seama - erau probabil

mult mai folositori într-un birou decât pe câmpul de luptă. Pe transportoarele de minereu, se învăța repede respectul față de oricine care vroia să contribuie cu adevărat - la aproape orice.

În timpul următorilor câțiva cicli, răspunse la toate întrebările cât de sincer putu, în limita cunoştinţelor sale. Era dificil să-i faci pe necombatanți să înțeleagă că adeseori în luptă contau mai mult reacțiile calme în fața diferiților stimuli decât studiul a ceva specific. Expunea cu răbdare pentru a treia oară impresiile lui asupra manevrabilității navei E607, când fu întrerupt de Khios.

— Trebuie să-l răpesc pe locotenentul Brim pentru un timp, domnilor, spuse acesta pătrunzând în interiorul cercului. Câțiva executivi doresc să-l cunoască, *acum.*

Brim înclină politicos capul către ofițerii care zâmbeau şi-şi întoarse palmele în sus.

— Scuzele mele, domnilor.

Se răsuci pe călcâie şi-l urmă pe Khios prin aglomerația de parfumuri, muzică şi oameni eleganți. Secretarul se opri în

partea cealaltă a sălii imense, lângă o arcadă mică, ascunsă printre tapiseriile de pe perete. Ciocani uşor în uşa împodobită, înainte de a o deschide, făcându-i semn lui Brim să-l urmeze.

Înăuntru, lumina discretă, vitrinele elegante de lângă pereți, mobila splendidă şi covoarele groase şi moi denotau faptul că încăperea era unul dintre acele cabinete ultrasecrete, despre care toată lumea auzise şi pe care foarte puțini le văzuseră, în care cursul istoriei însuşi putea fi rescris… şi de multe ori aşa se şi întâmpla. Doi ofițeri înalți stăteau de vorbă în fața unui şemineu aprins; un om şi o ființă înaripată de pe A'zurn. Uniformele le erau acoperite de decorații şi de însemne ale gradului.

Khios se opri la jumătatea încăperii şi se înclină adânc.

— Maiestățile voastre, rosti el, permiteți-mi să vi-l prezint pe locotenentul pilot Wilf Brim, din Flota Imperială, detaşat de pe NFI *Agresivul*. Se îndreptă apoi şi arătă spre cei doi. Prințul locotenent Onrad, gazda dumneavoastră şi prințul Leopold de A'zurn.

Încremenit, Brim salută, în timp ce Khios îşi pocni călcâiele, se înclină încă o dată şi ieşi în linişte din cameră, închizând cu grijă uşa.

Singur în mijlocul cabinetului şi aproape speriat, carescrianul îşi înălță bărbia, îşi adună tot curajul şi înaintă cu îndrăzneală până la o distanță respectuoasă de câțiva paşi, în fața celor doi demnitari. Se înclină, apoi rămase locului, privind spre unul, apoi spre celălalt.

— Sunt onorat, Maiestățile Voastre, spuse stăpânindu-şi emoția cu un calm înghețat.

Onrad vorbi primul. Părea să fie cam de vârsta lui Brim şi avea o constituție solidă, cu maxilare pătrate şi gâtul puternic al unui atlet înnăscut. Cu o croială scumpă, uniforma lui era cea albastră de viceamiral.

— Deci *tu* eşti Wilf Brim, remarcă el, carescrianul care a pricinuit atâtea necazuri Marelui Unchi Triannic. Zâmbetul larg aproape că-i închise ochii. Ha, ha! Ei bine, campania voastră de susținere a Actului de Reformă a lui Wyrood pare să

meargă impresionant. Dădu din cap către a'zurnianul de lângă el. Nu-i aşa, Leo?

Prinţul Leopold iradia o sobrietate aproape ireală care, în felul ei reţinut, se remarca asemeni unui far în mijlocul opulenţei greoaie a cabinetului. Aripile lui aurii, pliate, ajungeau la cel puţin trei irali deasupra solului; avea ochii imenşi ai unui şoim de vânătoare, iar înfăţişarea să părea să fie însăşi personificarea demnităţii. Era un bărbat care nu acţionase niciodată sub imperiul mâniei sau al pasiunii. Purta uniforma elegantă de moda veche a unui general de brigadă şi stătea cu una din cizmele lustruite pe şemineul înalt. Îi zâmbi şi el lui Brim; un zâmbet analitic şi întrebător, care părea să-l testeze pe cel căruia îi era adresat cu nu mai mult decât urma unei provocări.

— Un „conducător nobil şi îndrăzneţ, aşa cum spun verii mei, rosti el. Ochii i se îngustară şi părură să cerceteze însuşi spiritul existenţei lui Brim. Un conducător „complet".

— Leo, îl întrerupse Onrad cu aprindere, spune *asta* idioţilor anti-Wyrood. Ei sunt cei *greu* de convins.

Leopold oftă şi privi pentru câteva clipe focul.

— Până şi *ei* vor învăța, Onrad - sau. cu siguranță, nici unul dintre noi nu va supraviețui. Își înclină capul. Dar chiar şi facțiunile acelea vor învăța, fiindcă cei precum Wilf Brim au puterea să insiste, iar ei, la urma urmei, nu o au.

Se întinse apoi deasupra imensului şemineu sculptat şi luă un sipet aurit. Păşind în fața lui Brim, îl deschise şi scoase o mică statuetă de cristal a unei ființe înaripate - aceeaşi pe care tânăful îşi aminti că o văzuse la coloanele gemene de lângă cariera de pe A'zurn, unde Hagbut şi trupele sale fuseseră ținuți prizonieri. Era agățată de un şnur roşu. Prințul zâmbi din nou.

— Am trimis tot textul fără sens care însoțeşte asta, direct pe Gimmas Haefdon, locotenente, şoptise el. Singurul lucru important este să înțelegi cât de mult au fost apreciate acțiunile tale în Magalla'ana - şi că nu vom uita niciodată devotamentul tău față de misiune şi de poporul meu. Locotenent Wilf Ansor Brim, în prezența Maiestății Sale, prințul Onrad. Îți acord

Ordinul A'zurnian al Zborului Senin. Privi adânc în ochii carescrianului. Poartă-l cu mândrie. N-a mai fost niciodată acordat unui neînaripat.

Legă apoi şnurul de reverul stâng al tunicii lui Brim şi-şi reluă poziția inițială lângă şemineu.

Brim se plecă din nou.

— Mulțumesc Maiestăților Voastre.

A'zurnianul îşi înclină capul.

— Şi ai mare grijă de verişoara mea, Margot, adăugă Onrad zâmbind uşor şi chicotind. Am sentimentul clar că eşti singurul motiv pentru care vom fi onorați în seara asta de prezența ei blondă.

Brim simți că roşeşte. Apoi întoarse plin de îndrăzneală zâmbetul.

— *Asta* o să fac cu siguranță, Maiestatea Voastră, rosti el.

Păşi înapoi, salută şi ieşi din cameră închizând încet uşa, în urma sa. Afară, stătu un moment ca să-şi adune gândurile. Mental, se simțea de parcă tocmai ar fi trecut printr-o bătălie spațială aprigă. După aceea, ridică din umeri. Parcursese *cu siguranță* un drum lung de la transportoarele de minereu - o realizare

deloc neglijabilă pentru un carescrian.

Se întoarse în mulțimea tot mai mare, acceptând un al doilea pocal de meem şi căutând cu privirea buclele blonde ale lui Margot - fără succes - când o agitație uşoară se iscă la intrare.

— Maiestatea Sa Serenissimă, Prințesa Margot a Domeniilor Effer'wyck, anunță majordomul cu o voce sesizabil mai puternică decât până atunci. Larma încetă şi capetele se întoarseră curioase.

Brim simți cum i se taie răsuflarea când ea intră în sală la brațul Lordului Primei Stele Beom Wyrood. Femeia nu mai era doar un ofițer atrăgător, ci radia frumusețea specială rezervată celor bogați şi puternici. Era magnifică.

Purta o rochie de culoarea meem-ului, lungă până la pământ, petrecută în față şi legată la gât, care îi lăsa umerii şi spatele surprinzător de dezgolite. O eşarfă asortată îi înconjura talia, iar o tăietură îndrăzneață lăsa să se vadă destul din forma unui picior lung. În jurul gâtului purta o Flacără Stelară dintr-o singură bucată, care ardea cu un foc interior, în timp ce ea râdea şi vorbea cu Wyrood.

-...n-am avut habar că petrecerea este *atât de* importantă, şopti cineva în spatele lui Brim. Ea *abia* dacă vine la chestii din astea.

— Pe barba lui Voot, spuse o altă voce. Poartă Piatra Imperiului!

— Şi LaKarn nu se vede *nicăieri.*

— Am observat.

Brim privi încremenit cum o mulțime mică se forma în jurul cuplului. Într-o clipă, ambii prinți apărură, râzând şi discutând.

Apoi, a'zurnianul se apropie de Margot şi ea îi şopti ceva la ureche. Bărbatul surâse în felul lui strâmb şi se îndreptă cât era de înalt, cercetând sala cu ochii săi imenşi - care se opriră asupra lui Brim. Zâmbind, îi vorbi repede lui Margot, care privi în aceeaşi direcție.

Ochii lor se întâlniră; femeia zâmbi... şi se încruntă. Imediat, începu să străbată mulțimea, fără să-şi desprindă ochii de la el.

Şi în acel moment, Wilf Brim fu mai sigur decât fusese vreodată că era îndrăgostit fără scăpare.

Capitolul 9

Margot veni spre Brim printre murmurele de admirație ale mulțimii, îi luă mâinile şi-l sărută uşor pe buze.

— Wilf, murmură ea cu un zâmbet topit, ştiam că vei reuşi să vii în seara asta - „*Zefirul serii proaspete gonit-a toată-mi temerea/ Din sufletul voios - acum de supărare/ De-a pururi mă despart.* „

Mut pentru o clipă, Brim putu doar să-i privească ochii albaştri, buzele umede şi dinții perfecți. Nu-i văzuse nicicând umerii atât de dezgoliți, curba sânilor micuți... Simți cum inima îşi înteți bătăile.

— Margot, spuse el într-o şoaptă răguşită, cât de *minunat* de frumoasă eşti.

— S-ar putea, ce-i drept, să fiu mai prezentabilă decât ultima dată când m-ai întâlnit, rosti ea cu o voce dulce şi frumoasă, acoperind murmurul vesel al muzicii şi al conversației.

Îi atinse medalia a'zurniană prinsă pe tunică şi zâmbi, privindu-l drept în ochi.

— Sunt foarte mândră de tine.

Undeva în depărtare era anunțată

sosirea unei anume Godelle, dar Brim de abia băgă de seamă. Nu-şi dorea nimic altceva în tot Universul decât să o ia pe Margot Effer'wyck în braţe şi s-o strângă la piept. Era ca şi cum ar fi fost doar ei singuri în sală.

Deodată, ea păru să-i citească gândurile. Îi luă mâinile şi-l privi adânc.

— Nu încă, Wilf, oftă de abia auzit. O dată cu noua mea funcţie aici pe Avalon, mai am alte îndatoriri şi în seara asta nu vom avea multă vreme laolaltă.

Îl conduse cu delicateţe spre lumini şi muzică, ţinându-l de braţ - parfumul ei era însuşi sufletul seducţiei.

Ringul de dans! Brim aproape că îngheţă. Învăţase să danseze exact atât cât să se achite de obligaţiile sociale," rare de altfel, din vremea Academiei - nimic mai mult. Mai ales piloţii aveau prea puţin timp pentru dans, sau pentru altceva în afară de zbor.

— Margot..., dădu el să o avertizeze dar era deja prea târziu.

Dintr-o dată se trezi cu ea în braţe; se mişcau, femeia plutind parcă pe muzică, el ţeapăn şi aproape speriat.

— Universule, Wilf, îi râse ea în ureche, eşti un dansator *îngrozitor,* nu?

— Ştiu. Poate c-ar trebui să...

— N-o să-ți meargă, va trebui să dansezi cu mine până la capăt, orice-ar fi. Vârful nasului ei îl atingea pe-al pilotului. Oh, Wilf, relaxează-te. Uite, ține-mă... aşa. Da. Aşa-i mai bine.

Brim simți deodată cum Margot i se potrivea în brațe ca turnată, cu obrazul lipit de-al lui. Şi chiar *era* mai uşor. Îi simțea corpul... sânii. Îi respira parfumul; mişcările lui se identificau cu ale ei. O strânse şi mai tare.

Şi muzica se opri.

În timp ce ea îi dădea drumul cu blândețe, realitatea recăpătă formă. Îi păstră mâinile într-ale sale, încercând disperat să împiedice goana timpului.

— Nu vreau să-ți dau drumul, Margot, îşi auzi vocea. Inima îi scăpase de sub control.

Ea încuviință din cap şi-i puse un deget înmănuşat pe buze.

— Vremea noastră va veni mai târziu, Wilf. Ai încredere în mine. Vom încheia această seară împreună, ca şi cum am fi

din nou în Taverna Sirenei.

Apoi carescrianul simți o mână pe umăr. Se întoarse, dând nas în nas cu un prinț Onrad radios.

— Ne întîlnim din nou, locotenente, spuse nobilul efuziv. Pot să-ți întrerup întrevederea cu blonda mea verişoară?

Brim se înclină.

— Alteță, răspunse strângând din dinți împotriva voinței sale.

— Vere Conrad, exclamă Margot cu o politețe reținută. Ce plăcere!

Conrad râse cu o sclipire în priviri, în vreme ce muzica începea din nou.

— Mă interpun doar temporar, Brim, rosti el. Noi, prinții, arareori ne avântăm în lupte fără speranță - mai ales în cele dinainte pierdute.

Apoi se înclină înspre Margot, o luă în brațe şi fură înghițiți de marea de dansatori.

Brim se trezi curând cu un nou pocal de meem, în vreme ce asculta muzica şi privea cuplurile care se roteau pe ringul de dans. Ochii îi zăboviră o clipă pe un minunat chip oval, încadrat de o aură de plete castanii. Se uită stingherit în altă

direcție, dar privirea îi fu atrasă ca de-un magnet.

Iar ochii ei îl aşteptau. Zâmbi şi-i întâmpină privirea.

Brim se trezi străbătând mulțimea.

— Locotenent Brim, spuse femeia cu o reverență. Speram să te întâlnesc în această seară.

Tânărul se înclină la rândul său.

— Sunt onorat, doamnă, dar nu cred că...

— Cintha, spuse ea. Cintha Onleon.

Avea gene enorme, un năsuc delicat şi buze perfect desenate. Rochia foarte mulată era de culoarea aurului roşiatic şi-i sugera lui Brim un boboc de floare ale cărui petale de abia începeau să apară. La fel ca rochia lui Margot, a ei avea o despicătură într-o parte, dar accentul era pus în general pe piept - un piept alb, uluitor.

În timp ce vorbeau şi beau, lui Brim îi deveni limpede că nu aveau nimic extraordinar sau important să-şi spună unul altuia - doar cuvinte goale, fără noimă. Era însă fascinat de senzualitatea ei profundă; pe ea o fascina experiența lui de

luptător (cel puțin din ceea ce spunea)... şi mai târziu de un pat comun.

Nu era de ajuns. Brim se bucură de venirea unui ofițer de Armată (cu urechi enorme, vrâstate de vene), care li se alătură zgomotos, dându-i ocazia să evadeze în capătul opus al sălii - singur.

Cea mai mare parte a seratei trecu în acelaşi fel: după Cintha urmă o Marshia înaltă şi suplă în dantelă neagră; la rândul ei, aceasta fu urmată de o mică Beatrice îmbrăcată sumar în roz. Fiecare fascinantă în felul ei - şi probabil disponibilă pentru mult mai mult. Dar nici una nu era Margot Effer'wyck. Spre surprinderea sa, Brim descoperi că frumusețea şi disponibilitatea - pe care le considerase multă vreme trăsăturile de bază ale unei femei - nu mai erau acum *câtuşi* de puțin suficiente pentru a satisface persoana în care se transformase el în ultimul timp. Acum avea nevoie *şi* de o conversație interesantă, de împliniri profesionale, ba chiar de un strop de elitism. Clătină din cap. Carescria se afla într-adevăr, la mare, mare depărtare!

La răstimpuri o zărea pe Margot dansând cu (bănuia el) oaspeți importanți

şi mereu altcineva, mereu cineva de rang înalt. Toți partenerii păreau înrobiți în timp ce ea râdea, vorbea şi dansa. Deseori o vedea în mijlocul unor grupuri de admiratori, zâmbind neîntrerupt şi bând într-un aparent abandon feciorelnic.

De două ori se întoarse la el pentru un singur - minunat - dans, când îşi lipi obrazul de al său, iar Brim nici nu mai ştiu dacă dansează sau nu. A doua oară, pleoapele îi erau mult mai grele decât de obicei. Obrajii îi ardeau şi-l strângea cu putere.

— Pe barba lui Voot, Wilf, îi şopti în ureche, n-am văzut *niciodată* atât de mult meem bun. Astăzi, unchiul Wyrood şi-a deschis cele mai bogate pivnițe pentru noi.

Chicoti veselă, apoi îl ținu strâns pentru o clipă în timp ce muzica se opri - iar tânărul începu să simtă senzații stânjenitoare în vintre.

Într-un sfârşit, după ceea ce păruse să dureze o eternitate, mulțimea începu să se destrame şi Margot reveni în brațele lui pentru a rămâne acolo.

— Vremea depărtării a trecut, Wilf, şopti ea. Acum te voi avea doar pentru

mine.

Pătrunseră în răcoarea peronului de la intrare - aproape pustiu acum - şi se îndreptară pe sub copacii panthon spre fântâna pe care Brim o privise din camera sa. Margot îi îndepărtă din păr un puf de polen strălucitor, apoi îi zâmbi enigmatic, privindu-l în ochi.

— *”Noapte sublimă, oh, noapte de dragoste”* recită ea în şoaptă, *„Oh, zâmbet aruncat pe mângâieri/ Lunile şi stelele păzesc deasupra/ A noastră minunată noapte de dragoste.”*

Imediat, Brim continuă strofa, scrisă cu mai bine de o mie de ani în urmă de Giulietta.

— *”Ciclii zboară şi nu revin vreodată/ Bucuriile noastre - vai! - se duc/ Doar flăcările amintirii vor mai arde/ Pentru vrăjile ce nu revin nicicând”*

Avalon părea că dispăruse cu totul, orchestra care de abia se auzea cânta parcă de la o galaxie depărtare, iar susurul delicat al fântânii îi învăluia într-o mantie de intimitate. Deasupra acoperişurilor întunecate ale lui Lordglen, cele doua luni gemene ale planetei - ambele pline -

inundau locul cu raze aurii misterioase. Rămaseră tăcuți un moment, apoi Brim o trase spre el pe femeie; avea ochii închişi şi-l cuprinsese cu brațele după gât. Întregul Univers era acum alcătuit din două perechi de buze. umede, alipite.

Tânărul îşi simți corpul tremurând în timp ce o îmbrățişa, învăluit în mireasma senzuală a parfumului femeii. Deschise ochii. Margot îl privea la rândul ei, iar Brim îi citi în privire tot ce dorise să afle.

— Margot, şopti atingându-i buzele. Vreau... înghiți un nod şi clătină din cap. Nu, spuse el. *Trebuie* să fac dragoste cu tine. Şi trebuie *acum.*

Ochii ei continuau să-l privească, dar pleoapele i se îngreunară şi mai mult.

— În sfârşit, oftă ea, zâmbind somnoroasă. Pentru o clipă, am crezut că va trebui să te rog *eu.*

Închise ochii şi buzele îi acoperiră din nou gura lui, în timp ce-l ținu strâns lipit de ea. Apoi reveniră înăuntru, braț la braț.

— Am o cameră sus, sugeră Brim la adăpostul muzicii. În câțiva cicli am putea îi singuri acolo.

Ea râse încetişor în timp ce se

strecurau printre dansatori spre marile uşi de abanos.

— Nimic nu l-ar încânta mai mult pe dragul meu văr Onrad decât să mă privească făcând dragoste cu tine. Ceea ce cu siguranță ar face - din toate unghiurile posibile - dacă am încerca nebunii aici, în Lordglen. Clătină din cap. Nu, Wilf, cred că ne vom face de cap în altă parte, acolo unde nimeni nu va *îndrăzni* să ne încalce intimitatea.

Brim ridică o sprânceană.

— La ambasada effer'iană, continuă Margot. Acolo locuiesc acum. Şi crede-mă, Wilf, nici un înregistrator nu invadează intimitatea prințesei Effer'wyck, cel puțin nu în propriul ei dormitor.

În limuzina-amfibie condusă de şoferul lui Margot, Brim se străduia să păstreze o aparentă stăpânire de sine. Era evident că şi femeia avea probleme de aceeaşi natură, pentru că îşi schimba la fiecare câteva secunde poziția sau îi strângea nervoasă mâna. În sfârşit, vehiculul se opri în fața unei intrări mici, slab luminate.

— Intrarea servitorilor, explică Margot zâmbind forțat. Un lacheu uriaş îmbrăcat

într-o livrea verde, cu ochii lăsați politicos în jos, deschise portiera limuzinei. Sper că-nțelegi.

Brim râse fără sunet.

— Ştiu că orice bărbat de la bal ar ucide bucuros doar ca să facă schimb cu mine, chiar în fața acestei uşi a servitorilor, îi sărută el mâna.

O ajută să coboare, apoi o urmă pe un coridor strâmt (construit tot pentru servitori; Brim cunoştea bine această parte a imperiului!) spre un lift de serviciu. După mai puțin de un ciclu, se afla în dormitorul ei, luminat discret. Simțise aura unui lux incredibil, dar nimic nu avea vreo importanță acum - importantă era doar Margot. Cu sângele bubuindu-i în urechi, de-abia auzi uşa închizândii-se; ea se afla deja în brațele sale, respirând la fel de sacadat ca şi el, ațâțându-l cu buzele şi cu limba.

Dintr-o dată femeia se desprinse din îmbrățişarea sa.

Brim deschise ochii la timp pentru a o vedea cu mâinile ridicate la ceafă. Zâmbind fericită, îşi arcui uşor spatele, apoi lăsă să cadă jumătățile petrecute ale corsetului,

dezgolind albeața sânilor îndrăzneți. O clipă mai târziu, rochia şi eşarfa zăceau la rândul lor într-o grămăjoară care-i înconjura gleznele. Nu purta nimic pe dedesubt. Cu inima bătându-i nebuneşte, Brim privea fascinat aureolele roz ale sfârcurilor întărite şi rețeaua de-abia sugerată a vinişoarelor ce se desena sub pielea albă ca laptele. Simțind cum brațele îi tremură necontrolat, o privi adânc în ochii întunecați.

— Grăbeşte-te Wilf, şopti Margot în timp ce el îşi smulgea hainele. Te rog...

Pilotul îi apropie umerii tremurători de trupul său gol, sărutând-o tandru pe buzele întredeschise în timp ce gândurile îi zburau razna în toate colțurile Universului. Apoi se prăvăliră împreună pe enormul pat cu baldachin.

Cu mult înaintea zorilor, Brim stătea pe marginea patului, respirând mireasma ei pătrunzătoare şi mângâindu-i puful auriu şi umed dintre coapse. Margot oftă, cutremurându-se pe măsură ce degetele lui înaintau peste abdomenul ferm, zăbovind o clipă în adâncitura delicată a ombilicului.

Şi se gândi la propriile lui mâini. Erau

fine - piloții nu-şi permiteau bătături. Dar acum nouă sau zece ani, aceleaşi mâini nu i-ar fi produs la fel de multă plăcere femeii. Pe atunci, aceleaşi mâini erau la fel de aspre ca ale oricărui miner carescrian. Se sili să cugete la ele o clipă; nu strica să-ți aminteşti de origini, mai ales în mijlocul unui asemenea lux incredibil şi plăcere intensă.

— Wil, şopti ea într-un târziu, apropiindu-i chipul de al său. Ce să fac cu Rogan?

Brim se înfioră şi-şi muşcă buza.

— Cred că ar trebui să mă simt puțin vinovat față de el, rosti inexpresiv. Ştiu că voi doi vă iubiți.

Ea clătină din cap.

— *”Arareori suntem după cum părem”,* recită gânditoare. *„Adevărul îşi are micile sale mascarade/ Iar aparența e o pavăză a visului.”*

Brim se apropie de ea şi o lăsă să-şi adune gândurile.

— Ceea ce Imperiul nu ştie - şi nici *tu* n-ai cum să ştii, continuă Margot după un timp, este că *niciodată nu l-am iubit.* Se uită la tânăr, zâmbind resemnată. Oh, de venit,

vine aici cu mine. Nu sunt atât de nesăbuită încât să sper că ai crede altceva. Nu după cum m-ai văzut în astă noapte. Dar dincolo de asta, suntem doar cu puțin mai mult decât prieteni - legați de-un pic de curte jalnică, bazată pe nimic altceva decât o necesitate politică. Surâse ironic. Copilul nostru va stăpâni în cele din urmă atât întregul roi stelar Effer cât şi cele cinci centre industriale de pe Torond. Bătrânul Greyffin al IV-lea a fost şiret şi a înțeles *asta* destul de repede - imediat cum tatăl meu a avut o fată. A aranjat toată afacerea încă din ziua în care m-am născut. Când Rogan trecuse de cincisprezece aniversări.

— LaKarn te iubeşte? întrebă Wilf imediat, fiindu-i deodată frică de răspuns.

Ea zâmbi şi clătină din cap, privind în gol.

— Câteodată, când ne aflăm aici, spune că da - pentru câțiva cicli. Dar în afara acestor momente, pare să fie mult mai interesat de cariera lui la Amiralitate.

Brim râse încetişor.

— Îmi amintesc că, de curând, ți-am făcut şi eu câteva sincere declarații de dragoste. Aflat probabil în aceeaşi situație

sentimentală ca şi el.

— Vorbeai serios? întrebă Margot, ridicându-se deodată în capul oaselor pentru a-l privi direct.

El îi întâmpină privirea calm.

— Credeam fiecare cuvânt pe care-l spuneam, articulă răspicat. Atunci, ca şi acum.

Îl trase lângă ea şi-l sărută uşor pe buze.

— Te cred, Wilf. Şi te-am crezut şi atunci.

— Şi?

— Nu ştiu. Sincer.

Brim pufni.

— Oricum, simulă el o seriozitate afectată, iată-mă într-un conflict de durată cu propriul meu împărat.

— N-ar trebui, rosti ea brusc îngrijorată. Ți-am spus că pe Rogan îl preocupă mai mult cariera lui decât de orice aş avea eu să-i ofer. Închise ochii pentru o clipă. Uneori mă simt foarte singură.

Carescrianul dădu din cap neputincios.

— Îmi pare rău.

Spre surprinderea lui, constată că

vorbea serios.

— Să nu-ți pară. Ne-a ajutat să fim *împreună*, cred.

— Pe noi?

— Ei bine, spuse ea ştrengăreşte, ai ghicit probabil că nu doresc să rămân o fecioară inocentă.

Brim zâmbi larg.

— După noaptea asta, ți-ar fi foarte greu să mai pretinzi aşa ceva. Inocentă sau altfel.

— Ne-am ocupat de orice urmă de îndoială, nu-i aşa? Dar tocmai despre asta-i vorba.

— Adică?

— Până te-ai întors tu din prima misiune, el nu mai trecuse pe aici de vreo două luni. Şi..., ridică din umeri vădit stânjenită de propriile-i cuvinte. Eşti drăguț, Wilf. Sexi. Şi eu eram... eh, ştii tu...

— Cred că încep să-nțeleg, spuse Brim, simțind că roşeşte la rândul său în ciuda circumstanțelor.

— Oricum, se grăbi Margot să continue, nu mă gândeam vreodată că aş putea avea mari probleme cu asta. Fetele cu *asemenea* picioare n-au probleme. Doar

că...

— Doar că?

— Doar că tu ai început foarte repede să însemni ceva pentru mine. Mi-am dat seama că te iubesc încă de când am fost la Taverna Sirenelor. Aş fi petrecut bucuroasă noaptea cu tine *oriunde.* O debara ar fi fost perfectă. Şi asta-i îngrozitor.

— Nu pricep.

— *Va trebui* să pricepi, spuse ea devenind deodată serioasă. Nu pot trece peste datoria mea de prințesă, Wilf. Povestea asta cu Rogan este mai importantă decât orice am făcut sau voi face vreodată. Nu va trece de la sine. De fapt, s-ar putea să nu treacă *niciodată.*

— Universule, scrâşni Brim printre dinți.

— Rolul *tău* în toată povestea asta va trebui să-l rezolv eu. Eu însămi. Descopăr că nu sunt în stare să judec prea inteligent când eşti tu prin preajmă.

Pilotul se strâmbă, ghicind ce ar putea urma.

— Doar n-ai să-mi ceri să...

— Ba da, Wilf, îl întrerupse ea hotărâtă. Până voi găsi o soluție

acceptabilă, trebuie să ieşi din viața mea. Mie îmi va fi probabil mai greu decât ție. Dar existența acestui mic triunghi în care se pare că mă găsesc afectează prea mulți oameni... chiar *lumi.*

— Şi dacă descoperi că *nu* mă potrivesc în povestea asta? Eu am vreun drept? Ce se întâmplă este destul de important şi pentru mine, să ştii!

Margot zâmbi cu tristețe.

— Mai întâi trebuie să-mi împlinesc menirea de prințesă. De abia *apoi* putem să ne gândim la o posibilă relație între noi - dacă într-adevăr ea va fi posibilă.

Brim închise ochii încuviințând trist din cap.

— În regulă, Margot, spuse trecându-şi degetele prin buclele ei blonde. Începând cu ziua de azi, voi aştepta până ai să găseşti o soluție - voi aştepta cât de mult vei dori, bănuiesc. S-ar putea să nu-mi placă prea mult, dar o voi face. *„Nu vreau decât tot ce-ți doreşti/ Dorințele să ni se potrivească/ Spiritul tot ți-l admir/ Îmi doresc doar să zâmbeşti*

Pentru că Margot îi săruta buzele cu tandrețe, tânărul simți din nou căldura

dorinței.

— Dar astăzi este *numai* astăzi, îi aminti el, şi ştiu sigur că înainte de a pleca te voi dori din nou.

Margot privi o clipă spre coapsele lui - apoi surâse.

— Nesătulule, îl certă ea în glumă. Apoi îl sărută pe vârful nasului şi se întinse, zâmbind fericită, în cearşaful de mătase şifonat. M-ai avut atât de mult până acum încât n-ai putut să termini ultima oară - dar - oh! - cât aş dori să încerci *măcar încă* o dată.

Mult mai târziu, o dată cu lumina dimineții filtrată prin draperiile groase, Brim părăsi căldura patului şi se îmbrăcă în uniforma sa de gală, şifonată şi aruncată pe podea. O privi pe femeie în timp ce dormea, cu chipul încadrat de inele blonde, apoi îi înveli umerii cu un cearşaf. După ce-i atinse obrazul cu buzele, adună de pe jos rochia de culoarea meem-uiui, o aşează pe un scaun şi ieşi din cameră, închizând încet uşa după el.

Rămas o clipă în liniştea dimineții în holul decorat, se gândi că poate petrecuse cea mai frumoasă, ba chiar extraordinară

noapte din viața lui. Se întrebă când anume - şi *dacă* - va mai trăi o asemenea plăcere vreodată, apoi clătină din cap. Plătea un preț foarte mare, dacă schimba relativa simplitate a lipsei de speranță carescriană cu viața complexă în care se trezea prins acum. În acele zile, n-ar fi visat nici măcar o *primă* noapte cu o asemenea femeie, darmite alte nopți care să mai urmeze! Se înfioră. Dacă ar fi fost posibil să-şi retrăiască întreaga viață începând cu intrarea la

Academie, n-ar fi schimbat nimic. Margot merita cu siguranță orice efort. Dar prețul sentimental al speranței era mare, într-adevăr.

Fu întâmpinat la lift de către acelaşi şofer în livrea care îi adusese la intrarea servitorilor cu o noapte înainte; de această dată, bărbatul purta o uniformă gri deschis, în locul verdelui specific Casei Effer'wyck. Era înalt şi părea puternic, cu bărbie pătrată şi ochi cenuşii, pătrunzători.

— Dimineața bună, locotenente, salută el cu voce adâncă, groasă.

— Dimineața bună, Freeman, răspunse Brim cu acelaşi salut effer'ian.

Şoferul se lumină.

— Care vă sunt dorințele în această dimineață, locotenente? Sunt la dispoziția dumneavoastră.

— Aş fi bucuros să pornim spre Casa Lordglen:

— Doar atât, locotenente? Nu doriți să vă aranjăm puțin uniforma în timp ce luați micul dejun?

— Să merg acolo este suficient.

— Atunci într-acolo pornim, aprobă şoferul. Mă duc să aduc amfibia.

În acelaşi metaciclu, o altă limuzină - de această dată fără însemne - îl lăsă pe Brim sub portalul luminat al Casei Lordglen, şi înainte de prânz se găsi din nou la Poarta Quentian a Terminalului Imperial de pe Avalon. Soarta a vrut să ajungă însă prea târziu pentru naveta Proteus - cu nu mai mult de cinci cicli. Următoarea era programată peste alți trei metacicli. Primii doi îi petrecu încercând să recupereze ceva din somnul restant, apoi îşi croi drum spre poarta de plecare a navetei.

La scurtă vreme după ce păşi pe Calea Albastră 991, ochii îi fură atraşi de o rochie

roşie ca focul şi bucle aurii, în timp ce pasarela vira spre Orange 55. Cu inima bătându-i nebuneşte, privi cu atenție peste balustrada albastră, strălucitoare. Era Margot - n-ar mai fi confundat-o niciodată. Mergea braț la braț cu un căpitan-comandor plin de decorații. Nici pe *el* nu l-ar fi confundat. Rogan LaKarn. Brim simți cum îl cuprinde disperarea. Scrâşnind din dinți cu furie neputincioasă, reveni în şuvoiul de oame îi şi-şi continuă drumul fără să se mai întoarcă. Îşi muşcă buzele, în timp ce mintea îi era torturată de imagini din dormitorul lui Margot - cel pe care *el* îl părăsise în urmă cu doar câțiva metacicli!

Apoi pufni în mijlocul neputinței frustrante. Dacă nu altceva, măcar eforturile sale recente urmau cu siguranță să umbrească plăcerile de budoar ale lui LaKarn. Râse în sine. Îl ajuta, puțin. Dar nu destul.

— ”Civilizația Lixor”, citi Theada cu glas tare de pe un display aflat în fața sa, pe puntea aproape pustie a *Agresivului.* „Numărul de planete: 12 (una locuită).

Total populație (recensământul din 51995): 8.206.800. Capitală: Tandor-Ra. Unitate monetară: Arbera „

Se ghemui pe locul pilotului din dreapta, cu picioarele aşezate confortabil pe consola din centru, citind cu atenție *Almanahul Galactic (şi Enciclopedia de Buzunar) pentru 51997.*

— Să mori de plăcere, nu alta! bombăni el, aşteptând să se termine un test de rutină.

— Mda, mă topeşte, pufni şi Brim, în timp ce propriul său diagnostic de rutină azvârlea culori vii peste consola din stânga.

Transferă leneş informațiile pe un display aflat la îndemână şi citi:

Lixor este unica planetă locuită dintre cele 12 ce orbitează Hagath-37 (stea binară verde-roşie cu separare ecliptică de 3,00), ocupând o poziție strategică în Provincia 91 la intersecția a trei căi galactice comerciale (R-99183, C.48-E-7 şi 948.RJT), ce ocolesc masive şi periculoase roiuri de asteroizi întinse în toate direcțiile pe sute de c'lenyt. De două ori mai mare decât Proteus, Lixor orbitează cu o rotație sincronă de tip Arias-19, care orientează în permanență

aceeaşi faţă a planetei spre steaua ei. Aproape toată populaţia trăieşte în această emisferă, tropicală pe porţiunea apropiată de lumină şi temperată în zona de tranziţie („Pământurile umbrelor”). Emisfera întunecată este puţin folosită, cu excep.ia spaţioporturilor. Inguer şi Vatthan sunt cele mai mari dintre acestea.

Afară, în noaptea perpetuă a unui şantier naval militar de lângă Inguer, lumea întunecată, ascunsă aproape cu timiditate în ceaţă, începea să iasă la iveală în strălucirea slabă a celor trei luni roşu-albăstrui.

Din când în când, un vânt neastâmpărat împrăştia ceaţa suficient ca Brim să zărească puntea acoperită de chiciură a *Agresivului.* Uneori, de jos răzbătea strălucirea danei gravitaţionale, alteori se profilau contururile întunecate ale vaselor de patrulare, incluzând o navă de luptă solidă cu un design tipic lixorian. Clătină din cap. Din toate punctele de vedere, capătul acestei lumi trăsnite făcea ca însuşi Gimmas Haefdon să pară un adevărat paradis tropical.

Trecuseră cinci luni standard - o viaţă

de om, aproape - de la plecarea de pe Avalon şi din luxul Casei Lordglen. Chiar şi plăcerile îmbătătoare din dormitorul lui Margot îşi mai pierduseră substanța în confuzia necruțătoare, dureroasă, creată de blocada impusă de război. Prințesa însăşi devenise o minunată himeră, mai ales acum, când mesajele ei încetaseră.

Theada îşi completă seria de teste şi verificări, apoi, zâmbind apatic, porni spre popotă. Brim inițiie o nouă serie îndelungată de diagnosticări la consola principală după care, cu indiferență, îşi aruncă din nou ochii pe *Almanah.*

Resurse şi Industrie

Deşi jumătate din suprafața locuibilă este împădurită, Lixor deține mult pământ cultivabil pe care lixorienii au obținut rezultate excelente în agricultură. Din masa totală a terenului, 9,9% este cultivat; 2,5% este acoperit de păşuni. Principalele producții agricole includ cereale, uleiuri vegetale, fibre şi produse din logus.

Principalele resurse naturale sunt pădurile, marea centură de asteroizi ce conțin bogate zăcăminte de metal şi energia solară. Alte forme de energie sunt

importate. Comerțul (incluzând o industrie de armament înfloritoare) ocupă 35% din forța de muncă, iar agricultura 7%. Blindajul lixorian este de mare valoare în construcția incintelor de reacție pentru nave. Printre alte minereuri se găsesc zar'clinium metalic, plumb, cupru...

Zar'clinium metalic, blindaj şi „o industrie de armament înfloritoare": comerț de-adevăratelea. Brim rânji amar în sinea lui.

Toată lumea avea o nevoie disperată de produsele lixoriene - atât imperialii, cât şi ligarii (de altfel, chiar incintele de reacție ale *Agresivului* erau încastrate într-un splendid blindaj lixorian). Continuă să citească.

Istorie şi Politică

Lixor este o democrație parlamentară, având un rege în fruntea statului şi un prim-ministru ca principală putere executivă.

Guvernul are reprezentanți permanenți în Cooperarea Educațională Trans-Galactică, în LANN, EC şi în Consiliul Comercial Independent Unit. Pe durata desfăşurării prezentelor ostilități, națiunea

a rămas neutră, păstrând în vigoare tratate comerciale cu limită de timp, reînnoibile, cu toate principalele puteri. Aproximativ 0,1% din produsul brut este destinat ajutorării civilizațiilor în curs de dezvoltare.

Ca de obicei. Almanahul folosea fraze politicoase pentru a descrie ceea ce Brim (şi o dată cu el, alți oameni disprețuitori din toată galaxia) considera a fi o situație deloc politicoasă. Lixorienii avizi de câştig vindeau orice fabricau *oricui* de *ambele* părți ale baricadei galactice, fără deosebire - chiar dacă în acelaşi timp propovăduiau zgomotos oroarea lor față de război. Brim clătină din cap. Lixorienilor le mergea, se părea, după propriile lor reguli. Jucând în acelaşi timp de ambele părți, le reaminteau în mod constant principalilor combatanți de necesitatea (reală de altfel) de a „proteja industria lixoriană de neînlocuit. Atât timp cât ambii adversari depindeau de producția lixoriană, nici unul nu îndrăznea s-o distrugă. Iar vistieriile lixoriene se rotunjeau corespunzător - laolaltă cu mica dar foarte scumpa flotă spațială militară, care cuprindea zece forturi spațiale extrem de puternice pe asteroizi „formați", plasați

strategic pe orbitele din jurul planetei.

Apărare

Capacitatea de mobilizare depăşeşte 750 000. Serviciul militar este obligatoriu. O structură de zece forturi puternice, dotate cu personal permanent, construite în asteroizi, apără singura planetă locuită. Toate forturile sunt dotate cu disruptoare enorme de fabricație specială lixoriană. Flota este puternică, având în vedere mărimea civilizației pe care o apără, dar se limitează în special la nave de mici dimensiuni (mai ales vedete de patrulare cu viteză luminică, armate cu torpiloare şi tunuri) optimizate în direcția accelerației rapide şi a marii manevrabilități, sincronizate cu forturile spațiale. Trei mici nave de apărare de clasa-Reneken completează acest eficient sistem defensiv.

Dreptul de a cumpăra bunuri lixoriene se negocia prin tratate la fiecare doi ani standard, moment în care prețurile erau ridicate la pragul dureros al limitelor economice, plus câțiva arberas - ceea ce avea de a face cu sosirea *Agresivului* pe această planetă ciudată, cu doar o zi standard în urmă.

Prezentul tratat se afla la numai câteva săptămâni de data expirării şi primul-ministru lixorian „permisese” în sfârşit guvernului imperial al lui Greyffin al IV-lea să solicite reluarea tratativelor. *Agresivul* (retras după reparațiile avariilor) fusese la vremea aceea disponibil şi comanditat de Amiralitate să transporte o echipă de negociatori economici care să dezbată noii termeni ai tratatului - fără a-l semna. Această sarcină era rezervată unui lot mult mai impresionant de diplomați care călătoreau la bordul unei escadre de crucişătoare de luptă puternice, data sosirii lor fiind cu desăvârşire secretă.

La scurt timp după asolizare, Gallsworthy şi Pym luară o navetă ca să-i transporte pe Collingswood, Amherst şi pe negociatori într-o stațiune din apropierea capitalei Tandor-Ra. unde sesiunile de discuții urmau să înceapă a doua zi. Acum distrugătorul şi echipajul aşteptau reîntoarcerea principalilor săi membri şi a navetei pentru a reveni în zona blocadei.

Terminând în sfârşit seria de teste de rutină, Brim se ridică agale din fotoliul de pilotaj şi porni spre cabina hărților -

capătul unui alt cart ce părea nesfârşit.

Nu ajunse să părăsească puntea.

— Locotenent Brim, îl apelă Applewood prin COMM. Un KA'PPA pentru dumneavoastră, clasat „Extrem de urgent cu maximă prioritate".

Brim ridică o sprânceană; o întreagă secțiune a consolei sale strălucea în lumina albastră pentru transmisiunile cu prioritate.

— Să ştiți că a intrat peste nenorocita de poştă şi peste mesajele de la Amiralitate, bombăni soldatul. Trebuie să reiau întreaga secvență acum.

— Pentru mine? întrebă Brim, ignorându-i văicărelile.

— De la căpitan, răspunse Applewood cu chelia strălucindu-i în lumina stranie a lunii. Se petrec chestii ciudate, locotenente, benzile COMM sunt pline de mizerii. Zgomot şi o vorbire ciudată - ceva în genul jargonului ligar. Peste tot...

Uitând restul, tânărul se grăbi spre consola COMM.

— Să vedem mesajul, rosti el încruntat.

Applewood generă un glob-text. „EXTREM DE URGENT CU MAXIMĂ

PRIORITATE PENTRU WILF BRIM @ AGRESIV DE LA COLLINGSWOOD @ TANDOR-RA @, scria la începutul mesajului. ZONA CONFERINȚEI SUB BOMBARDAMENT GREU DE CĂTRE TREI DISTRUGĂTOARE L1GARE (TIP NF-110, PROBABIL). NAVETA DISTRUSĂ.” Transmisia se încheia brusc cu cuvintele „ESTI LA COMANDĂ”.

— Asta-i tot? întrebă Brim.

— Nu prea cred, mormăi Applewood încercând să mai preia transmisii. Dar datele mele indică o pauză în fluxul de date. Mă gândesc, poate şi-au pierdut KA’PPĂ, sau... Se opri la jumătatea propoziției. Uitați, locotenente. Acum e altă chestie. Transmisie în clar - audio *şi* video. Priviți.

Cetățeni din Tandor-Ra: Liga este la curent cu faptul că mediatorii voştri sunt pe cale să negocieze un nou tratat economic cu scursorile universale ale Imperiului. Atenție la acest avertisment personal din partea lui Nergol Triannic transmis de unitățile Flotei sale Preaputernice:

„Nu vom tolera nici un fel de condiții

speciale pentru viermuşii târâtori ai lui Greyffin al IV-lea. Țineți cont că *doar* din bunăvoința Noastră, continuați să faceți afaceri cu gunoaiele de pe Avalon. Dacă în cadrul acestei întâlniri sau a altora le veți oferi condiții favorabile, Vom afla şi Ne veți cunoaşte mânia."

Navele mele vor reveni după câțiva cicli pentru un al doilea avertisment. Luați aminte că nu atacăm Lixor sau lixorieni. De aceea, orice acțiune lixoriană ostilă nouă va fi considerată un act de război, (semnat) K.L. Valentin, Supra-prefect,S.M.S. *Grothor.*

Valentin! Brim miji ochii, dar nu pierdu mai mult de câteva secunde până când hotărî.

— Şefu', ordonă el calm, afişează mesajul lui Collingswood pe fiecare consolă de pe navă, ca oamenii să nu mai piardă timp punând întrebări, apoi anunță „Toată lumea la posturi". Din ordinul căpitanului, preiau comanda navei.

— Înțeles, locotenente, intonă Şeful.

Însoțit de alarmele ce răsunau pe coridor, Brim făcu calea întoarsă printre console. Valentin! Poate acelaşi Valentin?

Strânse din umeri, prea ocupat acum ca să acorde mai mult de-un gând problemei. Mai puțin de-un ciclu mai târziu, primii membri ai *Agresivului* începură să apară pe punte şi să-şi îmbrace costumele de luptă.

— Pregăteşte nava pentru decolare imediată, Jubal, strigă Brim în timp ce tânărul pilot activa consola din dreapta. Nik, am nevoie de viteza de atac imediat cum porneşti antigravurile.

Fără un cuvânt, Ursis închise brusc principalele limitatoare de energie, apoi porni ambele generatoare simultan. Brim nu se aflase la bordul nici unei nave - nicăieri - la care consumul de energie să fie atât de mare încât să scadă intensitatea luminilor de pe punte. Cele ale *Agresivului* aproape că se stinseră. Dar consolele continuară să funcționeze şi, cu podeaua zguduindu-se violent sub picioare, carescrianul simți cum motoarele puternice încep să tureze.

— Anastasia, zbieră el deasupra zgomotului crescător, voi avea nevoie de toate armele pe care le ai. Disruptoare... Mine... Torpile... Tot tacâmul.

— Ce-ai zice de nişte pietre? glumi

Fourier de pe un display.

— Grozavă idee, râse Brim. Dacă ai câteva, ține-le la îndemână. Nu se ştie niciodată.

— Generatoarele funcționează şi sunt pregătite, raportă Ursis.

Uluit, Brim îşi privi propriile instrumente.

— Universule, înghiți el în sec, ai făcut-o în patru cicli!

— Mă grăbesc teribil să văd cine-i acest Valentin, spuse ursul, rânjindu-şi colții strălucitori.

— Mulțumesc, Nik.

Chiar vorbea serios. Afară, printre fuioarele de ceață, putea vedea baza trezindu-se la viață. Luminile erau camuflate peste tot, dar strălucirea lunii îi permitea să zărească circulația aglomerată pe căile de acces, echipajele grăbindu-se să ajungă la navele lor. În curând, razele de ancorare începură să clipească; totuşi nici o navă nu se mişca din bazinul ei gravitațional.

— Din Tandor-Ra s-a ordonat ca nici o navă din exterior să nu se ridice de la sol, locotenente, raportă imediat Applewood. Au

transmis cea mai mare parte a mesajului în clar, asta au făcut. Şi nimeni din cei care sunt deja în aer nu trebuie să intervină.

— Nenorociții, mârâi Brim printre dinți. Blestemații ăştia de lixorieni lacomi au de gând să-i facă scăpați pe ligari.

Bubui un pumn în spătarul fotoliului său, privindu-i pe soldații agitați cum fixează echipamentul liber de pe punte.

— Dacă eşti negustor, nu-ți înfuria clientul, mormăi Ursis, fără să ridice ochii de pe consolă.

Stropii azvârliți de generatoare curățaseră aerul din jur, iar acum întregul grup de nave era adunat la capătul unui cilindru ai cărui pereți păreau făcuți din vălătuci de ceață.

— Stelarii din echipa specială să fie pregătiți pentru decolare, Şefu', ordonă Brim.

— La ordin, locotenente, răspunse calculatorul.

Alte alarme porniră dedesubt, iar cupolele de ancorare se aprinseră.

— Testez sistemul de alarme, se auzi vocea lui Maldive din cabina hărților iar podeaua se zgâlțâi când Şeful verifică

funcționarea motoarelor de cârmire.

— Propulsie în toate sectoarele, locotenente.

— Foarte bine, spuse Brim. Trecu rapid prin verificările dinaintea rulării, apoi se întoarse către Theada. Jubal, termină tu verificările de zbor cu Şefu' în timp ce o deplasez eu. Dacă va zbura cumva, am şi plecat.

Theada aprobă în tăcere. Ştia...

— Şefu', oamenii din cupolele de ancorare să strângă ancorele şi să treacă pe gravitație internă.

— Înțeles, locotenente.

— Pregătit pentru gravitație internă! avertiză Maldive de la consola ei.

Tranziția neplăcută trecu repede; Brim era prea ocupat ca s-o observe, în timp ce supraveghea razele de ancorare stingându-se rând pe rând în jurul navei.

— Legătura cu Controlorul de Port.

După aproape un ciclu, chipul cenuşiu al unei controloare de trafic lixoriană apăru într-un display al lui Brim.

— Solul către DD Imperial T.83, spuse ea cu o voce speriată. Suntem... suntem atacați în apropiere de Tandor-Ra şi nu ne

lasă să...

— DD Imperial T.83 către Sol, întrerupse Brim. Am aflat deja. Sunt pe cale să mă deplasez pentru decolare imediată la tubul Becton 195.8.

— Sol către T.83. Liber pentru rulare, zise controloarea. Nu există trafic în zonă.

— T.83 către Sol. Intenționez să trag în orice trafic în zonă, aşa că nu permiteți nimănui decolarea până nu plec eu. S-a înțeles?

— Sol către T.83: înțelegem. Liber la tubul Becton 195.8 pentru decolare imediată. Vântul 5-45 la 38.

— Imperial T.83 recepționat, răspunse Brim apoi se răsuci spre Theada. Cum se prezintă venerabilul butoi ruginit?

— O să treacă, Wilf, dar încă n-am terminat verificările de decolare.

Tânărul zâmbi.

— Atunci, *nu* mă lăsa să te reții. Se întoarse spre COMM: Imperial T.83 către Sol. Ne deplasăm spre tubul Becton 195.8 pentru decolare imediată.

— Cârma la zero, raportă Şeful.

— Pregătit pentru deplasare, avertiză Brim prin intercom, supraveghind

parametrii şi controalele. Eliberează toate razele de ancorare, Şefu'. Cu amândouă încet înainte, Nik.

— Toate razele de ancorare stinse, raportă calculatorul.

— Amândouă încet înainte, urmă Ursis.

Agresivul se deplasă lin pe deasupra bazinului gravitațional.

— Preiau eu comanda, Şefu', ordonă Brim, stabilind un curs către tubul Becton.

— Aveți comanda, aprobă Şeful.

— Verificările de zbor complete, Wilf, raportă Theada. Şefu' susține că va zbura.

Brim aprobă din cap şi continuă să-şi croiască drum prin îmbulzeala începătoşată de piste întunecate. Nici o lumină de marcaj nu indica drumul în această dimineață; nu se putea ghida decât după aburul alburiu de dincolo de hiperecrane şi după indicatoarele strălucitoare de la bord. Atunci când ajunse în sfârşit la tub, întoarse imediat nava de-a lungul liniei şi blocă frânele.

— Cu viteză de atac înainte, strigă.

Toate sunetele de pe punte fură înecate în uruitul brusc al generatoarelor.

— Solul către DD T.83: Tubul Becton este activat - prinde-i pe nenorociții ăia, *Agresivule.*

— Imperial T.83 către Sol: ne vom strădui, promise Brim, privind cum indicatoarele de frână dispar de pe afişajul său.

Ca la un semnal, puternicul distrugător îşi începu extraordinara accelerație de-a lungul tubului. Ieşit în atmosferă după doar câteva secunde, Brim păstră cursul ascendent pe parcursul a 960 000 de irali, până când nava se înclină şi începu să se îndrepte direct spre linia orizontului, la aceeaşi accelerație maximă.

— Ce crezi că *faci,* Wilf? întrebă Theada îngrijorat. De *abia* am ajuns la altitudinea aia şi deja cobori?

— Relaxează-te, Jubal, îi răspunse Brim fără să se întoarcă. Este doar o altitudine *relativă.* Voi zbura la rasul orizontului - o veche şmecherie de contrabandist, pe care am învățat-o acum mulți ani, în mine. Ne îndreptăm *direct* spre emisfera *opusă,* cea. apropiată de Hogath-37, acolo unde încearcă ligarii să ne distrugă conferința pe Tandor-Ra. Voi

lua un start cât mai rapid posibil, păstrând în acelaşi timp cât mai mult planeta între noi şi ei.

— Un contrabandist! exclamă Theada în glumă, arătându-l îngrozit cu degetul. *Ştiam* eu!

Brim râse.

— Prea adevărat, prietene Jubal! Noi, carescrienii, intrăm în mod firesc în cele mai diabolice afaceri!

— Mesaj KA'PPA în cod, locotenente, îl întrerupse Applewood. De la căpitanul Collingswood.

— Deschide-mi mesajele KA'PPA pe măsură ce vin.

— Înțeles, domnule. „Collingswood către Brim: Am pierdut temporar KA'PPA COMM-ul", citi el. „Aud că ai plecat fără să mai aştepți ordinul meu: bun băiat. Succes la vânătoare! Crucişătoarele de luptă imperiale trebuie să sosească peste un metaciclu, un metaciclu şi jumătate, asta în cazul în care ai nevoie de ajutor. Interesant şi pentru tine şi pentru alții: *supraprefectul* Valentin s-ar putea să aibă un chip familiar. Mesaj terminat."

Brim se răsuci către Ursis, care rânji la

rândul său.

— Posibil..., îşi sărută vârful degetelor. Chiar dacă şansele sunt reduse, eu unul mă bucur că s-ar putea să ne lămurim ce şi cum.

O imagine a lui Barbousse se materializă imediat într-un display din apropiere. Soldatul zâmbi o clipă tăcut, apoi imită gestul lui Ursis.

Brim privea surâzând sumbru cum altitudinea aparentă a *Agresivului* părea să scadă cu viteză considerabilă.

— O să-i facem necazuri serioase nenorocitului, indiferent cine este! mârâi el în display pe măsură ce distrugătorul înainta prin pături atmosferice tot mai dense.

Limbi de plasmă portocalie izbucneau din practic fiecare protuberanță a fuzelajului. Întreaga navă lăsa în urmă un siaj înfiorător de atomi dislocați.

— Armamentul să fie pregătit, avertiză Fourier pe intercom.

— Pregătit, răspunse un cor de voci.

— Cât teren liber vom avea? întrebă Theada nervos, din colțul gurii, privind fascinat prin hiperecrane.

— Nu prea mult, Jubal. Cât, Sefu'?

— Pe această direcție, răspunse calculatorul, *Agresivul* va trece la minimum 1 750 de irali deasupra solului.

— Oho, loc *grămadă,* icni Theada aproape fără respirație.

Periheliul actual apăruse atât de brusc, încât Brim doar sesiză trecerea instantanee de la aparenta coborâre spre ascensiune, deşi indicatoarele *Agresivului* rămăseseră neschimbate. La babord, zări pentru o clipă un oraş; cu siguranță, nu mai avea geamuri la ferestre. Probabil că se prăbuşiseră şi nişte acoperişuri - timp pentru a plăti stricăciunile urma să găsească mai târziu.

— Îi văd! exclamă cineva. Şase puncte la babord pe linia orizontului.

— Îi urmărim, spuse calm altă voce. Sunt NF-110 într-adevăr. Distrugătoare cu rază lungă.

— N-ai văzut niciodată unul din astea, Wilf, aşa-i? întrebă Fourier.

— Doar am citit despre ele, admise carescrianul.

— Al draxului de bune nave. Pot depăşi lejer rabla noastră.

— O să țin minte asta, spuse Brim, aplecând prova *Agresivului* până ce putu zări trei forme neregulate decupându-se pe fundalul cerului înstelat.

Dispuse într-o formație aproximativ lineară, distrugătoarele reveneau pline de aroganță pentru al doilea atac, păstrând o direcție clară; evident, neaşteptându-se la mai multă opoziție decât întâmpinaseră la primul atac, din partea forturilor sau a unei nave. Locotenentul zâmbi cu o cinică satisfacție. De această dată, *supraprefectul* Valentin urma să aibă o surpriză tare neplăcută - indiferent cine ar fi fost el. În display putea să-i vadă pe trăgători instalați la consolele lor şi să le asculte litaniile despre deflecții şi raze de acțiune.

— Îi luăm la rând, Anastasia, spuse calm pe măsură ce ajustă cursul de zbor către nava duşmană din fruntea formației. Întâi cea mai apropiată.

— Toate disruptoarele pregătite să lovească, spuse Fourier.

— Ținta la roşu pentru 5.

— Distanța 9 100 şi scade rapid.

— Fixat...

Nava inamică era cilindrică şi lungă,

construită dintr-un singur corp în locul modulelor independente montate de-a lungul tubului K. Avea o punte înălțată şi de mici dimensiuni, cu nouă turele dispuse egal la prova, la mijloc şi la pupa, în triade ce înconjurau nava. Brim se întrebă dacă în acel moment privea chiar nava adversarului său special. Avea de încheiat o socoteală.

— Foc!

Puntea *Agresivului* se zgudui cu putere când toate cele şapte disruptoare izbucniră la unison într-o explozie orbitoare care aprinse spațiul din jurul distrugătorului duşman ca pe-o mininovă. Pe puntea lui străluci o flamă, apoi totul se stinse brusc.

— L-am ochit din prima! strigă cineva cu bucurie, în timp ce Fourier continua să trimită salvă după salvă în corpul navei duşmane, reuşind să provoace mai multe incendii şi chiar să proiecteze în siaj o bucată mare din fuzelaj.

Deocamdată nici una dintre cele trei nave inamice nu ripostase. Tactica lui Brim bazată pe surpriză îl ajutase. Îşi imagina haosul pe care cele şapte 144 ale lui Fourier îl produseseră navei conducătoare

şi se întrebă care ar fi fost reacția celor două forturi de pe asteroid, ale căror disruptoare enorme - tăcute până acum - băteau totuşi spre zona în care se afla el acum.

Într-un târziu, dinspre nava duşmană începură să fulgere salve de foc.

— Vin mai ales dinspre a doua, strigă Brim lui Fourier. Ne ocupăm de ei imediat.

Apoi vină şi se angaja pe un curs de coliziune cu următorul distrugător. Fourier încuviință din cap.

— Îl văd acum.

— Ținta la orange 9-46.

— Până într-o sută.

Brim văzu cum turela din față vină câteva grade spre babord, se ridică uşor, apoi coborî din nou. Fără să le vadă, ştia că şi celelalte fixau aceeaşi țintă.

— Fixat…

— Trage!

Agresivul se afla mai aproape de astă dată, aşa că ochirea fusese mai precisă. Bucăți mari de resturi în flăcări începură să zboare dinspre nava duşmană.

Primul şi al treilea distrugător îşi reveneau acum din surpriza inițială; la

tribord, spațiul erupse într-o explozie de replici. Puntea *Agresivului* se zgudui din cauza primei lovituri de la mare distanță trimisă de a treia navă, dar efortul venise prea târziu din partea victimei lui Brim. O explozie înfricoşătoare scoase nava de pe curs, expediind-o spre nadir; toate turelele, mai puțin una, erau avariate ori reduse la tăcere.

— Se pare ca-a încasat-o, observă cineva.

— Trimite o salvă de torpile în el, Anastasia, ordonă Brim.

În câteva secunde, un grup de cinci Mark-19 mari țâşneau din lansator de-a lungul punții, lăsând o dâră strălucitoare de foc rubiniu în întunericul înstelat.

— Torpilele lansate, rosti grav Barbousse pe circuitul audio.

Brim îndreptă imediat *Agresivul* spre al treilea agresor.

— Bubuie-l cu tot ce avem! strigă spre Anastasia, acoperind generatoarele ce mugeau.

— Noua țintă la albastru 4-41 cu 11-92.

— Trage!

Din nou, artileria puternică a *Agresivului* transformă spațiul într-un infern exploziv, de această dată în jurul navei a treia. Apoi, dinspre pupa, întreg Universul luă foc. Uimit, Brim tresări în fotoliul său, scrâşnind din dinți. Oare forturile lixoriene se alăturau în sfârşit bătăliei? De partea cui? Se linişti imediat, văzând că resturile celui de-al doilea distrugător ligar se topiseră complet într-un nor de energie clocotitoare din cauza torpilelor. Fiecare protuberanță de-a lungul fuzelajului strălucea ca un ochi duşmănos, înainte ca întreaga navă să explodeze finalmente într-o floare imensă de flăcări şi de resturi. Întregul dispozitiv al unei turele plecase în spațiu ca o rachetă de croazieră.

— *Asta* i-a ras pe afurisiții de ligari! strigă cineva jubilând.

— Universule, şopti altcineva, destul de tare, uită-te cum arde!

Dintr-o dată, Brim aproape leşină în chingile în care era fixat de fotoliu, când dinspre pupa *Agresivului* izbucni o deflagrație cutremurătoare, distrugând o porțiune din cabina hărților. Atmosfera din cabina explodă, suflul distrugând două

console de navigație şi umplând încăperea cu schije de blindaj răsucit şi cristale de hiperecran. O dată cu strigătele de agonie ce umplură circuitele audio şi cu cel puțin şase console explodând în scânteietoare erupții de energie, pe punte se instalase haosul. Carescrianul simți o greutate strivind spătarul fotoliului său; pe neaşteptate, vizorul căştii fu acoperit de o mâzgă roşie, care se întindea mai mult când încerca să o dea la o parte. Se întoarse la timp pentru a vedea un corp decapitat prăvălindu-se la picioarele lui într-o baltă de sânge gros, sfârtecat din abdomen până la ciotul gâtului.

Capul retezat se bălăbănea ca jucăria unui copil la picioarele lui Theada, după cum pulsa gravitația în valuri de şoc.

Structura *Agresivului* continuă să se zguduie şi să vibreze pe măsură ce încasa alte lovituri din partea celui de-al treilea distrugător. Una mai puternică izbi mijlocul navei, smulse lansatorul prova şi sfâşie carena în dreptul cabinelor ofițerilor cu o flacără înfricoşătoare. Brim ştiu instinctiv că pierduse tot ce avea - poza surioarei încadrată în mica ei ramă

scorojită îi trecu o clipă prin fața ochilor, apoi se sili să revină la realitate, întorcând distrugătorul într-o curbă dificilă spre babord, printr-un nor de lovituri duşmane de mai mică intensitate, care acum spulberau ce mai rămăsese din hiperecranele pupa, umplând puntea cu cioburi zburătoare de cristal. Văzu cu coada ochiului cum cineva se târa de-a lungul coridorului, cu sângele țâşnindu-i dintr-o duzină de găuri ale costumului de luptă, care de abia mai putea fi recunoscut. Una dintre rupturile mai mari se deschise într-un nor de ceață roşie, proiectând pe o consolă din apropiere o garoafă întunecată şi lipicioasă. Silueta se opri din târât şi încercă spasmodic să se ridice, înainte de a se prăbuşi definitiv pe un crâmpei înnegrit de hartă stelară. Brim citi numele „MALDIVE" pe plăcuța de identificare.

Îşi muşcă buzele. Măcar nu trebuia să-şi mai facă griji în privința forturilor. Era limpede că lixorienii ascultau ordinele şi stăteau deoparte. Se întoarse să vadă primul distrugător pe care îl întâlniseră. Fourier tocmai îndreptase către el două dintre turelele ventrale ale *Agresivului.*

Arzând în trei sau patru locuri de pe fuzelaj, NF-110 continuă să riposteze, dar intermitent - era evident că fusese atins în punctele critice de comandă, deşi sistemul de propulsie al navei părea în regulă. Măcar, sesiză Brim cu satisfacție, ligarii încetaseră atacul la sol asupra lui Tandor-Ra.

Aflat la tribord, al treilea distrugător se întorcea acum împreună cu ei. Două turele erau scoase din funcțiune, cu disruptoarele îndreptate spre ținte inexistente. Totuşi celelalte şapte trăgeau rapid şi precis, răspunzând prompt *Agresivului.* Brim se întrebă dacă aceea era nava pe care se afla Valentin, apoi decise că nu era momentul să-i pese de asta.

În curând, cele două nave ajunseră să gonească pe traiectorii paralele, prin fața discului strălucitor al Lixorului; silueta

Agresivului decupându-se pe lumină, iar inamicul aflându-se într-o poziție mult mai de invidiat, ascuns în întunecimea spațiului - cel puțin aşa părea de la consola lui Brim. Dedesubt, punțile erau o ruină, pline de resturi şi perforate în cel puțin o sută de locuri. Se raportaseră

incendii în trei secțiuni avariate. Un display din apropiere înfățișa infirmeria blindată, ticsită cu cel puțin douăzeci de corpuri însângerate, aşteptându-şi rândul la medocurile deja pline. Flynn putea fi văzut alergând de la unul la altul, încercând să domolească gemetele şi țipetele. Era un doctor bun, Brim ştia asta din proprie experiență. Totuşi o mulțime de Agresivi urmau să moară înainte ca ziua să se sfârşească, în ciuda eforturilor sale.

Carescrianul refuză să privească mai atent infirmeria, deoarece chiar şi puntea începea să se umple de fumul negru şi acru al focului care mistuia ceea ce mai rămăsese din cabina lui Collingswood. Incendii de metal, cu siguranță. Nimic nu ardea ca metalul, o dată ce lua foc.

O altă explozie zgudui puntea, de această dată în cabina de transmisiuni care făcea legătura dintre turela A şi partea inferioară a punții. Ca prin minune, circuitele audio rezistaseră, dar podeaua se cutremura periculos sub cizmele sale. Iar fumul devenise mai păcătos ca niciodată.

— O formație pătrat de cinci torpile, ordonă Fourier.

O clipă mai târziu, cinci torpile străfulgerară, părăsind lansatorul: două sus, două jos şi una în centru.

— Torpile lansate, raportă Barbousse.

— Asta ar trebui să-i potolească, urlă cineva în lumina roşiatică.

— Şi încă cum! începu un altul.

— Oh, nu! se auzi a treia voce deznădăjduită, în timp ce distrugătorul duşman acționase cu o viteză incredibilă, executând o serie de manevre strânse ce evitară cu uşurință patru dintre misilele în mişcare. A cincea torpilă, evident neaşteptată într-o formațiune pătrat, străpunse carena prin peretele pupa, transformând într-un nor de resturi o cabină de mici dimensiuni. Cu toate acestea, torpila nu întâlnise în cale nimic care să-i opună suficientă rezistență pentru a detona, aşa că-şi continuă drumul prin spațiu fără a crea stricăciuni prea mari.

— Mi-era teamă de asta, se repezi Fourier nervos. Totuşi nu strica să-ncercăm.

O altă salvă de lovituri erupse aproape de tribordul *Agresivului,* distrugând cupola de ancorare prova şi perforând într-o

duzină de locuri hiperecranele, cu aşchii şuierătoare de blindaj.

— Voof, răcni Ursis printre dinți în timp ce-şi prinse mâna stângă.

Brim zări o ruptură în costumul de luptă, aproape astupată de sângele care țâşnea. Ursul lovi furios cu pumnul în consola sa.

— *Acum,* pronunță el solemn, nenorocitul de Triannic *chiar* a dat de belea.

— Atenție! urlă altcineva. Jubal a încasat-o...

Locotenentul se răsuci spre dreapta, la timp pentru a-l vedea pe Theada prăvălindu-se cu fața în jos printre cioburile de cristal ce-i umpleau consola; hiperecranele din fața lui se spărseseră. Sângele îi curgea şuvoi de undeva din spatele capului, strângându-se într-o baltă la picioarele sale.

— Să aducă cineva un petic presurizant! strigă Brim, apoi manipulă *Agresivul* pe un traseu ascendent în timp ce prima navă încerca disperate manevre evazive pentru a scăpa de atacul său. Ligarii reacționară la țanc. Spațiul pe care

tocmai îl ocupaseră erupse într-o serie ucigătoare de salve grupate, în timp ce Fourier mârâia nemulțumită.

Pe puntea pupa, Brim zări soldați cu lasere şi pârghii de forță, luptându-se cu trei focare de incendiu în ceea ce fusese cabina hărților şi încercând să degajeze pe cineva prins sub un suport prăvălit. În străfundul navei putea vedea incinta unui generator transformată într-un adevărat haos. Loviturile deschiseseră găuri enorme, carbonizate, de-o parte şi de alta a chilei dar, în chip miraculos, Borodov reuşise să mențină în funcțiune supradimensionatele generatoare tip Amiralitate N, care continuau să producă uriaşele lor vârtejuri de energie antigravitațională pură. Viteza *Agresivului* era unul dintre principalele motive pentru care nava rămăsese întreagă, acum că agresorii ligari îşi uniseră forțele. În apropierea unei console de energie zdrobite, în fotoliu se zărea o porțiune dintr-un soldat, ars complet de la brâu în sus. Lângă o fisură produsă de explozii atârna un corp uman flasc, țintuit de trei țepuşe lungi de blindaj, topite şi răsucite în urma impactului.

În timp ce doi sanitari mânjiți de sânge îl extrăgeau pe Theada de la consola lui, Brim văzu cum a doua navă inamică revine spre *Agresiv.* Echipele disruptoarelor lui Fourier nu mai pierdură timpul, ci o învăluiră într-un baraj de şocuri şi radiații. Emițătorul KA'PPA ligar explodă cu o strălucire orbitoare, iar un lansator se desprinse în cădere liberă din bolțuri: doar câțiva irali în plus şi ar fi fost o lovitură directă sub punte. Brim zâmbi răutăcios. Loviturile *astea* le simțiseră, nu glumă.

Apoi, într-o străfulgerare orbitoare, structura *Agresivului* se zgudui din nou, gravitația pulsă şi schijele reîncepură să zboare pe puntea distrusă, asemeni unui roi de insecte uriaşe. Imediat urmă o a doua explozie, de această dată frontală, lovind carena din plin. Distrugătorul fu răsucit ca o jucărie. Brim se luptă din răsputeri cu comenzile. Flăcări şi scântei furioase de radiație ascundeau prova şi fierbeau în siajul ei. Când se potoliră, în locul turelei A se putea vedea o gaură înnegrită din care nori de radiații se prelingeau de-a lungul punților. Echipa aceea nu avusese nici o şansă, se gândi

pilotul, privind ceața ucigătoare care trecea acum de epava turelei W, intactă în aparență, cu excepția unei găuri teoretic inofensive, aflată lângă fanta disruptorului, la rândul său, îndreptat inutil către babord.

A treia lovitură puternică izbi nava. Brim se agăță de consolă, în timp ce gravitația oscila din nou şi tot mai multe resturi se prăvăliră în cascadă pe plăcile deformate ale punții. De această dată, uruitul constant al generatoarelor începu să se transforme într-un horcăit neregulat. Brim cercetă punțile prin hiperecrane, dar nici o altă avarie nu părea evidentă în porțiunea superioară - cel puțin el nu reuşea să distingă vreuna. Lovitura atinsese partea de dedesubt a *Agresivului.* Nu trebuia multă imaginație ca să înțeleagă că fusese lovită rău. Valurile radioactive unduiau deja de acolo, întinzându-se în siaj, iar viteza navei începea să scadă.

Pe circuitele audio părea să urle toată lumea simultan. Pe punte, echipele de avarie încercau cu disperare să îndepărteze resturile. Forme umane strivite în costume de luptă sfâşiate erau stivuite ca lemnele

de foc în ceea ce mai rămăsese din cabina hărților.

Brim se feri instinctiv, când alte explozii violente izbucniră în apropiere, undeva deasupra, iluminând cu o strălucire orbitoare rămăşițele împrăştiate pe punți. Îl urmări pe Borodov pe un display alăturat. Nori grei de radiații se formaseră dedesubt şi la pupa, flăcări ce se hrăneau din sursa de combustie a altei console de sisteme incendiate. În display apăru casca lui Borodov, acoperită de funingine.

— Cât de rău stăm, şefule? întrebă carescrianul.

Bătrânul urs strânse din umeri şi cugetă un moment.

— *Agresivul* a apucat şi vremuri mai bune, rosti el rar. Ultima lovitură a distrus comenzi importante pentru generatorul tribord care nu prea mai poate fi controlat. Totuşi funcționează.

— Şi?...

— Încă putem controla direcția şi merge cu viteză maximă. Dar în felul ăsta, vom distruge repede generatorul avariat.

Brim simți viteza scăzând considerabil.

Văzu a treia navă inamică revenind spre el. După câteva clipe, se întoarse şi prima. Ambele nave ligare puteau vedea că se află în dificultate.

— Viteza maximă, dacă eşti amabil, locotenent Borodov, rosti el calm.

Borodov se cutremură.

— Viteză maximă va fi, Wilf Ansor, accepta el revenind la comenzi.

Fourier cerea şi mai mult de la echipele disruptoarelor; cumva, ritmul loviturilor crescu şi efectele fură vizibile. Pe fuzelajele inamice străluceau fulgere luminoase. Noi focuri de metal începură să arunce jerbe de scântei şi pe a treia navă, ceea ce n-o împiedica să-şi folosească disruptoarele cu o precizie la fel de ucigătoare. Ripostele învăluiau *Agresivul* din toate părțile: structura se zguduia şi tresărea, încasând loviturile.

Cineva reîncepu să urle pe circuitul audio, dar trecu mult timp până ca Brim să sesizeze sunetul înfiorător din vacarmul general. Se răsuci în fotoliu şi văzu o echipă medicală trăgând-o pe Fourier de la consola ei. Costumul îi era cumplit de ars la gât, iar mâinile i se agățau spasmodic de

o ruptură în dreptul umărului. Un sanitar aplică un petic presurizant pe spărtură şi alți doi imobilizară femeia. Țipătul se transformă într-un gâlgâit sufocat, apoi încetă. Brim reveni la comenzi, strângând din dinți, în timp ce echipa transporta corpul inert în spate. În cabina hărților.

— Generatorul tribord va cădea în următorii trei cicli, Wilf Ansor, raporta Borodov de dedesubt.

Brim aruncă o privire către Ursis, care confirmă.

— Presupun că asta-i şi gata, spuse Brim. Fă-l să meargă cât poți de mult.

Borodov zâmbi larg.

— Dă-le de furcă, nu glumă, Wilf Ansor, strigă Borodov.

Cu coada ochiului, carescrianul îl zări pe Ursis rânjind şi el.

Avea degetul mare ridicat în universalul simbol uman al aprobării.

Apoi rămase puțin timp pentru altceva în afara bătăliei.

— Fiți pregătiți să concentrați focul pe nava trei, urlă Brim spre înlocuitorul lui Fourier. Băgă de seamă că mănuşile acestuia se umpluseră instantaneu de

sângele de pe comenzi. Să-i dăm bătaie, atunci! Ultima încercare!

Roti *Agresivul* într-o spirală descendentă abruptă, după care redresă brusc, până se angajă pe o traiectorie de coliziune, trăgând cu toate turelele pe cât de repede putea echipajul să reîncarce 144-urile.

Atacul neaşteptat surprinse din nou nava inamică. Căpitanul ligar trase instinctiv de manşă şi încercă să se ridice din calea *Agresivului*; cel mai prost lucru pe care-l putea face. Disruptoarele ce-i mai rămăseseră lui Brim îşi concentrară focul asupra mecanismelor de direcție, chiar în fața tuburilor efuzoare. Bucăți de blindaj începură să zboare în timp ce disruptoarele sfârtecau carcasa. Dintr-o dată, o explozie îngrozitoare rupse porțiunea mediană a navei, urmată imediat de a doua şi a treia explozie. O structură de pe punte se fărâmiță într-un şuvoi de scântei şi radiații strălucitoare. Încet dar inexorabil, nava începu să iasă de pe traiectorie.

— Încă o salvă de torpile aici, răcni Brim, manevrând *Agresivul* în lateral pentru a deschide linie de loc pentru

lansator, care lovi imediat cum se fixă pe țintă.

Cinci dâre rubinii venind dinspre pupa măturară puntea - locotenentul le urmări traseul, observând că de data *asta.* rabla lui manevrase superior. Apoi ținta fu redusă la o minge de flăcări pulsând rapid de patru ori înainte de a se transforma într-un nor de energie plumburie care înghiți ca o supernovă ceea ce mai rămase din navă.

Brim trase de manşă la timp pentru a evita pătrunderea în norul de resturi, după care se îndreptă spre primul inamic.

— Trageți cu tot ce mai avem! ordonă el exact când generatorul avariat cedă, cutremurând structura navei până în temelii.

În ciuda eforturilor sale, distrugătorul scăpa de sub control; stelele alunecau prin fața hiperecranelor ca un milion de comete paralele. Aproape că fu nevoit să oprească nava până când motoarele acceptară noii parametri.

— Turela B pare înțepenită, raportă cineva.

— Şi nu mai am energie la lansatorul

de torpile, adăugă Barbousse. Ultima salvă mi-a făcut figura.

Brim încuviință pentru sine şi manevră uşor *Agresivul* ca să vină în întâmpinarea ultimului adversar, care se apropia pentru lovitura de grație. Incendiată serios pe anumite porțiuni, NF-110 nu se află într-o formă cu mult mai bună decât adversarul imperial, dar cu sistemul de propulsie evident intact deținea acum un avantaj insurmontabil. Brim ridică din umeri sumbru, însă încercă să acționeze cât mai bine cu putință; dacă nu se alegea cu nimic altceva, împiedică măcar un nou atac asupra lui Tandor-Ra. Poate că asta compensa soarta rezervată distrugătorului aflat sub foarte temporara lui comandă.

Deodată îşi aminti cuvintele lui Collingswood despre sosirea crucişătoarelor de luptă imperiale şi se uită la ceas. Luptă de mai bine de un metaciclu şi avea cu siguranță nevoie de „asistența" menționată de femeie. Navele cele mari trebuiau să apară în orice moment. Scrâşni din dinți. Dacă ar fi putut să mai tragă puțin de timp... Apoi râse ironic. Salvările din ultima clipă se întâmplau doar în poveştile cu regi

şi prinți. Probabil că, mai mult ca sigur, carescrienii nu se potriveau cu aşa ceva!

Distrugătorul inamic se apropiase pe o curbă asimptotică, mereu la babord, acolo unde *Agresivul* rămăsese fără disruptoare funcționale. Brim încercă să răsucească nava pentru o lovitură frontală, dar nu reuşi. Când vira la babord, motorul crea interferențe puternice cu generatorul aflat în funcțiune şi lărgea de fapt raza efectivă. Neajutorat, rămase pe loc în vreme ce nava duşmană se poziționă, uitându-se cum turelele ei se roteau spre puntea *Agresivului.*

— Mesaj de la nava duşmană, strigă cineva în confuzia generală. Cu video şi tot dichisul, dacă nu vă supărați!

Brim goli un display.

— Îl primesc aici, bombăni el, bănuind cine se află la capătul celălalt.

Globul scânteie, străluci, apoi înfățişă chipul unui bărbat arătos: ochi albaştri, păr blond, bărbie cu gropiță. Carescrianul încuviință pentru sine. Valentin.

— Aha, Brim, şuieră acesta privind din display cu uimire amuzată. Am bănuit din prima transmisie că tu trebuie să fii.

— Ei bine, *hab'thalll* se răsti Brim smucind manşa.

Era suficient ca să-l surprindă pe celălalt pilot şi să lanseze o salvă scurtă din turelă C. Trei lovituri explodară strălucitor - lansatorul babord al lui Valentin fu trimis într-o serie de spirale strânse, lăsând în urmă o dâră de flăcări, ca o cometă. Imaginea *supraprefectului* tresări sălbatic în display.

— Trucul ăsta *murdar*, mârâi Valentin, a fost şi ultima răsuflare norocoasă din existența ta vrednică de dispreț. Chipul îi strălucea de mânie. Astăzi voi încheia ceea ce am început acum mai bine de doi ani. Dama Norocului te-a părăsit în sfârşit, carescrianule - pe tine şi pe nava ta de trei ori ticăloasă!

Brim izbi manşa din nou, dar de această dată pilotul ligar fusese atent. Acum nu-i mai rămăseseră în mânecă trucuri învățate în minele carescriene. Cu râsul execrabil al lui Valentin răsunându-i în urechi, îşi stoarse mintea în căutarea unui mod de a prelungi lucrurile până la sosirea crucişătoarelor.

— Ei bine, *hab'thall,* aruncă el

disprețuitor. Văd că te-au *retrogradat după* ultima ta boacănă.

Sprâncenele lui Valentin se arcuiră instantaneu.

— *Retrogradat*?! protestă el. Ar fi trebuit să studiezi mai bine rangurile Flotei Ligare, idiotule. Arată cu mândrie însemnul brodat cu fir metalic pe manşeta uniformei sale. Eu, rosti apăsat, am fost făcut *supraprefeet.* Am fost promovat, Brim. Nu retrogradat! Acelaşi rang ca şi comandorii voştri… *locotenente.*

— Aşa-i oare? pufni Brim. Probabil că bătrânul Triannic a ajuns să caute pe fundul oalei de noapte din dormitorul lui, dacă a trebuit să-l promoveze pe unul ca *tine.* Pe barba lui Voot, Valentin, niciodată n-ai fost în stare să duci la bun sfârşit o misiune când am fost şi eu prin preajmă. Scrută display-ul cu falsă concentrare, strâmbând din nas. Ceva în legătură cu mine te scoate din sărite, nu-i aşa, *hab'thalll*

— *Capcloth!* Gunoi carescrian! zbieră Valentin cu glas subțire, înecat. O să-ți arăt eu ce-nseamnă să fiu scos din sărite. Se întoarse spre cineva aflat în afara razei

vizuale. Cu grijă, cu grijă, vreau să meargă încet. Asigurați-vă că prietenii noştri imperiali vor avea timp suficient pentru a-şi savura agonia. Râse nervos. Da, da, şuieră el nerăbdător, să se bucure de fiecare lovitură!

Ridică apoi mâna şi display-ul lui Brim se goli.

— Se pare că s-a terminat transmisia, locotenente, raportă un soldat.

Brim încuviință din cap.

— Foarte bine, îşi spuse.

Se răsuci cu fața spre nava duşmană şi aşteptă, dorindu-şi să aibă la îndemână măcar câteva dintre pietrele lui Fourier. Acum ar fi fost la fel de eficiente ca şi disruptoarele lui, şi de o mie de ori mai satisfăcătoare!

Privi puntea distrusă a *Agresivului*, acoperită de cadavre şi de cioburi de hiperecrane. Din vechiul echipaj nu rămăseseră mulți în viață; doar Ursis şi câțiva soldați împrăştiați ici-colo aşteptau sfidători în fața consolelor. Era evident că Valentin se ținea de promisiunea de a rezolva toată treaba - bucurându-se de momentul său de triumf. Aşa să fie!

Crucişătoarele erau pe drum, şi chiar dacă Brim n-ar mai fi apucat să fie de față, predilecția pentru tortură a *supraprefectului* l-ar fi putut costa scump.

În timp ce privea nava inamică, se gândi la forturile lixoriene. În poziția în care se afla acum *Agresivul,* cel puțin trei dintre ele ar fi putut să-şi folosească disruptoarele ca să le vină în ajutor - făcând treaba pentru care fuseseră construite. Dar toate tăceau, privind cum ligarii se pregăteau să-i facă bucăți distrugătorul. Inspiră adânc. Deşi în curând urma să fie dezintegrat în toate colțurile Universului, murea disprețuindu-i pe cei care-şi rotunjeau averea din necazurile altora. Oricât i-ar fi urât pe negrii Controlori ligari. simțea mai mult respect pentru ei decât pentru ticăloşii rapace care trăiau pe planeta de dedesubt. Măcar Controlorii aveau atâta tărie morală încât să creadă în altceva decât în pura lăcomie.

Un singur disruptor străluci în vidul întunecat. Puntea *Agresivului* se zgâlțâi când săgeata de energie izbi prova împroşcând o ploaie de scântei. O a doua

explozie şi corpul median al navei erupse într-un nor de radiații. Brim privea într-un display rămăşițele strălucitoare ale popotei. Cea mai mare parte a acesteia era deschisă spre spațiu; găuri înstelate se căscau acum în locul unde atârnaseră portretele împăratului Greyffm al IV-lea. Pentru o clipă, se întrebă ce se întâmplase cu bătrânul Grimsby, dar nu zări bucătăria în display, iar senzorii de avarie de acolo încetaseră să mai funcționeze. În prelunga linişte lăsată brusc, se gândi la Margot - o vedea cu ochii minții aşa cum fusese în noaptea când o cunoscuse în popotă. Şi singura noapte în care fuseseră împreună pe Avalon. Apoi dulceața *acelei* amintiri fu spulberată de o izbitură cumplită când proiectilul explodă pe puntea ofițerilor, chiar dedesubtul lui. Alte hiperecrane plesniră lângă el; cioburile îi perforară costumul în cel puțin zece locuri. O durere ascuțită îi străfulgera brațul. Uitându-se, văzu o gaură carbonizată care se autoetanşa pe brațul său drept. Puntea se zgudui din nou când lansatorul de torpile de dedesubt fu distrus de alte trei lovituri.

— Îmi pare rău, Nik, strigă către urs.

Am făcut tot ce-am putut.

Ursis ridică din umeri şi zâmbi fatalist.

— Nu mă sperie moartea care pândeşte, Wilf Ansor, tună el. Regret doar că nu l-am sfârtecat în bucăți pe *hab'thall-ul* ăla când am avut ocazia.

— Universule! exclamă cineva cu voce tremurătoare. De ce nu termină o dată cu noi?

— Nu încerca s-o grăbeşti pe Doamna Soartă, râse Ursis în circuitul audio. Uneori are nevoie de timp pentru miracole - de care avem şi noi nevoie, o ştie Universul!

— Nu mai suport! zbieră altcineva, dar vocea îi fu întreruptă brusc de o lumină orbitoare care erupse la pupa navei lui Valentin.

Explozia de energie pură lovi distrugătorul duşman, rostogolindu-l ca pe-o jucărie, şi înclină *Agresivul* pe-o parte. Țipetele de teroare inundară circuitul audio; mulți imperiali nu mai puteau vedea ce se petrecea în exterior. Uluit, Brim readuse automat nava în poziția inițială exact la timp pentru a vedea cum NF-110 şovăi, apoi o zbughi în spațiu cu accelerație maximă printr-o barieră de explozii - în

sfârşit veniseră crucişătoarele.

Era şi cazul!

Capitolul 10

În cele din urmă Brim ratã distrugerea celei de-a treia nave inamice (excepție făcând strălucirea pe care o observase izbucnind la tribord). În loc de asta, scrutase întunericul căutând un obiect mare ce păruse să se desprindă de nava condamnată în momentul când ezitase, înainte de tentativa de scăpare. Sfărâmături, sau o navetă? Sau doar i se păruse? Orice ar fi fost, nu apăruse pe nici unul dintre display-urile sale. Clătinând din cap, abandonă cu părere de rău căutarea, ca să privească măreţele crucişătoare imperiale *Benwell* şi *Odeon* făcându-şi maiestuos apariția, disruptoarele strălucitoare retrăgându-se în pozițiile de repaus în timp ce navele se apropiau.

— Mesaje pentru dumneavoastră, locotenente, strigă un soldat.

— Le preiau aici, anunță Brim abandonând cu regret cercetarea.

Orice ar fi scăpat de pe blestemata navă-amiral a lui Valentin, se pierduse

demult printre stele. Pentru o clipă, un glob de pe consolă se materializă în nişte umeri şi un cap familiare.

— Înălțimea Voastră, se bâlbâi Brim.

— Wilf Brim în carne şi oase, vorbi tărăgănat prințul Onrad din display, scărpinându-şi gânditor bărbia. Mă bucur cu adevărat că ai mai mare grijă de verişoara mea blondă decât de navele Maiestății Sale. Îşi înălță sprâncenele, prefăcându-se supărat. Sărmanul *Agresiv* este pur şi simplu o *mizerie*.

Brim simți un fior de emoție. Un râs înăbuşit îi scăpă din gâtlej.

— N-am avut ce face, Maiestate, rosti el repede. La Academie m-au învățat cum să le pilotez, nu mi-au zis *nimic* despre cum să am *grijă* de ele.

— Ha, ha! Bine spus, Brim, râse Onrad, ar trebui să te trimitem să-i înveți tu, pentru că am vorbit serios când am pomenit de mizeria pe care ai făcut-o. Să ştii că ai salvat mai mult de o conferință şi mi s-a spus că ai înfruntat trei nave inamice. N-am văzut decât una, avariată grav, căzând victimă disruptoarelor noastre. Aşa că, dacă numărătoarea mea e

buna, tu le-ai distrus pe celelalte două. Corect?

— Corect, înălțimea Voastră, răspunse Brim, dar cu una prea puțin. Cea de-a treia navă, pe care ați distrus-o voi, aproape ne-a dat gata.

— Ăştia sunteți voi, blextemații de carescrieni. Mereu vă înhămați la mai mult decât puteți duce. Apoi expresia prințului deveni serioasă. Mulțumesc Universului că am ajuns la timp. Tu şi echipajul tău ați făcut astăzi un lucru foarte important - mai important decât ştiu cei mai mulți dintre voi. Ar fi bine să fiți răsplătiți corespunzător. Zâmbi din nou. Acum o să te trec amiralului Penda, dar aştept să te văd în *persoană* pe Avalon, cât de repede se va putea aranja. Bravo, Brim - şi împărtăşeşte cuvântul ăsta echipajului tău. Astăzi, fiecare dintre voi este un erou în adevăratul înțeles al cuvântului.

Display-ul se întunecă, apoi imaginea reveni înfățişând chipul cenuşiu al Amiralului Stelar Gregor Penda; nu putea exista îndoială în privința feței.*aceleia* rotunde, cu barbă potrivită. Bărbatul făcuse parte din aproape toate ştirile

importante din ultimii cinci ani - bune şi rele deopotrivă. Ochii pătrunzători arătau de parcă n-ar fi cunoscut nici o clipă de îndoială, şi nici o umbră a unei întrebări rămasă mult timp fără răspuns. Îndrăzneț, hotărât şi mai presus de orice îndoială viteaz, era cunoscut drept cel mai mare strateg din Universul cunoscut - atât de duşmanii din Ligă, cât şi de colegii imperiali.

— Felicitări, Brim, spuse el cu un zâmbet mulțumit pe față. Pe lângă conferință, pari să fi salvat şi o bună bucată din Imperiu.

Oricum, după cum arată *Agresivul*, medicul ofițer va avea probabil nevoie de ajutor pentru răniți, am dreptate?

Brim se gândi la aglomerația de coşmar din infirmeria lui Flynn.

— Sunt sigur, amirale, aprobă el.

— O să lăsăm diplomații să aştepte până facem ceva în privința asta, zise Penda. Imperiul are nevoie de toate echipajele ca ale tale - vii. Dădu câteva instrucțiuni cuiva din afara display-ului, încuviință din cap de câteva ori, apoi reveni la Brim. O să-l aliniez pe *Benwell* imediat.

O să amânăm protocolul şi o să facem manevra pe puntea *asta.* Dacă nu mă-nşel, cârma voastră este țăndări.

Brim privi afară şi-şi simți obrajii colorându-se. *Agresivul* se legăna în toate părțile. Reglă puterea până când cursul se stabiliză.

— Pari surprins, locotenente, râse Penda.

— Universule, gemu tânărul cu ochii ridicați către hiperecranele sfărâmate de deasupra.

— E-n regulă, chicoti amiralul. Judecând după spărtura din fundul *Agresivului*, mă-ndoiesc că Flota ar dispune de mulți piloți în stare să se descurce la fel de bine. Bătrânul Borodov i-a informat deja pe inginerii noştri că ai realizat o minune a navigației.

În câteva clipe, uriaşul crucişător manevra cu grijă pentru a se alinia cu *Agresivul* - dominând silueta micuță a acestuia asemenea unei creste de munte. Brim clătină din cap, minunându-se; o simplă atingere de chila imensă ar fi transformat micul său distrugător într-o foiță şifonată de tablă blindată. Pentru

moment, cedă unui fior de claustrofobie galopantă care dispăru rapid la gândul că până şi *secunzii* piloților de pe *Benwell* erau dintre cei mai buni din galaxie. Zâmbi în sinea lui, în timp ce o rampă se extinse din carena enormă. Departe, deasupra, putea distinge silluete micuțe privind în jos de pe punte. Se ridică în picioare şi salută. Îi răspunseră cu toții. Era unul din cele mai înălțătoare momente din viața sa.

Vehiculul de transport se opri într-un nor învolburat de particule de gheață, dispersat rapid de eternul vânt al lui Gimmas Haefdon.

— Mulțumesc, rosti Brim păşind în zăpada înaltă până la glezne în ciuda eforturilor recente ale unuia dintre omniprezentele (şi mai deloc eficientele) curățătoare de zăpadă ale bazei. Simți pe față răcoarea timpurie a serii în timp ce cerceta peisajul deprimant al şantierului de reparații. Nu reținuse decât o imagine fugară şi întunecată noaptea trecută, după o asolizare îngrozitoare între cele două remorchere spațiale ce tractaseră *Agresivul* până acasă. Acum, după o perioadă de

odihnă de care avusese disperat nevoie, se întorsese să predea distrugătorul recuperatorilor de nave.

Dana de recuperare 189-E era o aglomerare tipică de clădiri sure tocite de vreme, utilaje grele, ghiduri de undă ruginite, role de cablu acoperite de zăpadă - toate înconjurate de indispensabila pădure în continuă mişcare a macaralelor portului. Ceea ce mai rămăsese din *Agresiv* plutea inert într-o dană gravitațională prea mare, legănându-se nesigur în vântul schimbător, în centrul unei urzeli de raze tractoare supravegheate de muncitori apatici. O rampă ruginită şi supradimensionată scârțâia şi scrâşnea în vreme ce se mişca dezordonat în toate direcțiile.

— Vreți să aştept, locotenente? întrebă politicos şoferul.

Brim presupuse că individul avea multă experiență cu persoane ca el. Navele puteau să-şi facă drum spre sufletul unui om. Şi când erau rănite...

— Mulțumesc, dar s-ar putea să dureze ceva, minți el întorcându-se către vehicul. O să chem alt transportor când o

să termin.

În realitate nu-i mai rămâneau multe de făcut în ceea ce-l privea pe *Agresiv*. Un ciclu sau doi cel mult şi nu mai făcea parte din viaţa sa… exceptând amintirile.

Şoferul încuviinţă din cap. Înţelesese.

— În baraca de acolo, cea cu acoperiş de metal, spuse el arătând dincolo de dană, există un sistem COMM.

Apoi salută (aproape serios) şi se depărtă în tăcerea înzăpezită a serii, luminile de navigaţie persistând ca două spectre rubinii în întunecimea cenuşie.

Brim îşi ridică gulerul uniformei, strângându-l mai bine în jurul gâtului, şi se înfioră când reveni spre navă. În drum spre casă, când o văzuse de pe un remorcher, nu arătase chiar aşa de avariată. Nu în spaţiu, acolo unde îi era locul. Dar aici, în lumina palidă a unei zile mohorâte de pe Gimmas, părea cumplit de schimbată. O dată incintele energetice stinse, întreaga structură se răcise. Zăpada şi gheaţa acoperiseră chiar şi hiperecranele de deasupra punţii îndoite (sau, mai degrabă, ce mai rămăsese din hiperecrane). Punţile erau peste tot pătate de albastrul

strălucitor al peticelor provizorii, iar mănunchiuri urâte de cabluri groase în toate culorile ieşeau prin orificii făcute în blindaj de utilajele hidoase ce sclipeau diabolic la marginea danei. Încă înainte de a începe lunga remorcare spre casă, fusese despuiată de tot ce putuse fi demontat - inclusiv de disruptoarele funcționale. Acum, cât lipsise el, îi scoseseră şi unicul lansator. Exceptând mulțimea aducerilor aminte, mica şi dârza navă devenise o simplă carcasă fără viață.

Respirând adânc (n-ar fi recunoscut *niciodată* că oftase), Brim porni îndârjit spre rampă, cu cizmele scârțâind în zăpada afânată. În jurul său, primele lumini începură să scânteieze pe macarale, ca nişte constelații de stele strălucitoare mişcându-se repede. Altele clipeau ici-colo la ferestrele atelierelor şi posturilor de comandă. Nu simțea însă căldură dinspre nici una dintre ele. Întregul complex de recuperare parcă era învăluit în duhoarea morții.

Vântul păru să fie mai puternic şi mai rece pe puntea goală a *Agresivului.* Auzul lui Brim prinse tunetul îndepărtat al unei

nave decolând şi, dintr-o dată, ruina din jur i se păru greu de înfruntat. Se înfioră din nou, păşind cu grijă peste blindajul îndoit şi înghețat, către un adăpost provizoriu, aranjat în chip de bocaport principal. Uşa propriu-zisă nu era închisă; o deschise, luptându-se cu vântul şi păşi în bezna pustie, scuturându-şi cizmele de zăpadă pe grilaj. Biroul lui Maldive nu mai exista de mult - ca şi biata Maldive însăşi. Rămăşițele ei şi ale celorlalți fuseseră înmormântate, conform tradiției Tunicilor Albastre, în vidul universului. Consola ei şi registrul de intrare împodobit al *Agresivului* fuseseră dezintegrate în particule subatomice în cursul ultimei orgii distructive a lui Valentin.

Nava chiar şi *mirosea* a pustiu; o umezeală râncedă îi asaltă nările, sugerând mirosul slab dar persistent al - strâmbă din nas - morții. Tot lustrul din lume n-ar fi putut şterge vreodată sângele care se uscase în toate crăpăturile blindajului.

Aprinzându-şi lanterna, închise uşa şi porni pe pasarelă, cu cizmele stârnind ecouri în nemişcarea pustie. Parcursese doar câțiva paşi, când spotul luminos

reflectă o strălucire pe un perete înnegrit şi îndoit. Incruntându-se, se opri şi lumină cu lanterna: NFI AGRESIVUL. COMANDA 21358, ŞANTIERUL ELEANDOR BESTIENNE 228/51988. Placa de metal încă strălucea, de parcă ar fi fost lustruită cu o zi în urmă - lucru care se adeveri la o inspecție mai amănunțită. Din obişnuință, o frecă de câteva ori cu propria sa mânecă. Cineva din echipaj lustruise placa pe parcursul întregului drum spre casă.

Tânărul zâmbi gânditor. Cine? Putea fi oricare dintre ei; toți iubeau nava într-un fel sau altul: Nik, Borodov, Barbousse, întregul echipaj. În afară de el. Fusese prea deznădăjduit ca să se depărteze de punte.

Se opri apoi lângă intrarea popotei - acum doar un petic albastru şi grosolan în batardou, de forma unei uşi. Dincolo nu mai rămăseseră destui pereți întregi ca să permită consolidarea, aşa că zona fusese sigilată. În spațiu, toată lumea alegea calea cea mai simplă de rezolvare a problemelor; reparațiile navelor se efectuau mai uşor în mediul controlat al unei dane gravitaționale. Şi în ciuda mâhnirii, Brim se trezi chicotind gândindu-se la Grimsby.

Una din primele lovituri îl închisese pe bătrânul steward în bucătăria sa, unde petrecuse în siguranță restul bătăliei, dormind. Îl găsiseră calm şi odihnit în dimineața ce urmase luptei. Grimsby era un supraviețuitor.

Urcă scările şi, după ruina ce fusese odată cabina lui Collingswood, îşi termină ascensiunea în mijlocul resturilor contorsionate pe care (aproape în glumă) o mai numeau punte. Acum până şi cea mai neînsemnată consolă era întunecată... dintre cele care mai rămăseseră pe plăcile îndoite ale podelei. Majoritatea stațiilor de luptă fuseseră îndepărtate fie de disruptoarele lui Valentin, fie de către culegătorii de piese de pe navele din blocada imperială aflate în apropiere, ce roiau pe câmpul de luptă chiar înainte de a fi luată hotărârea ca DD T.83 să fie remorcat acasă pentru recuperare. Brim păşi încet către postul de pilotaj din dreapta; o consolă *foarte* valoroasă, care fusese păstrată doar fiindcă era necesară pentru operațiile de asolizare. Reglă lanterna la intensitate maximă, apoi topi pojghița de gheață care acoperea

hiperecranele crăpate din fața sa. Afară era destul de întuneric dar ninsoarea se oprise şi aerul era limpede. Petice rotunde de lumină sclipeau slab sub omniprezentele lămpi Karlsson ale şantierului de reparații.

Uitându-se afară în noapte, putu să zărească cercul înnegrit unde fusese odată turela A. Îi aminti de Fourier, ea însăşi pierdută într-o explozie la fel ca majoritatea tunurilor ei dragi. În moarte, călătorea undeva alături de Maldive, îndreptându-se spre pace - dacă aşa ceva exista într-adevăr. Alături, consola lui Theada fusese demontată şi probabil că era folosită chiar în acest moment pe cel puțin o duzină de nave, recuperate şi ele ca tânărul pilot. Urma să treacă mult timp până Theada avea să se fi refăcut suficient pentru o întoarcere permanentă la datorie. Dar *supraviețuise*, mulțumită mai ales operațiunii amiralului Penda, care transferase rapid membrii răniți ai echipajului din infirmeria superpopulată a lui Fynn, în uriaşul şi excelent echipatul spital de la bordul lui *Benwell.*

Se aşeză într-un fotoliu ca să aştepte şeful echipei de recuperare, amintindu-şi

că doar cu câțiva metacicli în urmă îşi folosise fiecare fărâmă de îndemânare, luptându-se cu aceleaşi comenzi când cele două remorchere eliberaseră structura aproape inertă a *Agresivului* de pe orbita temporară. Clătină din cap, minunându-se. Trecerea de la haosul tunător şi plin de flăcări al reintrării în atmosferă, la liniştea împietrită care învăluia acum puntea era aproape incredibilă.

Se întrebă ce-i rezerva Doamna Soartă. În mod evident. *Agresivul* n-avea să mai aibă vreodată nevoie de un pilot. Propria sa listă de mesaje de la baza ofițerilor menționa doar că ordinele urmau să-i parvină, nu şi *când.* Presupuse că avea să afle ceva după ceremoniile de a doua zi, apoi clătină din cap. Într-un anume fel, onoarea *aceea* îl înspăimântase încă de la primirea mesajului prințului Onrad, care-l informase că eroii *Agresivului* urmau să fie decorați mai degrabă acasă, pe Gimmas Haefdon, decât pe Avalon. Spusele prințului erau logice - Avalonul avea *suficiente* serbări. Ceremonia urma să facă mai mult bine în avanpostul mohorât, unde nu s-ar fi pierdut printre strălucirile a o

sută de sărbători importante.

Zâmbi în sinea lui în beznă. Îşi dădu seama că nu-i păsa în momentul respectiv; doar că se simțea *ceva* nou în aer. Asta era de ajuns. Pentru moment, era destul de bucuros să dispună de luxul aproape incredibil a câtorva metacicli pentru el.

Ar fi fost frumos, se gândi, dacă Margot ar fi... Apoi strânse pleoapele, alungându-şi din minte toate gândurile despre femeie. Având în vedere repartizarea permanentă pe Avalon, era clar că hotărâse deja să-l alunge din viața ei. Iar el acceptase pragmatic situația. La urma urmei, între viitoarea regină a unui nor stelar şi un locotenent pilot, aflat la nici şapte ani de exploatările carescriene de minereu, se căsca o *prăpastie.* Aprobă din cap, aşa cum făcuse de atâtea ori în ultimele luni. O prăpastie *de netrecut.*

Afară îi atraseră atenția luminile unei amfibii care se apropia învolburând apa de-a lungul drumului principal; încetini apoi. intră pe poartă şi se opri în fața danei de recuperare a *Agresivului.* Brim privi singurul pasager coborând şi înaintând spre rampă. O lampă Karlsson din

apropiere dovedi că era Bosporus P. Gallsworthy. Gallsworthy? Fusese deja promovat căpitan de rang trei şi repartizat într-o funcție importantă a Amiralității, pe Avalon. Cu siguranță, nu se putea gândi la o vizită de lungă durată; era programat să se îmbarce pe *Robur Enterprise*, care pleca spre capitală în cel mult doi metacicli.

Pe scara de la cabina hărților se auziră paşi şi pilotul-şef pătrunse pe punte.

— M-am gândit că o să te găsesc aici, Brim, chicoti el. Tăntălăii sentimentali ca tine se îndrăgostesc mereu de blextematele de nave cu care zboară.

Brim se ridică în picioare şi strânse din umeri binevoitor.

— Se pare că nu prea am ce face, domnule.

Gallsworthy aproape că zâmbi.

— Cred că te descurci, Brim, aprobă el. Dar eu mint foarte mult. Aşa că nu poți fi niciodată sigur.

— Înțeleg, domnule, murmură carescrianul luptându-se să-şi stăpânească zâmbetul.

Venind din partea lui Gallsworthy, cuvintele acelea însemnau *într-adevăr* o

laudă. Bărbatul înălță din umeri.

— N-am venit aici ca să fac complimente, mugi el. Se pare că sunt blextemat să fiu mesagerul lui Collingswood până când mă voi îmbarca pe bl externata aia de navă spre Avalon. Râse şi-l privi pe Brim în ochi. Cumva, pentru căpitan, nu pare să mă deranjeze vreodată. Se încruntă. Nu ştiu exact de ce.

Brim îşi păstră ceea ce spera să fie o expresie impasibilă. Ar fi putut foarte bine ghici motivul.

— În orice caz, Regyla era prinsă complet cu treburi importante - care, apropo, au legătură cu tine, băiete -, aşa că m-a trimis pe mine să te găsesc şi să-ți spun ceea ce a făcut, înainte să primeşti noutățile ca pe o surpriză oficială. Aici *chiar* zâmbi. Mă îndoiesc că vei avea multe de obiectat.

De-acum, curiozitatea lui Brim era pe cale să izbucnească, încuviință din cap şi se stăpâni. Nu-l puteai grăbi pe Gallsworthy. Omul pur şi simplu nu se descurca bine cu cuvintele.

— Mâine, continuă acesta, după ceremonii, vei primi repartiția pentru

următoarea ta navă. Este NFT *Sfidătorul,* un crucişător uşor, complet nou, care se pregăteşte chiar acum pe Eleandor Bestienne.

Se opri pentru un moment şi se încruntă.

— De acolo a fost lansat bătrânul *Agresiv,* spuse el aproape înecându-se. Un hârb blextemat, oricum. Mereu trebuia trimerată cârma tribord.

Brim râse în sine. Poate că nu era singurul îndrăgostit de o navă spațială.

— *Sfidătorul* este primul dintr-o nouă subclasă de crucişătoare rapide foarte uşoare, continuă Gallsworthy după o clipă. Ceva diferit *într-adevăr.* Mai mult de o dată şi jumătate lungimea bătrânului *Agresiv,* echipaj aproape triplu, *aceeaşi* viteză maximă... Nave adevărate, date draxului. Construite pe acelaşi principiu ca şi crucişătoarele de luptă, dar mult mai mici. Vor fi folosite pentru a conduce defensiva convoaielor. Un grup tipic de luptă are trei din astea şi patru-cinci distrugătoare. Aproape la fel de manevrabile ca NF-110 ale ligarilor, împotriva cărora ai luptat, dar echipate cu nouă 152-uri mari şi o gamă

întreagă de chestii mai mici. Plus o propulsie care l-ar lăsa pe Ursis cu gura căscată.

— Nik, domnule? îl întrerupse Brim fără să vrea. E şi el repartizat?

— Mda, spuse Gallsworthy. Collingswood l-a cerut şi pe el. Bătrânul Borodov se îndreaptă spre Amiralitate, ca şi mine.

— Căpitanul Collingswood comandă *Sfidătorul*?

— Bineînțeles, Collingswood comandă. Cine altcineva ar fi vrut doi inşi ca voi în echipaj. Mai ales în funcții de conducere.

Brim scutură din cap.

— În ce funcții, domnule? întrebă el amețit.

— De conducere, repetă Gallsworthy. Nici motivul nu-l ştiu. Probabil c-a văzut în voi doi ceva ce eu n-am văzut niciodată. La draxu, e ocupată chiar acum cu tragerea sforilor necesare ca să aranjeze asta. De-asta nu-i aici ca să-ți spună totul ea însăşi.

— Universule...

— Mda, exact cuvintele mele.

— De pe *Agresiv* cine mai vine pe noua navă'? întrebă Brim.

— Nu mulți. Bine, nici nu mai sunt mulți dintre voi în viață după ultima acțiune. Pe lângă bătrânu' Grimsby, Flynn şi Barbousse sunt singurii de care ştiu. Se încruntă. De fapt, cred că Regyla a spus că-l aduce pe Barbousse ca să vă ferească de necazuri pe tine şi pe blestematul ăla de urs ciudat care ți-e prieten. Chicoti. Barbousse… Ăla-i o *adevărată* Tunică Albastră, pe Voot.

— Da, domnule, spuse Brim.

Nu avea nimic de obiectat în legătură cu asta.

La numai câțiva cicli după plecarea lui Gallsworthy, Brim întâlni echipajul recuperator pe puntea tribord a *Agresivului* chiar lângă intrare (aşa cum cerea un vechi şi obscur protocol al Flotei), apoi se iscăli cu un inscriptor logic într-un loc din jumătatea de duzină pregătită anterior pe tabulatorul de bord. După aceea, coborî repede rampa şi ocoli dana gravitațională, spre construcția cu acoperiş de metal.

În timp ce aştepta sosirea amfibiei de transport, tânărul descoperi că nu se putea convinge să privească înapoi spre navă. Era ca şi cum şi-ar fi părăsit un prieten vechi

în mijlocul duşmanilor - lucru pe care carescrienii pur şi simplu nu-l făceau. Însăşi supraviețuirea depindea de ajutorul mutual în sărăcia lucie a acelei exploatări miniere îndepărtate, iar sentimentul de vinovăție pentru călcarea acestui principiu de viață era aproape copleşitor. Stătea cu spatele la dana gravitațională plină de mizerii şi fixa întunericul, încercând să se gândească la viitor, nu la trecut. Cumva, nu reuşea deloc.

Merse tăcut tot drumul de întoarcere până la sectorul ofițerilor, apoi se îndreptă direct către Popota Centrală din clădirea principală. Hotărâse că va avea nevoie de o cantitate enormă de meem pentru a-şi şterge din memorie ultimii metacicli. Un început rapid nu era doar recomandabil, ci chiar necesar.

Îşi dădu seama repede că nevoia lui de a-şi îneca amintirile nu era nici pe departe singulară. Ursis şi Borodov îl precedaseră cu cel puțin un metaciclu în semiîntunericul plin de muzică al popotei. Erau deja în plin „tratament", pufăind amândoi din nelipsitele pipe şi umplând încăperea cu o aromă puternică de

hogge'poa.

— Aha, amice Wilf Ansorevici, bolborosi Borodov cu o voce melancolică întorcându-şi paharul gol cu gura în jos. Măcar ai terminat cu munca-n zadar.

Ca de obicei, două ursoaice tinere şi (presupuse Brim) atrăgătoare se gudurau de fiecare parte a bătrânului urs. Nu tocmai în serios, ridicară şi ele paharele goale către carescrian.

— Vino, în seara asta vom bea manyeh, toasturi cu manyeh pentru bătrânul *Agresiv*, da? spuse Ursis, luptându-se să se ridice în picioare. Draxul să-l ia pe nenorocitul de Valentin! Voof!

Îi înmână lui Brim un pocal mare şi împodobit şi arătă spre o colecție enormă de sticle cu meem logish şi sodeskayan pe masa de alături, din care cele mai multe erau încă pline cât de cât.

Pe măsură ce seara înainta în noapte, sticlele se goliră şi fură înlocuite de personalul tăcut şi eficient al popotei. Tristețea lui Brim lăsă loc ulterior unei amețeli în mijlocul nesfârşitelor aforisme şi declamații sodeskayene în memoria lui DD T.83. Fiecare era subliniat de un toast

după obiceiul sodeskayan, golind mai întâi un pocal plin-ochi şi recitând apoi vechea litanie: „Spre gheţuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!”

— Urşii pot întotdeauna să danseze cu mititelele fecioare ale furtunii, dar cine poate scăpa de colţii de aur ai lupului? mormăi Borodov. Voot s-o ia de treabă!

— Spre gheţuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

— Nu-i mare lucru să priveşti vânturile muntelui înghețând lacurile, spuse una dintre ursoaice ridicându-se nesigur pe picioare şi aranjându-şi fusta. Excepție făcând cei care au de-a face cu prea multă mirodenie a vieții.

Urşii încuviințară înțelept din capete în timp ce ea se aşeza.

— Da. Adevărat!

— Mare adevăr a spus!

— Da... Pentru mirodenia vieții şi pentru *Agresiv*! Fie ca atomii ei să se răspândească spre alte nave eroice, după obiceiul primului echipaj!

— Pentru *Agresiv'.* Fie ca recuperarea asta să aducă nenorocirea asupra lui Nergol Triannic!

— Pentru *Agresivi* Fie ca atomii să-i călătorească veşnic printre stele!

— Spre gheţuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

— Conflictul se cuibăreşte la marele piept călduros al Planetelor Mamă, bolborosi Ursis plin de emoţie.

— Adevărat, rosti Brim absent de pe scaunul său. ştergându-şi meem-ul vărsat pe pantaloni.

— Da... da... conflict, tună ursul.

— Spre gheţuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

— Pentru atomii *Agresivului*! Fie ca ei să călătorească veşnic printre stele!

Puţin după schimbarea ultimului cart, Popota Centrală începu să se golească, dar veghea celor de pe *Agresiv* continuă neabătută. Brim nu simţea de-acum decât un rest de durere mentală, totuşi ceva nu-i dădea pace... şi avea legătură cu nava. Încercă să se gândească numai la toasturi.

— Spre gheţuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

— Buşteni înghețaţi, ca Sfintele Pietre Sure ale lui Nodd, chiar că n-aparţin ştiinţei!

Această ultimă propoziție aproape că-i răsturnă pe urşi de pe scaune, când izbucniră în râs.

— Pentru *Agresiv*! Nu uitați niciodată!

— Spre ghețuri, spre zăpezi, spre Sodeskaya ne-ndreptăm!

Mintea lui Brim începuse de-acum să alunece plăcut pe un lac ametitor de meem. Începeau oare aforismele urşilor să capete sens? Intra oare căpitanul Collingswood în popotă la brațul unei Tunici Albastre cu o înfățişare comună?

Collingswood!

Brim încercă din răsputeri să se adune în vreme ce cuplul se apropia. Căpitanul se afla în față, înaintând printre mese. Însoțitorul ei purta o insignă triplă pe guler. Brim îi numără cu grijă elementele. Unul lat şi două romburi subțiri. Le numără încă o dată, înainte ca ei să ajungă lângă masă. Un viceamiral. Cumva nu-l surprindea.

— Ah, căpitanul Collingswood! remarcă Borodov jovial, vorbind dintr-o dată fără accent. Seara va fi întreagă, doar dacă dumneavoastră şi Sir Pluton vă veți alătura nouă pentru o libație de dimineață. Se

înclină. Permiteți-mi să vă prezint doi dintre cei mai încântători ofițeri de informații pe care-i avem, proaspăt sosiți de pe Planetele Mamă: Spa'rzha Cherdak şi Ptitsa Pro'tif.

Cele două ursoaice tinere chicotiră şi se înclinară.

— N-o să trebuiască să ne rețineți numele dacă rămâneți, râseră ele.

— Vă rugăm, se ridică Ursis şi vorbind de asemenea fără accent. Ne vom simți de două ori onorați.

Brim zâmbi.

— Da, vă 'ugăm, repetă el clătinându-se nesigur pe picioare.

Ştia că în momentul acela n-ar fi fost în stare să articuleze ceva mai complex. Collingswood se întoarse către viceamiral.

— Mi-ar face plăcere să stau cu ei, Erat, vorbi ea privindu-l în ochi.

— Şi mie, răspunse bărbatul. Spa'rzha, Ptitsa, sunt onorat să vă cunosc. Chicoti. Noi, imperialii, avem nevoie de toată inteligența de care putem face rost.

Era scund şi slab, cu sprâncene groase, păr cărunt şi nas cărnos. În mod sigur, relația lui cu Collingswood nu avea

mare legătură cu Flota. Ochii săi adânciți în orbite îi demonstrau sentimentele față de femeie.

— Prieteni, spuse Borodov, suntem în această dimineață în compania viceamiralului Sir Erat Pluton, Comandant al Escadrei Patru.

Începu să-i prezinte şi pe ceilalți participanți la petrecere.

— Mă duc puțin mai încolo, spuse Collingswood către viceamiral. Aş vrea să schimb câteva cuvinte cu locotenentul Brim cât am ocazia.

Pluton zâmbi.

— Nu *cred* că o să fiu gelos, îi spuse pilotului făcând cu ochiul.

Brim încuviință din cap şi-şi ridică mâinile.

— N-nici o p'oblemă, zise el trăgând un scaun de la o masă vecină şi ținându-l pentru Collingswood. B-bună dimineața, căpitane!

Era foarte conştient că vorbele sale nu sunau aşa cum ar fi trebuit. Urşii, concluzionă cu o invidie deloc mică, tolerau *incredibil* de bine meem-ul.

Collingswood zâmbi.

— Liniştește-te, Brim, rosti ea încetişor - ceilalți fuseseră brusc absorbiți de conversația cu Pluton. Ocazional, am fost mult mai amețită decât tine, din exact aceleaşi motive.

Brim simți că se încruntă, dar păstră tăcerea.

— N-o să-ți țin o predică, continuă ea, turnându-şi o cantitate apreciabilă de meem (o femeie cu evidente gusturi aristocratice). Am alte lucruri la care să mă gândesc în noaptea asta, în afară de *Agresiv.* Şi-apoi, bătrânul DD T.83 n-a fost prima mea navă. cum a fost pentru tine. Îl privi fix în ochi. S-ar putea să nu fie de mare ajutor acum, dar trebuie să ştii că ai făcut o treabă extraordinară în ultima bătălie. Ține minte asta. Se poate spune că ți-a explodat prima navă sub picioare, dar ți-ai îndeplinit obiectivul admirabil - în ciuda unor şanse extrem de reduse. Zâmbi şi ridică din sprâncene. Raportul de trei nave la una era o imposibilitate din primul moment. Adaugă *de asemenea* faptul că te-ai luptat cu unul dintre cei mai promițători, mai decorați şi probabil mai deştepți comandanți ai Flotei Ligare.

Întreaga poveste spune multe despre abilitatea *şi* despre *realizările* tale. Ai câştigat, înțelegi?

— S-scuzați-mă, o întrerupse Brim, da' Valentin a scăpat, cred, într-una din bl externatele alea de capsule.

Collingswood râse.

— Mă *gândisem* c-ai observat. Şi eu am văzut. Şeful *Agresivului* mi-a transmis totul în direct, pe Tandor-Ra. Amiralitatea ar fi *încântată* să creadă că a scăpat de cei asemeni acelui *hab'thall.* Am vorbit însă cu Erat şi el crede că criminalul ăla mizerabil a scăpat. Evident, Liga îşi instruieşte ofițerii să fugă, dacă o navă pare condamnată. O fac destul de des. Nu cred c-ar fi fost un târg rentabil să rişti toate viețile din infirmeria lui Flynn pentru captura câtorva ligari nenorociți. Tu ce zici?

Brim îşi muşcă buzele.

— Mulțumesc, căpitane. Oricum, mulți dint'e ei au mu'it. Aşa cum bine ştiți...

Collingswood se întinse şi-i apucă mâna.

— Mulți oameni mor în războaie, vorbi ea încet. În mare parte, se pare că despre

asta-i vorba în ele. Zâmbi. Tu însuți ai fost gata să mori - în prima misiune. Ai avut noroc. Ai făcut tot ce ai putut. Este tot ce putem cere, oricare dintre noi. Viu *sau* mort.

Brim nu era în stare decât să-i fixeze ochii căprui, în timp ce ea vorbea.

— Iar în ceea ce-l priveşte pe *Agresiv*... l-am iubit cu siguranță. Mi-am iubit *toate* navele. Îl privi în ochi. Dar nu uita niciodată că nu era *decât o* navă. Blindaj, nituri, cristale şi o pereche de antigravuri supradimensionate. Nici un fel de *viață.* Nici un fel de personalitate. Doar ceea ce-i împrumutam noi, când eram la bord. Ceea ce am luat cu noi dincolo de rampa de îmbarcare - să nu uiți niciodată asta. Miji ochii, după care continuă gânditor cu o voce nefiresc de dură: Da, tuturor ne pare rău după bătrânul *Agresiv,* trimis la casat. Dar o să-i luăm personalitatea cu noi pe *Sfidător* - tu, eu, Ursis, Flynn, Barbousse, chiar şi nebunul de Grimsby. Şi *Agresivul* n-o să moară niciodată. Aşa cum ei îi recuperează piesele, noi îi vom recupera sufletul.

Brim clătină din cap. Discuția atinsese

în sfârşit punctul său dureros.

— Atât că eu am luat deciziile atunci când au mu'it toți, căpitane, spuse el posomorât.

Îi putea auzi pe ceilalți de la masă comparând înfierbântați diferite sisteme de propulsie. Viceamiralul Pluton era *de asemenea* o persoană cu cunoştințe vaste.

— În sfârşit, rosti Collingswood triumfător. Cred că am ajuns *în sfârşit* la inima problemei.

Brim ridică o sprânceană.

— Inima, căpitane?

Collingswood zâmbi.

— Inima, Brim. Dacă accepți responsabilitatea conducerii, accepți de asemenea *costurile.* Ele vin împreună. În termenii cei mai simpli, are legătură cu resursele şi cu faptul că nimic nu-i gratis - termodinamică simplă. Conducător fiind, resursele tale sunt nave şi vieți - inclusiv viața ta. Pregăteşti ceea ce eşti dispus să rişti, apoi te îndrepți către un obiectiv, făcând tot ce poți. La sfârşit, fie ți-ai atins obiectivul, fie ai pierdut, dar întotdeauna te costă resurse. Asta-i tot. Dacă câştigi, îți evaluezi succesul relativ comparând prețul

plătit cu valoarea lucrului câştigat.

Mintea lui Brim începu din nou să funcționeze puțin.

— Bănuiesc că obiectivul meu era...

— Obiectivul tău - pe care l-ai ştiut instinctiv, *fără* nici un fel de ordin de la mine - era prevenirea unui nou atac împotriva capitalei Tandor-Ra. Măcar până la sosirea lui Penda şi a crucişătoarelor lui. Îl privi în ochi. Ai făcut asta, Brim?

Tânărul îşi umezi buzele.

— Am făcut-o, căpitane, spuse el mândru fără să vrea.

— Ai absolută dreptate, ai făcut-o. Şi să nu uiți *niciodată.*

— Dar *prețul*, continuă Brim, înfiorându-se. Universule...

— Partea asta îmi aparține, răspunse Collingswood. Pentru că, în definitiv, eu te-am trimis acolo, într-o misiune imposibilă. *Eu* am stabilit prețul pe care eram dispusă să-l plătesc - nu *tu.* Will Brim. Zâmbi. Bineînțeles, nu mă aşteptam să pierd totul când te-am ales pe tine. Şi n-am pierdut.

Brim nu putu decât să clatine din cap.

— Nu-ncerca să răspunzi, Wilf, doar gândeşte-te la ce am spus. Obiectiv şi preț

- astea sunt pietrele de încercare. Dacă le vei socoti pentru ultima misiune a *Agresivului,* o să-ți dai seama că mi-am atins scopul, prețul fiind un chilipir. N-ai salvat doar oraşul - cu toate viețile de *acolo* - ci şi un tratat. Şi nu se *ştie* câte vieți nu va salva tratatul ăsta ulterior. Râse şi sorbi încet din meem. Apoi, e vorba de navele inamice. Scorul tău este o navă contra două - de fapt una contra *trei,* având în vedere că ultima ar fi fugit dacă nu i-ai fi dezafectat motoarele înainte ca *Benwell* să ajungă acolo. Nu-i un scor rău, indiferent pentru cine, aş zice eu. Tu ce crezi *cu adevărat* despre lupta aceea, Wilf Brim?

— Păi...

Collingswood râse.

— Cred că ai înțeles ce vreau să spun. Dacă o să laşi în continuare chestia asta cu *Agresivul* să te zgândăre, atunci e clar că ți-o faci cu mâna ta. Întoarse capul către Pluton. Pe de altă parte, eu am probleme urgente pe cap, aşa că, dacă nu te superi, locotenente, ne vedem mâine la ceremonia decorării tale.

— Da, căpitane, spuse Brim. Şi vă mmulțumesc pentru includerea mea în

echipajul *Sfidătorului.*

Femeia zâmbi cald şi ridică din umeri.

— Dacă încă vrei să te înrolezi alături de mine, după tot ce-ai pătimit din cauza mea, atunci sunt încântată să te am la bord.

La scurt timp, Collingswood şi viceamiralul plecară de la masa sodeskayană, însoțiți de urări de sănătate, bogăție şi viață lungă din partea fiecăruia. Nu mult mai târziu, Borodov se ridică întinzându-şi brațele somnoros.

— E un metaciclu nepotrivit pentru urşii bătrâni, rosti el aruncându-şi ochii pe ceas. Cred că o să mă duc la mine acum. Ziua de mâine promite mulți metacicli de activitate, fiindcă îl însoțesc pe prinț înapoi pe Avalon. Se uită la Brim şi se strâmbă luând în glumă o mină prevestitoare. Chiar şi urşii sunt atinşi câteodată de mahmureală, locotenente.

Apoi dispăru cu Pro'tif la braț. După un ultim pocal de meem, Ursis îl conduse pe Brim către camera sa.

— Având în vedere că ai început cu meem sodeskayan, explică ursul, acest sodeskayan are obligația să se asigure că

găseşti drumul spre cameră, nu?

Brim ridică din umeri. Adevărul era că se simțea un pic nesigur pe picioare; în plus, camera ursului era în apropiere şi se simțea responsabil față de prietenul său. Într-un final, se ajutară reciproc, asistați de Cherdak, care se simțea *de asemenea* responsabilă pentru întoarcerea ursului cu bine în cameră. Carescrianul hotărî că n-ar trebui să pună nici un fel de întrebări în legătură cu *asta.* Trioul se decise (după foarte importante discuții în grup) s-o ia pe o scurtătură printr-o curte interioară largă. Noaptea era încă senină - un miracol pe Gimmas Haefdon. În timp ce mergeau, Brim cercetă stelele. Brusc, Ursis şi Cherdak ciuliră urechile.

— Vine una mare, Nik, spuse Cherdak întorcându-şi privirea către ocean.

— Într-adevăr, rosti imediat Ursis. Ascultă, Wilf Ansor, ar trebui s-o poți auzi dintr-un moment în altul. Pare un crucişător.

Brim ascultă, scrutând cerul şi conpentrându-se la zgomotele nopții. *Da.* Un huruit slab; se simțea mai mult o vibrație decât se auzea un sunet, crescând

cu fiecare secundă. În curând, asfaltul le tremura sub tălpi. Toți trei priviră în sus în acelaşi moment ca să privească o flotilă de distrugătoare fulgerând prin văzduhul înghețat. Fură urmate imediat de o suită monstruoasă de lumini şi de raze pâlpâitoare ce alunecară repede pe deasupra. Însoțite de tunetul rostogolindu-se al miilor de navete. Chiar în relativul întuneric din jur, era imposibil să confunzi liniile acelei siluete: *Regina Elideană* însăşi, primul din cele mai mari cinci crucişătoare construite vreodată (numai ea avea adăposturi în formă de lacrimă la capetele aripilor punții). Apoi nava imensă trecu dincolo de vârfurile clădirilor aparținând ofițerilor.

Ursis râse pe măsură ce tumultul începu să se liniştească şi-şi reluară traversarea curții.

— Prințul tău Onrad călătoreşte pe picior mare, dacă-mi este permis să zic aşa.

Brim îşi aprobă prietenul.

— Dacă se dovedeşte că nu-ți este permis, pronunță el cu seriozitate prefăcută, atunci o s-o spun eu pentru tine. Îşi scarpină bărbia şi ridică din umeri

ca şi când ar fi ajuns la o decizie dificilă. De fapt, am descoperit de curând că un asemenea mijloc de călătorie este probabil chiar mai confortabil decât un transportor de minereu obişnuit de pe Carescria. De asta ce zici, sodeskayanule?

— Gândit adânc, Brim, răspunse ursul, aproape împiedicându-se de o dală din pavaj ieşită în afară. Gândit adânc într-adevăr.

Cherdak zâmbi şi se prinse mai bine de conaționalul ci.

Cei doi sodeskayeni îl lăsară pe Brim lângă uşa sa, la doar câțiva cicli după ce se împleticiră din lift la etajul şase. Carescrianul nu fu niciodată în stare să-şi amintească când a ajuns în pat - nici cum şi-a aranjat corect uniforma în dulap.

Brim se trezi amețit înainte ca soneria să-l alunge din pat. Nu se obosi să deschidă ochii; nu terminase de dormit, iar gândurile îi erau încă învălmăşite de noaptea trecută.

Pe lângă asta, era încă înfierbântat după un vis erotic care pusese capac tuturor viselor erotice. Cu Margot, bineînțeles, şi, destul de ciudat (acum, că

se gândea), petrecându-se chiar aici, în camera în care stătea. Oftă - blextematul de lucru fusese atât de real, că s-ar fi putut întâmpla de-adevăratelea. Ochii minții o puteau *încă* vedea deasupra lui, cu ochii strălucind şi fața îmbujorată prefăcută într-o mască încântătoare de efort şi plăcere, în timp ce pelvisul i se mişca repede înapoi şi înainte, frecându-l cu aurul ei aspru şi umed. Făcuseră dragoste chiar mai bine decât îşi amintea de pe Avalon, ca şi când Universul ar fi regretat timpul pe care-l petrecuseră separat: dacă asta avea vreo logică. Dacă măcar ceva într-un asemenea vis *trebuia* să aibă logică.

Din câte îşi amintea, ea apăruse în vis de nicăieri, trezindu-l în timp ce se urca în pat, hainele fiindu-i împăturite cu grijă pe un scaun de lângă uşă.

Zâmbi, întinzându-se în singurătatea întunericului. Chiar în vis, fusese prea afectat de puternicul meem sodeskayan ca să mai profite cine ştie ce de situație. Exceptând, bineînțeles... Dar *ăla* era un lucru complet automat.

Ea chicotise fericită când îi descoperise starea şi-şi lipise buzele de urechea sa, în

timp ce buclele blonde îl gâdilau pe nas.

— E minunat, Wilf, şoptise. Te-ai descurcat excelent. Acum de *tot* restul o să am eu grijă.

Fusese cel mai frumos vis din viaţa lui.

Oftă din nou şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă, întâlnind deodată o formă caldă şi moale care nu avea *absolut* nimic de-a face cu un pat gol.

Simţi cum înţepeneşte. Cu sângele bubuindu-i în urechi, îşi mişcă mâna de-a lungul moliciunii. Şi de data *asta* era treaz, de-a binelea. Forma era foarte, foarte reală. Cu grijă, deschise ochii către o grămadă de bucle blonde pe perna de lângă el.

— M-m-mm, Wilf, spuse ea somnoroasă. Eşti gata s-o luăm de la capăt?

— U-Universule mare, bolborosi el.

Fu tot ceea ce putu spune, înainte ca ea să se rostogolească spre el, trecându-i un picior peste şolduri şi înăbuşindu-l cu buzele ei umede, înnebunitor de umede.

Trecu mult timp înainte ca vreunul din ei să spună ceva raţional.

— În numele lui Voot, întrebă Brim când lumina cenuşie a dimineţii străluci

prin fereastră, cum poți sta aici goală, în pat cu mine şi să spui că te măriți cu el? Vreau să spun, cum?

Margot zâmbi ştrengăreşte, sprijinindu-se cu spatele pe o pernă.

— Fii atent la ce-ți spun. O... să... mă...

— Universule!

— Oh, Wilf, vrei să țip că nu-l *iubesc*? Până acum ar fi trebuit să ştii *asta.* Doar că o să mă *mărit* cu el. Asta-i tot.

— Asta-i tot? Universule, Margot! Adică...

— Ştiu ce vrei să spui, Wilf. Şi chiar dacă nu-mi pot trăi viața aşa cum mi-o doresc, n-am de gând să renunț la tine. Căsătoria mea cu Rogan LaKarn o să fie mai degrabă un parteneriat. El nu mă vrea. Are şi el pe alta. Vreo două, mai exact.

— Ei bine, nu-i stilul meu. Ştii că te vreau - n-am dorit niciodată ca tu să fii *proprietatea* mea. Şi nici altcineva, la drept vorbind. O privi în ochi. Dar vreau să fiu al dracului de sigur că nici altul n-o să încerce.

— Înțeleg, înclină ea capul. Universul ştie că simt la fel față de tine.

— Asta-i bine, răspunse Brim, pentru că mai este ceva.

Vorbea foarte serios acum. Se gândise luni întregi la problema asta în timpul blocadei şi era destul de pregătit ca s-o discute în cel mai mic amănunt.

— Ce-mi trebuie mie, *tot* ce-mi trebuie, accentuă el, este să ştiu că sunt o persoană specială în viața ta - permanent. Am nevoie de relația asta, pentru că am nevoie de *tine.*

Ea îl privi în ochi.

— Asta ai deja. Este unul din puținele fragmente din viața mea care nu pot fi controlate sub scuza datoriei regale. Apoi inspiră adânc şi-şi puse mâinile pe abdomen, privind în poală. O să mai crezi însă în relația asta când pântecul meu se va mări din cauza copilului *său?* Ridică ochii şi-şi strânse buzele. *Asta,* domnule

Brim, va fi adevăratul test pentru amândoi. Şi se va întâmpla. Ei aşteaptă moştenitori imediat după război.

Brim închise ochii şi se cutremură.

— Moştenitori, repetă el subliniind pluralul. Br-r-r!

— Nu te-ai gândit că ne va fi uşor, aşa-

i? întrebă Margot. Ascultă, Wilf, într-un viitor nu foarte îndepărtat, va trebui să te încurajez în găsirea unor... ah... partenere *temporare* de pat. Ori asta, ori vei fi singur în majoritatea timpului. Şi înclin să cred că dacă cer asta, o să pierd după un timp şi puținul pe care-l am din tine.

Pilotul încercă să protesteze, dar ea continuă imediat.

— Dragostea asta pe care credem că o împărtăşim va trebui să fie *extraordinar de* puternică pentru a putea rezista unor dificultăți destul de mari, mai ales acum că sunt repartizată pe Avalon. Simpla încercare de a ne vedea unul pe celălalt va fi al draxului de dificilă. N-a fost uşor să fac rost de o cuşetă pe *Regina Elideană* ca să pot veni azi aici, la ceremonia ta. Şi diseară, devreme, trebuie să mă întorc tot cu ea. Râse nemulțumită. După micul meu sejur în calitate de spion pe Typro, unchiul Greyffm face tot ce-i stă în putere ca să mă țină în siguranță în interiorul sferei imperiale pe Avalon. Cel puțin până voi produce moştenitorul ăla.

Brim aprobă din cap şi zâmbi tandru.

— Bănuiesc atunci că o să ne petrecem

o bună bucată din viață furişându-ne, îi spuse.

Ea oftă şi-i luă mâna.

— Aş vrea din tot sufletul să găsesc nişte cuvinte mai frumoase, Wilf. Presupun însă că asta-i *exact* situația spre care se îndreaptă toate. Se pare că-i o practică obişnuită şi acceptată printre noi, cei din aşa-zisa *nobilime veche,* dacă asta te ajută cu ceva. Altfel, o mulțime de căsnicii regale s-ar destrăma în tot Imperiul. Poți să accepți aşa ceva?

— Tu poți, Margot?

— Eu te-am întrebat prima, râse Margot. Dar, da, pot să accept. Îl privi deschisă. Am petrecut mult timp cântărind noțiunea de „noi" şi acum sunt gata s-o fac. Se strâmbă. Nu găsesc un mod mai bun de-a spune lucrul ăsta, dar trebuie spus, Rogan şi cu mine am fost împreună - în felul acela - de câteva ori de când am făcut prima dată dragoste cu tine pe Avalon. Şi nici măcar o dată n-a schimbat ceea ce simt pentru tine. Nici măcar când a fost deosebit de bine. Îşi strânse buzele, frământându-şi degetele. Viața va fi al draxului de dificilă în timpul perioadelor

lungi în care vom fi despărțiți. Însă cele *mai* dificile momente dintre toate vor fi atunci când ne vom vedea, fără să ne putem *atinge.*

Brim aprobă din cap. *Asta* într-adevăr, aşa era.

— Cât mai e până la nuntă? o întrebă.

Femeia inspiră adânc şi se încruntă.

— În timpul verii de pe Avalon. Va trebui să fixez data exactă la puțin timp după ce mă întorc.

— Şi până atunci?

— Până la nuntă - şi *după* nuntă - o să ne ascundem. Wilf Brim, exact aşa cum ne ascundem acum. Oricând vom putea fi împreună. Zâmbi (şi se încruntă). Cu cât exersăm mai mult, cu atât ne vom pricepe mai bine - atât la furişat cât şi la alte activități, mai interesante. Începând chiar de acum. Îşi înălță sprâncenele, zâmbind lasciv. Mai sunt peste doi metacicli până ce vărul Onrad îți va înmâna decorațiile şi *am nevoie de tine. „încoronează-mi viața ca un rege/ Umple-mi sufletul nesățios/ Cu toate binecuvântările paradisului!"*

Miraculos, dimineața continuă să se mențină senină, deşi formațiuni de nori

rău prevestitoare promiteau o întoarcere rapidă la condiții meteorologice mai convenționale nu peste mulți metacicli. Planeta muribundă devenise aproape paşnică pe când Brim stătea în poziție de drepți în lumina palidă a amiezii. În spatele Pieței Cartierului General, steagurile fluturau în briza răcoroasă. Cu coada ochiului, tânărul putea să vadă şiruri de Tunici Albastre aliniate pe fiecare latură a porțiunii curățată de zăpada topită - reprezentanți ai sutelor de organizații cărora le aparținea Gimmas Haefdon. Zâmbi în sinea lui. Margot era undeva pe acolo, privind, fiind alături de el ca şi Borodov şi Ursis. Cei doi sodeskayani stăteau la dreapta sa, cu Borodov în centru, potrivit vechimii. Alături, un singur rând de soldați - incluzându-l pe Barbousse - îşi aşteptau propriile decorații.

Tunetul îndepărtat al unei nave ce decola îi răsună pentru un moment în urechi, apoi se stinse în înaltul cerului sur-gălbui. Cineva din grup strănută. Un altul tuşi. Brim simți izul oceanului din apropiere, ale cărui valuri se transformau în picături fine repezindu-se asupra

vehiculelor şi pasarelelor protejate. În sfârşit, marile uşi ale Cartierului General fură larg deschise de către soldații cu mănuşi albe ai Marinei Imperiale. Se mişcau perfect sincronizați - o gardă de onoare profesionistă. Carescrianul se întrebă cum ar fi făcut față garda plină de fast terorii unei zile de blocadă. Imediat, o fanfară militară intonă unul dintre marşurile răsunătoare de război de pe apropiatul Glamnos Grathen, apoi Prințul Coroanei Onrad se ivi din clădire, urmat de mai mulți înalți ofițeri din marină, incluzându-i pe comandantul planetei Gimmas Haefdon, (onor.) Contraamiralul Dianna C' J' Herrish, Viceamiralul Eug'enie Drei'ffen, comandantul Escadrilei Şase de Luptă, Amiralul Stelar Sir Gregor Penda, Amiral al Flotei Imperiale, şi pe Lordul Primei Stele Beom Wyrood!

Brim era înmărmurit. Îi fusese greu numai să-şi *imagineze* un asemenea grup, cu atât mai puțin să-l vadă - mai ales venind spre el. Pentru un moment, îşi simți genunchii mai mult decât slăbiți. Apoi senzația fu alungată de un val de linişte. Aceşti vizitatori importanți erau puțin

interesați de *Agresivi* ca individualități, ci mai degrabă foloseau micuța ceremonie ca să se adreseze personal celor din Flotă. Inspiră adânc, după care zâmbi în sinea lui. Dacă amiralii aveau nevoie de aşa ceva, Wilf Brim era bucuros că are ocazia să-i ajute - la urma urmei, ei îl purtaseră atât de departe de minele carescriene de minereu.

Din fericire, nici unul dintre seniorii Flotei nu avură multe gânduri de împărtăşit mulțimii. Brim le ascultă cuvintele răsunând sec din amplificatoarele militare. Fu chiar atent şi aprecie laudele aduse oamenilor şi urşilor. Fu în special încântat să-l audă pe Lordul Wyrood afirmând despre „carescrianul *Wilf Brim"* că făcuse multe pentru a sprijini Actul său de Reformă a

Amiralității (şi că noi locuri urmau să fie înființate în cadrul Academiei de Pilotaj în cinstea realizărilor sale). Când însă încercă să pătrundă sub suprafața lucitoare a cuvintelor rostite impecabil, întâlni aceeaşi lipsă de înțelegere fundamentală care-i caracteriza pe absenții proprietari şi controlori ai operațiunilor de

forare la care trudise cândva.

Indiferent *cine* ai fi fost, se părea că o dată ce atingeai - sau depăşeai - un anumit nivel de comandă, pierdeai contactul cu realitatea evenimentelor, indiferent că ar fi fost vorba despre forare sau despre luptă. Herrish, Drei'ffen, Penda, chiar şi Wyrood foloseau cuvinte pompoase ca „glorie", „vitejie", „eroism" şi altele asemănătoare. Brim se întrebă dacă vreunul dintre ei trăise vreodată într-o linie de blocadă, unde cuvintele cele mai comune erau „teroare", „disperare" şi „moarte". Nu era sigur că cineva de la bordul bătrânului *Agresiv* avusese vreodată *timp* de eroism. Era al draxului de sigur că *el* unul nu avusese.

Apoi se îmblânzi - puțin. *Spre deosebire* de supraveghetorii din mine, se părea într-adevăr că ofițerii aceştia *vroiau* să spună ceva care să merite spus. În felul lor le păsa, în parte pentru a-şi salva propria piele, bineînțeles. Cu toate acestea, simțea că le pasă. Şi măcar pentru moment, era de ajuns.

Laurii fură împărțiți *după* discursuri. (Le era frică să nu-şi piardă altfel publicul?) Amiralii stăteau înşiruiți, cu fața la

Tunicile Albastre şi cu prinţul Onrad în centru. Într-o parte, amiralul Penda înmâna medalii, iar în cealaltă, Lordul Wyrood striga numele de pe o placă-tabulator.

— Utrillo Barbousse, torpilor, tună Wyrood.

Brim îl privi pe soldatul uriaş păşind indiferent chiar în faţa prinţului şi salutând ca şi cum o asemenea întâlnire avea loc zilnic de ani întregi. Cuvintele lui Gallsworthy răsunară deodată pe puntea ruinată a *Agresivului:* „Ăla-i o *adevărată* Tunică Albastră".

Fiecare medalie era însoţită de o scurtă conversaţie cu prinţul, care îl trimitea invariabil pe beneficiar înapoi la locul său cu un zâmbet sincer răzbătând dinapoia atent cultivatului *sangfroid* cazon. Brim fu atât de fascinat de procedură, încât atunci când auzi strigat numele lui Ursis, se simţi luat prin surprindere - urma el!

Privi cu atenţie sporită în timp ce Onrad avu o conversaţie prelungită cu sodeskayanul - până când cuvintele ursului îi făcură să hohotească pe toţi cei care-l puteau auzi. Ştergându-şi ochii,

prințul îl bătu pe Ursis pe umăr şi-i spuse ceva, cu un zâmbet larg întipărit pe față. Apoi se întoarse către Penda, luă decorația oferită şi o prinse pe gulerul ursului. Salutară. Un Nikolai Yanuar Ursis zâmbitor reveni la locul său de cealaltă parte a lui Borodov şi numele „Wilf Ansor Brim” răsună din difuzoare.

Cu urechile zvâcnindu-i într-un neînțeles acces de trac, pilotul se simți înaintând. În timp ce mergea, se scutură mental pentru a se dezmetici. Nu exista nimic diferit între asta şi prima lui întâlnire cu prințul, pe Avalon. Fornăi uşor pe măsură ce-şi recăpăta stăpânirea de sine şi se opri la cei trei paşi regulamentari de linia nobililor, salutând energic.

— Ei bine, locotenent Brim, remarcă Onrad cu o expresie vădit încântată, se pare că revii regulat în viața mea în ultima vreme.

Ochii i se abătură deasupra umărului lui Brim, pentru a clipi către cineva din formația Tunicilor Albastre.

— Grămada aia de bucle blonde purtată de verişoara mea de colo, râse el, pare să apară deseori în aceleaşi locuri.

Clătină din cap. O coincidență, desigur.

— Desigur, înălțimea Voastră, îl asigură Brim.

Onrad rămase tăcut clipe îndelungate, chibzuind. În cele din urmă, vorbi în şoaptă:

— Ştii, Wilf, dincolo de propria mea gelozie masculină considerabilă, cred că a făcut o alegere a draxului de bună. Chicoti uşor. Ca şi când ceea ce cred eu ar însemna ceva pentru cei independenți ca ea! Redeveni serios. Dacă nu greşesc - ceea ce se întâmplă foarte rar - ai ales un drum greu alături de ea. Îl prinse pe Brim de cot. E un drum al draxului de *important* şi e nevoie de un bărbat foarte puternic ca să-l urmeze. Bineînțeles, nu-i treaba mea, doar că am obiceiul să mă bag acolo unde nu trebuie. Ai mare grijă de ea, Wilf. Într-o bună zi, va fi probabil cea mai puternică femeie din galaxie şi atunci va avea nevoie de dragoste - dragoste *adevărată* - din partea cuiva care să nu-şi vadă doar propriul interes. Îi făcu cu ochiul. Eu nu ştiu *nimic* despre voi doi. Zâmbi. Desigur, este o coincidență că a făcut tot drumul până aici.

Brim se înclină.

— Coincidență, bineînțeles, Maiestatea Voastră.

— Bravo ție, Brim, surâse prințul. O să vă descurcați *bine.* Apoi, încă o dată, redeveni serios. Am venit aici pentru a-ți oferi o decorație destul de importantă. Deşi e probabil doar prima, şi cea mai *modestă,* dintr-o întreagă serie de medalii pe care ți le voi prinde pe tunică în următorii ani… dacă supraviețuim. Se întoarse spre Penda. Amirale, Cometa Imperială, te rog!

Brim îşi simți inima oprindu-i-se pentru o clipă; nu-i veni să-şi creadă urechilor. Medalia *aceea* era oferită doar…

Onrad râse.

— Ți-am văzut privirea, Wilf. Şi deşi Regyla Collingswood a fost cea care te-a propus, am fost al draxului de mândru să-mi scriu numele lângă al ei. Meriți medalia. Ar fi trebuit de asemenea, se strâmbă el, să fii decorat pentru rolul jucat în misiunea a'zurniană. Bătrânul Hagbut s-a împotrivit însă. Am aflat-o de la sursele mele din Armată, dar n-am mai putut face nimic. Trebuie să-mi susțin ofițerii vechi în grad, chiar dacă greşesc.

Rămas fără grai, Brim nu fu în stare decât să-i scuture mâna pentru câteva clipe.

— Sunt *extraordinar* de onorat, prințe, se bâlbâi în sfârşit.

— De fapt, cred că şi eu sunt, zâmbi Onrad. De abia aştept viitoarele noastre întâlniri, amice carescrian. Par întotdeauna să fie urmarea unor aventuri interesante.

Cuvintele erau un semnal clar de încheiere a discuției. Brim stătu smirnă în poziție de drepți în timp ce Onrad îi prindea medalia de guler, chiar sub însemnul gradului, după care se retrase pentru a saluta.

— Voi aştepta într-adevăr cu nerăbdare viitoarea noastră întâlnire, înălțimea Voastră, spuse el.

Se răsuci apoi pe călcâie şi reveni la locul său.

Din poziția aceea, nu-i fu greu să o localizeze pe Margot în marea de Tunici Albastre. Stătuse în rândul din față, chiar în spatele său, în timpul întregii ceremonii. Şi de data asta îi făcu cu ochiul doar lui.

Borodov încheie ceremonia, primind *două* medalii: una imperială şi una

sodeskayană, înainte de repartizarea sa în cadrul Amiralității de pe Avalon. După aceea, nobilimea îl urmă pe Onrad înapoi în Cartierul General în ritmul (aproximativ) al unui nou marş de pe Glamnos Grathen - moment în care formația de Tunici Albastre se dezintegră într-o mare de urale fericite. Brim ajunse lângă Margot în câteva secunde. Ea scutură fericită din cap în mijlocul aglomerației zgomotoase şi zâmbi, prinzându-l de mână.

Pilotul se înfioră simțind căldura delicată, înainte ca femeia să-i dea brusc drumul.

— Să-nțeleg că-i prima dintre întâlnirile de genul „Priveşte, dar nu pune mâna”? întrebă el trist acoperind hărmălaia.

— Nici unul dintre noi n-ar trebui să se plângă de cât am reuşit să ne atingem în călătoria *asta,* râse Margot încetişor, privindu-l cu coada ochiului. Îşi atinse spatele şi chicoti insinuant: O să fiu țeapănă săptămâni întregi. Apoi, capricioasă, îl prinse din nou de mână. Despărțirea este unul din cele mai dureroase prețuri pe care le vom plăti

mereu pentru plăcerea de a fi împreună, iar *Regina Elideană* pleacă spre Avalon peste mai puțin de doi metacicli. Trebuie să fiu la bord aproape imediat. Mă conduci până la rampă? S-ar putea să treacă mult timp până când vom putea vorbi din nou singuri.

Cuirasatul uriaş arăta mai degrabă ca o insulă cocoşată plutind deasupra cheiului. Cu cele şaisprezece generatoare antigrav vuind înăbuşit la relanti, *Regina Elideană* era într-adevăr gata de plecare: o pătură de aer înghețat unduia deasupra digului, iar apa de dedesubt bolborosea şi se agita în spirale de spumă alburie. Mult deasupra, pe puntea superioară, puteau fi văzuți piloții efectuând ultimele verificări şi apăsând comenzi invizibile.

Brim şi Margot sosiră la pasarela de la mijlocul navei după ce ocoliră cu succes toate scurtăturile ce le veniseră amândurora în minte pe drumul de la clădirea Cartierului General.

— Onrad nu-i aici, observă Brim plin de speranță. Semnalul regal încă n-a fost lansat de releul KA'PPA al *Reginei.* Probabil că mai ai aproape un metaciclu până să-

nceapă retragerea razelor de ancorare.

Margot râse încetişor.

— Nu mai putem amâna, Wilf. *Trebuie* să mă îmbarc acum. Altfel, n-o să mai pot pleca deloc. Nu vreau să te părăsesc mai mult decât vrei tu. Îşi muşcă buza. Săruturile de dimineață vor trebui să ne ajungă pentru o vreme. Se uită prea multă lume.

Întinse mâna şi Brim i-o prinse în a lui.

— Aş vrea să am cel mai mic indiciu despre momentul când o să te văd din nou, îi spuse. Oricând se va întâmpla, mi se va părea că am aşteptat o viață.

— Măcar nu pentru totdeauna, Wilf. Şi o să-ți scriu în timpul ăsta - destul ca să mă revanşez pentru lunile de tăcere prin care te pun să treci. Ne aşteaptă ani întregi de „furişare". Ştiu că sună. Îngrozitor dar, pentru mine cel puțin, e cu mult mai bine decât să renunț de tot. Şi cine ştie, într-o bună zi...

— O să mă furişez bucuros până la moarte, Margot, rosti pilotul de-abia stăpânindu-şi emoțiile ce amenințau să-l facă de râs pe cheiul aglomerat. Înghiți un nod, apoi îi duse mâna către buze. *„Ce*

păcat, cât de repede se gată ciclii/ Amânându-ne plăcerea de a fi îndrăgostiți”, cită el, cuvintele năvălindu-i de nicăieri în minte.

— Universule, Wilf, spuse ea gâtuit cu ochii strălucindu-i. Nu pot să-ți spun la revedere.

Îşi scoase un inel cu monogramă de pe deget şi i-l strecură în palmă. Apoi, fără nici un cuvânt, pătrunse rapid în aglomerația care umplea rampa.

Brim rămase mult timp privind în gol după ea, până când simți că un grup de sentinele din Marina Imperială îl priveau cu o suspiciune prost disimulată. Clătină din cap, răsucindu-se şi părăsind zona de îmbarcare. Onrad avusese *foarte* multă dreptate. Alegerea făcută avea să fie într-adevăr un drum greu.

Către sfârşitul după-amiezei, Gimmas Haefdon revenea rapid către aspectul său obişnuit. Vântul aspru al iernii năvăli nemilos dinspre regiunile polare, mugind în lungul plajei şi prevestind apropierea iminentă a ninsorii, însoțit de izuri ale circuitelor încinse venind dinspre şantierul de reparații Theo-21, din partea cealaltă a

golfului. Departe, pe o limbă îngustă de pietre care răsărea din apa cenuşie şi învolburată, Brim îşi strânse mai bine gulerul mantiei Flotei, îi mări temperatura şi continuă să meargă spre un far abandonat, rămas în întuneric, ce se agăța cu o disperare ruginită de ultimele rămăşițe ale stâncii pătate şi netezite de intemperii. Temelia îi era cuprinsă aproape în întregime de zbuciumul valurior. Putea fi un punct de observație cam umed, recunoscu şi fața i se lărgi într-un zâmbet. Ştia însă *de asemenea* că urma să merite orice disconfort.

Înapoia sa, în lumina care pălea. *Regina Elideană* fusese eliberată din ancore. Cele zece distrugătoare puternice de clasă-R ce-i formau escorta decolaseră deja şi vuiau în înaltul cerului plumburiu, ocupându-şi locul pentru decolarea cuirasatului. Cu doar câțiva cicli în urmă, le privise pornind urlând spre orizont, revenind şi rămânând nemişcate pentru câteva clipe, în vreme ce nori din particule strălucitoare de gheață se ridicau ca în timpul unei furtuni de vară la mii de irali în aer înapoia lor. Apoi, peste un moment,

tunetul reverberat al generatoarelor antigrav îi ajunsese la urechi, iar navele strălucitoare goniseră câte două deasupra apei şi se avântaseră fără efort spre cerul care se întuneca.,

Carescrianul coborî privirea către bolovanii neteziți de trecerea timpului ce formau ultimii irali ai promontoriului distrus, cu ochii pe jumătate închişi din pricina apei sărate care acum îi şiroia de pe mantie. Sosirea sa la far coincise cu căderea primilor fulgi de zăpadă, care încetaseră destul de repede şi păruseră mai degrabă să curețe aerul, pe măsură ce el urca treptele corodate către turnul întunecat şi înalt. După câțiva cicli, se afla mult deasupra spumei valurilor, aşezat pe o traversă mare şi ruginită, privind atât cheiul cât şi oceanul dintr-un loc surprinzător de uscat.

Nu ajunsese prea devreme. În câteva secunde, parâme optice se întinseră, strălucind, spre marele cuirasat dinspre patru remorchere de cursă lungă aflate în aşteptare, o ultimă rețea de raze tractoare se stinse şi imensa navă spațială începu să se ridice lângă pilonii cenuşii înalți,

lunecând maiestuos spre ocean şi spațiu. Doar câțiva cicli mai târziu, trecu de punctul de observație al lui Brim, cu remorcherele de la babord urlând la sute de irali în larg. Zâmbind, tânărul observă aglomerația obişnuită de pe punțile lor, apoi privi cuirasatul enorm care se întrezărea prin atmosfera de iarnă asemenea unei monstruoase creaturi marine, indiferentă la vânt sau valuri. Chiar la ralanti, ritmul incredibilelor sale generatoare clătinau pilonul vechi pe care stătea el, stârnind o ploaie de fulgi de rugină. Îşi miji ochii spre posturile de luptă: disruptoarele individuale din bateria principală erau mai mari şi mult mai grele decât vedeta pe care o condusese în adâncul teritoriului Ligii. Multe compartimente erau la fel de mari ca bătrânul *Agresiv* însuşi. Proiectoare străluceau pretutindeni; mii de trape iluminate sclipeau în linii paralele de-a lungul carenei grațioase. Nenumărate maşinării se mişcau peste tot pe punți, asigurând echipamentele înainte de a fi pierdute definitiv în timpul decolării. Şi undeva la bord era Margot. Brim strânse în

palmă inelul din buzunar şi ridică privirea către puntea inferioară care trecea grandios pe deasupra. Era prea departe ca să distingă mai mult decât nişte siluete mişcându-se, dar ar fi putut să jure că una din ele flutura din braț. Îi arătase lui Margot unde urma să stea în timpul decolării.

Începu din nou să ningă înainte ca nava uriaşă să intre în zona de decolare, totuşi Brim putu încă s-o zărească, atunci când se întoarse paralel cu țărmul şi odgoanele optice fură retrase de pe remorchere,.

Asemenea escortei sale, nava se opri pentru o clipă, în vreme ce norii ce se formau la pupa deveneau o furtună în miniatură (având inclusiv fulgere!). După aceea, un tunet incredibil străbătu văzduhul - deveni o parte a Universului însuşi - pe măsură ce nava imensă începu să se mişte din nou deasupra apei, presiunea ei creând valuri enorme, şi se ridică exact în dreptul farului lui Brim. Simultan, patru nave din escortă se înălțară, străpungând plafonul de nori şi luând poziție de fiecare parte, iar cele cinci

nave de război urcară precum una şi dispărură încet în zbuciumul furtunii. Vuietul trecerii escadronului dăinui multă vreme înainte să piară, acoperit de mugetul necontenit al valurilor oceanului.

Strălucirea slabă a lui Gimmas nu dispăruse complet, când locotenentul Wilf Ansor Brim, FI, coborî din postul său de observaţie şi începu să caute drumul de întoarcere către ţărm. În jurul său, puţine se mai distingeau în afara cheiului pustiu, a apei învolburate şi a ninsorii, care se înteţise acum, devenind un vifor şuierător. Ridică din umeri în timp ce înainta; vremea urâtă nu conta. Pe dinăuntru se simţea încălzit. Acum deţinea o părticică din Margot. Şi undeva la jumătatea drumului spre cealaltă parte a galaxiei, aştepta noua navă a lui Collingswood - într-un cu totul altfel de război şi de această dată un altfel de „alege şi culege" pentru el.

Îşi atinse Cometa de pe guler; parcursese un drum lung ca s-o obţină. Un fost miner nu mai putea cere prea multe, nu?

Apropiindu-se de ţărm, observă două siluete venind către el prin ninsoare: un

bărbat uriaş şi un urs chiar mai uriaş, agitând ceea ce nu putea fi decât o enormă sticlă de... meem! Cei trei se întâlniră în ultimele momente ale zilei, trecându-şi sticla unul altuia şi bătându-se reciproc pe spate, aparent foarte veseli. Apoi, braț la braț, porniră în direcția uscatului şi dispărură în rafalele de zăpadă, cântând. „Către ghețuri, către zăpezi, către Sodeskaya ne-ndreptăm!", iarăşi şi iarăşi, până ce vocile li se confundară cu urletul vântului şi mugetul valurilor. Nu mult după aceea, fulgii căzând liniştit le acoperiră urmele cu o mantie albă, uniformă şi moale.

{1} („Tneg” din ecuațiile istorice ale lui Travis)